

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\L\Locker, K\Locker_K-Barometr strachu.pdb

PDB Name: Barometr strachu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.5.2007
Modification Date: 22.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Barometr strachu

Konrád Locker

1.

Ani sluncku se dnes nechtělo vylzt zpoza mraků, tak nepjemny den to byl. Pomourn, detiv přehánky co chvíli proběhly ospalm mstem. Pohyb na ulicích byl pomal, auta i lid se mátožně vlekli. Nebylo se co divt, že se Henry od rána necítil ve své kůži.

Nepjemnosti začaly hned po pchodu do kanceláře. Tsn za dveřmi se mu rozsypala aktovka se všemi podklady, po pchodu ke stolu nemohl najít své oblben pero se zlatm hrotem, kterm si pravideln dělal první poznámky dne, a jako vrchol se mu po sputn zboril systém počítače, takže musel dlouho čekat na servizka.

To nejhorší plo vzápětí.šéf se přímo zděsil nad jeho posledním článkem a míra jeho trpělivosti přesáhla mezí nosnosti. V návalu rozilen jej okamit pozval ad audiandum verbum, umt hlavu - tak zvan na kobereček, jak také někdy říkáme. Dval neskryvan najevo značnou nespokojenost a rozladěnost z něj tryskala všemi směry. Mval za stolem popsanm listem a lteil ta nejavnat slvka, jež znal.

Poslední příspěvek definitivn zakončil as, kter Henrymu dal jako poslední šanci, kdy mohl vytvořil něco kloudného. Dosud byl ochoten vyčkat lepších výsledků, ale čekání dneškem skončilo. I když se Henry snažil jak mohl a dal do toho článku absolutn vsechno, co ze sebe mohl v poslední době dostat, zejmn to nebylo ono. Nebyla originalita, nápad, grdy, chyběla řava.

Cítil to ostatn sám, když si svj článek petal, bylo to chab, takže jej takov reakce ani tak moc nezaskočila. M v poslední době nějakou vnitn krizi. Příliš se mu nedaří najít vhodn námět a vsledn články neodpovídáš jeho pedstav. Dlouho budovan povst skvelho redaktora utpla.

Hrdost jej však nutila psát dl, snažit se ostatním dokázat, jak vynikjc novinr je. Ale babral se v tom dl, zapadal kam dalším článkem do stále hlubší beznaděje a vtho zoufalství. Nevěděl, zda bojuje s nepzn osudu či sám se sebou.

Poslední lnek podle toho vypadal. Nemastn, neslan, pln frází a planchvh. Nedokázal čtenáře pthnout, jak se mu to donedávna bez problémů dařilo. Ani tma nebylo takov, jakými dosud oplýval. Věděl to sám nejlíp, ale vhodn nedokázal nikde najít. A to j rozhodil st i do svých posledních rezerv, jak měl. Stále nic.

Ten včerejší článek bude muset nějak okecat, však to j mnohokrát dokázal. Ale brzy poznal, že to dnes řf nemn tak lehce přejít.

"Koho dneska zajm problémy p rozmnožování raků říčních!" hromoval řf na celou kancelář, "to je absolutn nulov bonita. Jako bys tu byl první den. Lidi zajm slavn osobnosti, sám to v nejlíp. S kým se baví, s kým sp, kolik mají či nemají dt, co si myslí, nebo nemyslí. Zda vůbec myslí. Klidn pokračuj s lnkama o t tv znm zpěvačce, co se tak rychle vvihla nahoru. To dlko, co jsi napsal o její nov lásce bylo pece uasn. To bylo to prav. S rakama jdi do časopisu, kter te deset lidi v zem."

"Ale ona už svj vztah vyřešila," hlesl jsem opatrn, abych zastavil příval připomínek. "Je to mezi nma vzn, snad se budou dokonce brát. Tam se nic zajmvho už nenjde."

"Propna, to je toho!" zvolal řf a bouchl rukou do stolu, "tak napiš, že se rozešli, protože si vzjemn nerozumí v posteli. To lidi upoutá!"

"V článku jsem psal, že si rozumí, mají náramně harmonický soužití. Oba svorně tvrdili že se jim spolu náramně dobře žije."

"To můžou tvrdit nemluvnatům či babičkám v penziónu důchodců. Zpočátku to ostatně stejně tvrdí všichni. Jednoduše vysvětlíš, že se teprve poznávali, neměli dostatek zkušeností a nevěděli, co mohou jeden od druhého očekávat. Byli v návalu prvních emocí, nevěděli si odlišností a životních názorů. Už se poznali víc a zjistili, že to tak ideální není. Hádají se a nemohou se snést."

"Maj se prý rádi. Byla by to lež a mohli by nás žalovat."

"Ale ty se najednou nějak měkej! Že se rozejdou, dřív nebo později, to je jasné už teď, hvězdy nic jiného ani nedělají. Takže než k soudu dojde, bude to stejně pravda. A navíc bys na tom vydělal. Budeš o to slavnější, žeš to všechno věděl jako první. Abych tě na stará kolena učil novinařině."

Metal po něm blesky a tvářil se velice ošklivě. Henry jen hádal, zda jej tak rozčilil jeho článek, či se na tom podílí ještě někdo další.

"Klidně napiš, že se mu mstí, že ji klamal. Chce se s ním soudit, jedno o co, vyhrožuje sebevraždou, hází po něm kdečím! Vyliči ji, jako pořádnou Erinyi. Je uražená a chce se mu pomstít. Je zcela jedno, co do toho namícháš. Hlavně to chce spád a razanci. Šokovat, udivit, vyděsit. O nic jiného v našem životě stejně nejde a lidé nic jiného nechtějí. Že to není pravda, nezajímá nikoho. A čtenáře už vůbec ne, stejně u čtení nepřemýšlejí."

Orosilo se mu čelo. Taková mladá, sympatická a nadějná dívka to je a on o ní má takto psát. Přes veškerou zkušenost a otrlost za ta léta si nebyl jistý, zda to dokáže.

Aby bylo neštěstí úplné, zaujal jejich rozhovor Mystel, která se jako vždy starala, co se zajímavého u šéfa děje. Dobře vycítila, že se zde něco zajímavého děje a tak co chvíli vešla do dveří. Tu chtěla podepsat jakýsi list, tu cosi odnést, zalít dvě malé kytky v květináčích. Uši přitom měla našpicované, div jí nevyhlázeli zpod pečlivě upravených vlasů.

Mystel je asistentka. Má dlouhé nohy, a nosí velice krátké sukně. Většinou hladké, vypasované, výjimečně skládané, vějířovité. K tomu si ráda bere halenku s velkým výstřihem a protože má poměrně slušně vyvinuté poprsí, je takové kombinace oblečení pro každého muže smrtící. Před šéfem se všelijak vlní a kroučí boky, co chvíli se provokativně naklání nad jeho stůl, aby velikost záňadří ještě zvýraznila. Že šéf v tu chvíli neví, co po ní chtěl, není snad třeba více říkat. Proto si většinou práci určuje sama a šéfa používá jen při podpisech listin.

Je neuvěřitelně zvědavá a proto neustále zjišťuje, o čem se šéf baví. Nejraději má, pokud se řeší problémy některého ze spolupracovníků. Pikantnosti, nejlépe ze soukromí, rádně okořeněné, pak ráda roznáší mezi ostatní osazenstvem v kancelářích. Moc dobře ví, že je nedotknutelná, že si se stížnostmi proti ní nikdo nezačne.

Dlouhé chvíle postává nenápadně v šéfově kanceláři. Často a ráda sleduje v okenních sklech, jak si šéf vždy prohlíží její nohy, když k němu stojí obrácená zády a on si myslí, že se nedívá. S úsměvem ve tváři se provokativně předklání a nechává si sukni vzadu co nejvíce vyhrnout nahoru. Její vyzývavé vrtění boků a hýždí je spíše taneční prvek, nežli součást pracovního postupu.

Nebylo se co divit, že kdykoliv si někdo přišel stěžovat, že vynesla věci z osobních pohovorů, byl nemilosrdně vyražen. Žádný šéf by si nedovolil přijít o ten kouzelný zážitek, sledovat její dlouhé a krásné nohy, jak se kolem něj neustále procházejí. Dobře to věděla a své pozice neustále zneužívala.

Mystel několikrát prošla kanceláří, přičemž se pokaždé tvářila ustaraně, aby dodala důležitosti faktu, že vstupuje do místnosti během hovoru. Spokojeně se celou dobu usmívala a pozorně naslouchala. Zachytila každé slovíčko, jež zde padlo a zbytek si již doplnila sama.

Byla to pro ni opojná chvíle. Takový výprask už dlouho nikdo od šéfa nedostal, takže se jen třásla, aby ji neunikl sebemenší detail z pohovoru. Henry se mohl s hrůzou jen domýšlet, jak obíhá jednotlivé oddělení a každému vypráví, co se zde odehrálo. Stane se smutným hrdinou několika příštích dnů a bude vystaven nelítostným terčům zábavy ze strany ostatních kolegů.

Jakmile drtivý příval šéfovy kritiky skončil, Henry raději co nejrychleji vypadl. Nejen z jeho kanceláře, ale i z pracoviště. Musel ven, na vzduch, nabrat více kyslíku a síl. Námět neměl, nápadů ještě mň a přitom musí co nejrychleji položit náhradní článek na stůl. Na ten pitomý zamaštěný stůl, co na něm šéf věčně jí ty jeho smradlavý rybičky.

Věděl dobře, že šéf stůl zamaštěný nemá, to si jen ulevoval ve své zlosti. Nenáviděl v tu chvíli celý svět a nějaký důvod, jak si ji vylít, musel najít.

Fakt byl, že na něm rybičky jedl, protože se dočetl, že obsahují mnoho nezbytných látek, které tělo k životu potřebuje. Údajně jako jediný ze zdrojů obživy. Vždycky tak žít chtěl a objevené informace mu byly pokaždé oporou při omlouvání zápachu, který se z něj linul. Příliš se tehdy do článku začel a neotřesitelně uvěřil. Vůbec mu nedošlo, že to je článek ve vlastních novinách, kterým jde v první řadě hlavně o senzaci.

A tak se ryby staly jeho pravidelnou stravou. Jedl je každý den, někdy i několikrát. Bylo mnoho způsobů, na který si je doprával. Nebylo se co divit, že zde byly rybičky cítit ještě hodně dlouho po jídle, i když nastříkal sprej kam to šlo, aby typický pach přehlušil.

Henry šel ulicí a rozmrzele se díval kolem sebe. Kdyby se tu tak stala velká nehoda, zaútočili teroristé, spadlo letadlo, to by bylo konečně to pravé terno. Měl by trhákat na titulní stránku, protože by byl u případu první. Jenže jako naschvál se nedělo vůbec nic. Lidé chodili vzorně po chodníku oběma směry, slušně se vyhýbali a nebyl nejmenší náznak konfliktní situace. I auta dnes jezdila jako v autoškole.

Když je pech, tak dokonalý. V tomto poklidném a všedním dnu nemohl očekávat, že mu osud přihraje zajímavý okamžik, který mu umožní se před šéfem vytáhnout a ukázat, co všechno dokáže. A také by už konečně zkontroloval ten ironický úsměv, který dnes na obličej nasadila Mystel. Jak ta je mu protivná, když tak podlézá nadřazenému. Kdyby alespoň neměla tak pěkné nohy!

Nemohl si přiznat, že má hrozný vztek na šéfa, že se na ně může dívat celý den, zatímco on jen při krátkých návštěvách jeho kanceláře.

Došel na roh ulice a chvíli rozmýšlel, co podniknout. Stál a kouřil. Pak mávl rukou a vešel do dveří, jež byly za ním. Vstoupil do denního baru Jitřenka, který měl otevřeno. Prodávali zde ty nejobyčejnější nápoje, po kterých měli všichni jen těžké hlavy a nejistou chuť, takže jejich mysl byla na míle vzdálená vzletnému místnímu názvu.

"Vodku," kývl na barmana, když se posadil na vysokou barovou stoličku, "dvojitou."

"Ruskou, dánskou, finskou, německou?" zeptal se lhostejně výčepní.

"Jakoukoliv," hekl napůl úst, "jsem v náladě, kdy nemíním vychutnávat požitky téhle díry. Co teď potřebuju, je uklidnit rozbouřené živly v mém těle."

"Běž do bordelu," ozval se soused, sedící o tři židle dál, "tam ti zkontrolují všechno dokonale. A za pár babek. Znáš tam jednu prsatou, ta umí věci, ještě za týden se ti z toho bude točit hlava."

Henry se po něm podíval, ale neodpověděl. Šedivý kulatý obličej porostlý rozčepýřenými vlasy a téměř stejně dlouhými vousy na něj hleděl svými mžouravými, okoli špatně vidícíma očima. Vyšisované plandající šaty doplňovaly identitu člověka, který zde trávil veškerý čas a který zde měl předplacenou osobní židli. Určitě by se velice rád pustil do jakéhokoliv hovoru a na to on neměl tu nejmenší náladu.

Henry chtěl ještě cosi říci barmanovi, ale před ním se bleskem ocitla sklenka s jiskřivě průsvitnou tekutinou jakoby spadlá z nebe. Třpytivé perličky prolétly po hladině a naznačili oheň skrytý uvnitř. Měla mu přinést útěchu a okamžik zapomnění.

Ani na okamžik se nerozmýšlel a obrátil ji do sebe. Byla ďábelsky silná. Ostrá mačeta mu prořízla hrdlo, ústa proměnila v pekelnou výheň a zabodla svou čepel hluboko do prsou. Zkřivil obličej a otevřel ústa. Měl pocit, že polkl skleněné střepy, či mu z nich musí vyšlehnout plamen.

Tento nápoj často nepil, nebyl na něj zvyklý a ani mu moc nechutnal. Ale trefil se. Síla ohně a žár šířící jeho vnitřnosti jej okamžitě přivedly na jiné myšlenky. Místo šéfa měl v hlavě úpornou touhu uhasit vatru, planoucí mu v krku.

"Jak někdo může pít tekutý oheň," mumlal si pro sebe s rozšklebeným obličejem, "takový hnus."

"Tak to nepij," ozvalo se rýpavě odvedle, "klidně to přenech mě. Ale napřed si to řádně zaplať."

* * *

Max Terranck netrpělivě přecházel po místnosti. Už dlouho jej nic nerozházelo jako dnešek. Jindy pevná a kamenná tvář dnes měkla a deformovala se s každou hodinou, která uběhla.

Indexy vykazovaly velice příznivé stavy a on nemohl nic dělat. Přitom to byla jejich hlavní pracovní činnost. Čekat na vhodný pokles sledovaných akcí a pak rychle reagovat. Koupit či prodat podle situace, v níž si jednotlivé akcie stály.

A na takovouto příležitost čekali už velice dlouho. Dnes přišla. Je to až neskutečné, ale akcie několika firem, o které mají dlouhodobě zájem jejich nejlepší klienti, nabývají konečně hodnot, po kterých toužili. Byl by nejvyšší čas po nich skočit a kupovat a kupovat, jsou připraveni, čekají jen na povel. Na takovou úroveň se už dlouho nedostaly.

Ale všichni vědí, že ke každému většímu nákupu potřebuje pokyn bosse. Bez jeho vyjádření nesmí udělat jediný krok. Pravidelně každý den se časně ráno ozval, prokonzultoval další vývoj burz a vydal pokyny pro další postup. Ale dnes jeho přímý, soukromý telefon, mlčí. Nerozsvítí se na něm výstražná kontrolka, neozve se známý bzučák.

Max mnohokrát pohlédl na jemně vytvarovanou rukojeť speciálního telefonu a nervózně špulil obličej. Už vykouřil za tu chvíli tolik cigaret, jako jindy za dva dny. Popelník na jeho stole byl plný po okraj, několik zčernalých zbytků se povalovalo okolo. Netrpělivým pohledem přeskakoval z telefonu k monitorům a displejům a zase zpět. Mnul s bradu a občas si setřel orosené čelo.

Několik stolů bylo zaplněno počítači s mnoha kopírkami, faxy či skenery. Nad nimi poblikávalo mnoho různobarevných displejů, které ukazovaly všemožné hodnoty čísel. Všude kolem se povalovaly sem tam natažené kabely, které zde zůstaly, když dle potřeby některý z přístrojů přendávali. Pokud byl mezi nimi nějaký volný prostor, byl zaplněn mnoha papíry, jen výjimečně srovnaných, většinou však náhodně položených. Byl to na první pohled veliký nepořádek, ale oni se v něm kupodivu velice dobře vyznali.

Monitory zobrazovaly neuvěřitelné množství tabulek, grafů a srovnávacích diagramů. Kolem dokola místnosti visely na zdech různé velké tabule, na kterých se neustále střídala různá čísla.

Za stoly sedělo šest členů pracoviště, kteří v tuto chvíli nevěděli, kam s očima. Nechtěli sledovat zoufalého šéfa a se tvářili, že jsou zaujati údaji obrazovek. Po očku jej však tajně sledovali. Nikdy jej ještě takhle nervózního neviděli, ale jeho rozčilení rozuměli. Navíc je svým pobíháním rušil, nemohli se na práci dobře soustředit.

Už to tak trvalo celé dvě hodiny. Předstírali práci, občas stiskli některý z přepínačů na pultu před sebou či pronesli několik kontrolních slov do mikrofonů u svých úst, kterými byli napojeni s burzami. I na jejich stolech se popelníky na stolech rychle plnily popelem vykouřených cigaret. Ještě štěstí, že je vzduch filtrován výkonnou ventilací. Asi by se zde dnes udusili.

Všichni mu rozuměli, každý ho chápal. Už dávno měl od bosse dostat další pokyny, ale nic se nedělo. A na to nebyli zvyklí. Jsou naučení promptně reagovat, otálení je u nich neznámou věcí. Přitom hrozí veliké nebezpečí, že promarní obrovskou příležitost. Nervózní byl z nich každý, ale Max, jako nejvyšší, pochopitelně nejvíce. Přitom to je vždy tak klidný a vyrovnaný člověk! I při těch nejzapeklitějších situacích si zachovává od emocí patřičný odstup a reakce má odměřené.

Že je všechno naprosto jinak, nemohl tušit nikdo z nich. Byla to hra. Veliká, divadelní, docela vzorně odehraná scéna. Max se snažil, jak nejlépe uměl. Dělal dramatický výstup a dařil se mu znamenitě. Nikdo z ostatních neměl tušení, že má za sebou docela slušnou hereckou kariéru a nyní jim předvádí jeden ze svých nejlepších kusů.

V mládí hrával ve významném divadelním amatérském souboru a byl docela uznávaným členem. Vydržel v něm až do svého odchodu na univerzitu. Má za sebou role ve všech významnějších hrách, Králi Leerovi, Othellovi, Romeo a Julii a dalších. Sice jen menší či vedlejší role, ale nikterak bezvýznamné štký. Čekalo se, jakmile dospěje, přejde na role hlavní. K tomu již nedošlo. Musel si vybrat - divadlo či školu. Rozhodl se pro školu.

Nikdo tehdy nemohl pochopit proč, ač byla odpověď velice jednoduchá. Na škole studovala dívka, Brigit, do níž se jako adolescent beznadějně zamiloval. Bezhlavě. Neviděl ani neslyšel okolí, musel být stále v její blízkosti. Chtěl, aby to tak zůstalo i po gymnáziu a nemínil ji nechat zmizet ve světě. Zpočátku bylo všechno nadějně, nezastírané city Brigit opětovala. Jen jí to bohužel vydrželo do druhého ročníku, kdy si našla jiného. S ním nakonec ze školy odešla, aniž ji dokončila, když se oba připojili k hnutí Greenpeace. Podle posledních zpráv jsou na nějaké lodi a blokují Japonce v lovení velryb.

Max na škole již zůstal, zdálo se mu škoda studium přerušit, když mu studium tak výborně šlo. Studoval za samé A, dostával stipendia a byl navržen do elitní třídy. Divadlo zmizelo za obzorem a zůstaly jen krásné vzpomínky. Dneska se mu hodily.

Dnes hrál netrpělivého a zmateného šéfa hrál s obdivuhodným nadšením, jakoby jej z hlediště sledoval přísný režisér, neodpouštěcí nejmenší chybičku. Vžil se do role jako zamlada.

"Třeba spad ze schodů," ozval se do ticha McCainův hluboký hlas, který se snažil přijít na kloub otázce, proč ještě nevolal. "Znám jednoho člověka. Kterému se to stalo. Šel si z patra ke dveřím domu pro noviny, uklouzl a rozbil si hlavu. Ležel tam tři dny, než ho našli. Třeba se to..."

"Drž hubu!" zařval na něj Max Terranck. "Nikdo se tě neprosí o chytrý průpovídky."

"Akcie Merexu klesly o další tři body," pronesl suše Dick Hall, nejstarší člen skupiny a také nejzkušenější. "Degradace se blíží maximu, další prodleva je velice riskantní."

Jeho pleš se mezi řídkými zbytky vlasů po skráních vysoce leskla. Vysoké čelo, naznačující nevšední inteligenci byla svraštělé, zamračené. Drobná očička poplašeně mrkala a malá ústa, téměř mizející v nabubřelých tvářích se stáhla do niterné skuliny. Také jemu nebylo po chuti, že se musí bezmocně dívat na unikající rybu z rybníka.

Všichni věděli, proč to říká. Zoufalý přízvuk jeho hlasu mluvil za všechno. On sám na takovou příležitost čekal už dlouho. A Merex, firma zabývající se hledáním nerostných surovin, byl už dlouho v jeho zorném pohledu. Znal o ní téměř všechno, sledoval jakoukoliv změnu její činnosti.

A právě před několika dny všechny upozorňoval, že ze zpráv, uveřejněných ve věstníku, je patrné, že je firma na stopě významnému objevu významného ložiska zemního plynu. Dočasný pokles je určitě způsobený přechodnými finančními problémy, kdy měla velké náklady, jež vydala na zemní průzkum: "Ale ty by se měly rychle vrátit, mnohonásobně zhodnocené," říkal neustále. "Akcie co nevidět půjdou strmě vzhůru, jen co se poslední nálezy dostanou mezi veřejnost."

"Boleston strmě stoupá," pronesl užasle McCain, "jen za poslední minuty vylétl na dva tisíce sto dvacet. Nárůst třináct procent. Myslím, že je ideální chvíle pro prodej."

"U mě se upravil Anavit," přidala se rázně Barbara, "měl by jít co nejrychleji pryč. Takový kurs jsem ještě neměla, co jsem tady. Jestli zaváháme, určitě se hladina vrátí do normálu a bude po šanci. Je to ideální příležitost."

"Takže co budeme dělat? To tu budeme pořád jen sedět?" pronesla plaše Liza Cransfordová. Její kaštanové vlasy se ve světlech zářivek leskly a při každém pohybu hlavy hrály mnoha barvami.

Nejistě se po Maxovi dívala a čekala na odpověď. Ten se zatvářil tragicky a rozhodil rukama. Nervózně poposedával na židli a mnul si rázným gestem bradu. Všichni věděli, že to je jeho typický příznak nejistoty a obav z dalšího rozhodnutí. Nedivili se mu, dobře věděli, že bez bosse neudělá zcela nic. Pokud nedá pokyn, nesmí k žádné transakci většího rozsahu dojít. Několikrát zdůraznil, že pokud se tak stane, viník okamžitě poletí. Na pravidlo si rychle zvykli a dosud jej dodržovali.

"Zvedni halenku a ukaž ty svoje melouny," uchechtl se McCain, "bude o zábavu postaráno."

Učinil narážku na mohutné poprsí, které se zvedalo na její hrudi a přitahovalo pozornost každého, kdo k ní pohlédl. Obě oblíny zakrývala paprskovitě rozvětvená halenka, našponovaná do maxima jak tenisová síť. Provokativně zdůrazňovala mohutné objemy, skrývající se pod ní.

"Zvedej si svou košili," zašklebila se na McCaina, "a ukaž ty svoje. Vystrašíš děti v širokém okolí do konce jejich života."

McCain se široce usmíval, nenechal se vyprovokovat. Stejně jako on, tak i ostatní věděli, že Liza své vnady na veřejnosti ukazuje. Často a ráda. Stačilo, aby se jen trochu napila svého oblíbeného sladkého nápoje a už si rozepínala knoflíčky, či zvedala spodní okraj halenky.

To pak běhala od jednoho k druhému a s očima rozzářenými jako dítě se kochala na jejich užaslé pohledy, když na vlastní oči uviděli neobvyklý objem. Nebylo jediného večírku, jediného mejdanu, aby se tak nestalo.

Naposledy všechny šokovala, když pobíhala, solidně ovlivněná milovaným nápojem, uprostřed zábavy po domě. Od jedné dveří k druhým. Zazvonila a když se ve dveřích objevil chlap, ruce jí okamžitě vylétly vzhůru a sebou zvedaly i okraj halenky. Pak několikrát zatřepala volnými řasy.

"Hele," hekla na překvapeného muže, "ta jsou co?"

Chvilí nechala muže užasle civět, pak se otočila a zamířila dál. Takto obešla několik dveří, kdy se odehrála stejná situace, nežli se stalo něco nečekaného. Ve dveřích se objevila objemnější žena a rozjetá Liza to včas nezaznamenala. Ruce vylétly ven, naběhlé bradavky se zatřepaly.

Žena ve dveřích na nic nečekala, rozmáchla se a plochou dlaní prudce plácla do Lizin tváře. Ozvalo se ostré mlasknutí a byla to taková rána, že Liza upadla. Chodba ránu zmnohonásobila. Dveře se zavřely a ona vystřízlivěla. Poučení jí dlouho nevydrželo. Po několika dnech své vystoupení opakovala znova. Alkohol se u ní projevoval velice svérázně.

"Nech jí na pokoji," ozvala se Barbara Frasierová.

Seděla vedle Lízy. Byla ze skupiny nejmladší a také nejhezčí. Byla kus, který jim záviděli z ostatních kancelářů. Dlouhé blond vlasy s mírnými loknami jí splývaly přes ramena. V pravidelně oválném obličejí jemně vyčníval vzhůru vztyčený nosík, schovaný mezi párem velkých, velice bystrých očí.

Nosila s oblibou vypasované džíny a volné, moderní košile. Vysoce elegantní a často puritánsky zapnuté do posledního knoflíčku, téměř nikdy neprovokovala výstřihy či ležérní rozhalenkou. Ráda své oblečení doplňovala moderními doplňky. Jemným hedvábným šátkem, výraznými korály či dlouhou šálou, ledabyle přehozenou přes ramena.

Na rozdíl od Lízy nerada na veřejnosti cokoliv ukazovala. Když si výjimečně oblékla sukni, její délka vždy končila u kolen. Malých, jemných, modelovaných jak od sochaře. Štíhlá lýtka přitáhla spolehlivě pohled každého muže, který se v okolí nalézal. Na vysokých jehlách, které jí dodávaly patřičný punc. Byla prostě kočka.

Snad všichni členové kolektivu se pokusili si to s ní rozdat. Na všechny byla příjemná a milá, ale vždy si udržovala odpovídající odstup. Jako šachový virtuos dovolila každému určitý stupeň přiblížení, koketně si s ním pohrávala, aby nakonec v okamžiku, který sama uznala za vhodný, nápadníka nemilosrdně odkopla. Nechala jej chladnokrevně tokat a žít v naivní naději na úspěch. Uměla v něm přesně cílenými pohledy a řeči rozproudit bouři nespoutaných vášní, kdy se dotyčný už už viděl jako úspěšný dobyvatel horských štítů.

Pád býval rychlý a nezadržitelný. Usadila jej a často s nevybíravými, zesměšňujícími slovy jej opustila. Bylo pravidlem, že ji nešťastník během své lovecké vášně vyrazil svá největší tajemství či zajímavé intimní události. Ona je nakonec nelitostně použila proti němu. Roznesla je po všech spolupracovnících a dodatečně podané s vlastní úpravou o nich informovala. Každý příběh byl překroucen, aby se hodil do jejích plánů a mohla je co nejúčinněji použít proti dotyčnému.

Prakticky každý prošel peklem veřejných pomluv a posměchu. Nebylo totiž jediného, kdo by odolal pokušení, které mu nenápadně naznačila a k milostné touze vyprovokovala. Ve svém jednání byla chladná a bezcitná. Nachytali se bez rozdílu všichni, včetně těch nejvyšších.

Od té doby se jí všichni vyhýbali, protože se jí vlastně báli. Na každého si nechala nějakou tu tajnůstku v záloze a dávala najevo, že při odporu, kdy nebude po jejím, ji okamžitě vrhne mezi veřejnost. Každý věděl, že toho schopná je a protože se nechtěl zesměšnit, šli jí téměř vždy na ruku. Svým způsobem je měla v hrsti, čehož dokonale využívala.

"Situace je velice vážná," pokračovala velitelsky, "co nejrychleji musíme přijmout nějaká opatření, nebo o ten kšeft přijdeme."

"Jak to chceš udělat?" zeptal se Dick, "máš snad na Bradáče spojení?"

"Nemám, ale nemůžeme tu jen tak sedět. Vždyť se podívej na monitor, co se tam děje. Takovýho lososa jsme ještě nelovili."

Pronášela vzrušeně a prstem se dotýkala obrazovky v místech, kde se měnily čísla společnosti, která je zajímala nejvíce. Losos byl jejich slangový výraz pro úspěšný nákup či prodej akcií. Vlastně to zavinil Bradáč, který neustále při rozhovorech opakoval: "Hodíme tam lákavou návnadu a až se chytne, pak po něm skočíme jako po lososovi, co se nám houpe na háčku." Velice rád totiž míchal svůj koníček, rybaření, i do makléřského slovníku.

"Nevím, co s ním dneska je," kousal se do rtů Max Terranck, "tohle nám ještě nikdy neudělal."

"Neměl by ses mu raději sám ozvat a říct mu, co se děje?" zeptala se Líza ustaraně.

"Ne!" vyštěkl Max vztekle, "nikdy jsem to neudělal a tak nevím, proč bych to měl dělat nyní. Navíc, ty snad víš, jak s ním zajistit mimo stanovený čas spojení?" pokračoval zlostným hlasem.

Byl natolik rozčilený, že se ostatní po sobě podívali.

"Ale co teda míníš dělat? Jsi přece jeho zástupce," upozornila ho Barbara.

Max koulel zlostně očima. Barbaře si odporovat netroufl, ale věděl dobře, že něco udělat musí. Nakonec měla pravdu. Je zde nejvyšší šéf a další rozhodnutí je na něm. Šlo jen o to, aby zvolil to nejvhodnější. Ani netušila, jak mu v této chvíli zahrála do noty.

"Ještě chvíli počkáme," pronesl po chvíli přemýšlení. K ráznému řešení se zatím neodhodlal, rozhodl se hrát o čas.

"Nebude pak pozdě?" namítla Líza, "kurz již těžko bude ještě výhodnější než je teď. Bonus lepší nebude, to by se musel stát zázrak. Spíš mám obavy, že to prošvihnem."

"Bud' už zticha! Nikdo se ti o rady neprosí. Vraťte se všichni na místa a dělejte něco užitečného!"

Maxova vzteklá slova jako bič prolétala místností a ochladila náladu o několik stupňů.. Peter a Sarah se po sobě podívali. Tak tohle tu ještě nebylo.

"Max je dneska šíleně podrážděnej," zašeptal Peter, "takovýho jsem ho ještě neviděl."

"Já to na něm vidím už od rána," přitakala Sarah, "musel zažít něco hrozně ošklivého."

2.

Henry se znechuceně rozhlížel kolem. Nepovedený den, jaký už dlouho nepamatoval. Krk jej pálil po šíleném nápoji a vedle něj se pohybovalo pochybné individuum, jež o nějjevilo nežádoucí zájem.

"Dejte mu jednu na mě," pronesl znechuceně směrem k barmanovi a ukázala na toho člověka.

"Ó děkuji pane," zvolalo zarostlé individuum, "určitě budete dle zásluhy bohatě odměněni. Zákony vyšší moci zapisují každý dobrý skutek, který člověk vykoná. Až se to..."

"Jasně, errare humanum est. Chybovatí je lidské a já dělám jednu chybu za sebou. spíše jeden průser za druhým. Tak chlastej a bud' zticha!" pronesl se šklebem Henry. "Nebo to беру zpět."

"Dobrý, dobrý," hekl smířlivě ten člověk, "vždyť jsem snad toho tolik neřek. Jestli se to panstvu nelíbí, zmlknu. Už jsem zticha jako pěna, neříkám ani hlásku. Nedovolím si promluvit, jsem zvyklý poslouchat, co se po mě chce. Jestliže jsem si dovolil promluvit, bylo to z vděčnosti za vaši štědrost. Jste opravdu neobyčejně hodný člověk. Určitě máte hodnou a milou ženu a hejno milých dětíček. Jak ty musí být krásné! Vaše rodina na vás může být pyšná."

Chrlil věty v divokém tempu, že je Henry nestačil vnímat.

"Ticho," zavrčel varovně a muž konečně zmlkl.

Právě včas. Mobil v Henryho kapse se rozvrtněl varovným rytmem a jemný tón zazněl z pouzdra, ve kterém byl telefon u pasu schován. Znechucený škleb se mu objevil v obličeji a tvář se křečovitě stáhla.

Nemá na nikoho chuť. Ať volá kdokoliv, volá ve velice nevhodnou chvíli a on se s ním nechce bavit. Neodbytný zvuk jej však v klidu nenechal. Dál křičel o pozornost a nemínil se nechat umlčet. Velice nerad se nakonec nechal Henry přemluvit. Naučeným pohybem zajel k pasu a bleskově vytáhl malého provokatéra z úkrytu. Zkoumavě přejel očima po displeji a hledat jméno volajícího.

Greg Maltanick. Stálo na něm velkými písmeny.

Téměř okamžitě se mu vybavila kulatá, neustále se usmívající tvář. Na hlavě několik dlouhých, zplihlých vlasů, z větší části krytých služební čepicí, kterou téměř nikdy nesundával. Dominantou byl široký, rozplácnutý nos. Ten se nedal přehlédnout. Spolu s velikou bradou tvořil charakteristický rys obličeje a všechno ostatní na něm již bylo zbytečné. Člověk vnímal jen ty významné body a již nikdo nic dalšího nevnímal. Malá očka jako by nebyla, uši přilepené těsně ke skráním byly téměř neviditelné. Mohutné obočí viselo nad tím vším jako černý mrak.

Tvář patřila policejnímu detektivu. Vrchnímu veliteli vyšetřovacích skupin ve městě.

Znali se už léta, seznámili se během jednoho výjimečného případu, o kterém začal Henry informovat. Byl tehdy celkem mladý, ale Greg už patřil mezi uznávané odborníky. Záhadný vrah zabil dva studenty a policie dlouho neměla žádnou stopu.

Greg vedl vyšetřování a Henry mu byl neustále v patách, tahal z něj rozumy, chtěl co nejvíce podrobností. Jak mají policisté v oblibě, ani tehdy nechtěli nic zveřejňovat a snažili se všechno udržet pod pokličkou. Greg proto mlžil a případ halil do ještě většího závoje všelijakých záhad, které kolem obíhaly. Vytáhnout z něj nějaký údaj během rozhovoru bylo nemožné. Henry měl tehdy velice málo údajů, ze kterých by udělal ucelené články. Nenechal se odradit a poradil si po svém. Občas si ve svých zprávách pohrával s fantazií a v člancích si vymýšlel možné i nemožné teorie, oč v případě jde. V každém novém vydání je měnil podle toho, jak vyšetřování postupovalo a co se mu z něj podařilo získat.

Greg z toho byl velice zuřivý, protože v každém názoru se objevili prvky, na které bylo skutečně zaměřeno pátrání. Tak se na denním světle objevily věci, které byly u nich označeny jako tajné a nesměly na veřejnost. A protože to byl výplod Henryho fantazie, jež mu nikdo oficiálně nesdělil, nemohli mu zakázat je publikovat, aby nenaznačili, jakým směrem vyšetřování skutečně pokračuje. Grega přitom nejvíce dopalovalo, že se Henry ve svých zprávách stavěl do role všeznalce, kterému je všechno jasné a policisté jsou neschopní. Když se některá z teorií potvrdila, ihned dával ostentativně najevo, jak přesně dopředu věděl, jak se bude případ vyvíjet, jen muži v uniformách o tom neměli ani ponětí. Cítil se dotčen ve své stavovské cti.

Greg se proto snažil Henryho utíť, kdekoliv se mu naskytla příležitost a kdykoliv měl příležitost, jeho názory shazoval. Nakonec, když pachatele odhalili, se opravdu ukázala jedna dopředu vyřčená teorie jako pravdivá. Henry si své vítězství vydatně vychutnával a ve svých zprávách dával policistům co proto. Nebylo se co divit, že se jejich vděčnosti nedočkal.

Ale i Gregovi nakonec došlo, že není dobré bojovat na jedné frontě se zločinem a na druhé s tiskem. Nakonec se setkali v jedné hospodě a ostře se do sebe pustili. Po mnoha jedovatých slovech, kdy debata jen taktak neskončila ruční výměnou názorů, se jejich spor nečekaně zakončil. Náhle zjistili, že je jejich myšlení stejné a rovněž tak i názory. Najednou měli společnou řeč a začínali si rozumět. Od té doby jsou kamarádi a stýkali se poměrně často, mnohokrát i soukromě. Greg mu občas podá nějaké to echo o zajímavém případě a včas jej nasměruje na zajímavý případ. Henry pak má často dobré téma jako první. Bylo až s podivem, jak si najednou začali rozumět.

"Copak asi chce?" pomyslel si, když sledoval malý přístroj. "Že by se na mě přece jenom usmálo štěstí? Únos zbohatlíka či vykradli největší městskou banku?"

"Doufám že máš nějakou pecku, nic jiného mě nezajímá," pronesl okamžitě, jakmile přiložil telefon k uchu.

"Mám tu sebevraždu," pronesl krátce Greg. "Právě ji jedeme obhlédnout. Je to poslední hlášení."

Henry už věděl, že z něj nic bližšího nedostane, už takhle toho řekl více než obvykle. Po telefonu nikdy nechce říkat žádné další detaily.

"To beru! Kde?" zeptal se proto rychle a tvář se mu vyjasnila. Vypadalo to nadějně. Taková událost by se na stránky hodila. Lačně polkl a nastražil uši.

Dostal krátkou a stručnou odpověď, kde se dozvěděl to nejnnutnější, co právě potřeboval. Hlas utichl, světelný displej zhasl. Henry jej pomalu zasouval do malé skrýše a usilovně přemýšlel. Na tváři mu konečně svítil spokojený úsměv.

Přece jenom něco na zítra bude mít! Času je ještě dost, jestliže sebou hodí, stihne nějakou glosu na čelo listu. Téma bylo lákavé, když jej šikovně podá, nechá se z toho udělat případ. Dobře věděl, že když jej pokaždé takto Greg informoval, byl u případu jako první.

"Dobrý zprávy, šéfe?" zeptalo se zvědavě individuum, když opatrně sledovalo jeho zářící obličej.

"Dejte mu ještě jednu," prohodil s úsměvem Henry a vhodil na pult bankovku. "Když už mi přinesl nečekané štěstí."

"Jste opravdu ten nejlepší člověk na týhle planetě," neslo se za ním nadšené volání, když rozrazil dveře a vyšel na chodník. "Ale nechcete si trochu toho štěstí předplatit na další dny? Přijímám každou vděčnost."

Vyrazil tou nejvyšší rychlostí, jakou byl schopen zpět k redakci. Před ním stále ještě parkovalo jeho auto, které tam odstavil, když ráno zamířil ke svému pracovišti.

Celý udýchaný dosedl na sedačku. Než nastartoval, objevil se v jeho ruce telefon.

"Co bys řekl sebevraždě?" zeptal se bez otálení šéfa Rene Bertholda.

"No vidíš," uslyšel spokojený hlas, "to beru. Takový téma by se mi zamlouvalo. Však já věděl, že dostaneš rozum, přece tě už za ta léta znám."

"Jedu to okouknout."

"Dobře. Dáme to na čelo, na dva sloupce. Koukej to sepsat tak, aby to vyvolalo co největší impresi! Pořádně tam vlož emoce, útoč na city, dojmi čtenáře. Žádný klidný čtení pro důchodce. Vylič podrobně toho nešťastníka. Smutnej život, nešťastnou lásku, problémy v práci, špatný vztahy v rodině a v bydlišti, nevďek dětí. Klidně to napiš drsněji, neber si servítky. Tohle všechno tam chci mít - akci, spád, drama, měj to na paměti."

Jel na plný plyn, aby zběsilou jízdou zamířil k místu, kde mělo k činu dojít. Už byl do děje vtažen, již jej zase naplno prožíval. Nechtěl si nechat ujít příležitost, kterou mu osud nabídl. Cítil šanci a chtěl se do ní zakousnout a nepustit. Tak, jak to uměl dříve.

"Uhni blbče," řval cestou na pomalejší řidiče, kteří se mu před vůz připletli a jež ho zdržovali.

Byl nervózní a ulevoval tím svým nervům. Dělal to tak ostatně pokaždé, když jel sám. Křičel, klel, metal sprosté nadávky. Kdyby ostatní řidiči slyšeli, kolikrát je během své cesty nazývá těmi nejhoršími jmény, asi by mu to neprošlo. Ale ve svém voze se cítil pánem a zde nechával emocím volný průběh.

Když kdokoliv seděl na sedačce vedle něj, jezdil jako naprostý klid'as a po celou jízdu jel pomalu a usmíval se. Jediné ostřejší slůvka směrem k ostatním řidičům nezaznělo, choval se jako pravý gentleman. Většina kolegů jej proto má za velice klidného a spolehlivého řidiče. Podivuhodný paradox.

A teď klel ještě mnohem víc, než měl ve zvyku. Však byl netrpělivý a nervózní jak již dlouho ne. Jedna nadávka stíhala druhou, klíčkoval mezi vozy, škulal nepřírozně volantem, dupal na pedály.

Oddechl si, když v dálce uviděl několik policejních aut se zapnutými majáčky. Byl na místě, před ním se nacházelo tragické místo činu.

Obyčejný dvojdomek, kterých zde bylo mnoho. Byly si jeden druhému velice podobné, jeden typ, zřejmě hromadná výstavba. Dlouhá ulice, zastíněná mohutnými stromy stojícími po obou stranách vozovky, byla zaplněna automobily v policejních barvách. Některá ještě měla zapnuté majáčky, jiná stála v poklidu.

Zastavil mezi nimi, vyskočil a zamířil k policistovi, který stál u policejního zátarasu. Pohlédl směrem k plotu kolem domku a nedočkavě přešlápl.

"Potřebuji mluvit s detektivem Maltenickem," oslovil ho a mával novinářským průkazem.

Muž na něj lhostejně hleděl, přežvykoval dásněmi a působil dojmem, že neslyší.

"Maltenick na mě čeká, mám pro něj něco důležitého," snažil se jej přesvědčit a k průkazce přidal ještě jednu, s akreditací na speciální informace.

Muž se podíval vzhůru a rozhlížel se, jakoby se obával, že co chvíli začne pršet a jemu zmokne seno. Když mu oči slétly zpět na zem, díval se na Henryho stejně znučeně, jako dřív.

"Beze mne s tím těžkým případem nehne, bude potřeboval specialistu," díval se mu do očí a mluvil co nejdramatičtější hlasem. Větší patos již neuměl.

Uvnitř se dusil vztekem. Jestli u případu nebude jako první a přijde v dnešním nudném dni o svůj lauf, tak tomu ulízanému policajtovi propíchá všechny gumy u auta. Blátem a sračkami pocáká dům a zalepí všechna okna. Pomstí se krutě jako camorra.

"Ta informace, co mu nesu, je nesmírně důležitá!" zakřičel netrpělivě.

Ale dál se nedostal. Ten muž měl obličej jako z kamene. Nepohnul se mu na něm jediný sval. Ale také mohl být naprosto hluchý. Henry pro něj vůbec neexistoval. Ještě chvíli se snažil dostat dovnitř, pak to vzdal.

V jeho ruce se objevil mobil a zuřivě vytácel číslo. Přiložil jej k uchu a čekal. Rozčileně podupával a točil dokola, když netrpělivě čekal, až Greg telefon zvedne.

"Co je?" ozvalo se po chvíli nevraživě.

"Nechce mě tam pustit," hlesl Henry nešťastně.

Greg se na nic dál neptal, rychle pochopil.

"Dej mi ho," podotkl.

Henry podal telefon policistovi a pozorně jej sledoval.

"Klidně ho pusť," zaslechl Gregova slova.

Policista pokrčil rameny, trochu poodstoupil a zvedl nataženou policejní pásku. Henry se protáhl kolem něj a rychle mířil k domu, kde se čin stal. Nedočkavě vyběhl po menších schůdcích a nakoukl do první místnosti.

Právě tělo balili do pytle. Henry se na něj podíval a zbledl. Kolena mu poklesla a udělalo se mu nevolno. Hrůznou podívanou to ale nebylo.

Viděl tvář staříka, seschlého, s kůží celou krabatou. Pár světlých vlasů na téměř holé lebce, výrazný orlí nos, velké uši. Dlouhý, vrásčitý krk spojoval hlavu s velice chlupatou hruď a nyní byl znetvořen širokou, červenou rýhou od provazu. Nehybný obličej byl nezajímavý, ostré rysy křečovitě stažené. Už měl možnost vidět několik mrtvých lidí, kteří v sobě měli i po smrti kouzlo osobnosti a eleganci.

Z tohoto muže nic takového nečišelo. Nudný, tuctový obličej. Obyčejný muž s obyčejným životem a snad jediné nezvyklou smrtí. Ta jediná na něm byla zajímavá, i když omezeně. Už jej asi přestal bavit dlouhý život a tak se rozhodl zubatou přivolat sám. Oprátka ještě visela na háku uprostřed místnosti. Ještě ji nesundali.

I celá místnost byla jednoduchá, vybavená starým, velice opotřebovaným nábytkem, osahaným a ošoupaným dlouhými léty užívání. Už na první pohled zde nebylo nic cenného. Všechny věci zde měly svá nejlepší léta za sebou. Staré nádobí ve skleněné vitrině naznačovalo mnohé - žádné velké dědictví po sobě stařík zřejmě nezanechal. Kupodivu zde nebyly žádné moderní spotřebiče, pomocníci v domácnosti či vymoženosti moderní doby, kterými se dnešní byty jen hemží. Nestála zde televize, ani rádio, neležel telefon. Jakoby by byt pocházel z minulého století. Ten člověk žil zřejmě poustevnickým životem. Na policích na vrstvě prachu nezahlédl stopy po věcech, které zde dlouhou dobu ležely a jež by odsud zloděj odnesl. Už z tohoto důvodu nepřipadalo loupežné přepadení v úvahu. Možná kdesi ukryté peníze, ale ani trochu tomu nevěřil.

Henry si rukou přejel orosené čelo. Studený pot mu stékal po zádech a ruce se roztřáslly. Nadšení bylo pryč, v jeho duši převládlo zoufalství. Tak tohle určitě žádná velká rána nebude. Gregova zpráva vypadala jako špatný vtip. Smrt beznadějně chudého starce nezaujme ani lidi v těch domovech důchodců, jak jej stále strašil Rene Berthold.

Vzpomněl si na policistu před domem a svůj energický výstup, s jak důležitou věcí přichází k vyšetřovateli. Policista byl určitě dobře informovaný, o jaký případ se zde jedná. Mohl si jen domýšlet, co si o něm a jeho řečech myslí. Dodatečně se zastýděl.

Zajel pohledem ke Gregovi, který stále ještě s kolegy dokončoval obhlídku místnosti. Bylo jasné, že si s tím nedělají velké starosti. Případ byl celkem průhledný a tak chtěli mít vyšetřování co nejrychleji za sebou.

"Cos mi to udělal?" došel k nim Henry.

Greg jen pokrčil rameny.

"Když jsem ti volal, byli jsme na cestě. Nemohl jsem tušit, oč se jedná, ještě jsme to tady neměli zmáknutý."

"A ty si myslíš, že o tomhle můžu někam napsat, že by to někoho zajímalo? Snad nečekáš, že je to téma pro náš časopis? To bych s těma rakama měl větší úspěch."

"Jestli seš šikovnej novinář," pokrčil Greg rameny, "tak z toho něco vytlučeš."

"Z tohohle tady?... nic horšího jsi mi nabídnout nemohl. Jdu zpátky kupovat houmlesákům něco pro zahřátí. Aspoň si získám jejich sympatie, brzo se k nim asi připojím."

"Až zas pojedu k nějakému zajímavému případu, mám se ti příště zase ozvat?" zeptal se Greg opatrně.

"Jo, klidně. Tvoje echa jsou veselá a zábavná, nemají chybu. Až dostanu padáka, budeš mi nosit pravidelně zbytky od obědů. Včas ti oznámím, pod kterým mostem budu bydlet."

Rozhodl se odejít a zamířil ke dveřím. Zaslechl ostrý zvuk zavíraného zipu. Ještě jednou se otočil a pohlédl na mrtvého. Náhle si uvědomil, že se mu na tom muži něco nelíbí. Nejistě přešlápl.

Mlčky se díval, dokud obličej nezmizel pod látkou a umělohmotný pytel se nezavřel. Dál sledoval obrys těla a přemýšlel. Bylo zde něco podivného, co jej tuklo do nosu a on svým novinářským čichem ucítil příležitost. Ještě si ale musel všechno v hlavě srovnat.

* * *

Tedd Marwall mřil ve svém naleštěném sportáku dlouhým bulvárem. Vedle něj na sedačce seděla krasavice, s kterou se teprve před čtvrt hodinou seznámil před nákupním centrem obchodního domu.

Byl na to zvyklý. Stačilo se jen vyklonit a zavolat. Pozval ji na projížďku ve svém naleštěném kabrioletu a ani nepředpokládal, že by mohla odmítnut. Ještě se mu tak nikdy nestalo. Nádherné červené auto otvíralo ta nejpevnější dvířka.

"Chcete do Rulie či Harpu?" zeptal se ležérně. Mohla si vybrat ze dvou zábavných podniků, které jí nabízel. Jeden luxusnější jak druhý.

Do obou se chodily bavit jen vyšší vrstvy, obyčejný člověk neměl šanci se zde objevit. Vstupné ve výši několika měsíčních platů jasně určovalo, kdo dovnitř může a kdo ne.

"Doufám, že dnes nebude mít u dveří službu Janick," pronesl naprosto ležérně. Naučeným pohybem řídil vůz a dával najevo, jak to je pro něj samozřejmé. "Já se s ním totiž nesnáším. Tváří se tak podivně, jakoby v člověku pátral a četl mu myšlenky. Vždycky mě to rozcílí a musím se s ním pohádat. Frank je mnohem lepší, je mi sympatičtější."

Mluvil a pozorně se díval na cestu před sebou. Jel velkou rychlostí a proplétal se mezi ostatními vozy. Ostentativně dával najevo, že na to má, že je výš než běžný smrtelník. Podvědomě se snažil na novou přítelkyni zapůsobit. Měl to zafixované, musel na svou obět' udělat vliv. Rád se předváděl. Peníze mu dávaly pocit moci a síly. S jejich pomocí dokázal to, co by bez nich nikdy nesvedl.

"Co ráda piješ?" zeptal se jako rozený bonviván.

"Nevím," zamyslela se a v duchu si vybavovala druhy nápojů, které zná. "Možná balantinku," dodala rychle a nejistě na něj pohlédla.

"To se pije v obyčejných podnicích. Máš ráda koktejly?"

"Hm... mám."

"Tak si dáme Ohnivého Apollóna, ten ti bude určitě chutnat."

"Když... myslíš."

"Jistě. A neupejpej se, pořádně si uživej, ať to stojí za to. Už staří filosofové to věděli a proto říkali, carpe diem."

"Co to je? Řecky neumím."

"Je to latinsky, ale říkali to Řekové a ti životu rozuměli. 'Užívej života', radili každému. Hlupák, kdo se tím heslem neřídí. Ale ty se tím řídit budeš, že jo? Alespoň dneska. Dej mi pořádnou pusu, ať se také podílíš na vstupném."

Přemlouvat ji nemusel. Ochotně a s obdivem se k němu přitiskla, ruce ovinuly jeho šíji a něžně jej políbila.

Když za půl hodiny vcházeli do dveří luxusního Rulie, spokojeně sledoval rozšířené zorničky, kterými sledovala každý detail oslnivé nádhery kolem sebe. Věděla dobře, že bez něj by se sem nikdy nedostala on si toho byl vědom.

Pro něj tu nic nového nebylo, byl zde již jako doma. Ve dveřích se na něj usmíval Frank a tak se s ním spokojeně pozdravil. Usedli ke stolu a chvíli sledovali tři poněkud více obnažené tanečnice na podiu. Objednal šampaňské a pro sebe pravý kubánský doutník.

* * *

"Tak co se bude dneska dít, koupíme konečně ty akcie?" zeptal se netrpělivě Dick Hall.

"Nevím," pronesl alibisticky Max Terranck.

Přejel zvědavě po ostatních a oči sklouzly na obrazovce. Merex byl nyní prakticky zadarmo. Ještě nikdy neviděl tak nízkou hodnotu u jejich indexu, jako nyní. Nekoupit - největší hřích, jakého by se mohli dopustit. Každý jiný makléř by už dávno žhavl dráty svých klientů a nakupoval co by stihl. Vnitřně zápasil s hrdostí profesionála a osobním kalkulem.

"Mám tu výhodný odprodej akcií Getunie. Sekce z dvojky mi hlásí buldoka," pronesla vzrušeně do ticha Liza Cransfordová.

Měla již opět svůj soustředěný hlas, zaplněný netrpělivostí. Dostala právě nabídku od vedlejší skupiny, jejíž klient šel po akciích jisté firmy a byl rozhodnutý je dostat za každou cenu. Hnal se za nimi jako pes za kostí - jako zarytý buldok. Pro ně to znamenalo možnost jít s cenou bez obav nahoru. Dokonce i McCain zapomněl na Lízino poprsí a věnoval se obrazovce. Přebíhal mu po ní bloomberg, několik pruhů informací mu právě ukazovalo nejaktuálnější nabídky.

"Sakra, to je ale pech," zaklel od srdce, "takový den a Bradáč se neozve. Co ho jen mohlo zdržet? Třesu se, jak bych okamžitě nakupoval, jako malý kluk na vysněnou hračku."

"To je poprvé, co nedodržel zvyk," postěžoval si Terranck a po očku přejížděl všechny přítomné. "A zrovna v takhle nevhodnou dobu!"

"Tak jak mám odpovědět na tu Getunii?"

Lízy hlas byl plný bezmocného zoufalství. Max věděl, že to bude muset nějak vyřešit.

"Jak si stojí?" zeptal se soustředěně.

"Oproti gardu nárůst patnáct procent."

"Cože!" zvolal Max a kousl se do rtu. Nabídka byla silnější, než dokázal odolat. Už se přece jenom jednalo o hodně peněz. "O tolik? Ten po nich tedy jede."

"To tedy jo. Však je dvojka celá nesvá z našeho váhání. Prý nebude dlouho čekat. Podle všeho to vypadá, není to trpělivý buldok. Zřejmě chce co nejrychleji investovat."

Max udělal nejistě dva kroky a usilovně přemýšlel.

"Prodat!" pronesl rázně a zabořil svůj pohled do Lízinych očí.

Ta zůstala chvíli v klidu, než jí došlo, co říká.

"Jak? Prodat?" pronesla překvapeně. "Takhle najednou? A bez Bradáče?"

"Jak říkám. Prodat!"

Max rázně zopakoval svůj rozkaz. Nechápatě zavrtěla hlavou.

"Ty nepočkáš na jeho rozhodnutí?"

"Ne. Už jsem se rozhodl. V takové chvíli nebudu čekat."

"Ale víš přece, že to nesmíme udělat. Že jsme se zavázali, že to nikdy bez jeho souhlasu neprovedeme," přidal se nejistý Dick. Jeho přehnaná opatrnost byla známá.

"Odpovědnost беру na sebe. Prodat."

Max rázně vystřeloval svá slova a nenechal nikoho na pochybách, že myslí svá rozhodnutí vážně. Ukázal na Dicka.

"A ty odkup okamžitě ten Merex. Všechno, co bude volné, už na nic nečekej. Chci od tebe hlášení, jak jsi dopadl."

"Nemáme autorizaci k těmto transakcím!" zavrčel varovně McCain.

"Já ho mám!" odpověděl chladně Max a pevně se mu podíval do očí.

"Kdes je vzal?" vyhekl McCain nevěřičně.

"Nestarej se! Prostě ho mám a proto můžeme jednotlivý akce spustit. Řekl jsem snad jasně, kdo má co dělat, nebo ne? Až budete hotovi, hlaste se mi, potvrdím autorizaci."

Max se tázavě rozhlédl. Zvědavé oči zaskočené nenadálým rozhodnutím dávaly jasně najevo jejich zmatek. Ani ve snu nečekali, že se sám pustí do akce, kterou by si neměl dovolit. Jeho odvaha a rozhodnost všechny zaskočila. Pomalu se s rozhodnutím srovnávali a zadívali se do obrazovek. Dick po chvíli pokrčil rameny a vytřukal do klávesnice první příkazy. Chvíli po něm se přidali další a za chvíli bylo slyšet jen rychlé údery prstů.

"Mám tu nabídku MGT," pronesla po chvíli Sarah a tázvavě po Maxovi šlehla očima.

"Jak je ohodnocena?"

"Ze dvou na devět."

"Navýšení gardu?"

"Tři celé šest."

Max se zamyslel. Nervózně luskal prsty a všechno pečlivě srovnával.

"Tendence? Poslední degrese, byla nějaká degradace?"

"Zatím stabilita. Degrese před sedmi měsíci, degradace v období 3 a 4 kolem dvaceti procent."

"Tak počkej. Nic zatím nekupuj. Nasaď stojáka. Kdyby se to jakkoliv pohnulo, dej mi vědět. I když to vypadá zajímavě, jsem zatím na vážkách. Já osobně nevidím další vývoj nijak jednoznačně."

Pokynula, že rozumí. Měla za úkol pozorně sledovat pohyb kursu zaměřených akcií, ale nespěchat s nákupem. K tomu dojde, jestliže se dostane do výhodnější polohy. Musela být opatrná, aby nevzbudila pozornost a nezpůsobila tak nevýhodný vzestup ceny.

"Přesun ukončen," zvedl Dick hlavu od monitoru, "potřebuju autorizační heslo."

Max k němu přistoupil.

"Koukni na Polárku."

Dick zvedl oči, aby nemohl sledovat jeho prsty, vytvářající tajný kód. Než se na obrazovku pohlédl znovu, Dick odklepl příkaz "enter". Obraz se na monitoru změnil a rozblíkl se konečný nápis. "Akce provedena". Vzápětí se zobrazilo celé portfolio a nový případ na sebe upozorňoval střídáním barev.

Max popošel ke svému stolu a prsty přešel po klávesnici. Chtěl si celou operaci ještě překontrolovat. Dlouze a pečlivě projížděl záznamy, které Dick udělal a on vzápětí potvrdil.

"Do prdele!" otočil se McCain nenápadně k Dickovi. "Kde sehnal autorizační kód? Neříkej mi, že legálně. Bradáč by mu ho přece nikdy nedal! Mě tady něco nehraje."

"Taky tomu nerozumím. Dosud si co chvíli ztěžoval, že ho nemá a o kolik komplexních bodů přicházíme. Neustále tvrdil, jak by to odsejpalo, kdyby do toho mohl říznout a spustit sám bez omezování všechny převody."

"A najednou z něj vyleze, že jej má."

"Člověče, to se mi ale vůbec nelíbí. Není to normální. Tady něco zatraceně smrdí."

"To jsem ti právě chtěl říct."

3.

Henry vyšel z domu a prošel kolem službu konajícího strážníka. Ten mu nadzvedl pásku, aby mohl projít.

Byl zklamaný a hladový. Dneska mu práce nešla, jedna pohroma stíhala druhou. Velmi se těšil domů, odpočine si a něco pojí. Žena na něj jistě čeká s večeří. Ráno jí slíbil, že bude doma včas, takže slib splní. Jak to vypadá, bude tam dokonce dřív, než měl sám v plánu.

Došel k autu a chystal se nastoupit. Mobil se mu rozskákal v pouzdře.

"Co chceš?" zeptal se rozmrzele, když si jej přiložil k uchu. Na displeji svítilo jméno Rene Berhtold, jeho šéf.

"Jak jseš na tom? Kdy mi přineseš první návrh článku? Právě chystáme předběžnou uzávěrku."

"Tomu oběšenému bylo skoro sto let. Nezanechal žádný dluhy, žádnéj majetek ani poklad. Jen ho přestal bavit život a tak s tím sek. Cizí zavinění nezjištěno, příbuzný nemá a s nikým se nestýkal. Chudej byl jako já, žil nenápadným

obyčejným životem bez všech radovánek. Takže dost nudný téma, s kterého se nedá vyždímat ani špetka senzací. Na čelo ta sebevraždy nebude. Dva sloupce z toho dohromady nedám a zajímavý to je opravdu jen pro ty duchodce v domovech."

"Seš kus blbce. Opravdu nejsi ve formě. Víš co, vem si raději tři dny volna a dej se trochu dohromady. Podobných pitomců, co mi můžou nabídnout naprosto stejné výsledky, jaké v poslední době předvádíš ty, mám tady deset u každých dveří. Pro to si tě v redakci nedrží. Až zase budeš ve formě, ozvi se mi. Do té doby o tobě nechci slyšet."

Ticho v aparátu značilo, že nemá s kým mluvit. Pomalu jej vypnul a uschoval. Pak zaťal pěsti a vztekle kopl do kola. A to si v první chvíli myslel, že se na něj konečně usmálo štěstí!

Nasedl a vyrazil. Dá si večer, pustí televizi. Zaleze na gauč a celý večer nebude nic dělat. Šéf má asi pravdu. Potřebuje pročistit hlavu. Co ale bude dělat po ty tři volné dny, s kterými nepočítal?

Mobil v pouzdře dal o sobě vědět a zabušil mu do boku. Zastavil u okraje silnice a obrátně jej vylovil.

Jane - svítilo na displeji. Volala ho manželka.

"Copak se stalo? Proč voláš?" zeptal se opatrně v obavě, zda to nebude další Jobova zpráva.

"Ještě nic. Ale musím ti oznámit, že nevím, kde jsem."

Henry ztuhl. Ke všemu tomu ještě tohle. Přitom by jej to za ta společně prožitá léta v manželství nemělo překvapovat. Jane sice pracovala jako vysoce specializovaná expertka ve Výzkumném ústavu využití kvantové teorie, ale neměla ani trochu orientační smysl.

Co jí bylo dáno na geniální logice a inteligenci, bylo jí ubráno ve znalosti vyznat se v městských ulicích, budovách, mapách a všem, co má s orientací společného. Pokud se dostala do míst, kde již dříve nebyla, byla zmatená a dezorientovaná. A protože si nikdy nepamatovala cestu, po které se ubírala, co chvíli mu volala z míst, že se nevyzná, je ztracení a neví, jak domů.

"Vždyť už jsme tady několikrát byli. Přece si musíš pamatovat tyhle domy, tu sochu, to náměstí. Pak se jde doprava a stále dál po hlavní, až přijedeš ke křižovatce a tady už to poznáš. Naprosto jasný a jednoduchý. Nechápu, že ti to připadá tak složitý," divil se pokaždé. Strašně jej to iritovalo musel se držet, aby vztekle nevybuchl.

"Nevím, nepoznávám to. Prostě to tu neznám, asi jsem tu nikdy nebyla," bránila se Jane zoufale.

Bylo mu jí líto, ale věděl, že tomu tak opravdu je. Prostě co chvíli bloudila, zoufale a pomateně. V počátcích manželství doufal, že ji orientaci naučí, že to je otázka času. Pravidelně jí dával lekce v orientaci v mapách, ve městě ukazoval základní body pro získání výchozího bodu, učil základním pohybům v křivolakých uličkách. Po letech to vzdal. Nikdy to nepochopila, stále s tím zápasila. Pochopil, že s tím nic nenadělá.

"A kam ses dostala?" zeptal se odevzdaně.

"Nevím. Tady to vůbec neznám," pronesla zoufale.

"Jak to, cos zase dělala?" zeptal se ze zvyku ale netušil, jaký neskutečný příběh se dozví.

"Byla jsem nakoupit. Představ si, co se mi povedlo sehnat. Mám krásný růžový kalhotky a úplně stejné tričko. Ale nádherný! Nemohla jsem se od nich odtrhnout, ať jsem dělala, co jsem mohla, nešlo bez nich odejít. A tak jsem je koupila. Pořád jsem je před očima viděla, nemohla jsem se dočkat, až si je zase budu moci prohlédnout. A moc se těším, co ty na to řekneš. Určitě se ti to bude líbit."

Jak jsem tak stála na zastávce autobusu, nedalo mi to a začala jsem se jimi zase trochu kochat. Jsou opravdu fantastický. A vůbec jsem nepřemýšlela, co se děje kolem. Pak přijel autobus, nastoupila jsem a jela. Nemohla jsem ani na chvíli přestat myslet na ty krásné věci, měla jsem je pořád v hlavě. Když jsem se po nějaké době rozhlédla, tak jsem nic kolem nepoznávala. Byla jsem v místech, kde to vůbec neznám, nikdy jsem tu nebyla. Urychleně jsem na nejbližší zastávce vystoupila a teď jsem tady a nevím, jak domů."

"A na který autobus jsi nastoupila?"

"Na 66. Trochu jsem si ta čísla popletla."

"Jak to, vždyť jezdíme 134?"

"Říkám ti přece, že jsem si nevšimla, kam nastupuju. Byla jsem zamyšlená, těšila jsem se na ty koupený věci. Kdybys je viděl, ony mají..."

"...no jasně," pronesl jízlivě Henry, "ona 66 je opravdu velice podobná 134, to se člověk splete cobydyp. Máš pro mne něco k večeři?"

"Jo, mám. Vlastně, co by sis dal? Něco hned připravím, jakmile se vrátím domů."

"Takže připraveno nemám nic. Bude hladovej večer. Jak se vlastně dostaneš domů?"

"No proto ti přece volám, přijedeš snad pro mě!"

"Určitě se odtamtud nedokážeš dostat?"

"Jasně jsem ti řekla, že nevím kde jsem, že to tady neznám."

"No jo, takže mi řekni, jaké domy kolem sebe vidíš."

Henrymu nezbylo, než z ní co nejpřesněji vydolovat, kde se asi může nalézat. Když mu prostředí kolem sebe začala popisovat, velice rychle poznal, kde je. Nebylo to nic složitého. Místo se však nacházelo na druhé straně města. To se musela tím tričkem hodně kochat, když přejela půl města a nevšimla si toho.

Nasupeně zařadil rychlost a vyrazil udaným směrem. Matně mu projelo hlavou, že dnes je natolik mizerný den, že ani ta večeře nebude.

* * *

Tedd Marwall si spokojeně zapálil doutník a podíval se s uspokojením na krasavici vedle sebe. Stále ještě se překvapeně rozhlížela kolem sebe a očima se seznamovala s krásou prostředí, do kterého se dostala poprvé v životě.

Vstoupili do středně velkého sálu plného nádherných stolů a křesel, jež stály po celé ploše a podél zdí. Křesla byla potažena jemným, červeným sametem a opěradla pozlacená. Stoly s bílým ubrusem byly téměř prázdné, svítily na nich lampy se žárovkou, jež vydávala mihotavé světlo a navozovala zdání hořící svíčky.

Blyštivé lustry zářily u stropů, na stěnách a sloupech po obvodu visely lampy s mnoha rameny. Veliká zrcadla na obvodových zdech dodávala prostoru jemné elegance a vznešenosti. Zcela vzadu stál mohutný bar, za kterým se pohybovalo několik číšníků ve sněhově bílých rondonech. Množství skleniček jim viselo nad hlavami a zeď za nimi byla pokryta velkým množstvím láhví s nabízenými nápoji.

Pravý kout místnosti pokrývalo menší podium a na něm se nenuceně pohybovalo několik dívek. Ze všech stran na ně mířilo množství barevných světél, které zasvěcovaly jejich ne příliš oděné postavy.

"Pěkné, že jo?" zeptal se pyšně, jako by mu to zde patřilo.

"Nádherné," řekla zcela okouzlena.

"Co si dáme dobrého k večeři?"

"Já nevím," pokrčila nejistě rameny, "nechám to na tobě."

Objevil se číšník a vezl servírovací stolek. Na stůl z něj vyskládal sklenky a vyndal láhev šampaňského. S elegantním gestem jej otevřel a nalil.

Tedd se rozhlížel a naproti u stolu uviděl ležerně sedící trojici žen. Zvědavě po nich pokukovaly. Tedd se rozesmál a nadšeně jim zamával, neviděl je poprvé.

"Pro ty tři dámy u toho stolu," pokynul číšníkovi, "mísu humrů, liščí paštiku a bílé Limburské. Jako aperitiv Martini, mají jej rády a nakonec jednu láhev šampaňského."

Spokojeně se rozvalil na pohovce a dámám pokynul. Dál se rozhlížel a pohled mu padl na dva muže, sedící v loži naproti nim. Dosud pozorně sledovali tanečnice, kterým na těle ubylo něco šatstva, nyní se ohlédlí směrem k jejich stolu.

"A ještě," pokynul ještě jednou, když byl číšník na odchodu, "tamtěm pánům láhev whisky. Ať si vyberou, kterou mají

nejraději."

Pokynul i směrem k mužům, kteří se zatvářili nejistě.

Tedd se vrátil pohledem ke své společnici. Uchopil sklenici s nápojem v němž klokotaly bublinky v oku líbezném víru.

"Tak na naše setkání," vyzval ji gestem.

Celkem ochotně sáhla po sklenici a po jemném cinknutí se napili.

"Jaký dárek by se ti líbil nejvíce?" pronesl naprosto samozřejmě, když trochu upil.

"Dárek? A proč?"

"Jsi tu se mnou. Já vždycky dávám svým společnicím dárek. Jen si řekni, po čem toužíš? Šperk, nějaké elegantní šaty, zájezd na nějaký vzdálený ostrov?"

"Přece mi nemůžeš jen tak dávat dárky. Jak by to vypadalo."

"Docela normálně," pronesl znuděně, "mě těch pár doláčů nezabije. Je mi naprosto jedno, co s nimi udělám. Peníze se musí točit, musí se užít, než to všechno půjde k čertu."

Číšník se objevil u mužů a položil před ně objednanou láhev. Gestem díky jej nadšeně pozdravili. Samolibě jim odpověděl a už se jim dál nevěnoval. Vstal a zamířil k vyvýšenému podiu, na které pobíhaly polonahé slečny.

Vytáhl z kapsy hrst bankovek a když se jedna ocitla v dosahu, strčil jí je za lem kalhotek. Radostně poskočila, poklekla a sklonila se k němu. Jemně ho políbila a na to on vytáhl další bankovku a zastrčil ji do košíčku malé podprsenky, který se v tu chvíli nacházel těsně před jeho obličejem.

Kývl na další a stejným způsobem obdaroval i ostatní. Když měla každá za svým drobným spodním prádlem bankovku, otočil se a vrátil zpět ke stolu.

"Rád se ukazuješ?" zeptala se, když trochu upila ze své sklenky.

"Ale kdepak," pohodlně samozřejmě hlavou, "chci udělat holkám radost, moc peněz nedostanou, tak ať si přilepší."

U stolu se znenadání objevil uhlažený muž ve svém perfektním obleku. Nejistě si přejel rukou po kravatě a mírně se uklonil.

"Pane Marvalle... chtěl bych vás upozornit, že po minulém incidentu, když se objevily problémy s vašimi platebními kartami, nebudete zajisté nic namítat, když dnes budeme trvat na platbě v hotovosti," pronesl s pokusem o co nejpříjemnější projev.

"To byla výjimka," pronesl sebejistě Tedd, "už se to nebude opakovat. Říkal jsem vám přece, že mi na konto nepřišly slíbené peníze, které tam již dávno měly být. Prosím, tady si kartu klidně vezmě a zkontrolujte si ji, jak chcete."

Svezl se hlouběji do křesla. Rukou vytáhl ze saka kožené pouzdro, vyjmul z něj kartu a rozšafně ji muži podal. Ten ji nejistě vzal a rozhodoval se, co udělat.

"Tak si ji běžte zkontrolovat," povzbuzoval jej Tedd, "nechci už více slyšet, že je nekrytá. Ode dneška tam bude peněz stále dost, jedna výjimka se přece může stát, i když nezaviněná."

Muž se rozhodl. Odběhl a zmizel ve dveřích pro personál. Tedd silně zbledl. Ruka zvedající sklenku s nápojem se silně rozklepala, div svůj obsah nevyhlila. Druhá ruka vylétla ke kravatě a zmateně ji začala uvolňovat, jakoby se dusil. Jeho nová přítelkyně na něj poplašeně pohlédla. Kapičky potu na čele nemohla přehlédnout.

"Je ti něco?" zeptala se vystrašeně.

"To nic, trochu mě to rozčílilo. Už minule jsem zde měl výstup, když mi tvrdili, že není karta krytá. Dneska mám všechno v pořádku, ale stejně mě ten nepříjemný zážitek pronásleduje."

Číšník se znovu objevil ve dveřích a mířil k nim.

"Omlouvám se, pane Marvalle, ale nemůžete se nám divit. Chodí sem různí lidé a ne každý je takový... jako vy."

Omlouvám se za nepříjemnost a přeji příjemnou zábavu."

Mluvil klidně a úslužně se klaněl. Vracel kartu a odcházel. Tedd se povýšeně usmál. Ani v nejmenším na sobě nedal znát problémy, které s nekrytými kartami měl. Poznal situaci, která se na něm podepsala víc, než si byl ochoten v tuto chvíli připustit.

Bylo to vůbec poprvé v životě, co se zcela nenadále ocitl bez peněz. Situace, pro mnohé tak obvyklá, pro něj dosud nepoznaná a pořádně jej zaskočila. Náhle mu došlo, jak těžce se bez peněz žije a jak obtížně se získávají. Musel udělat všechno, co v dané chvíli mohl, aby je opět získal. Byly to krušné a nepříjemné chvíle. Během období, kdy bylo jeho peněženka prázdná, sevřel mu duši podivný, krutý strach, který jej stiskl svou mocnou silou a nepustil. Byl donucen sáhnout ke krokům, o kterých dosud jen slyšel a nikdy jej nenapadlo, že je použije. Nyní má peněz dostatek, téměř nevyčerpatelnou studnici a mohl si dovolit hýřit jako dřív. Ale strach a nejistota se v něm uchytily drábkem, svíravý pocit se sice zvolnil, ale už jej ze sevření nikdy natrvalo neopustil. Zasazené semínko neklidu vězelo pevně zakořenělé v jeho duši.

Zatím jej podceňoval, nebral jej na vědomí, ale nemohl tušit, že pomalu klíčí a jednoho dne dozraje.

Číšník se objevil za malý okamžik a nesl objednanou večeři. Stůl pokryly mísy s pochoutkami, za chvíli byl jimi zaplněn každý kousek jeho plochy. Hýřil barvami a bohatou nabídkou.

Pustili se do jídla. První byl na radě humr s oblohou. Neskrývala, že jí jídlo poprvé a před každé sousto si nejdříve prohlédla a opatrně vložila do úst.

Tedd jedl bez většího požitku s výrazem člověka, který dělá tu nejvšednější věc, nad níž potřeba se pozastavovat. Než dojedli, přistoupili k nim zezadu dvě mladé ženy oblečené v elegantních róbach. Jedna se k němu sklonila, objala ho a tvář přitiskla na jeho.

"Nazdar Tedde!" zvolala teatrálně a vtíravě se k němu vinula.

Druhá se nedala zahanbit a jemně ho hladila z druhé strany po vlasech.

"Nazdar děvčata!" vrátil jim nonšalantně, tato poloha zřejmě vyhovovala oběma stranám. "Jak rád vás vidím. Kde jste se tak dlouho toulaly? Už jsem měl strach, že se dneska neukážete. Už máte objednáno?"

"Právě jsme přišly, ještě jsme si nestačily sednout ke stolu."

"Tak si něco na mě dejte, za chvíli jsem u vás."

Rozloučil se s nimi a ony ho pustily a zamířily k jednomu z volných stolů. Ten byl již předem připravený jim, protože zde pravidelně každý večer sedávaly. Ještě se pořádně neusadily a číšník začal nosit první talířky na stůl. Zřejmě už věděl, jaká objednávka zazní z jejich výrazně namalovaných úst. Byl to lehký předkrm, který byl jejich nejoblíbenější. Skleničky s bílým vínem se objevily vzápětí.

"Máte zde hodně známých," podotkla žena obdivně k Teddovi.

"Mám, jsou to všechno staří známí."

"Ani se nedivím, že se k vám všichni hlásí, když za ně neustále platíte."

* * *

Do malé vstupní haly podniku, v jehož barvách bezkonkurenčně převládala červená, vpadl muž v perfektně padnoucím obleku. Pečlivě uvázaný motýlek, bezchybně vypulírované lakýrky, bílý kapesníček, elegantně naaranžovaný v kapsičce. Mohérová šála stejné barvy, ležérně obtočená kolem krku, za ním vlála, když vběhl dovnitř. Musel si ji přidržet prudkým pohybem, aby mu ji dveře nepřivřely.

Statná žena za pultem, oblečená do jemně růžového obleku a ověšená mohutnými zlatými řetězy kolem krku, po něm zvědavě vzhledla. Když zjistila, o koho se jedná, lhostejně pokračovala ve své činnosti. Před ní ležela velká kniha návštěv, vyplňovaná velice nepravidelně, aby v základu vyhověla požadavkům úřadů. Mohutně dýmala z dlouhé špičky, na jejímž konci zhnula oblíbená cigareta. Oblak dýmu se jen špatně rozptyloval v hustém vzduchu.

Uměle blondáté natočené vlasy prozrazovaly pokročilý věk majitelky, která se vrstvou líčidel snažila zahladit prohlubující se vrásky. Z každého ucha visely velké zlaté náušnice.

Jmenovala se Eileen a luštila křížovku ve svém oblíbeném ženském časopisu. Byla to její pravidelná činnost, kterou zabíjela dlouhou chvíli mezi čekáním na klienty. Ještě nikdy ji nevyluštila, ačkoliv výrazy po ní žádané patřily mezi ty nejjednodušší. Byly pro ni příliš obtížné, ale to nic neměnilo na nadšení, s jakým se do každého dalšího rébusu s oblibou pouštěla.

Jako vždy měla vyplněných jen několik hesel, jak svisle, tak vodorovně. Přesto ji luštění velmi bavilo a s nepolevující chutí se dál pouštěla do beznadějného boje.

Muž u dveří nepatřil mezi zákazníky, kterému by se okamžitě vřele věnovala.

Byl to Jack Milen, její společník. Dělal mu vlastně zástupce, vedoucím zde byl on, ale hodnotně a platově na tom byli stejně. Sice jí nikdy nebylo jasné, proč je šéf a současný majitel takto najal, ale brala to jako nezbytný fakt. Jack nerozuměl ženským, neuměl s nimi pořádně jednat a nechápal jejich potřeby. Jediné co dokázal, byly jen trapné frajerské scénky, kterými se je snažil oslňovat. Bonvivánsky se před nimi předváděl a hrál si na světáka. Všechny věděly, že to je jen póza, ale hru mu nekazily.

Celý podnik vlastně řídila sama, on zde byl jako záštita, i když nebylo jasné proti čemu. Neuměl nic, nic nezajistil a co chvíli způsobil větší či menší zmatek. Pustit jej samotného k nějaké práci vždy znamenalo plno problémů. Nebrala by jej vážně ani ta nejhoupější z žen v domě, kdyby nebyl vedoucím. Přímo mu nedokázaly říct pravdu, podbízivě se všem jeho ubohým vtípkům chichotaly a utvrzovaly jej v pocitu neodolatelného šarmu. O to větší snahu následně do svého předvádění vkládal a dělal ještě větší trapnější kousky.

"Musím prověřit jejich kvalitu," říkal pokaždé, když si je bral na pokoj, "jsem zodpovědný za kvalitu odváděné práce a tak mít jistotu, že se snaží."

Byla to průhledná záminka, ale nikdo neprotestoval.

"Zase je tu ten bubínkový panáček," pronesla bez vzrušení Eileen, aniž zvedla oči od křížovky.

Jack se na ní nechápavě podíval a pak mávl rukou.

"Do toho mi nic není, mám důležitější zprávu," pronesl afektovaně. Došel až k ní a generálsky plácl plochou dlaní do stolu, až to zadunělo. Eileen k němu lehce natočila hlavu a překvapeně se na něj podívala.

"Sbalils už konečně sám nějakou ženskou?" pronesla jedovatě.

"Nech si ty pitomý poznámky, ano!" štěkl nervózně a afektovaně mával rukama. "Postaral jsem se o věci kolem podniku, všechno je vyřízený."

"To souhlasí," přikývla a zaměřila pozornost na prázdná políčka, "nejvíc já. Já jsem vyřízená už dávno. Hlavně tím, že se tu musím zdržovat s tebou."

"Mám na mysli naší práci. Měla bys mi být vděčná. Ty si tu jen sedíš a čmáráš písmenka, i když víš, že to nikdy nevyluštíš. Já zatím všechno oběhávám."

"Už zase zaplatil trojnásobek sazby," nevšímala si jeho řečiček, jako by jí nepatřily. Byla zvyklá jej příliš neposlouchat. Jeho proslovy ji většinou nezajímaly, nebyly důležité a bývalo to jen plané tlachání.

"Kdo?" vytřeštil Jack oči.

"Bubínkový panáček přece. Dneska si vybral Rott, protože má den na brunetky. Musela jsem jí dát poučení, aby věděla, co od ní bude chtít. Je tu ještě krátce a nezná všechny hosty. Chvilí to nechápala, ale pak souhlasila. Za ty prachy. Už tam je přes dvě hodiny a pořád do toho bubínku mydlí. Jestli ještě chce, aby Rott tancovala, bude z toho pěkně zřízená. Bude utahaná víc, jak kdyby měla dvacet chlapů v posteli."

"Co sem pořád taháš nějaký úchyly? Víš přece, jak to šéf nemá rád! Seš tu přece od toho, aby tady byl klid a pořádek. Jsme slušný podnik, žádný abštajg. Jak tu chvíli nejsem, hned je tu strašný zmatek."

"O co ti jde? Prachy budou, dnešek jsme naplnily. Tak co chceš dalšího?"

"Aby to tu klapalo a každý chápal, že jsme lepší podnik. Vysoká třída, elita. Pro tu nejlepší klientelu."

"To bys pro to také něco musel sám udělat. Nejde jenom plácát nesmysly a čekat, že ten druhý zmákně všechno sám."

"Zajistil jsem, že definitivně nedojde ke zrušení podniku! To je ti málo?"

"Cože?" konečně se přestala zajímat o křížovku a zvedla k němu oči. "Tohle se ti povedlo? Jak jsi to dokázal?"

"Tobě to tak budu povídat. Jen ti chci říct, že jsem to zařídil. Je to fakt a nemusíš pochybovat. Tak si to laskavě do budoucna pamatuj, až mi budeš zase něco vyčítat."

Eileen na něj chvíli překvapivě hleděla s otevřenou pusou. Byl to pro ni šok, ale radostný. Už delší čas dával majitel hlasitě najevo, že se mu podnikání v tomto domě nelíbí. Co chvíli je upozorňoval, že brzy nastane konec, podnik zavře a všichni půjdou pryč. S domem měl jiné, ušlechtilější plány. Všechno tu vymění, veškerá činnost se změní. Jak a v co, to neřekl, nikdy a nikomu. Jen ta slova co chvíli opakoval.

Je to již dva týdny, co jim oznámil, že se tak rozhodl. Do dvou měsíců zde všichni skončí a podnik uzavře. Pokračovat se nebude. Každý ze zaměstnanců měl mizernou náladu. Práce pro něj nebyla nijak výhodná, ale zcela špatná nebyla. Již se pomalu smířovali, že si budou shánět jiná místa.

Proto teď Jackova slova, že nic ze starých plánů neplatí, vyvolala takové překvapení. Jestli to je pravda, bude to obrovská úleva pro všechny.

"A mám ti věřit?" pronesla pochybovačně Eileen.

"Jako že se Jack jmenuje," uhodil se pyšně do prsou a začal se před ní procházet jako načepýřený páv.

Zнала ho již dobře, takže věděla, že se tak choval pokaždé, jestliže se mu něco povedlo. Bylo to sice málokdy, ale o to víc se pak výsledkem holedbal. Jako každý, také on sice občas zalhal, ale před ní téměř nikdy. To si nedovolil, okamžitě by jej prokoukla a dala mu to patřičně najevo.

Srdce jí začalo prudce bít a tváře zalila zářivá červeň nadšení.

"Pojď sem," vztáhla k němu ruce, "za tohle ode mne dostaneš pusku jako hrom."

Překvapeně ztuhlul jako socha a fanfarónsky se zašklebil.

"Jenom to, já myslel, že budeš mít větší radost."

"Tak za tuhle zprávu si opravdu zasloužíš víc. Mám radost pojd' ke mně," pronesla s rozzářenýma očima.

Uchopila jej za ruce a přitáhla si ho k sobě. Objala ho a vášnivě políbila. Jeho dlaně si oběma rukama strčila seshora za velký výstřih, kde se skrývaly dvě obrovské polokoule, jež mohutně napínaly látku šatů, jež na sobě měla.

Blaženě se zaculil a rukama sevřel kyprý materiál, ke kterému se dostal. Trvalo dlouho, než odtáhla své rty od jeho.

"Jak se ti povedlo starýho přemluvit, tys ho snad musel zabít!"

* * *

Henry dojel pro Jane, naložil ji a mířil domů.

"Jak jsi mohla zabloudit?" ptal se spíše pro sebe, "tady v té části města se to snad ani nedá. Přitom jsi nedaleko od hlavní cesty k Fontáně, odkud už trefíš."

"Ale že to je hezký tričko," nereagovala na jeho slova Jane jenž byla pohroužena do svých úvah, a položila přes sebe růžovou novinku, kvůli které všechnen problém vznikl.

Letmo se na něj podíval a zavrtěl hlavou.

"Úplně normální."

Nerozčilil ji, zůstala absolutně klidná. Poznal, že jej nevnímá, zcela propadla kouzlu nových hadříků, kterých se dnes zmocnila.

"To ale není všechno," pronesla v euforii, "počkej až uvidíš i kalhotky. Ty jsou tak krásný."

Ani se na Henryho nepodívala, jen si s výrazem absolutního blaha prohlížela přes sebe přehozenou halenku.

"Co tedy bude k večeři?" vytrhl ji z myšlenek racionálním dotazem.

"Tak zastav, někde u obchodáku, něco nakoupím," pronesla rozmrzele a pomalu skládala svetřík zpět do igelitového obalu. S kyselým výrazem se jen nerada loučila s takovou nádhrou, ale věděla, že se jí nepodaří jej pro své nadšení získat. "Nebo nechceš zajet k pumpě koupit si hamburgera?"

Pátravě po něm po očku pohlédla. Zahlédla příšerným šklebem zkřivený obličej, který nevypadal spokojeně.

"No tak ne," pronesla rychle, než stačil vybuchnout, "nakoupím a doma ti narychlo něco udělám."

Henry nic neříkal naštěstí. Cokoliv by nyní pronesl, znamenalo by vážné ohrožení vzájemného spokojeného života. Byl bomba připravená k okamžité explozi, ale držel se. Celý den jej pronásleduje jeden malér za druhým, nic se mu nevede. A k tomu zájždka, kterou musel vykonat, aby pro ni dojel! Nenašel nic, co by mu alespoň trochu náladu zlepšilo. Nechybělo mnoho a málem nedostal ani večeři.

Teprve když dostatečně zaplnil svůj hladový žaludek, cítil se Henry poněkud lépe. Sice tím celkový špatný dojem z nepovedeného dne nezmizel, ale s teplým jídlem všechno vypadá zcela jinak. Rozvalil se pohodlně do křesla, rozestavil kolem sebe několik plechovek s pivem a otevřel první. Pustil televizi a zvědavě na ni pohlédl.

Moc jej nepotěšila. Téměř každý druhý záběr představoval téma z kriminálního prostředí a to mu asociovalo práci. Tu práci, která mu v poslední době vůbec nešla a kvůli které dnes raději dostal tři dny volna. Zjevně proto, aby si odpočinul a zkazil toho co nejméně. Asi každý vidí, že potřebuje nabrat nových sil a duševně se srovnat po hektickém vypětí poslední období.

Jenže on si připadal jako nezkušený začátečník, co se dostane do prvních obtíží a zmatné hledá správnou cestu. Ztracený život. Přitom na tu dobu tak často a rád vzpomínal. Bylo to krásné období, i když plné poučných facek chybných kroků.

Když se mu stala první chyba, byl z toho velice špatný. Tenkrát se mu nepovedla zpráva o tajemných ztrátách krav na jedné z farem. Bylo to záhadné a nevysvětlitelné.

Jakmile farmář vyhnal krávy na jednu z pastvin, vždy se jich několik ztratilo. Za dne, plno svědků v okolí. Na jiných místech, kam vyháněl současně zbytek stáda, se mu neztratilo nikdy nic. Všechny dobytek se v pořádku vracel. A na tomto místě náhle během několika dnů hned přes deset krav. Henry okamžitě zahájil velké pátrání po této příčině. Mnohokrát podezřelé místo prošel, nic podezřelého nezjistil.

Vypadalo to na velkou senzaci, na dálku to čpělo tajuplnou záhadou, po jaké čtenáři dychtí. Pustil se bezhlavě do práce s neutuchající mladickou nerozvážeností a pořádně si všechno nekontroloval. Neprošel důkladně všechny výpovědi farmáře a svědků v okolí a nevšiml si drobných indicií, které jej měly před zbrklým jednáním varovat.

Nakonec napsal několik článků, docela povedených, a veřejnost se o případ široce zajímala, jak správně předpokládal. Rozdmýchal oheň zájmu a neustále přiléval další a další olej novými objevy. Články většinou vycházely na přední straně listu a měly úspěch. Ostatní záviděli, jaký případ má. Byl chvilku slavný a žádaný.

Nakonec se pravda vyjevila. Farmář zdaleka tolik krav, co uváděl, neměl a udělal klasický pojišťovací podvod. Henry byl zneužit, aby způsobil vydatný humbuk a odvedl pozornost. Jak obyvatelstva, tak kontrolních orgánů pojišťovny a pomohl tím zločin zakrýt. Skočil na návnadu vykutálenému člověku, kterému málem jeho plán vyšel - s jeho pomocí. Když se všechno provalilo, bylo to děsný průšvih.

Dostal důtku od vyšetřovatele za matení orgánů a veřejnosti, v redakci byl čtvrt roku bez odměn. Poprvé tři dny volna. První tři dny, aby si odpočinul a trochu se vzpamatoval. Dva z nich probřečel. Vzteky nad lidskou vypočítavostí a svou naivitou. Až po letech pochopil, že to byla docela slušná lekce, která mu později v novinářském životě velice pomohla.

Zápasil s myšlenkami a snažil se sledovat bez emocí televizní program. Ale filmy plné akčních scén mu to neusnadňovaly.

Byl rád, když na jednom z kanálů objevil historický fejeton o zločinech za poslední velké války. Když viděl hromadné popravy, velké tábory smrti a záběry nebohých nešťastníků, konečně odehnal vtíravé myšlenky s problémy z práce. Podobné záběry jej vždy dojaly.

Spatřil desítky, stovky mrtvol, svážených do velkých jam, kde byly hromadně pohřbívány, jednoduché, smutné stavby, kde se tísnily stovky nešťastníků. Záběry klouzaly po vyzábých postavách a ukazovaly detaily lidských trosek. Henry zpozorněl a prudce sebou trhl.

Jeden ze záběrů mu připomněl něco, co už dneska jednou viděl. Po těle mu přešel studený dotek strachu a obav. Mimoděk se otřásl a s upřeným pohledem sledoval obrazovku. Ale obraz se změnil a pronikavý okamžik, který se mu vryl do paměti, už byl v nenávratnu.

Začal lovit v paměti, cože mu ten záběr z dneška tak pronikavě připomněl. Nejasně tušil, že to pro něj bude velice důležité a pomůže mu to v jeho problémech. Ale nešlo mu to. Stále mu nebylo jasné, co může mít dávná minulost válečných let společného s dnešním, celkem běžným dnem. I když nepovedeným a velice smolným.

Ale něco společného tu bylo, cosi velice důležitého oboje dění spojovalo a on musí přijít na to, co.

4.

Všechny obchody byly zastaveny, burzy končily pracovní den a uzavíraly své trhy. Skupina Maxe Terranca byla nadšená, euforii podlehli všichni. Takový den ještě neměli. Jeden po druhém se zvedali ze svých židlí a připravovali si věci k odchodu. Sváteční atmosféra je obklopila a oni odcházeli s pocitem dobře vykonané práce.

Barbara Frasierová se zvedla a zamířila k pracovnímu stolu Petera O'Connol. Nenápadný, většinou zamlklý nejmladší člen jejich skupiny, který zde pracoval pouze tři měsíce, se stále ještě neměl k odchodu. Jemný obličej a výraz mladíčka budil dojem člověka, který se dostal mezi dospělé jen náhodou. Působil nesměle a jelikož byla Barbara mnohem starší, mateřské srdce ji k němu neustále táhlo.

Sama byla velice průbojná, často paličatá žena s dlouhými, světlými vlasy, jež jí nepoddajně padaly do čela a ona si je neustále odsouvala z očí. Chodila perfektně a výstředně oblékaná. Přesně padnouce kostýmy, delikátní halenky a blůzky, dokonale ladící barvy. Lodičky s vysokými jehlami byly pravidelnou součástí jejího vzhledu. Měla rychlý úsudek a geniální kombinační schopnosti, kterých často v obchodech využívala. Na její úsudek a úvahu často čekali a brali jej jako rozhodující. Vnímali ji zcela samozřejmě jako Maxova zástupce, mnohdy s větší vahou slova, nežli měl on sám. Mnohokrát rozhodovala za něj, když si on sám nebyl jistý a bál se udělat důležitý krok.

Vedle něj, měla svůj stůl Sarah Persenová. Plachá, klidná dívčina s tmavými, krátce střiženými vlasy. Vystrašené oči neklidně jezdily sem a tam a působily nejistým dojmem. Byl to u mnohých nepřesný odhad, jež byl ovlivněn delšími sukněmi a nenápadným stříhem jejích šatů, do nichž se oblékala. Byl to jen povrchní pocit, protože až po delším kontaktu člověk zjistil, jak pevná a rozhodná může Sarah být. Její ruce byly nejen neobyčejně bílé, ale rovněž velice čiperné. Žádná z ostatních žen neuměla tak rychle a bystře používat klávesnici počítače, jako ona.

Barbara si Sarah nevšímala, viděla jen Petera a jeho temeno pečlivě střižených vlasů.

"Co předpokládáš že uděláš s dnešním večerem?" pronesla s širokým úsměvem, když se k němu natáhla. "Nezajdeme na nějaký drink, když se nám všechno tak povedlo? Menší oslava by byla na místě, ne? Jsem dneska sama doma, zvutě."

Viděla se již ve své ložnici s tímto příjemným mužem a jeho ruce, jemné a malé, klouzající po svém těle. Sladké, bouři vyvolávají dotyky plných něhy a citu.

Když se k němu přiblížila a natáhla přes rameno, překvapeně vyvalila oči. Jeho ruka byla natažena směrem k Sarah. Byla schována pod její sukní, která jí původně dosahovala těsně nad kolena. Nyní byla vyhrnuta nahoru. Ruka byla zabořena mezi jejíma nohama a odhalovala bílé stehno, jež svítilo pod stolem. Sarah se k Barbaře ani nepodívala, stále se dívala dolů se skloněnou hlavou.

Když za sebou Petr Barbaru vycítil, snažil se ruku z pod sukně okamžitě vytáhnout, ale měl ji zabořenu příliš hluboko, aby to stihl včas. Proto spatřila, co neměla. Ozvalo se prudké plesknutí uvolněné gumy a zmateným kroucením ruky dosvědčoval, jak usilovně se ji snažil dostat ven. Uvázl ve zmeti látek, takže to nešlo natolik rychle, jak by si přál.

Barbara se rychle vzpamatovala. Zrudla, otočila se a urychleně odcházela. Stejně jako většina členů skupiny. Sarah se za ní úkosem podívala a pak se povzbudivě na Petera usmála.

Dick s Lízou již byli za dveřmi a mířili po schodech k východu. Když Barbara procházela kolem Maxe, který se nemohl odtrhnout od obrazovky, zarazila se. Popošla těsně k němu, sklonila se a opřela předloktím o jeho rameno.

Na obrazovce přebíhaly sloupce s dnešními výsledky, které Max rychle přepínal. Byla to pastva pro jeho oči. Index firmy naskočil o dva celé tři desetiny bodu, prodeje stouply o šest a nákup o jedna celé sedm. Výsledky jak ze snu. Však byl Max bláhem bez sebe a nadšení z něj sálalo na všechny strany, když si je stále dokola prohlížel. Na firemním kontě naskočilo velké sedmimístné číslo. Do plusu.

"Chceš se tím kochat až do rána, nebo jdeš taky dneska domů?" naklonila se k jeho uchu.

"Už taky končím, jen to chci všechno ještě jednou zkontrolovat, zda jsme neudělali nějakou chybu."

"Uzavřeš firemní den ty sám, nebo to necháš na Bradáče?"

Pátravě se na ní podíval a zvažoval, jak odpovědět. Na okamžik znejistěl a působil polekaným dojmem, rychle se ovládl. Ruka mu zmateně projela po vlasech.

"Uzavřu to."

"Ty máš i finální heslo?" podivila se.

"Proč tě to zaráží?"

"Nikdy jsi nedal najevo, že jej máš."

"Nemám ho dlouho. Ostatně Bradáč nechtěl, abych to někomu vyprávěl."

"Proč tak najednou, děje se snad něco? Máš nějakou dohodu s Bradáčem? Snad ti nechce prodat firmu, nebo její podíl? Je to zajímavý, proč ti ho vlastně dal? To pomyšlení je naprosto šílené a zcela nepochopitelné."

"Zajímáš se o pozadí ve firmě? Tobě o tom nemusím přece nic povídat. Víš většinu věcí dřív a přesněji nežli já."

"Právě proto chci znát poslední novinky o kterých nevím," pronesla Barbara a v očích jí plály plamínky. V hlavě se jí honily bláznivě myšlenky a kombinovala přijatá fakta. Vypadala překvapeně. I ona byla dobrá herečka.

"Třeba je všechno jinak," pousmál se lišácky Max.

"Neznám žádné další jinak."

"Pokus se na to přijít. Zkušená jsi na to dost."

"Hm. Přijdu na tom, ven na to jed. Co máš dnes v plánu? Nezajdeme na večeři? Docela bych se nechala ráda pozvat. Jsem sama doma, Erik je tři dny pryč."

"Chceš ze mne to tajemství vylákat?"

"Dneska je povedený den, jako nový šéf bys to měl oslavit a prožít si ho."

"Ty mě chceš dostat do postele, abys to ze mě dostala! To je skutečně ten nejlepší způsob, jak to, ze mě vytáhnout."

"Seš proti?"

"Ne, docela rád podstoupím takový výslech."

"Tak to zabal a jdeme."

"Sakra, ty do té postele ale hodně spěcháš."

"Jako šéf na to máš přece právo, jsem tvoje podřízená."

Max uzavřel obrazovku a vyskočil z programu. Rychle se zvedl a kývl na Barbaru, že je připraven. Spokojeně se usmála a vykročila směrem ke dveřím. Byli už poslední, zbytek skupiny se bavil mezi dveřmi a nemohl se rozhoupat k odchodu.

Teprve nyní, když k nim oba došli, vyšli za dveří a Max za všemi mohl zamknout a zapnout kompletní poplachový systém.

Dick s Lízou sešli dvě patra schodů a přicházeli k proskleným vstupním dveřím. Dick ji náhle objal a těsně se k ní přitiskl.

"Nevyrazíme si někam? V Centrálu je dnes exkluzivní show virtuálních umělců. A restaurace je hned při ruce. Určitě máš také hlad jako já."

"Počkej," sundávala mu ruku z ramene, "dneska ne, nějak se mi to nehodí. Nemám úplně nejlepší náladu. Řeším poslední dobou nepříjemné nějaké problémy, nejsem ve své kůži. Než se z toho dostanu, chci mít klid."

"Proč? Všechno klaplo, máme vyděláno. Den se přece vydařil. Bylo opravdu znát, že Max mohl rozhodovat o nákupech. Když vždycky tvrdil, že kdyby tu práci vzal do svých rukou, viděli bychom jiné výsledky než dosud, nevěřil jsem, že by to dokázal. Ale dneska předvedl, že je frajer. Viděla jsi, jak šel index po jeho nákupech nahoru. O tolik ještě nikdy nevyskočil, když nás řídil Bradáč."

"No právě. Tebe nezarazilo, že se dneska ani jednou neozval? Ani jednou se nezeptal, jak si vedeme, ani jedna kontrola? On, který nás nenechal chvíli v lidu? A kde vzal Max tak náhle všechna hesla a kódy. Jsou přece tajné, Bradáč si je celou dobu úzkostlivě chránil. Přece si pamatuješ, kolikrát jsme se je zkoušeli rozlousknout a nikdy se to nepovedlo. Měl je přece důkladně chráněný."

Vyšli na ulici, Dick se k ní dál jemně tisknul.

"Pojď si o tom popovídat. To je přeci věc, kterou si musíme vysvětlit. Mě to také leží v hlavě."

"Chceš využít situace ve firmě jako záminku?"

"Neříkej, že jsi proti, to by mě docela mrzelo," pustil ji. "U Ulricha ti asi bude lépe, to chápu."

"No... včera se zase vrátil domů namazaný. Určitě s ním celý večer nebude kloudná řeč. A ta situace ve firmě by si opravdu zasloužila důkladně rozebrat. Začíná to být nějaký zamotaný. Máš doma nějaký dobrý červený?"

"Nemám. Ale když si dáme v Centrálu večeri, něco koupím."

"Kašli na Centrálu, nebudeme se zbytečně zdržovat. Sami pořádně nevíme, co nám život pěkného ještě přinese. Ale pro gumu určitě skoč."

* * *

Tedd seděl mezi dvěma ženami v zářivých provokativních šatech, jejichž výrazné barvy a velké výstřihy upoutávaly pozornost. Přes ramena je přidržovalo několik úzkých proužků látky. Vysoké rozparky, které jim zasahovaly téměř k bokům, při každém pohybu odhalovaly štíhlá stehna a přitahovaly oči přítomných mužů jako magnety. Dlouhé blondáté vlasy měly učesané stejným způsobem, což z nich dělalo těžko nerozpoznatelná dvojčata. Stejně měly i náušnice, zlaté spirálky s jemným rudým granátem uprostřed. Obě vypadaly naprosto totožné, přesto že se jednalo o dvě kamarádky, holdující stejného vkusu.

Držel je kolem ramen a cosi střídavě šeptal jedné či druhé. Obě se rozjařile smály a dávaly najevo uspokojení, že jsou v jeho společnosti. Co chvíli vylétly do vzduchu plné sklenky opojného moku a obsah jim rychle mizel v ústech.

Nebylo se co divit. Na stole se objevilo několik nejdražších lahví vína či pravé whisky, stůl pokrývaly talíře s vybranými, ne právě levnými lahůdkami.

Krasavice, kterou do společnosti dovezl, seděla sama poněkud stranou a smutně sledovala svého hostitele, jak se věnuje někomu jinému. Ale ani ona neseděla u prázdného stolu. Dopila už několikátou láhev šampaňského a množství alkoholu v její krvi už dosáhlo vysoké hodnoty, takže ji samota tolik nebolela. Tedd ji za chvíle čekání bohatě zaplatil.

Trvalo dlouho, než se s dávnými přítelkyněmi dostatečně pobavil a vrátil se k jejímu stolu.

"Jdeme si zahrát," rozhodl za ni, chytil za ruku a táhl za sebou.

Ani se nebránila. Byla ráda, že se k ní vrátil a vůbec se s ní baví. Hlava ovlivněná alkoholem se jí příjemně točila a alkohol dostatečně otupil její smysly. Nechala se vléci a s rozjařeným úsměvem, který vůbec neměl své opodstatnění, zamířili do jedné z velkých dveří, nyní tajemně zavřených. Cupitala za ním, aby stačila jeho rychlé chůzi. Ani si neuvědomovala, že ji vleče jako kozu na pastvu. A i kdyby, byla natolik zahlcena novými vjemy velkého světa, že by těžko našla odvahu vzdorovat.

Liftboy před nimi otevřel dveře a ona spatřila nádherný, čarovnými štuky vyzdobený sál, doplněný pozlacenými soškami a symboly řeckých a římských bájí a pověstí. Mohutný Neptun se vypínal, doprovázen mohutnou rybou a držíc velkolepý trojzubec, naproti vchodu a výrazným gestem zval k příjemnému pobytu. Héra s Afroditou se k sobě požitkářsky tulily a blaženými výrazy nabuzovaly příjemnou atmosféru. Kolem zdí a stolů stálo v mohutných květináčích plno rozmanitých rostlin různých tvarů a velikostí listů, z nichž některé viděla poprvé v životě. Sál byl osvětlen tlumenými světly, které byly schovány v záhybech sloupků a výklencích stropu. Uprostřed se nacházel jeden

veliký stůl s ruletou a v půlkruhu kolem něj tři menší na hru Black Jack.

Kolem každého z nich postávaly skupinky lidí a nenuceně se bavily.

Dovlekl ji k ruletě a v ruce se mu objevil obrovský sloupec žetonů. Ani nestačila postřehnout, kdy si nechal peníze vyměnit.

"Na, tady máš a jdeme na to," strčil ji do ruky několik barevných koleček a posadil se k volné židli. Nechal ji stát za sebou, ani se jí nesnažil vysvětlit pravidla.

Okamžitě plně zapadl do hry a soustředil se jen na malou lesklou kuličku, obíhající vnější obvod ebenového kola se stříbrnou růžicí uprostřed.

"Máš s sebou nověj objev?" naklonil se k němu vedlejší hráč. Promluvil, ale ani se na něj nepodíval. Jeho oči dál soustředěně sledovaly kulatého boha, který rozhodoval o štěstí či smůle každého z přítomných.

"Přišla, aby mi přinesla obrovský štěstí."

"Kolik tu už takových s tebou bylo?"

"Ale tahle bude určitě ta pravá, cítím to."

"Je pěkná, kdyby tě nebavila, беру."

"Až vyhraju strašlivě moc, třeba mě to přestane bavit a je tvá."

Krasavice zaslechla několik slov a nejspíše několikrát přešlápla, když nevěděla, jak reagovat. Ale to už si jí ani jeden nevšímal a oba usilovně umísťovali své žetony, jež měli před sebou postaveny na stole ve vysokých sloupcích. Měli jich strašně moc a umísťovali je hrací stůl plnými hrstmi. V následných okamžicích je z druhé strany krupiér shraboval hrabičkami a sesypával do koše pro prohry. Většina jich tam rychle beznadějně zmizela.

Netrvalo ani tak dlouho, než Tedd prohrál i poslední. Nikdo však nepostřehl, že tentokrát vnímá jejich ztrátu zcela jinak. Doposud, pokud o ně během hry přišel, nechávala jej jejich ztráta lhostejným. Nelitoval nikdy jediného z nich, velkoryse je oželel a nikterak jej to nebolelo. Nyní se svedpým výrazem sledoval poslední z nich, jak nenávratně mizí v úzké škvíře stolu, odkud se propadaly do zásobníku. Začal si uvědomovat jejich hodnotu a majetnický pocit, jehož červík začal vrtat svou destruktivní práci zcela nedávno, vyrážel stále více na povrch.

"Jdeme se ještě napít!" zvolal co nejhlasitěji, aby zahnal černé myšlenky.

"Jak seš na tom dneska s penězma?" zeptal se vedle sedící hráč, který už také přišel o své finance.

"Můžu prohrát kolik chci," pronesl ležérně Tedd. Trochu falešný podtón nebyl prakticky postřehnutelný, navíc by jej tam soused ani nečekal. "Takže ti půjčím, o kolik si řekneš."

"Nevytahuješ se? Kde jsi k tomu tak rychle přišel? Minule jsi neměl ani floka? Už jsem myslel, že tě nechají odvézt na policii jako neplatiče dluhů."

"Postaral jsem se a mám. Nyní už dostatek. Už nikdy nebudu mít problémy, to si zapamatuj."

"Vykradl jsi snad nějaké zlatnictví? Našel diamantovém důl? Anebo ses..." zamyslel se, "bohatě oženil?"

"Na nějaký lepší nápad jsi nepřišel?"

"Tak jsi zabil strýčka, toho milionáře, co už ti nechtěl dávat tolik peněz podle tvých představ a teď po něm budeš dědit."

Tedd se zvedal z křesla, byl už na odchodu, ale prudce sebou trhl, když ta slova zazněla. Na okamžik prudce zbledl, ale rychle se vzpamatoval.

"Jestli chceš ty peníze, nesmíš mluvit tak blbě."

"Jasný... jasný," pronesl smířlivě, "dala ti je za dobrý výkon bohatá milénka. Takže když mi chceš půjčit, podepiš tenhle šek."

Načmáral rychle částku na formulář a podával jej Teddovi. Ten se ani nepodíval, o jakou částku se jedná, a podepsal jej. Nechal jej ležet, uchopil svou novou přítelkyni kolem pasu a prošli dveřmi zpět do místnosti se s podiem.

"Jak se vlastně jmenuješ, kotě," zašeptal jí do ucha, když se blížili ke stolům.

Pootočila svou krásnou hlavu a trochu omámeně pronesla.

"Julia."

"Krásný jméno. Stejně krásný, jako ty sama. Co chceš objednat?"

Nečekal na odpověď a zamával na číšníka, aby mu gestem označil své přání. Procházeli kolem dvou žen, které stále ještě seděly na svých místech a popíjely z lahví, jež jim objednal.

"Tak co, moje batolátka, nejste příliš opilé?"

"Ještě ne, ještě něco sneseme. Nepřisedneš si na chvíli k nám?" chichotaly se a ukazovaly na volné místo, kde předtím seděl.

"Nemám čas, musím se věnovat Julince," odpověděl hrdě Tedd. "Kristin, nechceš zkusit číslo?"

Jeho otázka směřovala k jedné z žen, která seděla po jeho pravé ruce. Rukou jí jemně přešel po vlasech.

"Tak dej," pronesla laškovně, pohodila hlavou a opřela se o dozadu opěradlo křesla.

Tedd zalovil k kapse a vytáhl známé kožené pouzdro. Z něj vyndal nejvyšší bankovku, jakou v něm našel a ukázal je ženě.

"Dám tuhle a chci, abys vsadila kalhotky," vyzval ji důrazně. Oba se tomu rozchechtali.

"Beru," odpověděla krátce a odklepla popel z cigarety.

Tedd rychle několikrát přehnul bankovku. Pak se však zarazil a zkoumavě se po ní podíval.

"Počkej, máš vlastně vůbec nějaké? Jsi přece co chvíli bez nich!"

"Máš štěstí, dneska mám." Obě ženy se bláznivě rozchichotaly.

"Tak hádej, sudá, lichá?"

"Lichá," odpověděla a naklonila tvář.

Tedd bankovku rozbalil.

"Osmička," pronesl pomalu a důrazně, "sem s nimi. Dneska mám alespoň v něčem štěstí."

Julie na oba nechápavě hleděla a trpělivě čekala, co se z věci vyklube.

Žena se náhle postavila. Prudce, naprosto nečekaně vykasala svou dlouhou suknu až nahoru, k pasu, až se zablýskly její bílé, krajkovým olemované kalhotky. Bílé dlouhé nohy zasvítily do okolí a ukázaly své nádherné tvary. Prudkým trhnutím stáhla kalhotky dolů ke kotníkům. Nadzvedla jednu nohu, bleskem druhou a již s nimi houpala zvednutou rukou ve výši Teddova obličej.

"Pěkný! Krásný!" hekal Tedd a hmátl po nich.

Když mu zůstaly ruce, přiložil si je šťastně k obličejí a pak zastrčil do kapsy saka.

"Budou mým nositelem štěstí," zvolal nadšeně, "schovám si je na čestném místě."

Pomalu s Julií odcházel směrem ke svému stolu, když se ještě jednou k oběma ženám otočil.

"Za chvíli přijdu znova!" prohodil varovně, "a připrav si další díl oblečení. Dneska cítím, že tu budeš chodit nalehko."

Hlasitě se smál a usedal do pohodlně polstrovaného křesla. Na stole už stála sklenka s Malibu.

"...máš ale peněz!" pronesla Julie a obdivně se po něm podívala.

"Nenaříkám si," pokrčil Tedd rameny, "povedl se mi jeden skvělý tah, v poslední době, takže jich mám opravdu dost."

"Prozrad' mi ho. Co jsi udělal za tah? Řekni mi, jak se člověk dostane ke spouště peněz?"

"Nechtěj to vědět."

"Proč? Je to snad tak tajné?"

"Ne, ale někdy to není příjemný povídání. Hromady peněz strašlivě smrdí. Nikdy nejsou čisté a po každý se za nima schovává strašně špíny a bahna."

"A taky mrtvolý?" přitulila se k němu a jemně ho odejmula rukama.

"Neptej se," procedil syrově mezi zuby. Otázka mu neseděla, ale nesměl to dát najevo. "Fakt se neptej. Není to pěkné vyprávění."

"Tak kolik mrtvech je za tou tvojí hromadou peněz. Podle toho, jak je vysoká, jich tam musí být strašně moc."

"Ale nemusí," zavrtěl hlavou a pokrytecky se usmál. "někdy to je přesně naopak. I když zabiješ spoustu lidí, odměna za nic nestojí. Ale jindy, když se trefíš na správné místo, zcela postačí sundat jednoho jediného člověka."

5.

Když se ráno Henry probudil, nejdříve se pořádně polekal, že zaspal. Vyskočil z postele a automaticky hmátl po budíku. Nebyl nastavený, nemohl tedy zvonit. Teprve pak si uvědomil, že včera dostal tři dny volna, za své skvělé úspěchy posledních dnů.

Ohlédl se po Lucy. Dál ještě spokojeně spala, hlavu zabořenou do měkkého velkého polštáře. Vypadala stále krásně. Jemné rysy, čistá pleť, krátké, sportovně střižené vlasy. Už od dětství neměla šťastný život a to si nakonec ještě vzala jeho. V tom měla garantováno, že ani svatbou terno neudělala. Přesto s ním žila a tvrdila, že je šťastná. Nechápal to.

Měla ještě sestru, o dva roky starší. Ale přišla oni. Stejně jako o své rodiče. Řekla mu to jen jednou, když měla chuť se vypovídat a od té doby se již o tom nikdy nezmínila.

Jeli tehdy na oslavu ke známým. Všichni. Lucy, sestra, otec i matka. Oslava byla skvělá. Hodně zábavy, příjemná atmosféra, na závěr ohňostroj. Když se vraceli, jeli kolem řeky, malé, líně tekoucí. Jmenovala se Insetas.

Otec vypil více než bylo vhodné a v jedné z mnoha ostřejších zatáček nezvládl vůz. Vylétli ze silnice a skončili v řece. V jedné z mnoha meandrů, jež v mírné krajině tvoří. Řeka je mělká, je to vlastně menší říčka, kde je vody po kolena. Naneštěstí právě zde bylo vymleto hlubší koryto a přesně do něj se trefili. Auto kleslo pod hladinu jen několik centimetrů.

Někdy jsou lidské cesty nevypočitatelné. Matka se vždy během jízdy připoutávala, otec nikdy. Prudký náraz na hladinu jimi prudce hodil kupředu. Otec nalétl na přední sklo, kde jeho mozek po tupém nárazu zanechal nepěkný otisk. Polámaná žebra jen dodělala dílo zkázy, když několikrát probodla jeho plíce.

Matku pásy zachránily, téměř nic se jí nestalo. Ale její prsty neuměly nikdy dostatečně rychle manipulovat s jejich rozepínáním. Často, když si sedali, či naopak vystupovali, žádala otce o pomoc při zacházení s tímto spojovacím systémem. Dělal to většinou za ní. Nyní jí praxe chyběla.

Když voda vnikala do malého prostoru auta a vzduchu ubývalo, snažila se horečně ze svých pout dostat. Ale prsty nedokázaly stisknout správným způsobem pravé místo. Voda stoupala a panika jen zhoršovala schopnost uvolnit se. Nestihla to, voda byla rychlejší.

Lucy se sestrou byly nárazem omráčeny. Sama zůstala sedět, náraz ji vhodil zpět na sedačku, i když řádně potlučenou. Sestra se svezla dolů, hlavou mezi sedadla.

Lucy voda vystoupala k ramenům a dál se nedostala. Naštěstí se vytvořila ve zvednuté zadní části vozu vzduchová kapsa, která jí umožnila dýchat, ale sestra měla hlavu pod hladinou.

Když se probrala, byla naživu sama. Ostatním nebylo pomoci. Obě nohy zlomené, jedna ruka těž, druhá našťipnutá.

Sama se ven nemohla dostat, prakticky nebyla schopna pohybu. Vzduchová kapsa ji umožnila přežít těch několik nejhorších minut, které bylo zapotřebí k její záchraně. Vytáhl jí náhodný řidič asi za půl hodiny po pádu do řeky, který projížděl kolem.

Zůstala sama a nechtěla žít. Byla prožitou událostí dokonale zdrcena. Život pro ni ztratil jakýkoliv smysl. A právě tehdy se potkali, i v tom byl velký kus náhody, a našli v sobě zálibu. On se zamiloval na první pohled, ona zřejmě potřebovala někoho, kdo by chápal její rozervanou duši. Zůstala s ním. Bylo to její štěstí?

Chvilí zničeně seděl na pelesti, pak nešťastně vzdychl a svalil se zpět do postele. Hlavou mu prolétl celý včerejšek, procházel si jej krok za krokem. Přemýšlel o všem, co se událo. Mizerný den, který snad ani neměl být. Stále mu ještě nebylo jasné, jak stráví ty volné dny, jež se předním tak nečekaně objevily.

A pak si vzpomněl na věc, jež ho včera upoutala. Uviděl ten výjev, zobrazil se mu do všech detailů. Narostl mu před očima jak vynořený z vody a dokonce ještě výrazněji nežli poprvé. Jeho tělo se našponovalo jak stažené křečí a chvíli nehybně leželo. Myšlenky se rovnaly, zvažoval další činnost.

Vystřelil z postele a rychle se oblékal. Naházel do sebe snídani, bleskově udělal několik základních ranních úkonů a aniž se stihl z ženou rozloučit, vyběhl spěšně před dům. Za několik minut byl v autě a mířil stejným směrem, jako včera.

Zastavil před domem, kde byl včera nalezen sebevrah. Mohl dojet až před vchod, dnes mu nikdo v ničem nebránil. Nebyla zde ani noha, jen vítr si pohrával s několika velkými kusy papíru, jež honil po pečlivě strážném trávníku. Kolem cesty vedl středně vysoký živý plot a dále u silnice rostly v pravidelných rozestupech staré, mohutné stromy, jež svými listy zakrývaly pohled na jasné nebe, které bylo dnes posázeno je několika menšími bílými mráčky.

Na zdejší silnici nejezdilo mnoho aut. Co zde byl, projelo kolem jen jedno jediné, což oproti běžnému městskému ruchu působilo zcela nezvykle. Byla to přece jenom okrajová čtvrť, zapadlejší místo, kde žili starší občané, kteří si místo výstřednosti raději dopřávali klidu a pohodlí. Jakoby i ten pošťák, co v dále pomalu objížděl na kole od jednoho vchodu k druhému a zasouval do poštovních trubek noviny, rušil svou činností obvyklý klid.

Stál před dvojdomkem, poměrně starým, ale slušně udržovaným. Jednopatrová stavba s menšími okny z masivního dřeva. Obě části domu byly naprosto shodné. Byl složen ze dvou zcela totožných polovin, postavených zrcadlově těsně k sobě. Stejně umístěná okna, dveře, stejně pokládané prkna obložení, okrasné lišty, zcela přesně od sebe postaveny komíny na střeše.

Jen barvu měly naprosto jinou. Zatímco levá polovina svítila jasnou béžovou, oko těšící a povzbuzující, pravá se nořila do ponuré hráškové zeleně. Rámy oken a dveří byly u obou částí tmavě hnědé. Tam se zřejmě oba majitelé shodli na kompromisu. Ale to bylo to jediné. V dalším se rozcházel, jak rozdílné byly jejich povahy.

Kolem levé části domu bylo mnoho zeleně a květů. U oken a vchodu byly urovnány pestře vytvarované truhlíky a v nich nasázeno plno na pohled ladících barevných rostlin. Cestičku k brance lemovalo početné množství malých okrasných keřků, pečlivě udržovaných a ošetřovaných. Několik zakrslých koniferů rostlo, volně rozházeno po ploše, v nepravidelných obrazech pečlivě strážného anglického trávníku.

V ostrém kontrastu nebylo vedle pravé části domu zřetelně nic. Stroze laciná ošlapaná dlažba mířila až ke dveřím, místy notně otlučena a poškozena. Kolem ní jen trávník, nekvalitně udržovaný, nevyzdobený žádnými doplňky, nezapěstřený drobným detailem. Nebyla zde květinka, keříček, či vzhled vylepšující strom.

V levé části zřejmě bydleli daleko spokojenější a veselejší lidé, nežli v té pravé. Příjemné prostředí prozrazovalo jejich snahu o co nejpříjemnější vzhled prostředí domu. Možná také byli o něco pracovitější a čilejší. Pravá strana byla ve všem pravým opakem.

Všeobecně na první pohled působil celý dům zoufale a opuštěně. Záclony za okny visely bez hnutí, jediný pohyb či vánek s nimi nepohnul. Okna samotná zdánlivě smutně pomrkávala, tváříc se nešťastně. Jakoby včerejší událost zaplnila všechny prostory vnitřku.

Ale ji samotnou na již nic nepřipomínalo, byla pryč, odložena, uvržena na cestu zapomnění. Stála se historií ulice, na níž budou její obyvatelé dlouho vzpomínat. Jen barevné policejní pásky kolem pravých dveří značily, že zde včera k jakési události došlo. Zapečetěný vstup bránil vstupu, ale v okolí domu nebylo nic, co by bylo zajímavé či se včerejším případem jakkoliv souviselo.

Henry stál a mlčky sledoval objekt, který byl včera svědkem tragédie. Neštěstí zde bylo cítit na dálku, nepříjemný pocit, kdy tělo vnímalo poslední zoufalství člověka, byl velice silný. Měl sto chutí se otočit a jít pryč, vůbec neměl příjemný pocit. Ale povinnost mu přikazovala zůstat a on byl zvyklý poslouchat. Překonal vnitřní odpor a začal se odhodlávat k činu, který byl jeho dnešním záměrem.

V ruce se mu objevil telefon a vytáčet známé jméno. Greg Maltanick se ozval téměř okamžitě.

"Čím ti mohu pomoci?" pronesl jásavě a Henry vycítil, že má dnes neobvykle dobrou náladu. Bylo to dobré znamení, že u něj dosáhne svých cílů.

"Budu rád, když mi pomůžeš. Nerad bych dopadl jako včera."

"Je mi jasné, že mi to dlouho nezapomeneš. Ale snad nebylo ta zle?"

"Právě že bylo. Měl jsem dost špatnej den. Starej mě vyhodil už s druhým článkem za sebou. Nemám prý nic akčního, co by se mu hodilo do listu. Už jsem si myslel, že mě zachrániš ty se svým oběšencem a bylo to ještě horší."

"Je mi to sice líto, ale to je tak v tuto chvíli všechno, co pro tebe mohu udělat. V poslední době máme poměrně klid. Lidé se nezabíjí, nedělají podvody. Jen kradou běžný věci, čmáraj po zdech a provádějí neslušnosti na veřejnosti. Ale tím tě asi taky nenadchnu. Budeš si muset dát inzerát, aby se vrátili ke starému dobrému způsobu života plného mordů a podrazů. Je zlá doba. Lidé se chovají slušně, nevím, co je to popadlo, či co to znamená."

"Tak mi řekni, jak mám získat nějaký materiál, ke všemu akční, když není z čeho brát. Já asi fakt začnu psát do ženského časopisu."

"Nezajdeme někam na skleničku? Zjevně jsi na tom psychicky špatně a potřebuješ povzbudit duši."

"Máš dobrou náladu, když mě zveš. To už jsem dlouho nezažil. Co se stalo?"

"Všechny případy mám uzavřený, na mým stole není nic nevyřešeného. Dostal jsem pochvalu, dokonce finanční, tak co mi schází. Nic víc k životu nepotřebuju. Jsem takovej obyčejnej, skoro nenáročnej člověk."

"Všechny jste uzavřeli?" pronesl podezřívavě Henry. "A co ten včerejšek, ten taky? Poslechni, jak jste ho vlastně zakončili, ještě jsi mi o tom nic neřekl."

Henry se konečně chytil. Dostal se nenápadně k tématu, kvůli kterému vlastně volal. Všechno ostatní byly plané tlachy, které jej příliš nezajímaly. Ale musel se jimi prokousat, aby na Grega přímo nevybafil věc, o kterou mu šlo. Ihned by se stáhl do ulity a nebyla by s ním řeč. Dobře věděl, jak přísně dodržuje zákony a nenechá se od něj k ničemu zviklat.

"Co tě na tom ještě zajímá?" podivil se Greg, "já myslel, že po tom maléru už o tom nebudeš chtít nic slyšet."

"Když jsem si na tom tak dokonale natloukl nos, chci vědět, jak jste to vyřešili a oč tam vlastně šlo."

"Ten dědek spáchal sebevraždu. Bylo to celkem jednoznačné. Všechny stopy to od počátku potvrzovaly. Bylo to natolik průkazné, že jsme mohli konstatovat bezotazníkově případ. Potvrdila to i "dvojka", takže složka je na stole zavřená a skončí a v análech. Jo, kdyby šlo všechno tak hladce."

Greg vyprávěl, jako by o moc nešlo. Klidně, bez vzruchu, monotónním hlasem vypověděl všechno, co se kolem včerejší tragédie událo. Henry pomalu pokyvoval hlavou a horečně o těchto skutečnostech přemýšlel. To, co se právě dozvěděl, vůbec nesouhlasilo s tím, jaký na případ měl názor on sám.

Policie tedy nenašla nejmenší nejasnost, souhlasily jí všechny argumenty, shodovaly spojitosti. Muselo být všechno naprosto jasné, jinak by případ nemohli tak rychle uzavřít. Bylo nutno mít všechny výsledky z laboratoří, potvrzující z mnoha testů možné eventuality. A všechny museli teorii sebevraždy potvrdit. A když výsledek potvrdila i dvojka, je to určitě definitivní.

Dvojka je duplicitní vyšetřoval, který kontroluje práci hlavního detektiva a reviduje všechna vyhodnocení, jež porovnává se svými. Vzájemně jim musely výsledky a názory souhlasit, nesměl mezi nimi být nejmenší rozpor, aby podepsal shodu. K té zjevně došlo a to byl hlavní důvod, aby se případ uzavřel. Všechno během jediného dne, tak byl jasný.

I přes takovýto závěr se to Henrymu nelíbilo. Nesouhlasil. Dokola musel myslet na své vnuknutí, rozebírat situaci, jež měl neustále před očima a která se mu vryla do paměti. Stále jasněji se vynořovala na povrch a bušila mu do vědomí. Znal se dobře a věděl že je to určitě velice významné. Novinářský čich je dovedl mnohokrát ke skvělým výsledkům. Teď jen odhalit, co se mu snaží napovědět.

"Takže už k tomu nemohu ani nic dodat," pronesl Henry smutným hlasem, "myslel jsem, že se z toho přece jen může

něco zajímavýho vyklubat a nějaký výsledek z toho vytluču. Je to tedy pryč. Toho dědka mi byl skutečně čert dlužen."

"Je to tak, kamaráde," potvrdil jeho slova Greg, "nenajdeš tam nic. Já vím, že by bylo lepší, kdybychom u něj našli drogy, fotky mladých holčiček či výhrůžný dopisy. Ale ono nic. Běžná mrtvola s čistým rejstříkem a jednoduchou historií. Však jsi to viděl. Byl měl skoro prázdný, žádný pořádný vybavení, nábytek stejně starý jako on, na účtu tak akorát, aby mu ho nezrušili. Byl chudý, že si to snad ani nezasloužil. Musel mít nudný a nezajímavý život."

"Tak proč umřel? Žil tak jistě už léta. Stěžoval si někomu, vypátrali jste něco?"

"Co bys tam chtěl hledat. Je to docela jednoduchý. Přestalo ho to bavit, život mu již nepřinášel radost. Zažil toho mnoho a nic pěkného už před ním nebylo. Svým způsobem se mu ani nedivím. V jeho věku před ním byly jen nemoci a bolest z utrpení. Žil sám a opuštěně, nikam nechodil, nikdo nepřišel k němu. Žil vlastně jen živořením a čekáním na důchod. Toť vše, punktum."

"Co žena, či družka?"

"S ženou se rozvedl před patnácti lety a zemřela před třemi. Děti neměli. Zřejmě byl docela opuštěný. Žádné příbuzné, ani vzdálené, jsme nevypátrali. Co dál od tohoto případu chceš? Je smutný a šedivý jako celý život toho dědka."

"Máš pravdu, s tím se nic nenadělá."

"Ale dneska se strhla velká bitka mezi školáky z Východní a Západní čtvrti. Poprало se jich asi padesát a třískali se jak psi. Mlátili se klackama, házeli kameny. Zasahovalo tam pár našich a několik jich odvezli sanitkou. Máme je na stanici a budeme provádět výslechy. To by tě nezajímalo? Tam by se něco pro tebe mohlo najít."

"Hm... ani ne. Tohle bude mít na starosti Kenn. Ten už tam určitě je," zabručel kysele Henry. "Takže u tebe nic zajímavýho neseženu. Moc jsi mi tedy nepomohl. A dokonce klidně mohu říci že naopak."

"Je mi to líto, ale dělal jsem, co jsem mohl. Tobě se zavděčit není vůbec jednoduchý."

"No jo, život je jen samá trable, radostí málo. Nebudu tě už zdržovat."

Oba zavěsili. Henrymu se v hlavě roztočil vír myšlenek. Vyhodnocoval údaje, jež se právě dozvěděl. Ačkoliv to nebylo růžové a v podstatě k ničemu. Přesto se pln naděje otočil a zadíval se na dveře domu, před kterým stál. Před očima mu prolétl výjev, který stále nechtěl jeho mysl opustit. Proč tam ksakru pořád je? Na co se jej to mozek snaží upozornit? Šestý smysl bušil na poplach jak splašený, varovné tóny zvonů byly jako o závod. Jak jen přijít na důvod, proč tomu tak je.

* * *

Max Connel vstoupil do kanceláře a rozběhl se k počítači. Monitor byl ztmavlý, občas po něm přeběhla v různých rovinách malá veverka, která prozrazovala, že je zapnutý spořič. Otevřenými dveřmi za ním pokračovali Dick a Sarah. Barbara s Peterem ještě nejistě postávali venku a cosi si potichu povídali.

Jakmile se Max dotkl myši, obrazovka se zjasnila a rozzářila se. Za chvíli už viděl početné sloupce a různobarevné řádky. Očima hledal, co potřeboval. Když to spatřil, prudce sebou trhl.

"No to snad ani není možné!" zvolal tak překvapeně, že k němu ostatní pohlédli a Barbara se naklonila přes jeho rameno, aby lépe viděla, co v něm vyvolalo takové zděšení.

"Akcí Merexu přeskočily šest set padesát osm. Od včerejška nárůst o dvanáct. Páni, to je tedy skok. Ten nákup byl načasovaný naprosto přesně. Kdybychom včera zaváhali, unikl nám dneska pořádný balík," pohlédla Maxe po vlasech. "Šikovný kluk."

"Ano," hekl Max v euforii. "Vydělal jsem si několik miliónů."

Po jeho slovech všichni rázem zpozorněli. Barbara k němu natočila hlavu.

"Jak to - si? Tys to dělal pro sebe? Odkdy tu pracuješ na sebe?"

Max se po nich zmateně rozhlédl. Překvapeně na něj hleděli a na rtech měli naprosto stejné otázky, jaké mu Barbara položila. Jeho slovy byli překvapeni všichni. Dokonce i Sarah s Peterem nakoukli nevěřicně dovnitř. Jakoby si svá slova teprve uvědomoval, začal Max mávat rukama a zmateně vtřít hlavou.

"Ne, ne, ovšem že ne," tvrdil přerývavě, "to mi jen tak ujelo."

"Vypadalo to přesvědčivě," pokrčil rameny Dick, "jako bys to myslel vážně."

"Už jsem se lekla, že jsi mi celý večer tvrdil něco jiného," dívala se na něj vyčítavě Barbara.

"Tak vy jste byli spolu!" podivila se Liza, která se mezitím posadila za svůj stůl, "to je mi ale novinka."

"Nikde jsme spolu nebyli, to... jen chvíli... na večeri, probírali jsme další postup," snažil se dostat z prekérní situace Max.

"Ale nelži zase!" pronesla rázně Barbara a dala si ruce v bok. "Byli jsme spolu, lákal jsi mě do postele. Jedna tvoje nabídka byla horší jak druhá. A taky ses mě pokusil mě přitom opít. Však jsem ti za to hned vynadala. Jen si vzpomeň. A doufám, že nám nelžeš ani s tím, pro koho vlastně děláš. Přisahal jsi, že jsi od Bradáče žádný podíl na firmě nekoupil. Vypadá to velice podezřele. Měl bys nám vyklopit pravdu."

Chrlila ze sebe drtivá slova jako kulomet. Ostatní se dívali střídavě z Barbary na Maxe a zpět. Ta se dívala vyčítavě, chtěla vytlouct z nepříjemné situace, do které se sám vlastní nešikovností dostal, co nejvíce. Aniž si to uvědomil, nenápadně vyzradil jejich včerejší zážitek a společně prožitý večer. Dobře věděla, že tím u ostatních vzbudí pozornost a Maxovi naznačila, že záleží jen na ní, zda se o něm dozví víc. Dostala se mu na kobytku a teď jej bude kočírovat.

Max okatě chvíli červenal, chvíli bledl. Na další odpor se již nezmohl.

"A jestli teď mi rychle neřekneš, jak to opravdu ve skutečnosti je, oznámím všem, jakou to máš jizvu na zadku!" pronesla nakonec Barbara nemilosrdně.

Max těžce polkl a ruka mu samovolně sjela na pravou polovinu velké oblíny pod jeho zády. Bezděčně tak potvrdil její slova, že spolu něco měli. Citlivé místo již nemělo své tajemství.

"Já..." vykoktal nejistě, "já opravdu, ale opravdu nic nekoupil. Přisahám. Je to tak jak říkám, nekoupil jsem ani jednu Bradáčovu akcii. Fakt mi to jen ujelo."

Pronesl ztěžka. Jeho těžký dech se rozléhal místností až přehlušoval vrnění ventilátorů. Zoufale se rozhlížel z jednoho po druhém. Vypadalo to, že si ostatní oddechli. Jen náznak, že by to byla pravda, je docela vyděsil.

Jen Barbara vypadala, že chce ještě cosi říci, že jí slova svrbí na jazyku. Ale jen vyšpulila rty a také ona zůstala zticha.

"Metrex jde stále nahoru. Ještě pořád stoupá," pronesl do tíživého ticha, jež v místnosti nastalo, Dick, který zajel pohledem na monitor.

"Zato Boleston klesá, pomalu, ale jistě. Vrchol měl včera večer," přidal se McCain, "Zbavili jsme se ho úplně ukázkově, přesně jako podle učebnice ekonomie.. Kolik jsi jich prodal?"

Obrátil se na Maxe. Ten těžce polkl.

"Patnáct tisíc."

"Kolik?" zeptal se nevěřicně. Max pokýval hlavou. Bylo tomu tak. Každý si bleskem spočítal, co to vyneslo. Jen tato transakce vynesla přes tři milióny.

"Kolik jsme trhnuli na Anavitu?" zeptala se Barbara s vyjevenýma očima.

"Něco přes dva."

Všichni zmlkli a jeden po druhém usedali za své stoly. Včerejšek byl dnem, na který zřejmě dlouho nezapomenou. Jak velká voda mizící v dál, mizely všem zvolna myšlenky na ožehavé téma, o které se ještě před chvílí intenzivně zajímali. Hlavou se jim opět honily jen peníze a vlastní byznys.

Max si oddechl. Vůbec se mu nechtělo nic dalšího vysvětlovat a tak byl rád, že jiné události potlačily zájem o jeho osobu.

Měl na sebe vztek. Plácnout takovou hloupost přede všemi. Jako malý kluk, který musí všechno vyžvanit. Umanul si, že si dá příště daleko větší pozor, co bude říkat. Taková nepříjemnost se mu už nesmí stát.

Nad velkým výdělkem kupodivu nepocítil žádnou radost. Dobře věděl, že částka, která se mu v posledních dnech objevila na kontě je daleko zajímavější.

* * *

Když dnes vstoupil Jack Millen do místnosti, rozhlédl se. S uspokojením zjistil, že je všechno tak, jak má být. Všude pečlivě uklizeno, Eileen seděla za pultem ve svých obvyklých barevných šatech. Hlava se rytmicky klímala ze strany na stranu. Její sestřížené vlasy dnes měly zrzavou barvu.

Jak měla ve zvyku, i dnes luštila svou křížovku a jakmile vstoupil, letmo k němu vzhledla. Jen malinko pokývla k pozdravu a dál seděla se skloněnou hlavou.

Jack si uvědomil, jako pokaždé, když sem vstoupil a uviděl ji za pultem, jak mu šíleně leze na nervy. Stále víc jej to zasahovalo a pokaždé podráždilo o trochu více. Ze srdce rád by ji vyhodil a dal si sem někoho jiného. Nějakou mladší, pohlednější a hlavně příjemnější společníci, s kterou nebude mít takové problémy. Ale to s Eileem provést nemohl. Věděla o podniku mnoho, dobře znala pozadí některých akcí a věděla o věcech, které musely zůstat podnikovým tajemstvím. Už příliš akcí zrežiroval, hodně jich přímo vymyslel, s dalšími, s kterými přišel šéf, ochotně souhlasil a prováděl je. Snad všechny by na veřejnosti způsobilo velký poprask, kdyby se provalily. Byly velice choulostivé.

A jedině tehdy, když ji měl na očích, si mohl být jistý, že neprozradí nic, co by jej mohlo ohrozit. Získal již příliš mnoho, než by se o vše nechal připravit. Kdyby našel nějaké šikovné řešení, jak se Eileen zavít, hned by tak učinil. Ale dosud na nic vhodného nepřišel. Hlavně si nemohl dovolit riskovat. Nesměl jí dát ani náznakem najevo, kam směřují jeho myšlenky. Nepříliš chytrá, určitě by jej okamžitě prokoukla, jak se již stalo mnohokrát. Zatím jsou dobrými kamarády. Alespoň si to oba vzájemně myslí.

"Holky jsou nahoře?" zeptal se Jack, aby něco řekl a nebylo dál nepříjemné ticho. Došel k pultu a lehce přes něj nakoukl. Kniha návštěv dnes neměla vyplněnou jedinou položku.

"Jsou tady jen Millen a Suzan," odpověděla Eileen, aniž zvedla hlavu. "Dneska nebude velký kšeft, cejtím to v kostech a tak jsem dala ostatním volno. Taky tu ještě nikdo nebyl. Tak ať si dají trochu oraz."

"Neměla bys na ně být tak měkká. Jak dlouho jsou nahoře?"

"Asi dvě hodiny."

"Dvě? To ve skutečnosti znamená nejméně tři nebo čtyři. Flákají se a my nemáme tržby."

"Minulý týden toho měly dost. Trochu toho volna si zaslouží. Se šéfem jsi mluvil?"

Jack se trochu zarazil a zjevně nevěděl, co odpovědět. Tato nevinná otázka v něm vyvolala velkou odezvu. Ledový záchvěv hrůzy mu projel tělem, až se otrásl. Rychle pochopil, jak moc se jí má bát. Je bdělá, všímavá, jejímu pozornému oku nic neuniklo. I nyní viděl, jak jej ostražitým pohledem kradmo sleduje a jeho obavy zřetelně vnímá.

A proč se vůbec takto ptá? Co ví? Kolik toho na něj vypátrala? Neprozradil jí snad něco víc, nežli měl? Treba byl neopatrný a naznačil skutečný stav věcí! A ona teď čeká na jeho chybu, aby z něj vytáhla další detaily. Je tak nebezpečná! Byla to obrovská škoda, když všechno klaplo, aby všechno zhatila! Určitě všechno, co na něj ví, jednou použije, aby se mu pomstila. Není přece možné, aby to byla jen obyčejná otázka, která ji zajímala jako každý den.

Těžce polkl a horečně uvažoval o odpovědi. Cítil se nejistě, jakoby stál nad obrovskou propastí. Teď záleží na každém kroku, zda se do ní zřítí...

"Mluvil. Proč?"

"Už předevčírem slíbil konečně dotáhnout do konce spor o můj podíl v domě. Říkal, že to udělá hned a že budu spokojená. Jsem proto zvědavá, jak to vyřeší. Právě teď, když se rozhodl, že nás neprodá, mě to o to víc zajímá, ráda bych z toho po těch letech něco měla. To si piš, že se o svoje postarám, i kdyby to mělo stát cokoli. Včera nevolal, dneska také ještě ne, takže nevím, co se děje. Neříkal o tom něco? Ty bys to přece mohl vědět, víš o všech tajemstvích. Nechci znova tahat z bryndy cizí podnik, chci pracovat na svém, i když jen částečně."

Jack usilovně přemýšlel, co odpovědět. Věděl velmi dobře, na co naráží.

Byla to delší historie. Tenkrát byl velký problém s děvčaty. Nebyla příjemná, mnoho zákazníků si ztěžovalo. Odmítala některé požadavky klientů, ačkoliv se zpočátku zavázala je plnit. Neustále se s nimi někdo o něčem dohadoval. On sám s nimi měl několik konfliktů.

Všechno vyvrcholilo, když měl přijet do vedlejšího hotelu veliký zájezd, který měl u nich rezervovány služby. Byl to veliký kšeft od člověka, s kterým měl šéf dojednán další velký obchod. Spolupracovali již dlouho a muž jim dodával podstatnou část klientely.

A právě tehdy začala děvčata stávkovat. Za lepší podmínky, více volna a vyšší mzdy. Byla provokativní, nepřístupná k dohodě, trvala jen na svém. Dobře věděla, o čem firmě v té chvíli jde a že je pod velkým tlakem. Celá situace tak hrozila velkým krachem a ostudou. Eileen je tehdy navrhla propustit a sehnat jiné. Šéf byl proti, neměli dostatek času, aby sehnali náhradu. Bylo to opravdu překerní. Eileen prohlásila, že je ještě ten den zajistí, ale chtěla koupit pět procent domu. Původně chtěla deset, stejně tolik, kolik má Jack, ale nakonec souhlasila s polovinou.

Šéf zpočátku nechtěl o ničem podobném ani slyšet, ale pak souhlasil. Báł se velkého maléru, který se nad nimi v té chvíli vznášel. Aby toho nebylo málo, přihlásil se další dlouhodobý klient a odmítnutí objednávky by znamenalo velkou ztrátu prestiže u ostatních dodavatelů zákazníků. Šéf bral jako nátlak, že by na ni měl převést žádaná procenta firmy, nerad se dělil. Byl však u zdi a mnoho prostoru k manévrování neměl. Nakonec jej přesvědčila, musel ve vypjaté chvíli souhlasit.

Eileen náhradu skutečně rychle sehnala a všechno dobře dopadlo. Od té doby neustále čeká, kdy šéf svůj slib splní. Ten neustále jeho uskutečnění odkládal a místo skutku ji zahrnoval výmluvami. Jack věděl, že nemůže zaujímat postoj, kdy o ničem neví. Byl u všech jednání přímo přítomen, takže byl podrobně informován. Nikdy v tomto směru nedostal od šéfa žádné další instrukce. Dokonce pochopil, že se chce debatám k tématu na převod podílu vyhýbat. Ani jednou s ním o tomto nepromluvil. Musí v tomto trendu pokračovat.

"No..." pronesl nejistě, "něco naznačoval. Chce to však s tebou projednat sám, nemám se do toho míchat."

"Nelži. Jsi s ním jedna ruka. Udělá všechno, co mu řekneš, na tebe dá. Určitě jste se na mě domluvili. Nemysli si, že to tak nechám. Tentokrát ne. Už jste mě stejně několikrát obelhali, ale tentokrát to tak nenechám. Za své věci se dokážu bít a o tohle obzvlášť. Byste se holenské, nepřepečítali. Vím dobře jaká bije, vaše domluvy se mohou obrátit proti vám. Mě je jedno, kdo mi majetek předá. Ty či on."

"Co ti je do toho, jak se domlouváme! Nemá tě to co zajímat. Dělej si svou práci, jsi za ni bohatě placena a nestarej se, o čem nemáš."

"Jedná se o moje peníze. Šéf mi slíbil, že mi to odprodá, když jsem mu tenkrát vytáhla ten trn z paty. Tak chci okamžitě splnění slibu. Když sis mohl vzít ty sám, co ti patří... chci taky!"

"Až na to přijde doba."

"Žádný takový. Ty jsi dostal obrovský peníze a já nic? Pracuji tady stejně dlouho jako ty a určitě toho pro podnik dělám mnohem víc, jsem větším přínosem, ty jsi tu jen pro okrasu, na doplnění počtu. Jak by bylo možné, že by na tebe najednou převedl takovou obrovskou částku? Na čem jste se to domluvili, co máš za lubem? Kuješ něco velice podezřelého. Ale já na to přijdu. Už jsem se také rozhodla. Jestliže se něco bude dát a mně odstrčíš, všechno zveřejním, všechno. Už jsem se domluvila s jedním pisálkem. Nic tobě ani šéfovi neodpustím, za ta léta, co jsem zde protrpěla. Nezbyvá ti, než se se mnou srovnat, pokud nechceš přijít do maléru."

Eileen pronášela svá slova jako údery hromu. Každé prásklo místností a Jack sebou pravidelně trhal. Jeden argument byl horší, jak ten druhý. Její hlas byl ledový jak antarktická kra a nahaněl hrůzu. Vyznělo to přesně tak, jak chtěla. Měl si uvědomit, že se nezastaví před ničím, že svého dosáhne za každou cenu a má na to potřebné páky. Jackovi na skráních téměř okamžitě vyskočily krůpěje potu. Jejím slovy byl evidentně zaskočen. Tak tvrdý útok nečekal. Bylo zřejmé, že v ní celá situace dlouho vřela.

"Co?... Co?... jaký peníze?" koktal zmateně.

"Však ty víš," podívala se na něj varovně.

"Ne, o ničem nevím," zalhal a dokonce se začervenal.

"Tak nevíš? Musím ti to tedy musím připomenout."

Narovnala se a podívala se mu ostře do očí. Velké řasy se vysoko zvedly, pěstmi se opřela o desku stolu.

"Tak začneme od počátku... tobě obě včera naskočilo na kontě několik miliónů. Proč? Odkud? Vím jen, že jsou od šéfa. Co jsi pro to udělal, co za tím stojí? Nebo jedeš v něčem dalším a tajíš to před náma? Čekáš, že jsem úplně blbá a na nic nepřijdu?"

Vodopád otázek padal na jeho hlavu. Ta se mu zatočila.

"Odkud víš, co se děje na mém kontě?" zeptal se začínal se jej zmocňovat vztek.

"Zapomínáš, že můj syn toho umí s počítačema hodně!" vystřelila odpověď.

Věděl, o čem mluví. Sten. Její jediný syn. Vystudoval školu a nastoupil jako odborník do jedné velké banky. Jen co se rozkoukal, začal dělat podezřelé machinace. Pronikal v systémech do míst kam neměl, prováděl neoprávněné zásahy a banka začala mít těžkosti.

Pojali na něj podezření a nechali jej sledovat. Brzy zjistili, že má pravdu na svědomí několik převodů na soukromé účty a tak jej vyhodili. Ale zkušenosti, jenž tam tenkrát nabyt, nehodlal nechat nevyužité. Stal se z něj počítačový hekr. Zkoušel vnikat do systémů různých společností a odsávat z jejich účtů peníze. Co chvíli měl nějaké problémy s policií, která se mu snažila činnost dokázat. Občas se jí to povedla, takže se stal pravidelným návštěvníkem míst pro odsouzené.

Byl mladý, ambiciózní a nebezpečně bezcharakterní. Byl jedináček. Eileen nikdy nebyla vdaná a na Stena byla náležitě pyšná. Nikdy neřekla, s kým jej má, ale povídalo se, že se o to postaral jeden slavný herec, který kdysi projížděl jejich městem. Faktem je, že se Sten narodil téměř přesně devět měsíců poté, co se hercovo auto ztratilo za nejbližším kopcem.

Jack si mohl spočítat, co se stalo. Sten se mu naboural do účtů.

Zřejmě udělal nějakou chybu. Někde zapomněl své doklady, nechal je na okamžik bez dozoru, či jen Eileen šikovně využila jeho nepozornosti. Zřejmě mu je prohlédla či si důležité údaje opsala. Pak již pro zkušeného hekra nemohl být problém dostat se, kam potřeboval.

Pot se z něj jen lil, horečně přemýšlel, co všechno může vědět. Hlavně, jak dlouho již přístup k jeho účtu má. Kdyby tohle věděl, byl na tom lépe.

"Co to je za nesmysl," pronesl konečně a snažil se být klidný, "žádná taková částka tam není. Přece bys nevěřila tomu, že jsem snad nějaký milionář? Já!"

"Včera v deset dvacet osm. Přišlo to z První spojené banky. Číslo odpovídá přesně účtu, ze kterého mi poslal šéf před rokem půjčku na dům, kterou mi poskytoval, abych si jej mohla koupit. To je mi ale podivná shoda."

"Je to opravdu náhoda, s něčím si to pleteš. Šéf mi vyplácí jen peníze, které jsme si dojednali, nic víc. Tak to už je celá léta."

"Slušný peníze! Víc, než jsi mi kdy otevřeně přiznal, ale to bych ti odpustila. Ostatně je to tvoje věc, jakým způsobem ses se šéfem dohodl. Ale tyhle peníze, za ten plat, jak říkáš, tak ty ti chodí z jiného účtu. Z Městské podnikatelské! Stejně jako mně. Tak proč ti najednou přišly další peníze? Z První spojené."

"To má na svědomí Sten?" zeptal se místo odpovědi Jack.

"A kdo jiný? Přece nenechám svého společníka, který je neobyčejně pochybný, aby si dělal ve společné firmě, co sám chce! Máme o tvých penězích přehled již hodně dlouho - a nejen o nich."

"Tak vy mě špehujete?" zařval vztekle Jack, když si naplno uvědomil, že se vlámali do jeho soukromí. Ví o něm tedy všechno. Připadal si jako nahý na náměstí.

"Musím si tě hlídat, jsi velice nespolehlivý a seš schopnej mě o všechno připravit. Už ty tvoje kšeftíky, co jste si s šéfem dojednávali, zaváněly lumpárnou. Celou tu dobu jste se beze mně obejít, odsunout mě. Ale nevyšlo to doteď, nevyjde to ani tobě. Ví o každý akci, každém podvodu, který jste udělali. Mám je všechny zaznamenaný. Tak jsem se pojistila, abych tě měla v hrsti. Až se domluví s tím novinářem, všechno se provalí, každý se dozví, co jste byli zač."

"Jsi ohavná bestie, zrudá!"

"I tvoji akci mám započítanou. Dobře vím, co jsi provedl."

"Nevíš nic, pleteš se do věcí, kterým nerozumíš."

"Ale rozumím. Ví dobře o čem mluvím. Abys věděl, že jsem v obraze. Ví, co jsi udělal s šéfem, ty i ta tvoje parta. Docela jsem si počítla v jednom z dopise, co ti psali, jak jste se na akci domluvili."

"Ty jsi četla i dopisy?"

"Jo, všechny. Od toho Maxe, Tedda i Lionela. Jste pěkná sebranka a tohle všechno vyklopím tomu novinářovi. Ten bude nadšený, co všechno tady objeví. On a celý jeho časopis po takových i formacích s nadšením skočí. Až se to provalí, půjdete sedět, na strašně dlouho."

Jack zesinal. Prudký vztek zasloumal jeho tělem. Najednou se mu všechna zlost a odpor vůči této osobě sečetly a podtrhly. Už to nebyla jen obyčejná nenávist, také se přidal strach. Obrovský, nekonečný strach nemající hranic. Z prozrazení velkého tajemství, z ohrožení vlastního života. Všechno, co dosud dělal, pro co žil, bylo ohroženo. Touto jedinou, nepříjemnou, zvědavou ženskou.

Mocná síla jej uchopila a zatemnila veškerou mysl a úsudek. Chvilí se sebou tvrdě zápasil. A pak to šlo ráz na ráz.

Pogumovaná tyč, stojící opřená o parapet se v jeho ruku objevila s obdivuhodnou rychlostí. Eileen se během posledních slov k němu natočila bokem a dívala se na polici za sebou. Na chvíli se mu naplno nevěnovala. Jack udělal úrok, prudce se rozmáchl a udeřil.

Tyč zasvištěla vzduchem a při dopadu temně zaduněla, když se zarazila o zátylek nebohé ženy. Mlasklo to, temný zvuk projel místností a pak nastalo ticho. Bez jediného slova se svalila na zem pod stůl, kde nebyla vidět. Jack si pomalu, zcela chladnokrevně prohlédl pomalu tyč a poté ji postavil zpět na místo.

Několikrát si přejel dlaněmi o kalhoty, jako by je měl špinavé a teprve poté obešel pult, aby se přesvědčil, jak vážně ženu zasáhl. Spokojeně zjistil, že rána na hlavě nezanechala viditelné otisky. Měla sice na zátylku temný pruh, ale krev se nikde neobjevila. Jeho pohled padl na polštářek položený na židli, který si na ni dávala.

Vzal jej a přiložil k jejímu obličej. Celou vahou se na něj navallil a pevně oběma rukama přitiskl. I když byla v bezvědomí, začala s sebou házet a kopat. Musel se hodně snažit, aby její obrovité tělo zvládl.

Jak vteřiny ubíhaly, odpor slábl, až nakonec zmizel docela. Ještě chvíli ležel a pro jistotu nějakou dál držel polštářek na jejím obličej. Teprve potom jej sundal. Zkusil její ruku. Nehýbala se, byla naprosto volná, nepohnul se jediný sval.

Jack se narovnal a přistoupil k telefonu. Emoce z něj rychle vyprchaly a nyní nabýval své obvyklé jistoty a suverenity. Sám byl překvapen, že i v této chvíli dokázal jednat chladnokrevně. Vytočil Stenovo číslo. Ještě si jej pamatoval, Eileen jej před ním několikrát pronesla, když se mu snažila zavolat. Paměť měl stále vynikající.

"Nazdar Stene," prohodil bezstarostně, když na druhém konci zazněl zvědavý hlas, "to jsem já, Jack. Chci se jen zeptat. Nevíš, kde je máma? Měla už tu být. Já jsem teď přišel a nikde ji nemohu najít?"

"Ne, když odcházela, říkala, že jde do podniku. Měla by být tam," pronesl nejistě Sten.

"Právě že zde není a nikdo ji neviděl, tak tě volám. Tady chybí, nemá se kdo postarat o klienty."

"To naprosto nechápu, nikdy to ještě neudělala, že by šla jinam nežli do domu. Snad se jí něco nestalo."

"Snad nebude tak zle. Zatím vím, že není tady, může být někde jinde. Vzpomeň si, kam by tak mohla tak najednou jít?"

"Vůbec nic mě nenapadá. Chodila jen domů a do podniku. Nikdy nikam nezacházela, nic jiného neznala."

"V poslední době několikrát pronesla, že si chce zajet k Hornímu jezeru, aby se podívala, jak jde stavba vašeho domku. Nemohla jet tam? Neříkala, že se tam chce jet podívat. Kdyby byla někde poblíž, stál by tu její vůz, ale nikde jej nevidím. Její parkovací místo je prázdné."

"Tak to je možný," pronesl pomalu souhlasně Sten, "to fakt říkala. Chtěla tam ale zajet až na víkend. Ale jestli se rozhodla, že tam zajede už dnes? Na ten dům se oba velice těšíme, nemůžeme se dočkat, až bude dostavěný."

"Faktem je, že tu je naštěstí dneska klid. Holky nemají co na práci, klientela žádná, takže se mohla rozhodnout tam zajet. Ale vyříd' jí, ať laskavě příště někomu něco řekne. Nemůže tady nechat dům bez dozoru. Já vím, že spoléhá, že jsem dochvilný, že za ni zaskočím, ale taky jsem se mohl někde zdržet a zůstalo by to tu prázdné."

Zavěsil telefon a spokojeně se usmál. Vypadalo to důvěryhodně. Pak stiskl číslo k jednomu z pokojů.

"Ahoj, tady Suzan, co si přejete?" ozval se medový hlásek.

"Jack," řekl nesmlouvavě tvrdě. "Kde je Eileen? Nemohu ji tady najít. Sten mi řekl, že jela k Hornímu jezeru na barák zkontrolovat řemeslníky. Proč odjela a neřekla mi nic? Jak to, že opustila svoje místo a nikomu to nenahlásila?"

6.

Lionel Chartaman se opřel o stůl. Dneska očekával perný den. Nejlepší klient poslední doby ohlásil, že vydá konečně rozhodnutí k největšímu z obchodů, jaké jeho v historii firma udělala. Proběhne poslední krok akce, která jim měla přinést pohádkové zisky.

Když se tuto informaci dozvěděli, pustili se s největší vervou do práce. Začali na ní pracovat všichni lidé z agentury, spolupracující firmy, najatí agenti. Vidina velkých peněz je hnala do maximálních obrátek. A přitom všechno zpočátku vypadalo velice nenápadně, nic nenavštěvovalo, že se jedná o nějak závratný byznys. Nejprve přišel jeden nenápadný telefonát, drobný dotaz a následovalo několik výměn informací přes internet. Dál se již jednání vyvíjelo jako v pohádce.

Klient neustále zvyšoval poptávku po dalších a dalších obletech, až je nakonec šokoval, když oznámil zájem o dvanáct domů najednou. A ne ledajakých. Všechno výstavní, velice lukrativní objekty. Jednání probíhalo několik dlouhých týdnů. Telefonáty, internetová upřesnění, velký počet faxů a e-mailů. Kontroloval spoustu maličkostí, chtěl vědět a každém detailu staveb. Ale nikdy se nedostavil osobně, aby si dům prohlédl a přesvědčil se. Všechna jednání proběhla na dálku.

Minulý týden se domluvili na posledních podrobnostech a dnes mělo přijít definitivní zakončení jednání. Přitom stále dával najevo, že o uzavření smlouvy je pevně rozhodnut a bude naplněna. Dostali vyrozumění, že se tentokrát dostaví osobně k podpisům smluv. I z korespondence bylo zřejmé, že je rozhodnut. Dokonce má připravené peníze.

Jeho jméno ale dosud stále ještě neznali. Ohlašoval se zkratkou či přesmyčkou. Marně si lidé v realitní kanceláři lámali hlavu, o koho se jedná. Nenašli způsob, jak identitu tajemného kupce vypátrat. Svůj um vyzkoušeli všichni a podle svých omezených možností se snažili odhalit jeho tvář. Ani jeden neuspěl.

Avšak jeden z nich jméno znal, jeden jediný. Lionel. Věděl velice dobře, s kým mají tu čest. Ale nezmínil se o tom nikomu. Hrál hru, jako by identita klienta byla neznámou i pro něj. Nikdo neměl důvod mu nevěřit. Nebylo proč jej podezírat z něčeho nekalého, jakýmkoliv způsobem jej se zákazníkem spojit. Kdo by jen tušil, že ví mnohem víc, než by mohlo kteréhokoliv z nich jen ve snu napadnout?

Ale Lionel věděl mnohem víc. Dokonce to, že dotyčný k jednání nepřijde. I když se na setkáním s ním připravuje stejně horečně, jako ostatní. Pomalu se chystal začít s plánem, který jej měl dovést k velikému majetku.

Všeobecná nervozita stoupala, každý byl zvědavý, jak vypadá ten záhadný a neobyčejně bohatý zákazník.

Když se ve dveřích objevil další klient, nemohl ani náznakem tušit, jak nevhod přichází. Také Lionel nevěděl, zda se má tomu člověku věnovat, či nikoliv. Ale hra běží, herci nesmí vypadnout z role. U vedlejšího stolu jej pozoruje Ariel. Čeká na každé jeho slovo či reakci. Očekává rozhodnutí, které v tuto chvíli každého z přítomných napadne. Rychlé odmítnutí nečekaného klienta.

Ale Lionel je na váhán. Nesmí být ničím nápadný, ale současně nesmí udělat nic, čím by svůj pečlivě připravený plán narušil! Bude se věnovat další, v tuto chvíli podřadné zakázce, či zůstane u té hlavní a další odmítne?

Lionel přemýšlí a neumí se rozhodnout.

Nakonec se rychle odhodlává pro nečekanou variantu, jež se mu jeví vhodnější. Rychle někdo pověří, aby zákazníka co nejrychleji a nejslušněji vyprovodil. Alespoň do doby, nežli zjistí, co je zač. Probírá jednoho po druhém, koho pověřit, aby se klientu věnoval.

Ariel je odhadce, zkušený znalec, ale také výborný psycholog. Umí lidi odhadnout a dopředu vždy přesně ví, jak s kým jednat, aby dosáhli co nejlepšího výsledku. Jenže nyní připravuje podrobný soupis o stavu jednotlivých objektů pro tajemného zákazníka. Nebude rád, když bude vytržen ze své činnosti.

Daag a Karl vypracovávají technické hodnocení. Mají práce až nad hlavu, leží na nich největší díl zodpovědnosti. Potřebují každou minutu, aby ji dodělali. A musejí být přesní a pečliví. Byl by hřích je rušit v práci, která je tak neobyčejně lukrativní. Právě jejich odvoláním by svou roli ohrozil nejvíce.

Ve vedlejší místnosti v technické kanceláři se dokončují pod vedením Ricka Numasse všechny potřebné nákresy. Zakreslují se mapy, dodělávají se detailní výkresy potřebné pro úřady.

Právník Jeff Rynoth už dává dohromady všechny detaily prodejních smluv. Piluje jednotlivá slova, zvažuje možnosti a nečekané varianty, jež by z právního hlediska mohly nastat. Na rozdíl od ostatních má svou práci výrazně zjednodušenou. Nejsou zde žádné splátky, žádné zálohy, žádná záruka. Platba bude převodem na účet v plné hodnotě. Takového klienta je zapotřebí vyvažovat zlatem.

"Co byste si přál?" ptá se slušně nečekaného hosta Merlyn, jejich půvabná asistentka.

Merlyn je dlouhovlasá blondýna středního věku, sedící za mohutným stolem naproti proskleným vstupním dveřím. Milý úsměv nasazuje jako profesionálka automaticky, pracuje zde mnoho let. Její oslnivě bílá halenka s modrými puntíky, doplněna červenou kravatou, září novotou. Koupila si ji teprve včera a dnes od každého očekává chválu. Kupodivu se dočkala, ale z jiného důvodu, než čekala. Puntíky dodaly jejímu mírnému poprsí nečekaného bujného vzhledu, kterého si povšiml každý.

Ted' se nejdříve tázavě podívala směrem k Lionelovi, a když se jí nedostalo žádného pokynu, jednala dle svého zvyku.

"Chci se zeptat na prodej jednoho domu," odpovídá zákazník.

Lionel sedí za tenkou přepážkou, která odděluje jeho pracoviště od vstupní části. Oči má upřeny na obrazovku, kde se děj z přijímacího prostoru promítá. Stále ještě není rozhodnut, jak se zákazníkem jednat. Nechce nechat utéct další obchod, ale nemá v tuto chvíli nikoho, kdo by se mu mohl věnovat.

Zamyšleně se zadívá do neznámé tváře, ruka zatočí kolečkem na desce a obraz si přiblíží. Pozorně jej sleduje a ví, že se musí co nejrychleji rozhodnout.

Náhle ztuhne a znejistí. Neznámý na něj zapůsobí tak podivně, že vytuší nepříjemnosti. Je na něm cosi velice podezřelého. Zpozdoruje, jak je bledý a strnulý, jako ve velkém duševním vypětí. Přitom je pekelně soustředěný, že se mu ve tváři nepohne jediný sval. Je zřejmé, že je velice nervózní, ale přitom ledově chladný. Ten odhodlaný výraz děsí.

"O jaký máte zájem?" ptá se Merlyn a ukazuje na množství vystavených fotografií pod sklem pracovního stolu.

"O tenhle," ukázal naprosto pevně na jeden z obrázků.

Téměř se na něj nepodíval, našel bleskově a přesvědčivě dal najevo, že je pro něj rozhodnut. Dokonce to působilo, jako by jej dobře znal. Merlyn se na něj podívala a znejistěla.

"Lituji pane," pronesla tiše, "ale ten dům je prodán, právě jednáme s kupcem. Nemůžete ho získat. Šanci byste měl v případě, že se jej první kupec vzdá. Zatím pro to ale nejsou ty sebemenší důvody."

"To nepřipadá v úvahu," pronesl jako ve snu a díval se jí zpřímá do očí. "Chci jej za každou cenu. Ale v podstatě jsem to očekával... Takže už je prodán, je pryč?"

Jeho tón hlasu pojednou nabyl tichého, výhružného znění.

"Ano," pokývala Merlyn hlavou.

"Přece jen bych se pokusil ještě jednou přesvědčit vašeho majitele. Třeba na něj něčím zapůsobím a on si všechno ještě jednou rozmyslí. Můžete mi ho zavolat?"

Lionel všechno na monitoru sledoval a stále uvažoval, proč se mu klient nelíbí. Na jeho výzvu se zvedl od stolu a vyšel zpoza stěny. Nečekal, až jej Merlyn zavolá.

"Co si přejete?"

"Tady ten dům," ukázal znova rázně na fotku, "chci za každou cenu. Měli byste si rozmyslet, co odpovíte."

Díval se pozorně na Lionela a pohledem ho projížděl jako kopím. Skelný pohled vypadal varovně.

"Já bych si to rád rozmyslel, ale čekáme kupce, má se dostavit každou chvíli. Již si objekt vybral a my mu jej slíbili. Nemůžeme couvnout. Jistě chápete..."

"Jak jste jej získali?" třeskla další otázka.

Lionel se zamyslel. Ty otázky se mu vůbec nelíbily. Jakoby viděl do budoucna, celý se rozechvěla a na čele se mu zaperlil pot.

"Odkupem při aukci."

"Podvodem, jak jinak. Aukce se tomu říká pro laiky či naivy. Znáám celý případ, jsem dokonale seznámen s pozadím. Nebudeme si zde na nic hrát, oba víme, jak to celé proběhlo. Já jsem celým životem zastával názor, že se má jednat poctivě a zlo má být potrestáno. Teď se to všechno obrátilo proti mně. Takže všech beru do svých rukou a vlastně proto jsem dnes tady. Takže... nedáte?"

"Už jsem řekl. Je mi líto, ale nemohu. Jste až druhý v pořadí, ale první kupec je, jak to tak vypadá, definitivně rozhodnut."

"Mohli byste mi zavolat vašeho právníka a odhadce co prováděl odhad?"

Jeho dotaz zazněl naprosto nečekaně. Lionel viděl, jak je muž nervózní a napjatý. Musel jednat tak, aby zabránil jakémukoliv konfliktu. Vždyť se musel soustředit na další události ve firmě. Chtěl se toho nepřijemného klienta co nejdříve zbavit.

Otočil se a kývl na Merlyn. Ta celý rozhovor pozorně sledovala a stejně jako Lionelovi, i jí se průběh nelíbil. Vzala telefon a dle přání oba zavolala.

Byli zde za okamžik a zůstali stát ve dveřích, kde se nechápavě rozhlíželi. Nebylo jim jasné, proč museli přerušit práci na největší zakázce firmy a věnovat se dalšímu zákazníkovi. Oba byli odhodláni říci Lionelovi své protesty.

"To jste vy?" zeptal se okamžitě zákazník, "ten právník a odhadce, co pracovali na případu s tímto domem?"

Prst opět zamířil na fotografii. Popošli ke stolu a podívali se zblízka na ukázaný obrázek.

"Ano," potvrdili oba. Necháпали nic, netušili, o čem se jedná.

"Dobře, to mi stačí," pronesl chladně.

Rozpačitě postávali hned vedle Lionela.

"Tak je to dobře," pronesl spokojeně zákazník a poprvé se zatvářil klidněji, dokonce se mu přes rty mihl lehký úsměv.

"Byl to dům mé matky, která jeho část neprozřetelně zastavila ve prospěch jednoho nájemníka, který neměl peníze na začátek podnikání. Když mu kšeft nevyšel a měl splácet dluhy, začal spekulovat jinak. S majetkem mé matky. Jeho zákeřností a vaší zásluhou se mu to podařilo. Přišli jsme o rodinný dům a matka je v ústavu s mozkovou příhodou. Společně jste provedli podhodnocení ceny domu a uskutečnili pochybný prodej. Nepovedený podnikatel pak zmizel i s penězi z aukce za celý dům. My jsme jen utřeli..."

Takže jsem se rozhodl to všechno vyřešit po právu. Po svém právu. Po právu oběti. Jako největší viníci ponesete nejvyšší trest. Absolutní. To je ortel, který jsem nad vámi právě vynesl. Neexistuje odvolání. Bezcharakterním životem jste si o něj řekli, takže vás nikdo nemůže litovat. Padouchům, co přísluší."

Svá slova pronesl pochmurným hlasem a než se všichni tři muži vzpamatovali, vytáhl zpoza dlouhého kabátu, který měl na sobě, pistoli s dlouhou hlavní. Bez dalších slov či přemýšlení po nich z velké blízkosti vystřelil. Tři rány, na každého jednu, s minimálním časovým odstupem.

Drtivá rána každým hodila dozadu a než se jim prsa změnila v rozervané kusy zakrvácených cárů, stačili jen leknutím vzkřiknout a bezděčně zvednout ruce. Na zem dopadli již mrtví. Po stěnách, na zemi i na Merlyn zůstaly obrovské rudé skvrny. Ta na zemi se rychle zvětšovala.

Merlyn začala hystericky křičet a vytřeštěnýma očima sledovala jeho pistoli, zda se obrátí také proti ní. Jenže ta se pomalu zvedla a ústí našťěstí pro ni zamířilo k hlavě člověka, který ji držel.

Zazněla další rána a zbytky tkáně se otiskly na stěně. Na zem dopadlo další mrtvé tělo. Merlyn s ječivým křikem nepodobným lidskému hlasu vyběhla do místnosti plné počítačů a zde se zhroutila. Rick Numass vyskočil ze židle a s ním i oba spolupracovníci. Slyšeli střelbu, která je nakrátko pochromila. Proběhli kolem těla Merlyn a vřítily se do dveří, aby s podívali, co se stalo. Ten pohled nebyl příjemný.

6.

Henry se zadíval na dveře domu. Připadaly mu otlučené a omšelé. Ale nebyly. To si je jen podvědomě spojoval s

mrtvolou starce, kterého za nimi včera viděl. Chvilí stál, pohrával si s mobilem v ruce a přemýšlel.

Popošel ke dveřím a očima sledoval výrazně barevnou pásku, kterou byl vstup dovnitř zabezpečen. Byla to policejní zóna. Ještě stále, i když už měla policie případ uzavřený, byl vstup dovnitř zakázán. On ale věděl, že ji tyto prostory už nebudou více zajímat. Co potřebovali, to vyšetřovatelé prohlídli a zkontrolovali. Nové údaje zde již na ně nečekají.

Dotkl se chladných pruhů a bleskově je podlezl.

"Tam nesmíte!" ozval se nedaleko něj pisklavý ženský hlas.

Trhl sebou a podíval se, odkud přicházel. Ve dveřích vedlejší části dvojdomku uviděl ženu. Elegantně oblečenou, pozorně jej sledující a nyní významně na něj mávající. Starší dáma, věk určitě přes šedesát. Oblečena v tmavé halence s těžkou hnědou tvídovou sukní hluboko pod kolena. Načesané bílé vlasy a v uších veliké kulaté náušnice. Byla pečlivě upravená a vrstva make-upu zakrývala mnoho vrásek. Musela jej po celou dobu sledovat za oknem. A to tak šikovně, že si jí vůbec nevšiml.

"Tam mohou jen policajti. Oni si to označili, aby jim tam nikdo nelezl," vysvětlovala svým vysokým hlasem dál, jakoby nevěděla, k čemu zábrana je.

"Ale," pronesl nejistě, "já tam mohu. Já ano."

"Vy jste policajt?" zeptala se opatrně a mírně ustoupila dozadu.

"A... ano," vyhekl Henry a snažil se vypadat klidně a suverénně. Nemínil se jí s čímkoliv svěřovat či jí něco vysvětlovat.

"A vy to vyšetřujete?" pokračovala ve vyzvídání, nyní již daleko méně razantně.

Henry se na chvíli zamyslel. Co jí říct. Nechtěl vzbudit pozornost a udělat něco, z čeho by měl on či Greg nepříjemnosti. Ale nyní už musel svou hru dotáhnout do konce, jestliže nechtěl, aby se ta žena něj více zajímala. Ostatně, on opravdu tento případ vyšetřuje. I když ne pro policii, ale pro společenský časopis. V tomto ohledu nelhal.

"Ano!" zvolal silným hlasem, který se ani trochu nezatřásl.

Skutečně ženu uklidnil. Spokojeně zakývala hlavou, otočila se a vešla zpět do dveří, ze kterých před chvílí vystoupila.

Henry na nic nečekal. Nemohl déle váhat, určitě jej dál sleduje a kdyby se choval jen trochu neobratně, určitě by nakonec vznesla nějaký dopis skutečné policii a byl by malér. Není vyloučeno, že by zavolala na skutečnou policii a tam se na něj zeptala.

Postoupil až ke dveřím a odtrhl policejní pásku. Pozorně si prohlédl zámek. Jednoduchý, běžný klíč, který používala většina lidí, kteří se nebojí vykradení. Oddechl si. Bylo to štěstí, konečně se na něj po delším čase usmálo.

Sáhl do kapsy a vytáhl svazek předpilovaných plíšků, které sebou vždy nosil. Byl to dar od jednoho známého bytaře. Kerryho Milera. Velkého umělce. Nebylo bytu, do kterého by se nedostal, neexistoval zámek, s kterým by si neporadil. Když se dobýval do některého se zavřených zámků, byla radost jej při práci sledovat. Tvářil se nadšeně, ruce se elegantně a účelně pohybovaly. Jako virtuos, který hraje své velké sólo grandiózního vystoupení a celý sál jej oněměle sleduje.

Kerry Miler - synek ze vzorné rodiny. Otec obchodník, matka vykonávala vysokou funkci na městském úřadě. Vždy jej vychovávali jako vzorné dítě a očekávali, že na něj budou moci být pyšní. Zpočátku to tak vypadalo. Nosil skvělé známky, navštěvoval kursy jazyků a výtvarného umění. Byl nasměrován do pozice intelektuála ve vyšších kruzích. Jenže rodinný záměr se nepodařil.

Setkal se s partou, která na něj nečekaně silně zapůsobila. Velký vliv na něj mělo několik lehkých dívek, které k ní patřily. Aby jim zaimponoval, snažil se na ně zapůsobit po jejich. Začal pít, fetovat a krást. Objevil v ní skvělého učitele, zaměřeného na stejný jiný styl života. Člověka, který potřeboval neustálý přísun drog a aby je získal, kradl. A Kerry se rychle naučil jej doprovázet, na všechny akce chodili společně. Přitom se od něj učil všemu, co se tento člověk dlouhým životem v podsvětí naučil. Když Kerryho zavřeli, naučil se ve vězení to, co ještě neuměl. Stal se opakovaným návštěvníkem tohoto zařízení.

Když se opět dostal do úzkých a hrozilo mu zatčení, náhodou se s Henrym setkali. Henry o případu referoval do časopisu a byl to pro něj běžný případ z mnoha. Byl přítomen soudního jednání, od kterého čekal senzaci. Během výsledků si povšiml drobné maličkosti, která Kerryho právníku zcela unikla.

Když se během přestávky na chvilku sešli k běžnému rozhovoru, tak ho na nepatrný, ale důležitý detail jej upozornil. Nakonec jej s právníkem použili a vyplatilo se. Zavřeli ho stejně, ale dostal mnohem míň. A Kerry se mu odměnil. Dal mu jednu ze sad paklíčů, které si vyrobil. Byly ke všem nejpoužívanějším klíčům, jaké se používaly. A byly vyrobeny precizně, fungovaly pokaždé, kdykoliv je použil, neměly chybu.

Zpočátku to bral jako dar člověka, který ani nic jiného dát nemůže, protože nic nemá. Ale byl překvapen, kolikrát mu přišly vhod, jak často byl rád, že je při sobě má. Při svém povolání je potřeboval až nečekaně často. Člověka by ani nenapadlo, kam všude se musí reportér nutně dostat, mnohdy neodkladně. Proto je měl většinou u sebe.

Jako při neštěstí na Nábřeží ulici.

Toho dne tam vypukl rozsáhlý požár a on se o něm dozvěděl od známého hasiče, který mu informaci zavolal jako prvním. Na nic nečekal a letěl tam s Jimmim, osobním fotografem a čekali velkou ránu pro zítřejší číslo. Předstihl i reportéry z Čistého nebe, což se povede velice zřídka.

Když pobíhali kolem hořícího domu mezi zmatenými lidmi a několika hasiči, rozhodli se vejít dovnitř. Jak zjistili, požár zasáhl největší byt ve druhém patře. Hasiči je však hlavním vchodem odmítali dovnitř vpustit, takže se k místu, odkud by celý zásah mohli co nejlépe sledovat, nemohli dostat. Tak to zkusili zadem. Byl to dobrý nápad, nikdo zde nebyl, ale masivní dveře od vchodu však byly zamčené.

A tu se hodily speciální klíče jeho výbavy. Několik jich vyzkoušel a nakonec to vyšlo. Ten pravý se protočil a zámek klapl. Vyběhli dovnitř a udělali reportáž s fotkami, jaké neměl nikdo. Než je policie na žádost hasičů vyvedla, měli ty nejdramatičtější momenty bezpečně zdokumentovány. Výsledek byl unikátní, ten den to byla bomba. Dramatické záběry práce hasičů během požáru, nebezpečná záchranná akce obětí, truchlivé snímky pozůstalých.

Tehdy dostal od Rene Bertholda pochvalu a tučnou odměnu. To nebyla taková ledová sprcha, jako dostal včera. Byl slavný a vysoko vynášený.

A nyní opět svazkem harašil a zvažoval, který z nich by se na daný typ zámku hodil nejlépe. Vytipoval jeden a vyzkoušel ho. Nic. Použil další. Rychle bral jeden po druhém a zkoušel, zda se mu podaří zámek pohnout. Nenápadně se rozhlížel, snažil se působit co nejvěrohodněji. Kdyby vzbudil pozornost, měl by veliké nepříjemnosti. Hlavně směrem k vedlejšímu vchodu směřoval jeho pohled co nejčastěji.

Naštěstí na ni zapůsobil dost vypadal přesvědčivě a tak ženu nezahlédl. Jestli vše sleduje za oknem, a tím si byl naprosto jistý, musí na ni působit dojmem skutečného policisty.

Nakonec klíč zašustil tím správným zvukem a zámek povolil. Henry otočil klikou a dveře se otevřely. Rychle vklouzl dovnitř a co nejrychleji za sebou zavřel. Chvilu v naprostém tichu čekal, zda přece jenom nevzbudil nežádoucí pozornost, ale bylo to dobré. Pak se teprve pustil do prohlídky místností.

Prošel krátkou chodbou a nakoukl do místnosti, kde již byl včera. Viděl stejné věci, nic se nezměnilo. Jen byt byl více uklizený, nepanoval zde takový nepořádek. Henry na nic nečekal a ihned se začal rozhlížet. Nakoukl na police, prolézal kouty a škvíry ve stěnách i v nábytku. Prošel všechny přihrádky a zkontroloval každou zásuvku.

Protože zde prakticky nebylo žádná vybavení, nebylo ani kde pořádně hledat. Jedna skříň, jedna komoda, jedna pohovka se zasunovacími šuplíky. Ten člověk měl málo oblečení, nádobí i věcí k užívání, že to překvapovalo. Až bylo s podivem, jak s tím mohl vyžít. Žádné moderní vybavení, žádní drobní, ale šikovní domácí pomocníci. Co zde používal, bylo levné, staré a lety opotřebované. A v dnešní době již prakticky bezcenné. Zřejmě neoplýval penězi na nákup těch mnoha nezbytností, kterými dnešní domácnosti jen přetékají.

Zkontroloval skleničky, hrníčky i těch několik otlučených hrnců v kuchyni. Byl zklamaný, ale nic. A tak začal hledat podél stěn, opatrně je proťukával a pozorně naslouchal, aby odhalil tajnou skrýš ukrytou nesprávným očím. Po kolenou prolezl celou podlahu, když každý kousek prošel, zda se pod ní něco nenachází. Nikde nic. Žádná skrýš, žádný zamaskovaný otvor.

Prošel celý byt a stejně jako policie, také on nic nenašel. Rozmrzele se ještě jednou přehraboval šuplíky a přemýšlel, zda byl jeho odhad správný, zda se nespletl, neviděl ve svých představách něco, co zde nebylo. Jeho nutkavý pocit, že není všechno v pořádku v něm přesto vrtal dál. Po včerejšku, kdy zde mrtvolu toho starce viděl, byl pevně přesvědčen, že tu něco být musí. Ta sebevražda neproběhla jen tak, věděl téměř jistě, jako že ten člověk je mrtvý. Tím to však všechno končilo. Jeho domněnkám nic nenásvědčovalo. Musel si připustit i možnost, že se jeho novinářský čich tentokrát neosvědčil.

Byl zklamán, již se viděl zase na vrcholku slávy, doufal ve velký případ na přední strany listu. Měl pocit, že včerejší

událost by mohla pořádná rána. Nyní však mohl konstatovat, že se zřejmě mýlil. Policie určitě sama všechno důkladně prohledala a stejně jako on, i ona na nic nezapomněla. Nepodaří se mu ji trumfnout a najít indicii, kterou by policisté přehlédli. Představa slávy se rozplývala jako dým.

V ruce se mu objevil starý, mnohokrát v rukou držený notýsek. Zvědavě do něj nakoukl. Byl tak okatě položený na vršku všech věcí, že nemohl nikomu uniknout. Policisté jej museli určitě vidět. Asi ho nepovažovali za zajímavý. S případem téměř jistě nesouvisel.

Uvnitř zahlédl množství čísel. Bylo to několik sloupečků různě dlouhých a početných číselných kombinací, které na první pohled nedávaly logický smysl. Na dalších stranách pokračovaly různé drobné poznámky, které mu nic neříkaly. Neměly smysl, logiku a nikde nebylo vysvětlení, co znamenají. Chvilí nad tím přemýšlel, pokoušen se v nich najít nějaký tajný úmysl, ale pak toho zanechal. Kdyby v tom bylo cosi záhadného, nenechali by to zde, ale odvezli do laboratoře.

Byly to poznámky starce, který se zde zřejmě zapisoval některé denní poznámky či pro něj důležité údaje. S jeho odchodem ztratily smysl, pro nikoho dalšího už nebyly užitečné.

Vhodil blok zpět do šuplíku a rozhodl se odejít. S těžkým srdcem a nerad. Dopadl mnohem hůř, nežli čekal. Než odešel, ruka se zcela automaticky natáhla do šuplíku a bloček vytáhla. Bezmyšlenkovitě jej strčil do kapsy a zamířil ke dveřím. V hlavě už mu zase vířily myšlenky na další práci. Převládalo však jedno. Černo, tma, nejistota. Bude se muset víc snažit. Jestli chce přesvědčit, že je dobrý, bude se muset sakramentsky snažit.

Vyšel přede dveře a poctivě za sebou zamkl.

"Už jste skončil?" ozval se najednou ženský hlas.

Lekl se a bleskově přejel zrakem po místech, odkud vycházel. Byla to opět ta žena, která jej před několika chvílemi při vstupu uvítala. Stála na prvním schůdku, stejně jako před poprvé a dívala se na něj. Právě zaznamenal poměrně velký neúspěch a neměl moc chuti jej rozpitvát. Snažil se, aby byl co nejrychleji pryč.

"Jo, hotovo," přikývl, "ještě jsem to jednou zkontroloval, zda jsme na nic nezapomněli. Případ je uzavřený. Chudák, musel už toho mít dost, když se oběsil."

"Také nám to nešlo na rozum. Nevypadal nijak špatně a v poslední době byl docela veselý. Oproti jiným létům mu i zdraví sloužilo a to, jak víte, je v našem věku to nejdůležitější. Tvrdil, že se mu docela daří, že má dobré období. Jen litoval, že na své největší štěstí musel čekat takových let. Je to pro nás všechny v ulici nečekaný šok."

"Znala jste ho dobře?" neudržel se Henry, aby v sobě nezapřel reportéra.

"Jak by ne. Vidali jsme se téměř denně. Byl to takový tichý, plachý, nenápadný člověk."

"Co se dá dělat. Je to za námi, musíme se věnovat dalším věcem," pronesl Henry a vyšel směrem ke dvířkům.

"Počkejte!" zvolala za ním žena, "a co mám dělat s jeho věcmi?"

"Jakýma věcmi?"

"Co si u mě nechal?"

Henry se zamyslel. Nebylo rozumné se dál případem zabývat a zcela zbytečně riskovat, že na sebe upozorní. Nemohl to však nechat být, bylo by to nápadné.

"On si u vás něco nechával?" zeptal se, aniž jej to zajímalo.

"Ano, tak jsme s ním byli domluvení."

"Tak si je nechte. Ten mrtvý je už určitě nebude potřebovat."

"Myslíte že můžu?" zeptala se s neskryvanými obavami.

"Ale beze všeho," usmál se Henry, "jednoduše to nikomu neříkejte uživejte si je dle libosti. Kdo by o ty jeho bezcenné cetky stál!" mručel si pro sebe.

Otevřel vrátka a sám se usmál svému nápadu. Paní si bude dál v pohodě používat tu veteš, nepotřebné bibeloty, jež si

u ní mrtvý zanechal. On už od něj bude mít klid. Chce jej mít za sebou, odsunout někam hluboko do šuplíku a již nikdy o něm neslyšet. Nepovedený případ v jedno z nepovedených dnů života. Ať je co nejdříve za ním!

"A to jako, že si mám nechat všechny ty přístroje? Celou tu nádheru?"

"On si u vás nechal nějaké zařízení? Doma žádné neměl."

"Jo, měl je tady v pokoji. Natahal tam toho spoustu. Celá místnost je toho plná."

"Tak si je nechte, všechny, a ve zdraví to užijte. Určitě bude tam nahoře rád, že vám budou na stará kolena ještě sloužit. Na policii bychom je dali do skladu a už by nebyly k ničemu. Přitom je k výsledku už nepotřebujeme."

"Když my ale těmhle novým strojům nerozumíme! Jsou na nás moc složitý"

"Dejte je tedy do bazaru a budete z toho mít užitek."

"Ale oni budou strašně drahý. Jak vysvětlíme lidem, kde jsme k takovému majetku přišli? Toho bych se bála. Najednou budeme takoví pracháči! Aby nás za to někdo nepopotahoval."

* * *

Tedd Marwall se probudil a rozmrzelo se kolem sebe rozhlédl. Svou novou přítelkyni uviděl vedle sebe, jak spokojeně ještě spí, lehce přikryta tenkou dekou. Trochu se mu ještě točila hlava z vypitého alkoholu, ale nebylo to dnes tak hrozné. Byl zvyklý na horší rána.

Po chvíli se zvedl a chystal se obléci. Neměl na sobě nic, jak se po noci s kráskou stává. Posbíral rozházené věci a rozmrzelo je hodil do koše, stojícího za dveřmi koupelny. Otevřel skříň a vybíral, co si na sebe obleče. Hluk Julii probudil.

"Vstáváš?" zeptala se roztomile a protahovala se na veliké posteli.

"Jo, a ty koukej taky. Je už ráno, měla bys vypadnout," zabručel nepříjemně a ani se na ni nepodíval.

"Co je, nemáš dneska náladu?" pronesla opět sametovým hlasem.

"Nemám, už jsme si užili, tak to stačí. Obleč se a běž."

"Ale mě je tak příjemně, pojd' ještě na chvíli ke mně."

"Už jsem ti řekl, co máš dělat. Posbírej si svoje šaty, ať se tady všude neválí."

"Ty se zlobíš?"

"Ještě ne. Ale jestli rychle nevypadneš, tak budu."

"Nech mě tu ještě, mě se to líbilo. Chtěla bych si to zopakovat."

"To je mi jasný," bručel dál Tedd a pomalu se oblékal.

Mobil na stolku se rozdrnčel oblíbenou melodií. Tedd po něm hrábl, kysele se podíval na jméno na displeji a přiložil jej k uchu..

"Co chceš?" zavrčel stejně nepříjemně.

A pak už jen poslouchal s otevřenými ústy. Čím déle hlas z telefonu mluvil, tím více se mu tvář chmuřila. Několikrát se nervózně kousl do rtů a Julie pochopila, že je jejím dalším pobytu definitivně rozhodnuto. Jestliže mněla ještě před chvílí nějakou šanci, že jej přemluví, nyní z jeho brunátnějšího obličejce cítila, že zprávy nejsou dobré. Na ni si už čas určitě neudělá.

"Kolik jich zabili?" zeptal se nakonec Tedd téměř v šoku. "Kolik? Tři?"

Julie ztuhla. To mluví o mrtvých lidech? Proboha snad ne o vraždě? Nepříjemně se zatřásla.

"Jak se k němu dostali? A proč nic neudělal?... nestihl?... nečekaně?... a on byl někde organizovaný, nebo jej někdo

poslal, aby je zabil? Není to provokace? Co policajti, už nějak reagovali?"

Následovala smršť zvědavých otázek. Zvukný hlas z telefonu odpovídal a Tedd byl stále více zničenější.

"Někdo je mrtvej?" zeptala se nahlas. Tedd se na ni upřeně podíval, jakoby si vzpomínal, co od ní chtěl.

"Co ty tu ještě děláš?" vykřikl zlostně. "Říkal jsem přece, že máš bejt pryč! Koukej se sebrat a zmizet. Nemám na tebe nejmenší čas a teď ani náladu. Jestli okamžitě nezmizíš, budeš toho litovat."

Metal blesky a velice zmateně pobíhal po místnosti. Telefon stále držel u ucha.

"Ne, to nebylo na tebe," pronesl vztekle, "tady mám jednu tu... však víš. Ještě neodešla, i když jsem jí to několikrát řekl. A cože ti policajti řeší? Našli něco? Je to tím nějak pro nás nebezpečný?... měl tam nějaký kompromitující doklady?... tak to je dobře. I když u nich si nikdy nemůžeš bejt tak docela jistej. Něco se mohlo někde zapomenout, nějaká nešťastná náhoda mohla něco odhalit. Mě se moc ta myšlenka, že to s tím nesouvisí, nezdá... náhody se dějou jen výjimečně. Nic se neděje pro nic za nic. A proč by to vlastně dělal? Cože... z pomsty? Kvůli nějakému domu? To se mi zdá pravděpodobný ještě míň. Každopádně měl Lionel smůlu. Budeme muset všechny varovat a nějak se o sebe postarat. Jestli po nás jdou a chtějí nás o všechno obrát, povede se jim to v případě, když budeme jednat každý za sebe, samostatně."

Tedd se nyní soustředil zcela na rozhovor a Julie si vůbec nevšímal. Ta se po jeho posledních slovech velice polekala a nyní se urychleně oblékala. Byla překvapena, že se zde tak jednoduše mluví o mrtvých a ona je toho. Bude se to určitě vyšetřovat a policie ji bude chtít vyslechnout. Bude muset vysvětlovat, kde v noci byla a co všechno dělala. Těžko bude manželovi, který na tři dny odjel na kratší dovolenou, vysvětlovat, jak se do situace dostala a co s tím má společného. A přítomnost ve zdejších bytě by celý příběh jen završila. Už aby byla pryč.

Bleskově na sebe naházela všechny věci, důkladně se rozhlédla, aby zde po ní nezůstala ani stopa. Měla by si dát pozor. Ještě je šance, že se průšvihy vyhne. Ale nesmí zde nic po ní zůstat. Tak ještě proběhla koupelnu i záchod a pečlivě všechno prohlédla.

Ani se nerozloučila a kolem Tedda vyběhla ven. Zamířila po ulici dolů k řece a v ruce držela mobil. Volala si taxíka. Ten kus přece nepůjde pěšky. Měla by ho naučtovat tomu nafoukanci. Stejně to s ním nebylo nic zvláštního, očekávala mnohem příjemnější zážitek. Kdyby neměl tolik peněz, nikdy by se po něm neohlédla.

Tedd stál a utíral si zpcené tělo. Stále ještě telefonoval a dozvídal se další detaily o dnešním případu.

"Jestli něco objeví, musíš okamžitě odstranit co nejvíce stop, co by je mohly nasměrovat k nám. V nejhorším je naved' na nějakou vedlejší stopu."

Jeho hlas zněl unaveně a ustaraně. Usilovně přemýšlel, jak využít hromady peněz, které od včerejška má na svém kontě, aby odehnal nebezpečí, jež jim tak nečekaně zkřížilo cestu. Jak se zdálo být všechno jednoduché! Ještě včera si přitom myslel, že je to nejhorší za nimi, že jim nic nehrozí a jsou z problémů venku.

* * *

Jack Millen jednal naprosto chladně. Překontroloval důkladně všechny věci z těla ležícího před ním. Prohmatal kapsy, prohlédl rukávy i záložky. V kabelce vylovil klíče a dal je do kapsy. Nakonec zabalil Eileen do jednoho z prostěradel, kterých se zde povalovalo několik. Udělal velký, neforemný balík, ze kterého se nedalo určit, co obsahuje. Zamkl dveře vedoucí do patra, takže nebezpečí, že by sem některá z žen přišla a překvapila ho, nehrozilo.

Nakonec vyběhl zadním vchodem ven a zamířilo ke světlé dodávce. Patřila Eileen, která neudělala krok pěšky. Kde stálo toto auto, tam byla i ona. Jako vždy, stálo zaparkováno těsně vedle stěny domu, jen s minimálním odstupem.

Eileen byla velice dobrá řidička a uměla stejně dobře parkovat. Byla v tomto směru mezi ženami za volantem velká výjimka, couvání jí nedělalo sebemenší potíže. Jezdila už drahně let a nikdy neměla žádnou nehodu. Na rozdíl od Jacka, který jezdil velice špatně a co chvíli do něčeho, či někoho naboural a opakovaně řešil problémy s policií. Pokut zaplatil, že už je ani nespočítá.

Nastoupil do auta a pokusil se vyjet. Ani nebyl překvapen, že špatně zatočil volantem a zrcátkem na druhé straně dveří zachytil o stěnu domu. Ozval se nepřijemný skřipavý zvuk a delší rýha značila, kudy auto podél zdi jelo.

Ale zrcátko našťestí vydrželo, takže pokračoval. Zacouval těsně před vchod domu a zastavil. Otevřel zadní dveře vozu a vstoupil do domu. Hodil si Eileen přes rameno a velice pomalu donesl vak do auta. Byla nesmírně těžká a on nevládl bůhvíjakou silou.

Vlekl se s ní k autu a vhodil dovnitř. Zdrčeně se narovnal a chytil se za kříž. Pěkně zabolel, sval jeden netrénovaný! Málem se pod její děsivou vahou složil. Kolena mu únavou poklesávala a tak si ulehčeně oddechl, že to má již za sebou. Začal se rozhlížet, zda jej někdo nesleduje. Mimo několik ošklivých popelnic s množstvím odpadu kolem nich nikoho neviděl. Také dvě okna, která mířila do dvora byla prázdná. Byl z nich tak nepříjemný pohled na špinavý dvůr, že je téměř nikdo nevyužíval.

Spokojeně zasedl za volant a vyrazil. Pomalu, téměř krokem. I když by měl spěchat, aby se co nejdříve nepohodlného těla zbavil, byl natolik klidný a zachoval si chladnou hlavu, že se ovládl.

Věděl, že zběsile ujíždějící auto by bylo nápadné, navíc jako špatný řidič riskoval, že se mu podaří zase udělat nějaký ten průšvih. Nečekaná událost by mohla jeho plány zničit.

Vyjel na hlavní třídu, v poklidu se zařadil mezi dva proudy aut a zamířil k okraji města. Už věděl, co dělat, při pomalé jízdě si mohl všechno dostatečně rozmyslet.

Za městem zamířil k nedalekým horám, jež se vypínaly nad obzorem. Liščí hory, téměř opuštěný kout, kam přijížděl jen málokdo. Nebylo zde nic zajímavého, jen zbytky po těžbě dárných horníků. Křížem krážem překopaná krajina, odkud bylo všechno, co za něco stálo, již dávno odvezeno.

Za chvíli opustil poslední domy a vyjel na otevřenou krajinu. Míjelo jej jen velice málo aut. V tuto dobu do končin, kde byl cíl jeho cesty, mnoho lidí nesměřovalo. Dobře to věděl a proto zamířil právě sem.

Dojel mezi strmé svahy kopců a začal se šplhat vzhůru. Jel velice dlouho, skoro čtyři hodiny, než dojel k místu, které dobře znal a jež bylo jeho cílem. Měsíční kout. Starý stříbrný důl, který se zde nacházel byl místem, kde jeho pout' končila. Uplynula již dlouhá doba od chvíle, co během cesty naposledy potkal posledního výletníka.

Odbočil z nekvalitní cesty a projížděl lesem. Ujel několik desítek metrů a dostal se až k okraji lesa, kde krajina padala kolmo dolů, do temných hlubin. Zajel až těsně k hraně srázu. Zastavil od ní jen kousek a vystoupil. Před ním zela jáma, jejíž stěny končily hluboko pod ním a mizely v tmavé hladině nádrže.

Dříve zde byl kopec, ale mnoho let havířské práce v minulém století zcela vzhled změnily. Dávni horníci vykopali do skály nejdříve jen šachty, ale těch bylo po čase takové množství, že se začaly propadat a tak dál raději kopali systémem povrchového dolu. Ten se postupně rozrůstal do šířky a délky, jak se těžba zvyšovala.

Začal být nepříjemně hluboký a protože voda neměla při deštích kam odtékat, museli ji odčerpávat. Když měla nádrž velkou plochu, vody přibývalo, stříbra ubývalo. Ten nepoměr se rychle zvětšoval. Nakonec zde práce skončily a voda zaplavila velkou část jámy.

Krajina rychle pustla, zdevastované okolí se jen pomalu vzpamatovávalo z lidského zásahu. I lidé si zvykli, že zde nic zajímavého není a proto se místu většinou vyhýbali. Jak oni, tak ptáci a zvěř se jen pomalu do těchto končin vraceli. Dál zde většinou bylo prázdné, noha sem vstoupila velice zřídka. Byl to poměrně mrtvý kraj.

Jen kamenná mohyla se opodál tyčila do dvanáctimetrové výšky a dávala tušit, že i zde dříve bývala civilizace. Vystavěli ji horníci, na památku svých kamarádů, kteří při těžbě stříbra během let zahynuli. Jednoduchá deska s množstvím vyrytých jmen svědčila, že práce zde byla velice tvrdá. Železný cepín, zaražený do vrcholku pyramidy, byl už poměrně zrezivělý a silně nakloněný.

Jack se pro jistotu přesvědčil, že v okolí opravdu nikdo není a teprve poté se vrátil k autu. Vynesl Eileen a vybalil ji z prostěradla. Donesl ji k předním dveřím a snažil se jí posadit za volant. Byla těžká, neforemná a nehybná, takže se strašlivě nadřel, nežli ji tam dostal. Ale nakonec tam byla. Ruce jí položil na volant, hlavu položil na ně. Dokonce i nohy opřel o pedály. Prostěradlo vrátil zpět do zadní části vozu a dveře pečlivě zavřel.

Ještě jednou se rozhlédl, povolil ruční brzdu a došel za auto. Opřel se o zadní část a veškerou svou silou začal tlačit. Po chvíli se auto krokem rozjelo. Zvolna zamířilo k okraji, přepadlo přes něj. Nejdříve se přehouplo přes hranu předními koly, ztěžka se zhouplo a zadek vozu stoupal vzhůru. Za chvíli se postavilo zcela kolmo na sráz a docela pomalu, jako by se mu nechtělo, spadlo tři metry na hladinu, kde vytvořilo veliký gejzír. Vodní tříšť se rozlétla na všechny strany a tupý úder se rozlétl po okolí.

Nějakou chvíli se auto pohupovalo na hladině, než se začalo pomalu propadat do temna hlubin jezera. Netrvalo dlouho a hladina se nad ním zavřela jak za potápějící se lodí. Ještě dlouho vystupovaly různé bubliny k hladině, kde se tvořila velká kola, která ubíhala na druhou stranu jámy. Jen zvolna se všechno zklidňovalo a hladina zůstala opět zcela nehybná jako dřív. Nic nenavštěvovalo, že by v hlubinách právě spočinulo na dně velké auto, které stále mělo řidičku za volantem.

Jack se pozorně rozhlédl, aby našel každého svědka, který by se v okolí nacházel. Nikdo zde nebyl, neviděl živáčka. Ani zvěř neproběhla kolem, ani náhodní ptáci nepřelétli nad místem hrůzy. Jako by i oni se báli přiblížit místům, které bylo svědkem špatné události.

Prohlédl si pečlivě místo a zkontroloval, zda zde nezanechal nechtěné stopy. Teprve poté se vypravil k silnici a zamířil po ní směrem, odkud před chvílí přijel. Cestou hmátl do kapsy a vyndal mobil. Vytočil číslo.

"Nazdar, to jsem já Jack. Trošku se to zkomplikovalo. Eileen něco vyčenichala a začala být nebezpečná. Musel jsem ji sejmut. Ale už je všechno v pořádku, dobře jsem ji uklidil. Takže nejanči, všechno je dobrý. Buď v klidu, nepříjde se na to. Je to určitě míň nebezpečný, než kdybychom ji měli za zadkem a čekali, jak si co umane. Ne, další nebudou, to bylo naposledy. Hlavně se zklidni a jednej jako by nic. Sejdeme se zase jako normálně."

Sklapl telefon a zasunul do pouzdra. Zamířil po cestě dolů z kopce, před ním byla dlouhá pouť. Šlo se mu nepohodlně, nebyl zvyklý chodit takové trasy.

Musel jít přes dvě hodiny, než za sebou uslyšel zvuk motoru a přiblížilo se červené auto. Běžný pik up. Člověku uvnitř se osamělého poutníka zřejmě zželelo, na první Jackovo zamávání zastavil.

Jack nasedl a zvesela se s řidičem bavil. Široký obličej, rozplácnutý nos, vystouplá brada. Typické horalské oblečení prozrazovalo, že žije někde vysoko v horách a do města míří na nákup běžných věcí. Byl rád, že si má cestou s kým povídat. Byl hodný a bezelstný, proto také každého posuzoval podle sebe. Těžko mohl ve svém spolujezdci hledat někoho, kdo před několika hodinami zbavil života nepohodlnou ženu.

Cestou do města si od Jacka vyslechl smyšlenou historku o nepříjemné poruše jeho auta, které v kopcích nechal. Ani poznámka, že řidič žádné odstavené auto během jízdy neviděl, Jacka nezaskočila.

"Byl jsem zde na hledání brouků, jsem jejich sběratel," pronesl naprosto klidně, "auto stojí na jedné vedlejší cestě, asi sto metrů od hlavní. Před ním je několik keřů, takže z cesty není tak dobře vidět."

Tomu již řidič bez přemýšlení uvěřil.

"Ještě se mi to nestalo," přidával dál Jack, "dosud startér fungoval naprosto spolehlivě. Ale jak to tak bývá, svou chvíli si smůla najde v ten nejméně vhodný okamžik. Kdybych stál ve městě před domem, nebyl by to žádnou nepříjemnost neznamenalo. Soused má totiž na dvoře servis. Jen bych tam auto dotlačil."

"A odkud jste?" zaskočil Jacka další otázkou. Nevěděl, co odpovědět. Ale pravdu, odkud skutečně pochází, nechtěl v žádném případě říci. Kdyby se náhodou policisté k řidiči dostali, měl by toho vědět co nejméně.

"Jsem z Liščího údolí," pronesl potichu a snažil se dívat z okna, aby řidič nezaslechl celou odpověď.

"Z Liščího údolí?" zvolal kupodivu řidič, "odtud je můj švagr. To vás musí znát, je to přece taková díra. Bydlí nahoře, zcela pod tou vysokou převislou skálou a má malou pilu, určitě víte, koho myslím, Seymmena, zná ho tam úplně každý."

"Jo... vím," houkl Jack, "byl jsem u něj mockrát. Dělal mi prkna téměř na celý dům."

Jack se mračil. Tohle vyptávání se u ale vůbec nelíbilo. Jestli bude ten dědek ještě chvíli pokračovat, skončí na sedadle hned vedle Eileen. Netrpělivě si začal mnout ruce a podíval se na slabý krk svého spolujezdce. Nebude s ním velká práce. Ani si přitom nevšiml, jak se řidič začal za volantem ošívát. Ruce nejspíše klouzaly po volantu a tvářil se, jako když horečně přemýšlí.

7.

Henry zůstal překvapeně stát a nevěděl, jak reagovat.

"Jak to myslíte, že jsou drahý?" zeptal se zaraženě.

"Je toho plný pokoj, vždyť jsem vám to říkala," odpověděla již netrpělivě žena, jež z toho byla ztlačně nervózní.

"Já nevím, asi to bude součástí dědictvého řízení."

"No právě proto byste si to měli odvést. Já se toho bojím, jsou to drahý a složité přístroje."

"Co to pořád mluvíte? Jak mohl mít ten chudák nějaké drahé přístroje? Vždyť nejsložitějším zařízením, co jsme u něj

našli, byl jednoduchý lihový vaříč, na kterým si vařil oběd."

"Ale tyhle používal každý den. Teda ty přístroje, co má u nás."

Henry se zamyslel a usilovně přemýšlel. Chtěl již odejít, ale žena byla neodbytná. Také ho začalo zajímat, čemu vlastně říká - drahé přístroje. Nečekal, že by mu to v případě jakkoliv pomohlo, byla to obyčejná lidská zvědavost.

"On si tam k vám dal také nějaké cennosti?"

"Ne, to ne. Jak vím, žádné neměl. Aspoň o ničem takovém nemluvil. Nikdy jsem je u něj nezahledla."

"Tak vidíte. Jak by mohl mít takový chudák nějaké přístroje, a drahé. Asi hodně přeháníte."

"A proč se na ně nejdete podívat? Třeba se mylím, protože jim vůbec nerozumím, vypadají ale tak složitě!"

Žena se snažila, aby jej do bytu dostala. Chtěla jej přesvědčit o svých slovech že nejenže nelže, ale také nepřehání. A zapůsobilo to. Henry nestál o podezření, že se jako policista o případ dostatečně nezajímá a tak rozmrzele vykročil a zamířil směrem ke dveřím, ve kterých žena stála. Došel k ní, ona poodstoupila, aby mohl projít dovnitř.

"Támhle ty dveře," ukázala mu, "tam je místnost, ve který to všechno má."

Henry se jen ušklíbl a zamířil ukázaným směrem. Už si představoval tu veteš, staré, opotřebované přístroje, které jsou desítky let používané a které nebude umět ani spustit, jak jsou historické. Určitě budou zajímat jedině podivínského sběratele či ředitele muzea. Čekal zašlost, špínu, prach, léty poničené věci s odřeným povrchem a vybledlými barvami. Hromady věcí naházených na hromadě bez ladu a účelu. Šel se na ně podívat jen z nutnosti, ani lidská zvědavost by jej tam jinak nedostala, jak byla malá. Spěchal, chtěl mít tu povinnost co nejrychleji za sebou.

Chytil za kliku a chtěl ji otevřít. Bylo zamknuto. Otočil se tázvě k ženě, ale to již sama k němu pospíchala, aby odemkla. V její ruce se objevil malý svazek klíčů a prakticky ihned našla ten pravý. Henry si jen letmo vzpomněl na ten svůj, speciálně svazek, který jej pálil v kapse a jenž mu před několika chvílemi pomohl se dostat do oběšencova bytu.

"Tak, teď už můžete," pronesla žena, když zámek jemně klapl.

"A proč si ty věci dával sem k vám?" napadlo jej pojednou. "Měl přece u sebe dostatek volného místa. Vždyť tam by se mu to bez problémů vešlo."

"Sama nevím," pokrčila rameny. "Vždycky tvrdil, že se mu to tam nevejde. Potřeboval ty přístroje denně a musel je mít zapojené všechny najednou a to by u něj prý nešlo. Nevím proč. Jako soused byl dobrý, tak proč bysme mu nepomohli, že? Pobýval mezi nimi mnoho hodin."

"A co na nich dělal?"

"Nikdy neřekl. Přišel, pozdravil a celý den strávil zamčený v pokoji. Dlouhé hodiny jsme o něm nevěděli, nikdy po nás nic nechtěl. Po celou tu dobu jsem jej neslyšela promluvit jediného slůvka, nezasechli jsme jediný zvuk. Až jsme se s mužem podívovali, co tam tak sám může dělat. Asi jen seděl a díval se na ně."

"Cože? On tady jen mlčky seděl a nic neříkal? Nikdy nikam netelefonoval, s nikým nejednal?"

"Nikdy. Byl to samotář. Takový nenápadný, absolutně nekomunikativní typ, tichý člověk. Věčně chodil ve starých, ušmudlaných šatech. Kdybyste viděl ty rozšmajdaný boty! Často jsem mu říkala, aby se pořádně oblékl, aby na šatech zbytečně nešetřil. Nechtěl o tom ani slyšet, že prý to je moc drahý, nemá na to. Manžel mu dokonce chtěl jednou dát některé ze svých věcí, které již nenosí, ale odmítl. Nechtěl nám být na obtíž."

"Nezdálo se vám to být podivínské?"

"Zpočátku. Pak jsme si zvykli, vždyť to trvalo takovou dobu. Už vlastně ani sama nevím, jak dlouho k nám chodil. Nakonec, co lepšího jsme si mohli přát. Dobře a včas platil nájem, nerušil žádným zvukem, nic nepoškozoval, nehádal se s námi. Naprosto ideální nájemník."

"On vám za užívání toho pokoje dokonce něco platil?" vytréštil Henry oči. "kolik vám mohl dát, vždyť sám neměl skoro na jídlo."

Žena se zarazila a bylo vidět, jak je nejistá. Trochu se začervenala, nevěděla, jak odpovědět. Zřejmě dostala strach, aby jejich počinání neodsoudil.

"Platil," potvrdila po chvíli rozpačitě. "A peníze nosil pravidelně, vždy prvního na měsíc dopředu."

"Tak kolik?" zeptal spíš automaticky Henry.

Částka jej ani trochu nezajímala, muselo to být směšně malé číslo. Od starých manželů to muselo být přátelské gesto známému sousedovi, že mu pokoj nechali k užívání. Jen jej zaráželo, proč chodil sem, když měl stejně veliký byt sám pro sebe a ten prakticky nevyužíval. To tajemství mu rychle prolétlo hlavou a vyvolalo řadu otazníků. Vlastně díky tomu se ještě s ženou baví a nevypadne co nejrychleji z těchto míst nezmizí. Chvillemi litoval, že sem vůbec kdy zabrousil.

"Dvacet tisíc," pronesla žena potichu, téměř jí neslyšel. Také proto mu připadalo, že se přeslechl.

"Kolik?" zeptal se ještě jednou, myšlenkami byl jinde, nechápal význam těch slov.

"Dvacet," zašeptala ještě jednou.

"To nemyslíte přece vážně," zasmál se Henry a zpytavě se po ní podíval. Pokládal to za nechutný vtip. "Tolik vám přece nikdy nemohl dát!"

"Dával," trvala na svém. "Každý měsíc, pokaždé je přinesl hned první den. Nám se to také zdálo moc, nechtěli jsme ty peníze přijímat. Ale nabídl tu výši sám a trval neústupně na svém, že si to musíme vzít. Nenechal si to vymluvit. Nakonec jsme tedy souhlasili, proč také ne, že jo. Komu by se nelíbilo dostávat takové peníze."

"To je mi ale pitomost. Ale kde by je vzal?" protestoval zmatený Henry, "vždyť měl tři stovky důchodu. Jiné peníze nikde nezískával. Nedává to logiku. Tady jste nějak přestřelila. Ukážete mi nájemní smlouvu?"

"Žádná není," pokračovala tiše, až vyplašeně, žena. Tvářila se nešťastně a bylo na ní vidět, jak ji bolí, že jejím slovům nevěří. "On na ní netrval a my jsme byli rádi, že si nemusíme komplikovat život běháním po advokátech. Však víte kolik dneska stojí."

"Za ty peníze si mohl koupit menší byt na okraji města! Nemusel si ho jen pronajímat!" nechápal dál Henry.

"Já vám přece nemohu vysvětlit, proč to dělal. Také jsme to po celou dobu nechápali. Jenom je jisté, že nám za používání pokoje platil. Je to protiprávní, hrozí nám nějaký soud?" strachovala se a dívala se po něm vyděšenými očima.

Henry měl stále chuť se otočit a jít pryč. Jestli se mu do něčeho nechtělo, tak se starat o nuznou pozůstalost neznámého sebevraha. Zvláště, když nemohl očekávat nic, co by jej mohlo zaujmout. Stále nevěděl, jak se má k údajům, které mu žena sdělila, stavět. Kolem případu se poměrně nečekaně vynořilo několik tajemných otazníků, které vypadaly, že by stály o to, aby se o ně začal zajímat. Právě tyto důvody jej dokázaly zadržet.

Podíval se na dveře. Co vlastně skrývají? Proč přemístil všechny své věci právě sem, nenechal si je u sebe, kde je mohl bez problémů používat? Tady musel za místnost ještě platit! A takovou neskutečně vysokou sumu, nad kterou zůstává rozum stát! Přitom platil sám, nikdo jej nenutil, aby sousedům takovou částku splácel. Nebo je zde ukryta jakási Pandořina skříňka?

Žena pohnula klikou a dveře se pohnuly. Sledoval, jak povolily a docela pomalu se otevíraly. Zde, v tomto starém domě, vše proběhlo tiše, bez nejmenšího zvuku, naprosto volně a lehce. To jej zaskočilo. Čekal zavržení futer, pronikavé, nepříjemné, do kostí se vtírající, šustivý zvuk šoupajících se dveří po koberci. ale neozvalo se nic. Dveře se otevřely jemně jak v nejlepším hotelu.

Hleděl do absolutně temné místnosti a to jej zaskočilo. Byl připraven na pokoj s jedním oknem, jak předpokládal dle stavby domu, mdle osvětlujícího obyčejnou místnost, která bude spoře zalita šedavým svitem slunečních paprsků, těžce se prodírajících skrze zaprášené záclony.

Ale hleděl do černého otvoru, do úplné, absolutní tmy. Do pokoje nepronikl jediný paprsek, ani slaboučký svit neprozradil nejmenšího tajemství, které zde měl záhadný muž ukryt. Nebylo možné zahlédnout zhora nic, černá tma věci uvnitř bezpečně halila a zakrývala svou neproniknutelnou rouškou před pátravým zrakem návštěvníků.

Zaslechl podivný, důvěrně známý zvuk. Musel se na něj soustředit, aby rozpoznal, oč se jedná. Došlo mu to vzápětí, vždyť tento zvuk jej v dnešní době doprovází všude, ať vstoupí do jakékoliv kanceláře.

Byl to jemné šustění ventilátorů mnoha přístrojů, které slýchá na každém pracovišti. Nenápadně hučení se linulo ze všech stran. Henry si rychle uvědomil, že slyší zvuk chlazení několika počítačů.

A tu se, zcela nečekaně a překvapivě, rozblikalo ve stropě několik zářivek. Nežli se Henry vzpamatoval, ze všech stran se rozzářila spousta svítidel a místnost zalilo ostré, jasné světlo. Henry se konečně mohl rozhlédnout a podívat se, co zde soused ženě zanechal. Uvědomil si, že světlo bylo přímo spojené s dveřmi. Jakmile se otevřely, automaticky se rozzářilo se. Už toto první, nečekaně moderní vybavení jej zaskočilo.

Podíval se dovnitř a strnul v nečekaném šoku. Překvapení, které se před ním objevilo, by nečekalo ani v tom nejúžasnějším snu.

* * *

"Tak se vraťte na svá místa a pokračujte v práci," pronesl nejistě Max Connel. "Musím vám připomenout, že pokud se boss neozve, jsem jeho zástupcem a vaším nadřízeným."

Neznělo to nijak přesvědčivě, neměl pevný hlas a působil nejistě. Ale stačilo to. Ať si v tu chvíli myslel každý cokoliv, dobře věděli, že má pravdu. Skupina se zamyšleně rozcházela, každý si v hlavě ujasňoval, s čím se právě seznámil. Novinky byly šokující, nicméně se v nich příliš nevyznali.

"A tak mě napadlo," pronesl po chvíli Dick Hall, "jak budou dnes probíhat převody. Mám čekat, až se ozve Bradáč, nebo zase stačí tvůj souhlas?"

"Jako včera. Protože se Bradáč ještě neozval, přebírám jeho práva."

"Ty jsi s ním ještě nemluvil? Proč jsi mu nezavola?" pronesla vyčítavě Barbara.

"Volal jsem mu, ale nebere telefon."

"Nebere telefon?" podivila se, "to se ještě nestalo. Jsme jeho elita, na nás si vždycky zakládal. Nenechal na nás dopustit a pokaždé nám vyšel vstříc. Dobře ví, že mu vyděláváme nejvíce peněz ze všech. Je zde však ještě jedna možnost, nelžeš nám?"

"Cože?" zvedl obočí Max. "Jestli nelžu? Jak to myslíš?"

"Nijak, jen mě zaráží, že se už druhý den neozval a ty to bereš celkem v poklidu. Jsem tady už velice dlouho a dosud se pravidelně každé ráno hlásil. Po všechna ta léta. Víš přece, jak pozorně kontroluje každý náš krok, každý sebemenší pohyb akcií, i ten sebemenší. A včera jsme s tím zahýbali pořádně."

"Mám nakoupit Grester's Brothers? Mají výhodný kurs?" skočil jim do řeči Dick.

Max se na něj podíval.

"Ne!" pronesl ostře, "nemají dobrou bonitu. Jejich index je nejistý a perspektiva stále v mínusu. Ta nedávná deprese se může kdykoliv opakovat."

"Tady je převod čtrnácti procent Trentisu," hlásil McCain informaci o právě prováděné operaci. "Zadej mi ten potvrzovací kód, ať to můžu zcentralizovat."

"Výborně! Hned ti to udělám," pokýval Max souhlasně hlavou.

"To je stejně zajímavý," povzdechla si Líza, "už druhý den nemám žádnou další zprávu od Bradáče pro TT Unii. Nevím, co jim mám vzkázat, jaký hodnoty zapsat do tabulek. Myslím, že se co chvíli ozvou, jaký je náš názor na další vývoj."

"Nečekej na nic," otočil se k ní Max, "jakmile se ti od nich něco objeví, dej mi vědět. Vyřeším to. Od toho jsem teď nejvyšší šéf. Budu za všechno ručit svým jménem."

Nastalo ticho, všem se hlavami honily bouřlivé myšlenky. Všechno bylo nějak zamotané, složité a cesty z bludiště nebylo možné rychle najít. Pokračovali ve své práci a čekali na rozuzlení. Klávesnice vydávaly své klapavé zvuky, na monitorech se objevovaly různé grafy a tabulky. Prováděli běžnou práci a rutinní činnost.

"Je zde špatné vyhodnocení týdenní zprávy z minulého týdne," pronesl po chvíli Dick. "Snižili nám ohodnocení Z-indexu o nula celá tři desetiny, což znamenalo pokles akcií na nekorigovaných pozicích za celý týden."

"Jak se to mohlo stát?" zhroutil se Max a vyčítavě na něj pohlédl. "Kolik to dělá?"

"Podle prvních odhadů tak kolem tří miliónů."

"Nechá se to opravit?"

"Ne, informace přišla po uzavření vstupního portálu."

"Kdo zadával podklady Braxu?" vyštěkl Max svůj dotaz a rozhlédl se po pokukujících hlavách. Nastalo těžké, bouřkou nasáklé ticho.

"Já." ozvalo se slabé, téměř neslyšitelné pípnutí. Všichni se ohlédlí směre, odkud hlas zazněl. Byla to Líza. Známa svou pečlivostí a přesností. Nikdo nemohl uvěřit, že to byla právě ona. Max vypadal, že právě přišel o své nejbližší rodinné příslušníky. Pěsti se mu sevřely, obličej zbrunátněl a žíly naběhly.

"Pokusím se s tím něco udělat," vyskočila od stolu Barbara, která zřejmě chtěla své kolegyni pomoci. Nikoho nepřesvědčila, každý věděl, že to nejde.

Na Maxově stole zazvonil telefon. Všichni se k němu tázavě podívali. Byl to přístroj, kterým se vždycky ohlašoval Bradáč.

* * *

Detektiv Greg Maltanick dostal hlášení o smrtící střelbě v realitní kanceláři nedlouho po tom, co dozněly poslední výstřely. Zmatená asistentka Merlyn byla velice vyplašená a téměř bez smyslů, ale událost popsala celkem obstojně. I když nevěděl zcela přesně co se stalo, jedno pochopil. Právě byl zabit majitel realitní kanceláře Lionel Chartaman a s ním další dva pracovníci.

Rychle sehnal dohromady celý tým a spolu s výjezdní skupinou byl na místě do několika minut. Byli zde rychleji nežli zdravotní pohotovost, která má své časové limity o něco kratší.

Jednalo se sice o smutnou událost, ale byli paradoxně docela rádi, že mají konečně nějakou pořádnou akci a tak se řítili k místo činu co nejrychleji mohli. Ty běžné případy, u kterých dělali v kanceláři zapisovače a archiváře, nikoho z nich nebavily.

Odehnali všechny čumily a pustili se do práce. Gregův zástupce Tommy Persenn dával dohromady všechny svědky hrůzného činu. Byl na něj spoleh, takže tuto mu tuto práci rád přenechal a raději se věnoval ohledání místa činu. Tommy si věděl rady v daleko větších problémech.

Byl to snaživý, perspektivní hoch. K policii se přihlásil, jakmile mu to věk dovolil. Ač s jeho rozhodnutím nikdo z dobře postavené rodiny nesouhlasil, on šel za svým. Odmtal stát se hýčkaným synáčkem rodiny z vyšších kruhů, který má poklidný, předem nalinkovaný život. On měl rád změny, problémy a neustálý život plný napětí. Musel ze sebe dostat co nejvíce adrenalinu, jinak nebyl spokojený.

Měl proto s rodinou problémy a byl na něj neustále vyvíjen nátlak, aby se vzdal svého zaměstnání a stal se otcovým zástupcem ve firmě. Ale to nebylo nic pro něj. Nesnažil se být v policejní škole tím nejlepším, aby hned na začátku slušné kariéry odcházel. Vždycky to končilo stejně. Práskl dveřmi a za otcova hromování odcházel do nedaleké rohové hospůdky, kde strávil zbytek noci. Pil vždycky až do rána.

Opici měl mizernou, bylo mu pokaždé mimořádně špatně a tak se zaříkal, že to takhle už nikdy neudělá. Nadšení mu vydrželo do dalšího konfliktu s otcem.

I proto se hlásil do těch nejtěžších akcí, pracoval na nejkomplikovanějších a nejnebezpečnějších případech. Proto je ostatně dávali s Gregem často spolu, byli si tak trochu podobní. Ani jeden nesnesl nedorozumění případ a šel za ním, dokud byla jen malá naděje, že bude nakonec vyřešen.

Greg si obhlédl ležící těla.

"Je to zřejmě tak, jak ta ženská vyličila," přitočil se k němu Fredy z laborky. "Otisky na zbrani patří vrahovi, jiné jsme nenašli. Žádné další věci se vrah nedotkl. Jinak tady všude kolem je otisků plno, hlavně obětí. Celkem logické."

"Takže myslíš, že si sem přišel, zastřelil ty tři a pak to vpálil do své hlavy?" zeptal se Greg, aby mohl zkonfrontovat hlášení, jež od Merlyn dostal.

"Skoro určitě. Slyšel jsem výpovědi těch lidí z vedlejší projektové kanceláře a docela se shodují. Na to, co se tu stalo, mluví všichni ještě docela rozumně. Chlapci se z nich snažili dostat co nejvíc, než se jim začnou psychicky po takové

děsivé věci skládat. Ale i vzájemná poloha těl tomu přesně napovídá. Ještě to tu musíme pořádně projít a jestli nenajdeme žádné další kulky, nechá se událost takto zapsat."

Greg přikývl. Myslel si totéž, když sledoval dalšího člena, jak obkresluje polohy těl.

"Každý dostal jednu ránu, ale to stačilo. Na tu vzdálenost a touhle zbraní... to nemohl přežít nikdo."

"Devítka?" zeptal se Greg.

"Jo Wilson, s dlouhou hlavní. Ten člověk na to byl perfektně připravený. A taky dobře střílel. Každého zasáhl přímo do srdce. Tomu uprostřed dokonce naprosto přesně. U těch dvou krajních se trefil částečně. Ovšem smrt nastala u každého z nich okamžitě. Další až po pitvě."

"Takže vraha máme," pronesl si pro sebe Greg, "máme vražednou zbraň a přesné zmapovaný průběh vraždy. Ale proč si vybral právě Lionela, tomu nerozumím. Zatím chybí už jen motiv a máme to pohromadě."

Lionel byl typem člověka, který si najde kamaráda i mezi Eskymáky. Greg neznal nikoho, s kým by nevycházel dobře. Právě schopnost najít si ke každému cestu mu umožnila, aby se celkem rychle dostal k většímu majetku a významnému postavení. Až v poslední době se dal dohromady s nějakou skupinou, která neměla tak uhlazené jednání. Dostali se k němu kusé informace, že jsou tvrdí a jejich akce nejsou právě nejčistší. Že by bylo její dílo? Udělal chybu, za kterou musel zaplatit? Nebo jen konkurenční boj? Zatím je ještě nezačali zkoumat, takže o nich mnoho nevěděl. Ale styl práce by tomu značně napovídal.

Dobře věděl, že se bude muset hlouběji podívat do Lionelova podnikání. V kostech cítil, že zde najdou další nepříjemné zjištění a případ bude mnohem komplikovanější, než se dosud zdá. Však také pro zastřelení čtyř lidí musí mít člověk již hodně závažné pohnutky. Nebo pod velikým tlakem či nátlakem. O lidech z těchto skupin si není možné dělat jakékoliv iluze.

Maně si vzpomněl na Henryho. Včera mu nebyl jeden sebevrah dost dobrý. Třeba by takovouhle trojitou vraždou neopovrhl. Spokojeně se usmál. To by pro něj mohlo být konečně sousto, kterým by si u toho svého redaktorského šéfa šplhnul.

Sledoval práci lidí z laboroky, kteří obratně snímali poslední zjištěné otisky stop a shromažďovali všechny dostupné artefakty. Měl na chvíli čas a tak sáhl pro mobil a stiskl Henryho číslo.

8.

Henry stál jako solný sloup zděšen zjištěním, jež se právě dostalo. Jestli něco naprosto nečekal, tak to bylo to, co právě před sebou uviděl.

Vstoupil opatrně do otevřených dveří, udělal velice váhavě první krok, zastavil se a rozhlédl. Připadal si jako ve snu, jako ve fantastickém filmu.

"Kde se to tu proboha všechno vzalo?" zeptal ženy, jenž stála za ním a čekala na jeho reakci.

"Však jsem vám říkala, že to tu má schovaný. Pořád jste opakoval, že si to máme nechat a dát do bazaru. Ale copak to jde? Tyhle věci tady? Vždyť se na to podívejte."

"Ani náhodou by mě nenapadlo, že tu uvidím tohle," vyhekl překvapeně Henry a udiveně klouzal pohledem z jedné strany na druhou. "myslel jsem, že zde najdu zcela naprosto jiného."

"A co jste asi tak mohl čekat? Soused si zemře, všechno nám tu nechá a my nevíme co s tím. Copak téhle všechno můžeme jen tak prodat? Kdo to koupí? Vždyť ani nevíme, k čemu ty aparáty vlastně slouží a jakou mají dneska cenu," pronesla ustaraně.

"Tak tohle..." lezlo pomalu z Henryho, "budete mít opravdu problémy prodat. Navíc se o ně bude ještě určitě zajímat policie. To není jen tak."

"A vy tedy nejste od policie?"

"Jo... jsem," přitakal rychle Henry, který se stále ještě nemohl vzpamatovat z toho, co viděl. Myšlenky se mu nemohly v hlavě pořádně srovnat a tak se plně na odpovědi nesoustředil.

"Jsem ale z jiného oddělení, my děláme vraždy. Nemohl jsem tušit, že tady najdu tohle. Ani náhodou."

"Já vás na to ale upozorňovala. Celou tu vaši skupinu, co tu byla jako první. Nikoho to pořádně nezajímalo, každý jen pokýval hlavou a nějak mě odbyl. Však vidíme sám, že ty přístroje tady jsou."

"Kde k tomu ten dědek mohl přijít?" pronesl mátožně Henry. Jako v mátohách hleděl jeho udivený pohled na věci, které před ním ležely. "Jak to sem proboha dostal?"

"Tahali to sem tenkrát půl dne. Byla na to jedna celá velká firma, celkem přijela čtyři auta. A těch chlapů! Pořád něco nosili. Jednu bednu za druhou, těch ale bylo! Pak muselo přijet speciální auto a všechny ty prázdný obaly naložit, my bychom to nemohli dát do našeho kontejneru, všechno by se tam nevešlo."

"Co to bylo za firmu, co to sem přivezla, nevíte?"

"Nevím, nevyznám se v nich, vždyť jsou všechny stejné. Ale všimla jsem si, že měla auta celý žlutý a na nich hlava lva s mohutnou hřívou. A kolem něco jako blesky."

"Přetržený?"

"Přesně tak. Jakoby přetržený, to je přesně ono."

"Tak tu znám a velice dobře. Je to naprosto legální firma, žádní šmelináři či zloději. Patří k něm nejlepším v oboru."

"Proč by měli patřit mezi zloděje? Ty věci jsou kradený?"

"Ne, naopak. Ale nejde mi stále na rozum, jak k nim přišel váš soused."

"Však na mě také působili velice dobře. Samí milí pánové, úslužníci, žádný nepořádek kolem sebe neudělali. A ty jejich svítivé žluté obleky taky byly pěkné. Krásní hoši to byli."

"To byla DATA M, velice solidní firma. To mě ale překvapuje, nečekal jsem, že to bude dodávka od nich."

"Však soused si vždycky pochvaloval, že dobře nakoupil,"

"Ano, to určitě. Ta firma patří sice k nejsolidnějším, nejkvalitnějším, ale také k nejdražším. Jejich služeb využívají všechny velké firmy, které chtějí mít jistotu prvotřídního zboží. A za kvalitu, jak je známo, se velice tvrdě připlácí. Dodávají do většiny státních úřadů, některé vojenské objekty či hasičům. Naposledy měli velkou objednávku z nemocnice, v centru města."

"Z Chimrackovy nemocnice?"

"Ano z té. Znáte ji?"

"Pochopitelně. Byla jsem tam, když jsem si komplikovaně zlomila holeň. Ležela jsem tam dva týdny. Pěkná nemocnice a moc příjemný sestřičky. Určitě lepší než nahoře, u svaté Marie, tam se mi nelíbilo. Neměli tak čisto a o nás se tak nestarali. Víte, já tam ležela ra..."

"...a proč si vybral právě tuhle firmu? Vždyť je přece mnoho jiných, daleko levnějších! Nikdy jste se nezajímala, kde na to vzal. Vždyť tohle muselo být ale šíleně drahý!"

"Ne, to mě nenapadlo. Víte, já ani muž se v těch nových přístrojích nevyznáme, moc ani nechápeme, k čemu jsou. Kdyby tu tak byl syn, ten by o tom něco věděl, ale je už pět let za mořem. On je specialista na hady, ty jedovatý, a tak provádí nějaký výzkumy s hadím jedem. Ten by mi to snad vysvětlil. Musím počkat, až přijede."

"Obávám se, že už vám to nevysvětlí."

"Co? Něco se stalo?"

"Ale ne. Tedy ne s vaším synem. Ale tohle se bude muset prozkoumat a myslím, že si to policie odveze."

"Takže se s tím nebudeme muset tahat do bazaru, jak jste říkal?"

"Ne, jak v tuto chvíli vidím, tak určitě ne."

"To jsem si odechla. Jak bychom s mužem, on je chudák dost nemocnej, má špatnou páteř, společně tahali ty věci po

krámech? Jeden bazar sice máme poblíž, je kousek za rohem, ale tam mají starý hadry. Já tam občas chodím, protože tam co chvíli seženu ještě něco pěknýho, málo nošenýho. Za ty peníze to je jak zadarmo. Ale jestli by tam vzali i tohle, dost pochybuju. Asi bychom museli najít něco jinýho. Ale kde? Nikam už nechodíme, nejraději jsme doma, tady je nám dobře."

"Jak je možný, že na tohle policajti nepřišli?" dával najevo svůj údiv Henry.

"No protože mě nikdo pořádně neposlouchal. Několikrát jsem za nima byla a říkala jim, že má u mě nějaký věci, ale nebrali mě na vědomí."

"A jak jste jim to vlastně řekla, ale přesně doslova, vzpomeňte si."

"No, říkala jsem jim, že tu u mě leží jeho nějaký krámy. Ptali se, jak dlouho, a já řekla, že už mnoho let, hodně přes deset. Tak mávli rukou, že prý je to nezajímá a hledali něco v jeho bytě. Pořád říkali, že to je jasný, že jsou hotoví, že se nebudou zdržovat."

"Počkejte, tohle všechno ale nemůže mít u vás deset let, tak staré ty věci nejsou. Ty přístroje jsou mnohem modernější!"

"Přesně tohle ne, ale celkově, od začátku, když si u mně ten pokoj pronajal. Už je to čtrnáct let, co přinesl první krabici. Tehdy mu to nanosili jen dva poslíčci, moc toho nebylo. Pořád toho přibývalo, neustále dokupoval další a další věci."

"A kdy dovezli tohle?"

"To je tady asi tři měsíce. Předtím úplně všechno odnosili a nanosili tohle. Mě to připadá pořád stejný, vždyť se nic nezměnilo. Ty televize, co tady vodíte, jsou pořád jedna jako druhá. Jakoby donesli zpátky tu stejnou věc, kterou dali předtím pryč. Docela dobře nechápu, proč to soused dělal, proč neustále kupoval nové věci, když jsou tytéž, jako ty staré. My máme televizi už osmnáct let a novou nekupujem. Obraz má dobrý, zvuk taky, tak proč za stejnou věc vyhazovat peníze. Kdyby se jednalo o něco jiného, ale na těch nových nic zajímavého nebylo. Nijak si tím nepomohl. A přitom on je měnil každou chvíli."

"Ukázal vám někdy, co s tím dělá? Nebo řekl, k čemu to vlastně potřebuje?"

"Ne, o tom jsme se nikdy nebavili. Jenom jednou řekl, že si jen tak hraje, že ho to baví a že na starý kolena nemá co dělat."

"To jste mu věřili? S takovými věcmi? To přece není na obyčejné hraní."

"Už jsem říkala, že tomu nerozumíme. Věřili jsme tomu, když to tvrdil. Takže si opravdu myslíte, že nám to zase policie sebere? Nebo to máme opravdu do toho bazaru dát, jak jste říkal?"

Henry se zamyslel. Teď nesmí udělat chybu, musí postupovat jako skutečný policista. Situace se absolutně změnila. Jak pro něj, tak i pro policii samou byl případ zpočátku jednoduchý, zcela jasný, ale po tom, co zde právě viděl, pochopil, že je všechno mnohem složitější. Případ se odvíjí jinak, nežli si všichni mysleli.

Policii unikl důležitý poznatek, ale on měl tolik štěstí, že na něj přišel. Asi už je smůla konečně pryč a blýská se na lepší časy.

Byl plně zabloubán do případu, když si uvědomil děsivou věc. Záležitost přece vyšetřoval Greg, starý dobrý kamarád. Zpočátku se mu snažil případ dohodit jako zajímavý námět do novin a měl starosti, když zjistil, o jak mizerný námět se jedná. Měl výčitky svědomí, vyčítal si, že mu přidělal problémy. Teď má obrovskou příležitost mu všechno vrátit. Určitě bude rád, když mu oznámí, k čemu dospěl. Bude tak moci své pochybení nějak zamaskovat a všechno napravit.

Pořádně zde všechno prozkoumá, zjistí co nejvíce a pak se mu ozve. Celou záležitost mu osvětlí a bude moci mu úsilí vrátit. Už viděl, jak dělá nechápavý obličej, jak se tváří kysele, až mu bude oznamovat, co všechno mu uniklo. A to si říká profesionál!

* * *

"Tak tady si vystoupím, ještě musím něco vyřídit. Domů se dostanu taxíkem, díky za svezení," rozloučil se náhle Jack se svým řidičem, když zastavili na červenou na jedné z křižovatek. Poté okamžitě otevřel dveře vozu a vyskočil čile ven.

Udělal to velice rychle, aby řidič neměl čas se nad jeho podivným odchodem zamyslet. Překvapený řidič na jeho slova nedokázal nikterak reagovat a jen sledoval vzdalující se postavu. Chvilí nato na semaforu naskočila zelená a dodávka

se rozjela. Jack rychle zmizel za nejbližším rohem a teprve po chvilce vyčkávání opatrně vykoukl, aby se podíval, zda skutečně odjíždí. Mizela spolu s ostatními auty mezi domy.

Přesto se musel chovat opatrně. Připadal si jako špión v dramatickém filmu. Procházel pasážemi, vbíhal do obchodů a vybíhal z nich zadními či bočními východy, díval se dlouze do skel výloh a v nich kontroloval, zda jej nikdo nesleduje. Teprve po několika hodinách se uklidnil a zamířil zpět do podniku. Sám nevěděl proč tak bláznivě vyvádí ale nemohl jinak. Duši mu zachvátil strach a nezvyklá panika.

Když vstoupil do jejich podniku, byl zde stále ještě klid. Místo za stolkem Eileen bylo prázdné, židličky a křesla kolem zdí dosud opuštěná, jak je zanechal, když odsud odcházel. Nikde nebylo patrné, že by se zákazníci nahnuli v době, kdy byl pryč.

Došel za pult a stiskl tlačítko místního telefonu.

"Ahoj, tady..." ozval se medový ženský hlas.

"Jack," pronesl ostře, "tak kde je ta Eileen, neozvala se?"

"Ne," zazněla odpověď již zdaleka ne tak příjemným hlasem, "stále jsem ji ještě neviděla. Vůbec o sobě nedala vědět."

"A co tam nahoře pořád děláte?" spustil Jack, kterému bylo jasné, že se dívky na pokojích nudily. "Byli zde nějací klienti?"

"Ne, nikdo tu nebyl."

"A kdo vůbec bere telefony, když je Eileen pryč? Co když se sem někdo objednával?" pokračoval zlostně, i když své rozladění jen usilovně hrál. Snažil se vžít do role, jako by k té situaci skutečně došlo.

"Nevíme, my jsme tady na pokoji a čekáme. Eileen nám neřekla, že odchází."

"Zase to zbude na mě, všechno musím oddřít já. Kdyby se ozvala, ať se u mě ihned hlásí. Tohle se nesmí opakovat. Musím ji trochu srovnat."

Zlobil se a položil telefon. Najednou se spokojeně zasmál a zamnul spokojeně rukama. Snad udělal všechno, jak měl a zahrál to bezchybně. Těžce si oddechl. Byl přece jenom rozrušen víc, než čekal. Někaké období se musí s neklidnými stavy smířit, ale určitě jej rychle překoná. Eileen jako společnice ovlivňovala jeho život přece jenom poměrně dlouho.

Nyní je mrtvá, nemůže zasahovat do děje kolem něj, takže se útoku z její strany nemusí více obávat. Vypadla mu ze života, může ji klidně odepsat. Že se na její smrti podílel mu nijak zvláštní nepřipadalo. Na mysli měl jen své starosti a problémy. Ty sice nebyly nijak malé, zato však byly velice příjemné. Čekalo jej řešení, jak nakládat se svými nově nabitými penězi. Velice příjemná představa.

Rychle přemýšlel. Kde by se měl ještě objevit, aby si vylepšil alibi? Ale nic dalšího jej nenapadalo. Měl dojem, že udělal co mohl. Podíval se na opuštěný monitor počítače na stole před sebou. Spokojeně se usmál. Nevydržel to.

Několikrát klikl myší a otevřelo se mu okno se vstupem do banky. Napsal heslo a svůj index. Za chvíli se ozvalo pípnutí, které oznámilo souhlas údajů a on mohl nakouknout do přehledu svého konta. Stiskl ikonu se shrnutím za poslední dva dny.

Viděl prudký zlomový skok stavu svého účtu a nestále se měnící stav. Každou chvíli mu na kontě naskakovaly další a další peníze, částka se neustále zvyšovala. Věděl dobře, proč to tak je a pokud se nestane něco nečekaného, bude růst pokračovat.

Náhla myšlenka způsobila, že úsměv z jeho tváře zmizel a Jack se vážně zamyslel. Popadl mobil a vymačkal jedno číslo. Chvilí musel čekat, než jej volaný zvedl.

"Ahoj, tady Jack," řekl stroze, "musíš mi zjistit, jak dopadlo vyšetřování případu v Herkulově ulici."

"To je ten předčerejší případ?"

"Ano, zajímá mě závěr. Na nic se mě neptej, chci jen výsledky."

"Nevím, nejsem u toho, dělá to kolega a všechno ještě není v počítači."

"Nekecej," rázně jej Jack přerušil. "Na tvý konto právě přeskakuje částka s třemi nulami. To by ti mělo urychlit rozhodování."

"Chceš po mě údaje až příliš často, je to nebezpečný. Za chvíli se zjistí, že odsud něco teče ven a půjde se po tom. Budu jako první na mušce, kde budou pátrat."

"Nebo mám vzít převod zpět? Ještě na to mám čas."

"...vyšetřování předběžně ukončeno, případ převeden do dokončovací kolonky. Pokud se neobjeví další nečekané informace, bude po uplynutí čekací doby odložen. Jak na monitoru vidím, Greg, co vede vyšetřování, případ dokonce označil náročností jedna."

"Co to je, náročnost jedna?"

"Bezproblémový, zcela jasný případ, kde se neobjevily žádné komplikace. Všechno muselo zřetelně nasvědčovat ohodnocení, jaké mu vyšetřovatel dal. Na výsledku se shodli jak on, tak pozorovatel. Takový případ bývá u přirozených úmrtí či nešťastných událostí bez zřejmých zapříčinění cizích osob. Po projití zákonné doby se případ odkládá a ukončuje. S tímhle se zřejmě již nic dalšího dělat nebude. Dokonce tady vidím, že je Greg převeden na jiný úkol. Dělá na třech vraždách a sebevraždě. Tam to bude daleko složitější a jsou do toho zapojeny hned tři skupiny. Ale k tomu ti nic říct nemohu, to se nezlob."

"Vidíš, a tohle by mě taky zajímalo."

"O tom až jindy, na tohle mě nedostaneš, takový blázen nejsem."

"Tak si zkontroluj konto."

Jack zavěsil. Rychle změnil okna v počítači a začal vyplňovat převodní příkaz. Musel splnit slib, než na věc zapomene. Svého člověka u policie bude ještě určitě potřebovat. Odměnu mu tedy zašle hned, aby na ni nezapomněl.

Cítil se uvolněně. Byly to dobré informace. Daleko lepší, než mohl doufat. Že policisté případ ukončí tak rychle, s tím nepočítal. Obával se neplánované chyby, nějaké nešťastné náhody, která by je přivedla na stopu pravého viníka. Navíc mu nahrála do ruky situace, kdy mají na krku další, mnohem závažnější případ. A jestli se jedná o tři vraždy, zaměstná je to pořádně. Spadl mu do klína jako na zavalanou, jako by si jej naplánoval, aby pomohl skrýt svou činnost. "Zlaté mrtvoly", radoval se nadšeně. Bylo dobré, že dal najevo zájem také o tento, poměrně nový případ. Alespoň nebude nikomu nápadné, proč se zajímá právě o sebevraždu nějakého starce.

Jen litoval, že neposlouchal rádio. Určitě se tam o případu něco říkalo a on by se dozvěděl víc. Jako každého, i jeho zajímalo cizí neštěstí. A případ, který mu hraje tak výhodně do ruky, ten jej přitahuje obzvlášť. Na tváři mu svítil spokojený úsměv, jakoby za sebou neměl obtížnou akci a která se mu neobyčejně dobře povedla.

Byl tak nadšený, že se začal houpat na měkké židli podle svého zvyku, který dělal pokaždé, kdykoliv byl v pohodě. Napůl shořená cigaretu kouřila v popelníku, kam si ji na chvíli odložil. Přemýšlel, že se zvedne, naleje něco dobrého k pití a pustí rádio.

Telefon, který mu zadrnčel v pouzdře, jej trochu probral z blaženosti. Ležérním pohybem jej přisunul k uchu.

"Průšvih jako hrom!" volal muž na druhém konci, "zabili Lionela a dva lidi z jeho kanceláře."

Jack smrtelně zbledl, bodlo jej v prsou. Tak tohle jsou ti mrtví!

Najednou je všechno úplně jinak. Zjistil, že mu vůbec nehrají do noty, jak si původně myslel. Stalo se dokonce to nejhorší, co se mohlo stát. Místo aby policii odvedli ze stopy pryč, nasměrovali vyšetřování opět do jeho těsné blízkosti, možná ho vehnaly do její náruče. Vyšetřovatelé se u něj mohou objevit každou chvíli!

* * *

Max ztuhl. Chvíli poslouchal a poté pomalu položil telefon. Díval se na jedno místo na zdi a byl jako zkamenělý.

"Co říkal?" ozvala se po chvíli Barbara. Vlastně se zeptala za celou skupinu.

"Nic zajímavého," pronesl zamyšleně Max. "Budeme pokračovat."

Ještě chvíli čekali, zda jim přece jenom něco neřekne, ale nedočkali se. Byli velice zklamáni. Již dva dny se jim šéf

neozval a když se tak konečně stalo, nedozvěděli se, proč měl takový výpadek, ani jaké má další pokyny. I když byli lační po každé informaci, pustili se do další práce.

Barbara se po chvíli zvedla a přešla k Maxovi. Stoupla si vedle jeho židle, mile se na něj usmála a jako by o nic nešlo se ležerně dotkla jeho ramene.

"Něco se stejně děje, vím to. Měl by ses mi přiznat, co s Bradáčem kujete. Stejně se to dozvím."

Zvedl hlavu a podíval se na ni. Bylo vidět, že je stále ještě zamyšlen, duchem létá kdesi daleko, v nekonečných výšinách, kam jej právě slyšená zpráva vynesla. Těžce se probíral do přítomnosti. Všimla si, že jej telefonát pořádně rozhodil.

"Takže mě dnes pozveš na večeři, trochu si popovídáme," pronesla s úlisným úsměvem

"Dnes se mi to nehodí, nemám náladu se..." snažil se protestovat ale nenechala ho.

"Nic takového. Skončíme dřív a vyrazíme. Večeře u Donnerstyho nám přijde oběma vhod."

"Nooo, ale s tím zadkem sis tak vymýšlet nemusela."

"Ale skočili na to všichni, úplně mi uvěřili, že jsme spolu včera něco měli. Dokonce i ty sám jsi zapochyboval, co se všechno vlastně včera stalo. Musíme to dneska dohnat, když o nás teď kolují takový fámy. Nemyslíš?"

Max nemyslel. Nemyslel teď vůbec na nic a večeře s Barbarou jej lákala v tuto chvíli ze všeho nejméně. Nicméně věděl, že Barbara se svého cíle jen tak nevzdá a pokud bude odmítat, použij tvrdší metody. Cítil se zatlačený do kouta a těžce sbíral další síly k odporu. Šlo to těžko.

Když se o několik hodin později všichni postupně zvedali od pracovních stolů a odcházeli, zamířili spolu k východu. V luxusní loži Donnerstyho restaurace si nejdříve objednali, než se pustili do hovoru.

Max byl celý den povadlý, ani teď s ním nebyla velká zábava. Barbara pro jistotu objednala celou láhev vína. Na rozdíl od něj byla veselá a bujará. Věděla dobře, že pokud z něj chce něco dostat, musí jej nejdříve trochu uvolnit. A věděla, že samotný velký výstřih a vášnivé pohledy dnes nemusí zabrat. Nasadila veškeré své divadelní umění a kouzlo osobnosti, aby dosáhla svého. Tušila, že jde o všechno. Jestli se jí nepodaří zjistit, co potřebuje, nemusí již více podobnou šanci dostat.

"Postřehls," začala laškovně, "jak Dick dneska koukal Sarah pod sukni? Ten rozparek měla pořádně odvážnej, neměl bys jí to trpět. Celou dobu ho nechala pořádně rozevřený a on se kvůli němu dostatečně nesoustředil na práci. Všimla jsem si, že se nejdřív celý vyjevený do těch jejích odhalených míst díval a pak začal něco psát. Došlo mi, že to musí být velice zajímavé čtení a tak jsem se na to koukla."

Podívala se na něj významně.

"Snad jsi nečetla jeho dopisy? V počítači? Ty se můžeš dostat k němu do pošty? Máš k němu kód?"

"Mám, povedlo se mi ho získat. Představ si, že ji zval večer k sobě. Žena prý je s dětma na výletě. Přijede pozítří a tak má volný prostor."

"To je nechutné, číst cizí dopisy, fuj, že se nestydíš... co odpověděla?"

"Že souhlasí. Dneska může přijít domů později, muž jde na nějaký sportovní zápas a do půlnoci se určitě nevrátí."

"Sarah souhlasila? S tajnou schůzkou? To jsou věci," podivil se Max.

"Jo, že prý jí ukáže něco tak velkého a ďábelský rychlýho, že z toho bude pryč, prý ji to dokonale omráčí."

"Tohle napsal a co... tím myslel?"

"To tam nebylo, měla si to domyslet a také to po svém udělala."

"Jak to myslíš?"

"Odepsala, že má dlouhý prsty, jak si mohl všimnout. Těmi prý dokáže obejmout každou věc, ať je sebevětší. Aby ji to šokovalo, muselo by to být něco pořádného."

"Hm, každý se pořád jen vytahuje."

"Nakonec se ho zeptala, zda je ten přístroj dobře omyvatelný."

"K čemu tohle potřebovala vědět?"

"Prý má zcela novou rtěnku, velice dobře na všem drží, aby se na to připravil. Jestli je skutečně takový, jak vypráví, udělá mu na něj důkladné otisky svých rtů."

"Tohle skutečně napsala? Co on n a to?"

"Že je z nejlepšího materiálu, takže se nebojí. Za každý otisk jí sliboval prožití něčeho nezapomenutelného. Prý ji za ně připraví ten nejparádnější večer, co si umí představit. Má se ně co těšit, protože se bude jednat velký překvapení. Vyhrožoval, že to s ní pěkně zamává."

"A co tím vlastně myslel?"

"Je to tajemství! Takže to nenapsal. Copak jsem se ho mohla zeptat? Nemůžu mu přece dát najevo, že čtu jeho poštu."

"Třeba něco naznačil."

"Nenaznačil. A co myslíš, nemám takový podivný vztahy na pracovišti dát na vědomí bossovi? Jak by na takovou informaci bude reagoval Bradáč?"

"Tomu je všechno fuk."

"Fuk? Bradáčovi? Jak to myslíš? To přece není možný, vždycky ho zajímalo cokoli, co se u nás dělo. Tohle je přece velice zajímavý postřeh vzájemných vztahů, který může výrazně ovlivnit výsledky skupiny! Jestli jsem schopna věřit, že je mu něco lhostejné, tak my to rozhodně nejsme. O nás se vždycky pečlivě zajímal, nic nenechal bez povšimnutí."

"Nemůžu za něj nic vysvětlovat. Mohu jen konstatovat jeho postoj."

Ještě nějakou chvíli se z něj snažila dostat nějaké informace o Bradáčovi, ale ať dělala co uměla, Max se jakékoliv další zmínce o něm vyhýbal. Nedal jí žádnou další informaci, která by ukojila její hlad po posledních zprávách. Ač tušila, že se něco děje, nemohla stále zjistit, o co se jedná.

Teprve o dvě hodiny později, když do Maxe nalila přes dvě láhve vína se mu trochu rozvázal jazyk. Ale stále to ještě nebylo tolik, aby jí prozradil všechny podrobnosti.

Nakonec ještě vypili několik skleniček v jeho moderně, velice stroze vybaveném bytě. Max ji už vnímal velice nejasně, ale přesto dokázal postřehnout před sebou viděl stojící Barbaru, jak si rozepíná halenku a odhazuje do prázdného kouta. Když si odepula i sukni a nechala ji spustit na zem, udiveně se podíval na ladné křivky jejího těla, nyní krytého malými kousky spodního prádla. Bílá podprsenka s kalhotkami, olemovaná jemnou krajkou, svítila na jejím opáleném těle jako maják na moři. Sportovní postava, kouzelně vybarvena častou návštěvou vany se solárním sluncem, by zamávala každým chlapem. A Max nepatřil k těm, co by dokázali odolat. Když i poslední malé kousky oděvu odlétaly vzduchem, nemohl vzrušením ani dýchat. Těžce polykal a široce rozevřenýma očima sledoval jemně vytvarovanou postavu s černým klínem, jak se k němu nezadržitelně blíží. ňadra se jí při chůzi jemně pohupovala a on nevěděl, kam se dřív dívat.

Vychutnával dosytnosti vrcholný zážitek a alkoholem zamlžený mozek ztratil poslední kousky zábrany. Mohutně našponované kalhoty v přední části prozrazovaly, že je její hra vysoce účinná.

Došla k němu a rukama ho zatlačila dozadu, aby jej zvrátila na pohovku. Pak si mu rozkročmo sedla přes prsa, ruce mu zvedla nahoru. Před obličejem se mu zhloupila její krásně tvarovaná ňadra, aby se k němu pomalu přiblížila, až se dotkla jeho tváře. Přitiskla se mu na ně a zabořila celý obličej do kyprého masa. Měkká kůže jej hladila po lících, ztopořené bradavky přejížděly kolem rtů.

Lehce jej políbila na čelo a upřeně se mu zadívala do očí.

"Tak kde jsi sebral Bradáčův schvalovací kód? Nevěřím, že ti ho dal úplně sám a dobrovolně. Za tím musí být něco jiného."

"Nedal," smál se rozjařeně Max, byl natolik oslněn jinými smysly, že zcela bez rozvahy odpověděl. "Museli jsme ho k

tomu přinutit."

"A jak, kdo všechno? To jsi na něj musel zjistit něco pořádně peprného. Našel jsi mu nějakou ženskou?"

"Trochu jsem ho stisknul, oni ho drželi. Když lapal po dechu, řekl, kde to má všechno napsaný."

"O ženský? Psal si zápisky? Která to byla?"

"Ani nekřičel, jen chropěl. Když jsme si to napsali... strčili jsme ho do šuplíku. Když byl v zavřeném... nebylo vůbec nic vidět," odhaloval nechtěně svá tajemství. Vlivem alkoholu mluvil naštěstí nesouvisle a většina slov nebyla Barbaře jasná.

"Co to má společného s Bradáčem?"

"No přece se přestal hejhat... v tom... kde vlastně je... v šuplíku, vlastně ne v šuplíku, na stole... tam taky ne... nahoře, tam je... tam visí. Vypadá strašně blbě. Kdybys viděla, jak vypadá blbě..."

"Kdo vypadá blbě? A co je nahoře?"

"Ten hňup Leo. Teď to koupil a je taky nahoře. Ale možná se objeví také tady."

Ještě chvíli pokračovali v rozhovoru, než Barbara pochopila, že mluví zcela nesouvisle a z cesty. Alkohol na něj už zapůsobil svou totální destrukcí. Neměla tušení, co z jeho slov je pravda a co nesmysl. Věděla, že musí pátat dál.

Max ležel zcela odevzdaně a na tváři měl přilhouplý výraz. Ještě se pro jistotu přesvědčila, zda už opravdu dění kolem sebe nevnímá. Rukou mu zajela na nejcitlivější místo a několikrát opakovaně udělala ty nejjemnější pohyby, jaké ženská umí. Bouřlivá reakce, na kterou byla navyklá, se tentokrát nekonala, ani když se delší čas snažila, jak nejlépe uměla. Soustředěným zrakem pozorně sledovala, jak je celý Max dokonale povadlý. Za normálních okolností by se cítila uraženě, nyní ji tento výsledek potěšil. Když s ním ani tohle nepohnulo, mohla klidně vedle něj střílet a nezabral by.

Ozval se nečekaný zvuk. Zazvonil Maxův mobil. Barbara po něm hmátla a podívala se na volajícího. Jméno i číslo bylo potlačeno. Přiložila jej k uchu.

"Maxi, je to vážný," ozval se nervózně mužský hlas. "Už toho ví hodně a je nebezpečí, že se dostanou i k tobě. Okamžitě převed' peníze na nový konto a starý zruš. Stornuj všechny poslední příkazy, co jsi vydal k převodům po konci. Smaž všechny stopy a jakékoliv údaje o provedených přesunech."

Ani nečekal na odpověď a zavěsil. Barbara se dívala udiveně na telefon, jako by jí mohl dát dodatečně nějakou odpověď. Max zatím pomalu usínal v poloze, v jaké byl.

Barbara vyskočila a pustila se bez zábran do prohledávání Maxových věcí. Nebrala si servítky, na jeho přítomnost nehleděla. Byla si naprosto jistá, že jí v tom nemůže zabránit.

Netrvalo jí to ani příliš dlouho, než vytáhla z jedné desek uložených v šuplíku pracovního stolu poslední několikastránkový přepis burzovních převodů. Bylo zde všechno. Datумы, jména společností, hesla. Přelétla je odshora dolů. Věděla, že jej předstihla, než stihl tohle všechno zlikvidovat.

Ruka jí poklesla, když pohlédla na poslední stránku. Objevilo se zde plno akcií společností, jejichž jediným držitelem byl Bradáč. Zнала je velice dobře, často mu museli jejich pohyb pečlivě kontrolovat a jakékoliv změny, i ty nejmenší, oznamovat.

Nyní zde byly zapsány pod Maxovým jménem. A zcela na konci byl Bradáčův elektronický podpis, čímž byl převod potvrzen. Skutečně tohle všechno Maxovi patřilo. Když se podívala na datum, viděla předvčerejší. Byl to den, kdy se poprvé Bradáč ani jednou neozval.

Rychle se oblékla, posbírala své rozházené věci a odcházela domů. Maxe nechala, jak byl. Byla šokována skutečností, kterou právě odhalila. Stále jí v uších zněla poslední slova záhadného telefonátu. O jakém konci ten neznámý člověk mluvil? Co s ní má Max společného? A proč má všechny stopy likvidovat? Hlava jí žhnula, spalována ohněm, vytvářený horečným přemýšlením myšlenek. Ale ona byla chytrá, velice chytrá, nebude dlouho trvat, než se jí vše začne srovnávat a ze tmy vystupovat první obrysy události, která je před ní ještě zahalená.

* * *

Tedd seděl v autě a mířil do města. Měl upřený výraz, ale na cestu vůbec nemyslel. Hlavou se mu honily poslední

zprávy, které mu připomněly nebezpečí, které se tak náhle před ním vynořilo. Pustil si rádio a po několika melodiích se většinu nejnovějších informací dozvěděl. V bleskovém přehledu zpráv nemohlo sdělení o čtyřech mrtvých v kanceláři firmy s nemovitostmi chybět.

Řekli prakticky totéž, co se dozvěděl z telefonu. Jen mu potvrdili nepříjemnou pravdu. K události skutečně došlo, nešlo o planý poplach. A to tedy znamená, že musí jednat.

Zastavil před známým domem a prudce vybíhal po schodech. Došel před jeden z bytů, bleskově jej otevřel, vklouzl dovnitř a horečně zamkl. Rozhlédl se kolem sebe a spokojeně si oddychl. Naštěstí se zde nic nezměnilo. Všechno bylo na svých místech, nikdo s ničím nepohl.

Nacházel se v běžném, tuctovém nájemním bytě, jakých je v okolí spousta. Jen jeho vybavení byla trochu odlišné. Již dvacet let zde nikdo nebydlel, proto zde všechno působilo cize a nehostinně. Dlouhodobě opuštěnému prostředí odpovídalo stáří majetku a jeho stav. Veškeré vybavení bylo nemoderní už před dvaceti léty, kdy se zde objevil poprvé. Dokonce již tehdy vznesl několik připomínek, že by jej měli nahradit, ale nebyl vyslyšen. Za ta dlouhá léta už zvykl a nyní mu připadal normální.

Kam oko pohlédlo, ležel na věcech prach, který byl všudypřítomný. Zatuchlý pach nasákl do všech částí nevětraného a nepoužívaného bytu. Kdykoliv zde potřeboval přespat, musel nejdříve důkladně větrat, aby se zde nechalo alespoň trochu dýchat. Jedné věci se nikdy nezbavil. Kdykoliv sem přišel, vždycky si vzpomněl na staré časy, na všechny zážitky spojené s tímto bytem.

Je to již dávno, co se seznámil s Fredym. Tehdy byli mladí a potřebovali peníze. Oba odešli od svých rodin a živil se, jak se dalo. Nakonec se dostali k podnikání, které vypadalo jednoduché a nebývale výnosné. Začali se živit krádežemi aut.

Byli nadprůměrně zruční, takže jim nedělalo problém seznámit se s nejpoužívanějšími systémy odemykání dveří aut a zapalovacím zařízením. Několikrát si vše nanečisto vyzkoušeli a šli do toho. Nechali si v jedné, ne právě nejserioznější, firmě vyrobit potřebné pomůcky a vydali se na lov. Nejdříve náhodně, jen auta, co jim přihrál osud a nepozorní majitelé. Jenže s takto získaným lupem byl problém. Prodávali je překupníkům a ti za ně nabízeli žalostně málo.

Proto způsob krádeží otočili. Dávali si inzeráty na různé druhy aut, jež byla zajímavá a po kterých byla poptávka. Když se jim zákazník ozval, teprve poté začali jednat. Projížděli celou zemi, než si vyhlédli auto, které odpovídalo požadované značce, barvě a typu.

Pak je při první vhodné chvíli ukradli. Pozměnili čísla, upravili vzhled. Registraci jim za úplatu prováděl příbuzný jednoho známého.

Museli sebou vždycky pořádně hodit, aby zákazníka neodradili čekáním. Toho měl většinou na starosti sám Tedd. Dával si s ním schůzky, projednával detaily obchodu. Přitom vlastně jen zdržoval. Fred dělal zbytek.

Dlouho jim to vycházelo. Díky novému způsobu prodeje měli veliký zisk a konečně si mohli dopřát všeho, po čem toužili. Byli pravidelnými účastníky všech pitek a zábav v širokém okolí. Rozhazovali plnými rukama a peněz kvapem ubývalo. O to víc pak bylo nutné krást další a další auta.

Kupodivu jim to vycházelo poměrně dlouho. Všechno šlo hladce, jako po drátkách. Stali se známými a váženými občany, získali vliv na veřejné dění. Měli peníze a ty předurčovaly jejich postavení. Nikdo se nezajímal, odkud k nim přišli. Důležité bylo, že je měli.

A tehdy si koupili společně tento byt. Byl to výborný nápad a mnohokrát se jim vyplatil. Používali jej jako tajné místo, kde by se mohli skrýt, kdykoliv se přihodilo něco nečekaného a oni potřebovali na čas zmizet. Sem si také vodili dámské návštěvy, když se s nimi nechtěli ukazovat ve svém okolí. Prošlo tudy mnoho žen, které podlehly kouzlu peněz a třpytivých lákadel, kterými oplývali.

Jednoho dne se k nim štěstí otočilo zády. Fredy ukradl vyhlédnuté auto a snažil se s ním zmizet, ale majitel na krádež přišel mnohem dříve, než počítali. Okamžitě upozornil policii a ta jednala rychleji, než je u ní zvykem. Netrvalo dlouho a mizějící vůz objevil.

Pokoušeli se ho zastavit, ale nedal se. Prchal přímo kaskadérsky a předváděl veškeré umění, jehož byl schopen, začala ostrá honička. Při bláznivé jízdě obtížným úsekem nezvládl řízení a vlétl do hluboké strže. Tahali ho velkým jeřábem dva dny, ale už jako mrtvolu. Zabil se už při dopadu a auto zcela zlikvidoval.

Na Tedda přišli o dva měsíce později. Zatkli ho a dostal tři půl roku. Poctivě si je odseděl a když vyšel, byla zase na začátku. Už sám, bez Fredyho a se zápisem v rejstříku. Dva roky se potloukal městy a dělal příležitostně práce.

Až se jednoho dne seznámil s Hattarym. Byl to divný člověk, už na první pohled. Zželelo se mu Tedda, což bylo samo, o sobě podivné a poskytl mu finanční příspěvek. Nevratný. Nějaký čas mu dál dával peníze a zval k sobě na jídlo. Nakonec mu navrhl plán, jak by oba mohli přijít k velkým penězům. Měl dlouhá léta pečlivě připravený pojišťovací podvod.

Podle plánu zakoupil Hattary loď a z Jižní Afriky dovážel jakýsi jemný prášek pro speciální firmu, která jej zpracovávala. Oč konkrétně šlo, držel pečlivě pod pokličkou. Nikdy nechtěl nikomu říci něco bližšího, jen to nejnnutnější. Suškal se, že se jedná o diamantový prach používaný ke speciálním brusidlům, ale nikdo to nevěděl naprosto jistě.

Tato velmi drahá látka je neobyčejně ostře sledovaná a Tedd se nikdy nedozvěděl, kde k němu Hattary přišel. Bylo to jedno z tajemství, jež před ním dokázal utajit.

Loď nebyla velká. Nebylo toho zapotřebí. I při celkem malém množství byla cena nákladu značně vysoká. A oni ho vezli poměrně hodně.

Teddyho úkol představoval za pomoci kapitána loď na moři potopit. Vybrali ideální místo, kde loď klesla dostatečně hluboko, aby ji nebylo možno vylovit či prohledat, aby nikomu nedali možnost vypátrat, jak všechno ve skutečnosti proběhlo. Bylo v oblasti s řidší lodní dopravou, ale dostatečnou k tomu, aby je záchranáři včas objevili.

Zbytek posádky o akci neměl ani tušení.

Musel poškodit výkonné čerpací pumpy, znehybnit uzávěry několika vodotěsných dveří a ve správný večer opít a uspat určité členy posádky. Vyšlo to lépe, než si naplánoval.

Když otvíral vypouštěcí záklopy a do lodi začala vnikat voda, měl vše připravené. Muži na hlídacích stanovištích spali a ostatní pobývali na lůžkách. Voda klidně plnila spodní prostory lodi, aniž ji v tom kdokoliv bránil. Když se loď nebezpečně naklonila a kdosi konečně spustil poplach, bylo pozdě.

Vody do lodi vniklo příliš. Marně se pokoušeli spustit poškozené pumpy, nenaskočila ani jediná. Tedd se tehdy vyznamenal. Obětavě se snažil a spolu s ostatními dělal co mohl, aby stroje opravil. U jednoho se to skutečně povedlo a ten naskočil. Na příval v podpalubě tu nemohlo stačit. Loď se nakláněla dál tak nebezpečně, že byl dán příkaz k jejímu opuštění. Nasedli na dopředu pečlivě připravené záchranné čluny a pustili se na širé moře. Nikdo nepojal podezření, kde se v nich vzala perfektní výbava na delší pobyt na moři. Obvykle se jejich vybavenost zanedbávala.

Opustit loď se jim povedlo na poslední chvíli. Nacházeli se ještě v její blízkosti, když se převrátila. Nějaký čas plavala dnem vzhůru, ale pak klesla zády napřed do hlubin. Přesně do míst, kam podle plánu klesnout měla. Kapitán včas učinil opatření, aby se na pobřeží vědělo, kde se potopili. Byli značně prokřehlí a zničení, ale plán vyšel dokonale. Záchranáři zde byli za šest hodin.

Také jeho horlivost při opravě čerpadel neunikla pozornosti a vynesla mu poděkování ostatních a uklidnila policii.

Na úmysl nikdo nepřišel, i když se vyšetřování vleklo velice dlouho. Po roce a půl dostal Hattary peníze vyplacené a mohl se podělit i s ním. Začalo jedno z nejlepších období jeho života. Měl velice mnoho peněz, legálně získaných.

Ale na byt nezapomněl. Občas v něm přespával, když se mu domů z rozličného důvodu nechtělo. To když byla společnost během večírku příliš rozjařená a nemohl se jich zbavit. Tento nenápadný a ostatním neznámý byt mu pokaždé poskytl potřebný azyl. Někdy zde strávil i několik dnů.

Nebyl by to Tedd, aby ihned nezačal žít na volné noze a užívat si. Peníze i tak vydržely nečekaně dlouho. Déle, než byl zvyklý. Nicméně jednoho dne došly.

Snažil se na Hattaryho dotlačit, aby opakovaně přispěl, ale ten se k dalším velkým darům neměl. Občas přihodil na Teddyho konto menší hrst peněz, ale nebylo to příliš. Nakonec se rozhodl zastavit přísun dalších peněz definitivně. Tedd se ocitl na čas zcela bez příjmů. Sice ještě několikrát dostal jako významná osoba někde na dluh, ale všechno rychle skončilo, jakmile se rozkřiklo, že je bez peněz. Rychle poznal, jak děsivé a těžké je být bez veškerých prostředků. Nesl to velice těžce a několik nocí nezamhouřil oka. Velké množství kamarádů o něj přestalo mít zájem a on se s tím nemohl smířit. Začal horečně přemýšlet, co udělat.

Byla to vlastně náhoda, když se mu podařilo zjistit, že Hattary podniká v dalších odvětvích. Závist a touha po stejných penězích jej spojila s jemu podobnými. Nakonec řešení našli a společně přišli na způsob, jak se k jeho penězům dostat.

Rozjeli akci a když během ní nakoukli do většiny z Hattaryho kont, zjistili, že má peněz mnohem víc, nežli sám potřebuje. Takže nakonec usoudili, že mu nebudou chybět, když si část přidělí. Že to dopadlo jinak, než si naplánovali, to je jiná

věc, ta jej netrápila. On svůj podíl má, ostatní je cizí problém.

Jakmile dostal svůj podíl, okamžitě si část vyzvedl, aby měl jistotu, že jej o ně nikdo nepřipraví. Díky tomu mohl dělat, co vždycky chtěl. Volně a nevázaně žít, plnými hrstmi rozhazovat a dělat granda všem, kteří se dostali do jeho blízkosti.

Co si plně neuvědomil, byla tajemná moc peněz. Jejich lesk jej zcela oslepil jelikož jich měl neuvěřitelně mnoho. Ale čím více mu jich dál přibývalo na kontě, tím více se o ně začínal bát. Ne o ty, co rozházel se svými kumpány, ale ty, které měl v bankách, na účtech a mnoha kontech.

O ně mohl kdykoliv, pro něj tajemným, neznámým způsobem přijít. Bankovníctví nikdy nerozuměl, byla to pro něj věc záhadná a složitá a bankéři nedůvěryhodní lidé. Proto ze zásady žádné bance nedůvěřoval. Před očima měl mnoho filmů, kdy bankovní lupiči vykradli i ten nejlépe chráněný trezor. Kdyby se tak stalo také ve skutečnosti, přišel by o peníze i on sám. To jej děsilo a v noci budilo ze spaní.

Pak stačil jediný okamžik, kdy došlo k běžnému, normálnímu problému. Banka nebyla schopná reagovat na jeho požadavky a její vinou došlo ke zdržení. Najednou si uvědomil, co již kdysi poznal. Jak děsivá je situace, když se ocitne bez peněz. Strach o vlastní mamon vyvrcholil.

Začal se bát v místech, jež se mu dosud zdála bezpečná, kde nečekal, že se odněkud vynoří. Dosud se strchoval jen o peníze v bankách. O hotovost ve své skrýši, tajném bytě, kde je měl dosud neustále na očích, tam nikoliv. Tam mu připadaly v bezpečí. Ale zlodějí je všude tolik a ne ledajakých. Co když se dostanou také na jeho pečlivě ukryté úspory?

Dobře mu v hlavě utkvělo varování, které dostal. Zabili Lionela, jdou po nich, jsou jim v patách. Neví, kdo jsou, jaké mají požadavky a cíle. Ale určitě jsou za tím peníze. Společně je od Hattaryho získali, společně by o ně měli přijít.

Měl správné tušení, že hlavní problémy teprve přichází, že až teď se věci kolem Hattaryho začnou točit v šíleném víru a on nemá šanci se mu vyhnout. Ten, kdo dostal Lionela se zcela jistě nezastaví. Určitě bude chtít dostat jeho i ostatní.

Pocítil nekonečný strach, který jej obestřel a na hlavu mu usedl temný stín. Hrdlo se mu stáhlo, hrud' sevřela bodavá bolest a tělo pokryl studený pot.

Skočil ke gauči a odtáhl jej. Velká papírová krabice ležela na svém místě, stejně jako všechno ostatní. Chytil ji oběma rukama a pevně přitiskl ke své hrudi. Mazlivě se na ní podíval a zajíkl se blahem. Až nyní se uklidnil.

Otevřel ji a spokojeně se zadíval na svazky bankovek. Ležely zde skryty před nepovolanými zraky, nikdo je naštěstí dosud neobjevil. Uvědomil si další riziko. Policie začne prošetřovat Lionelův případ a určitě se dříve či později dostanou až k němu. Jestliže by se mu dostala na stopu, peníze by byly nepříjemný důkaz. Přibýly mu další starosti, jakoby obavy před lupiči nestačily. Musel se rychle rozhodnout, co s nimi, kde je ukrýt.

Prohrabával se bankovkami a poslouchal, jak příjemně šustí. Byl to zvuk, který miloval nade všechno. A on byl rozhodnut udělat všechno, aby jejich šustění nepřestal naslouchat. Tak dlouho se za tímto zvukem hnal a nyní by jej o něj chtěli připravit.

Bylo to až neuvěřitelné, jak rychle se pod jejich vlivem dokázal proměnit. Z člověka nemající k penězům žádný vztah se během krátké doby zjevil chamtivý Harpagon.

9.

Henry popošel několik kroků do místnosti a rozhlédl se. Žena se zastavila uctivě před prahem a jen zvědavě nakukovala dovnitř. Bylo na ní patrné, že se k přístrojům netroufá přiblížit.

Čím déle se Henry díval kolem sebe, tím více si připadal jako ve fantastickém filmu. Před ním se rozevřela podstatně větší místnost, nežli čekal. Byla zcela bez oken. Původní dvě, která zde byla, schovalo velice moderní obložení stěn. Bylo zvukotěsné, provedené z nejkvalitnějších materiálů a nejlepšího zpracování. Dalo se předpokládat, že tomu pochopitelně musela odpovídat také cena. Zdi kolem dokola pokrýval perfektní a drahý materiál, který nedovolil jedinému zvuku proniknout dovnitř či ven.

Kolem stěn stály stoly, jeden delší přetínal místnost a dělil ji na dvě nestejně poloviny. Desky stolů byly zaplněny všemi možnými přístroji. Největší počet tvořily počítače s největšími monitory, jaké lze sehnat. Stály často vedle sebe, vzájemně se téměř dotýkaly. Mezi nimi ležely faxy, skenery, kopírky, kódovací stroje, tiskárny. Vybavení jak pro velkou kancelář s mnoha zaměstnanci.

Uprostřed, přímo naproti dveřím, byl umístěn veliký, ebenový stůl ve tvaru písmene U. Před ním stálo elegantní, kůži

potážené otáčivé křeslo vytvarované do tvaru lidského těla. Stůl byl pokryt velkým množstvím telefonů, část z nich byla vybavena kamerami a každý z nich byl podrobně popsán.

Několik stojánek s drahými pery postávalo za těžítky, pod kterými se ukrývaly různé formuláře. Nad stolem byl na zdi připevněn menší etažér a na něm ležely pečlivě naskládány knihy. Poučné brožurky, lexikony, manuály přístrojů, ekonomické rozborly.

Celá pravá část zdi byla pokryta velkou plochou, složenou z mnoha obrazovek, takže vytvářela jeden velký celek. Na něm přeskakovalo mnoho údajů. Čísla se měnila, spousta sloupců ukazovalo v mnoha barvách neznámé hodnoty.

Stále zapnuté monitory ukazovaly různé tabulky a sloupce s číslicemi. Barevné pruhy přebíhaly odshora dolů, zleva doprava, několik pruhů bloomerků zahlcených posledními údaji přebíhalo při spodním okraji. Zář všech možných barev se vzájemně prolínala. Vypadalo to, jakoby obsluha před několika okamžiky vstala ze svých židlí, kolem rozestavěných, a někde si odskočila. Co chvíli některá z kopírek zahučela a potištěný papír s novými údaji zapadl do úložných držáků.

Na levé stěně místnosti viselo několik velkých displejů. Když se na ně Henry zadíval pozorněji, rychle pochopil. Byly to současné kurzy různých bank a společností. Číslice se jen pomalu měnily, jak kolísala hodnota akcií na sledované burze. Dvě řady displejů těsně pod sebou zobrazovaly desítky sledovaných objektů.

Na Henryho prostředí zapůsobilo jako zjevení. Když se žena o přístrojích v místnosti zmiňovala, očekával, a s ním zřejmě i policie, že objeví staré, léta nepoužívané a nepotřebné vybavení bytu. Nikdy by je nenapadlo, že zde mohou objevit supermoderně vybavené pracoviště.

Všechny je mátl, že žena ráda používala termín 'staré přístroje'. U člověka dlouhá léta v důchodu to nemohlo asociovat nic jiného, než si obecně představovali. V jejím pojetí však 'staré' byly ty, které již znala, nemínila věk. Nikdo nemohl předpokládat, že neustále dokola probíhaná inovace počítačových systémů jí nic neříká. To, co odborník bere jako samozřejmost, bylo pro ni něco zcela neznámého.

Ted' zde stál a nemohl se vzpamatovat. V zádech cítil oči zvědavé ženy a tak se obrátil a dveře rázně zavřel. Zůstal sám. V místnosti zcela zaplněné moderními přístroji. Zvenčí sem nepronikal jediný hlásek, mohl se nerušeně soustředit na svou práci, naprosto stejně, jako to dřív dělal onen stařec. Bez nejmenších problémů si jej vybavil, jak zde pobíhá, pln zaujetí, mezi jednotlivými přístroji a zařizuje potřebné věci. Podivný nádech pracovní atmosféry obklopil nyní i jeho. Bylo to ideální prostředí k vysokým pracovním výkonům. Člověk byl do nich vtažen vlastní silou, vlastní chutí, nemusel být ničím nucen.

Vzdáleně vnímal lehké hučení desítek chladičů jednotlivých aparátů a příjemně chladný vánek mu ovíval obličej. Uvědomil si, že to je klimatizace, která zajišťoval stoprocentní ovzduší jak pro přístroje, tak pro lidi. Místnost byla vybavena dokonale po všech stránkách. Člověk zde zřejmě mohl trávit dlouhé hodiny, plně se věnovat své činnosti a byl stále dokonale svěží.

Když se ohlédl, viděl zevnitř na dveřích dokonalý zabezpečovací systém. Množství pák s převody bylo roztaženo po celé ploše dveří a futer. Pokud zde někdo byl, nikdo cizí sem vniknout nemohl.

Otevřel malou ledničku stojící hned za dveřmi. Uviděl mnoho plechovek s pivem pečlivě srovnaných za sebou do řad jak vojáci na přehlídce a pár minerálek. V dveřní části bylo uloženy krabice s jablečným džusem.

Na lednici stál mrazák. Zvědavě nakoukl i do něj a spatřil velké skleněné nádoby plné pistáciové zmrzliny. Zřejmě to byla oblíbená pochoutka nebohé oběti. Nádoby byly do poloviny vybrány. Vedle nich ležely velké sáčky plné mražených jahod. Zřejmě si je rád přidával ke zmrzlině.

Teprve když zakončil seznamovací prohlídku, přikročil k prvnímu monitoru. Soustředěně sledoval sloupce čísel, skokem se měnící v pravidelných intervalech. Byly to stavy účtů některé banky. Čas od času naskočil nový řádek a posunul obrazovku o stupeň výš.

Náhle sebou polekaně trhnul. Z pravé strany se ozvalo podivné zašumění a uslyšel mávání křídel velkého ptáka. Jasně a zřetelně pohyby jeho křídel zaznívaly místností a blížily se. Letěl směrem k němu a za chvíli přelétával nad ním. Henry se podvědomě přikrčil a úkosem se díval vzhůru, k ostře osvětlenému stropu.

Nic zde neviděl, ale pták pokračoval dál. Proletěl nad ním a kousek od něj se svist křídel zastavil. Uslyšel těžké dosednutí zvířete na větev, jenž se pod jeho tíhou zhoupla. Okamžik bylo ticho, než se ozval poplašný křik sojky. Několikrát proťal ovzduší místností a umkl. Opětovně se ozvalo zamávání křídel a pták mizel v levé části místnosti. Z pomalého a úporného mávání bylo zřejmé, že se jedná o značně veliký kus.

Překvapený Henry stál, mírně z opatrnosti příkrčen, a celou dobu se díval ke stropu, kde se měla událost odehrávat. Ale do pečlivě uzavřené místnosti se žádné zvíře dostat nemohlo, takže netrvalo, než pochopil, oč se zde jedná. Byla to jen dokonalá zvuková kulisa, kterou zde měl stařec vytvořenu, aby mu zpříjemňovala chvíle zde strávené. Pravá, nefalšovaná, počítačová příroda.

Nakonec se usmál. Bylo to docela příjemné.

Uslyšel jemný pískot mobilu. Trhl sebou a lekl se, že jej někdo volá. Ruka okamžitě sjela k opasku a vytáhla vlastní přístroj. Ten mlčel, displej byl ztmavlý. Zvuk se ozýval opakovaně a s každým dalším zazněním přidával na síle. Zřejmě byl upravený tak, aby se důrazně připomněl i špatně slyšícímu člověku. Za chvíli již dunivě zněl celou místností.

Henry postřehl, odkud zvuk přichází. Někde zepředu, těsně ode zdi. Došel tam a podíval se na volné místo na stole, vytvořené mezi dvěma monitory počítačů. Zde ležely vedle sebe čtyři pečlivě srovnané telefony, z nichž jen měl rozsvícený displej a při každém zazvonění sebou zatřásl. Zvědavě na něj pohlédl, aby si přečetl jméno volajícího. 'Blb'. Četl překvapeně.

Měl strašlivou chuť telefon zvednout a dozvědět se něco o volajícím, ale včas zastavil užuž zvedající se ruku. Nemohl si dovolit zde zanechat jedinou stopu či na sebe upozornit. Vždyť zde vlastně ani neměl být.

Telefon ztichl a displej potemněl. Henry vytáhl kapesník a zabalil si do něj ruku. Teprve potom sebral přístroj a začal si jej prohlížet. Prakticky nejnovější typ. Moderní, ale složitý a poměrně komplikovaný. Ještě že se vyznal v systému této značky, takže brzy odhalil způsob ovládání. Stařec musel mít neobvyklé technické nadání. Vždyť manipulaci s tímto přístrojem nezvládli ani mnohem mladší.

Vytáhl si přehled uložených jmen.

"Idiot, Blázen, Naivka, Podrazák, Hlemýžď, Vlezlík, Křupan, Vrah..."

Nevěřicně hleděl na další a další podivná jména, jež mu na displeji naskakovala. Nebylo zde uloženo jediné obvyklé pojmenování, všechno samé přezdívky, jak si je, zřejmě podle vlastností, označil. Možná zde byli spolupracovníci, možná kamarádi, mohl se jen dohadovat.

Zarazilo jej poslední jméno. Co má znamenat? Před očima se mu znovu objevil ten okamžik, který jej dostal až sem. Vryl se mu do paměti a jasně mu označil, že stařec byl zabit. Sám nevěděl proč, ale bylo mu to jasné, na žádnou sebevraždu nevěřil. A nyní má před sebou označení pro zabijáka. Je to skutečný viník, či jen náhodné označení? Je to jen shoda, či stařec věděl, o jakého člověka se jedná? Nevytušil náhodou svůj osud?

Neodolal a otevřel číslo, které se pod jménem skrývalo. Objevila se řada číslic kontaktního telefonu, ale nic bližšího. Žádný další popis či konkrétní jméno osoby zde nebylo. Zpočátku chtěl na číslo zavolat a zjistit, jak se ten člověk jmenuje, ale pak se včas zarazil. Těžko by někomu vysvětloval, proč volá z tohoto přístroje a proč nejsem ten, komu patří. Možná, že ten člověk ví, že je stařec po smrti a byl by tímto telefonátem vyplašen. Musí si zachovat chladnou hlavu a nedělat nepředložené věci.

Vytáhl svůj telefon a číslo si do něj přepsal. I s označením Vrah a několika otazníky. Byl naprosto soustředěn do práce s mobilem, když se náhle ozval pronikavý klakson a Henry se rozhlédl.

Jedna ze světelných tabulí na levé stěně, na které svítily bílé číslice, začala blikat. Chvíli na ní svítil nápis 1147, pak třikrát zablikal a objevilo se 1139. Opět chvíli číslice svítila a naskočilo zpět 1147. Za malý okamžik zasvítilo 1137. tak se to stále opakovalo, přičemž nižší číslice se neustále snižovala.

Henry pochopil. Sledované akcie na burze začaly klesat, zřejmě výrazně, pod bezpečnostní hranici. Aby na ně obsluha nezapomněla zareagovat, bylo vše doplněno zvukovým i vizuálním upozorněním. Současně si všiml, že se rozblikala jedna z řádek uprostřed veliké tabulky na jednom z monitorů.

Přistoupil blíž a přečetl si titulek. Název firmy, číslo, založení, délka podnikání, produkce výroby v procentech, množství akcií, celkově v procentech, nakoupeno akcií, hodnota akcií, nejvyšší hodnota celkem, hodnota nyní, celkem procent, pokles/vzestup, předpoklad, bonita, maximální vzestup a degrese, celkový index, zisk/ztráta v posledním období.

Dlouze a pomalu četl, co znamenají jednotlivé kolonky. Sjel očima na blikající řádek. Firma Dapunt hlásila obtíže. Když se podíval na akcie, opravdu viděl stejná čísla, jaká blikala na velkém displeji. Nejvyšší hodnota byla 1147, současná hlásila 1134. Přitom stále klesala. Řádek dál varovně měnil svou barvu. Henry pohlédla poslední kolonku s názvem zisk. Zde blikalo '- 57.136', což byla zřejmě částka, o kterou stařec právě přišel.

Henry přešel myši na řádek a u kursoru se mu objevil titulek 'Detaily'. Stiskl tlačítko a čekal. Objevilo se malé okno a v

něm očekávaný nápis. 'Vložte heslo'. A osm okének čekalo, že napíše požadované číslice.

Henry věděl, že to nebude jednoduché. Zkusmo poprvé vyplnil prázdná políčka uprostřed obrazovky a napsal libovolná čísla. Vůbec nad nimi nepřemýšlel, zvolil je zcela náhodně, jak mu právě jednotlivá tlačítka s číslicemi přišla pod prst. Když stiskl enter, stalo se, co vlastně očekával.

'Chybné heslo' hlásal titulek. Pokrčil rameny a soustředil se na číslice na klávesnici. Snad teď bude mít větší štěstí. Vyplnil kolonky ještě jednou a netrpělivě stiskl enter.

Opět se objevilo stejné hlášení. Chyba. Chtěl to vyzkoušet potřetí.

'Máte poslední tři pokusy, poté dojde k explozi', hlásil mu nekompromisně nápis, který se rázem objevil před jeho očima. Uprostřed, přes obdélník pro zadávání hesla, se objevil velký, charakteristický symbol výbušniny, k jehož vrcholku vedl dlouhý doutnák. Jeho konec se náhle rozhořel a šňůra kvapem ubývala. Téměř bleskem shořela a oheň skočil dovnitř bomby. Objevily se rudé záblesky, které prořaly obrazovku. Malé kousky bomby společně s oslepujícími záblesky odlétaly k okrajům a všechno blikalo a svítilo.

Když všechno ustalo, svítil uprostřed obdélníček a čekal na vložení správného hesla. Kolem něj vyskákalo mnoho drobných symbolů výbušnin a mezi nimi červené blesky. Henrymu se zrychlil tep.

Tak stařec to měl až takto pojištěné! Dokonalé varování pro jakéhokoliv vetřelce či nezvaného hosta. Ale není to jen chyták, aby případného zájemce o tajemství odradil? Velice rád by zjistil pravdu, ale opatrnost zvítězila. Když se kolem sebe rozhlédl, viděl natolik neuvěřitelné věci, než by to mohl brát na lehkou váhu.

Byl v koncích, další pokus raději neuskuteční. Riskovat v žádném případě nemůže, je tu přece ta žena, která nemá o ničem nejmenšího tušení a je ve všem zcela nevinna. Nemůže vědět, zda nápis neříká pravdu a někde kolem něj se nějaké výbušniny skutečně nenachází. Kdyby to byla skutečnost, vystavoval by ji velikému riziku.

Zklamaně se otočil se a zamířil k druhému stolu. Sledoval další z obrazovek a pokoušel se zjistit, jaké ta přináší informace. Cestou mu ruka zavadila o cosi ostrého. Byl to tvrdý předmět v jeho pase. Sáhl do ní a vytáhl malý zápisník v tvrdých deskách.

Podvědomě jej vytáhl a otevřel. Zahledl se hned na první stranu, kde byly zapsány sloupky čísel. Byla různě veliká, žádná neměla stejný počet číslic. Když si je letmo prohlédl, všiml si, že z osmi jsou složena jen čtyři z nich. Osvítil ho náhlý nápad.

Vrátil se k počítači a vybral si jedno osmimístné číslo. Pozorně se na ně díval a vyťukal jej do klávesnice. Stiskl enter.

Objevilo se varovné okénko. 'Chybné heslo, máte poslední dva pokusy, poté dojde k explozi'. A varovných symbolů přibývalo.

Henry pohlédl do notesu. Měl ještě tři čísla, ale jen dva pokusy. Znejistěl a dech se mu zrychlil. Trefí se, nebo se dozví, zda v místnosti výbušnina zde opravdu je?

Vybral poslední osmici ze seznamu. Prst se mu až nečekaně zachvěl, když pomalinku tiskl jedno tlačítko po druhém. Zadal s největší opatrností všechna. Enter.

Obrazovka se kupodivu zvolna rozblikala, malinké bombičky kolem obdélníku rychle mizely a nakonec se v ní k jeho překvapení rozevřelo nové okno. Objevila se tabulka, hustě zaplněná množstvím dat. Uviděl před sebou všechny podrobné informace o firmě Dapont.

Náhle si mohl přečíst, o jakou firmu se jedná, co vyrábí, jak obchoduje. Viděl čísla jejich kont, poslední velké pohyby, výnosy za poslední období. Nechyběly odborné posudky renomovaných firem na její další vývoj. Viděl organizačního pavouka, jednotlivé vedoucí sekce, systém kontroly výrobků. Dokonce zahlédl i červeně podtržené funkce s vykřičníky s poznámkou, že lidé na těchto pozicích jsou slabí a ovlivnitelní.

Všiml velké části věnované posudku dalšího rozvoje firmy. Jaký má vývoj, kolik dává do výzkumu, zda nakupuje licence či je sama prodává. Důležitou částí byl dlouhý rozbor režijních nákladů a jejich další vývoj. Stihl si povšimnout výrazné poznámky a nedobrému trendu posledního období. Budoucí situace firmy nebyla hodnocena nejlépe.

Největší část byla věnována rozboru prodeje. Měl zde vytyčené hlavní odběratele, jejich platební schopnost i krátkou perspektivu. Byly zde záznamy o dobrých, ale i špatných obchodech, o nezaplacených fakturách, jež už firma neměla šanci získat.

Nakonec zde měl odborné posudky nezávislých osob na firmu. Znalce, renovovaných firem, výtahy cechovních článků, postřehy laiků, prodavače z obchodů i náhodné kupující. Podle nich si mohl udělat dostatečný přehled o zájmu lidí na firmu a její výrobky.

V dolním řádku byl ještě jeden výrazný titulek. 'Vedení firmy', hlásal. Klikl na něj.

'Zadejte heslo', objevil se znovu protivný obrázek.

Ztěžka si oddechl. Jaké heslo má zase vymýšlet? Rychle natákl na klávesnici číslo, které mu přišlo pod prst. 'Chyba', objevilo se varovné hlášení, jakmile je potvrdil enterem.

Ještě jednou všechno zopakoval. Zase na něj hledělo hlášení o chybě. Chtěl to zkusit potřetí, když postřehl odložený notes. Přejel očima sloupec čísel a vrátil se k obrazovce. Devět okének čekalo na vyplnění. V notesu byla tři čísla po devíti. Vybral prostřední a zapsal jej.

Naskočilo chybné hlášení. Hledal výstrahu o výbuchu, ale ta nyní zde nyní nebyla. Zřejmě se objevovalo jen při vstupních heslech. Mohl proto v klidu zadat další heslo. Ani tentokrát se netrefil. Vyšlo to až napotřetí. Byl rád, že zde mu nikdo bombou nehrozil. Zřejmě by tu zkoušku prožíval mnohem hůře.

Organizační pavouk firmy se před ním ještě jednou otevřel, tentokrát mnohem většího formátu a značně podrobnější. Měl možnost si přečíst jméno ředitele, lidí ze správní i dozorčí rady, kontrolní a schvalovací orgány. Uviděl čtverečky s označením jednotlivých funkcí a v nich zapsaná jména lidí na těchto pozicích.

Vedle následoval podrobný popis osobních charakteristik a ohodnocení. Věk, stav, počet dětí, vzdělání, vlastnosti, záliby. Víc byly rozebrány jejich silné a slabé stránky a tím i jejich vliv na chod firmy. O každém člověku z firmy věděl prakticky vše. Dokonale rozebráno a ohodnoceno. Mohl se dočíst, kdo je na svém místě, kdo se tam dostal protekčně a kdo na funkci nestačí. Místa obsazená slabými lidmi byla doplněna červenými vykřičníky. V tomto případě byly tři a všechny u pracovníků v nejvyšším velení!

Poznal nejslabší a nejsilnější místa ve firmě, takže si o ní mohl udělat komplexní obrázek. Jen za tu malou chvíli měl dojem, že ji zná velice dobře. Kdyby byl obchodníkem na burze, byla by to dokonalá příručka, jak přistupovat k nákupu či prodeji akcií této firmy.

Henry se posadil na jednu ze židliček. Vrtěl hlavou a díval se na obrazovku. Takový podrobný ekonomický rozbor nečekal. Bylo zřejmé, že stařec měl někde dobré kontakty a mohl si zjišťovat ty nejtajnější informace o společnostech, jež ho zajímaly.

Pohlédl do notesu. Shluk čísel, která zpočátku nikomu nedávala smysl a vypadala jako stařecké dementní poznámky, náhle dostal svůj řád. Zřejmě každé číslo obsahovalo kód. Na nějaký stupeň informací v počítači, ale možná nejen to.

Když pozorněji pohlédl na velikost jednotlivých čísel, dospěl k podezření, že ta nejdelší mohou být hesla k bankovním účtům. Alespoň nyní mu to tak vypadalo, ale potvrdit to nemohl. Neznal jména bank ani jejich výpisy. Ale přesvědčení, že by tak mohlo být cítil velice silně. Měl u sebe klíč, jímž si mohl odemknout každé tajemství, které měl stařec před světem schované.

Uslyšel povědomé zvonění telefonu. Mobil, vibrující v pouzdře u jeho boku hlásil, že tentokrát zvoní opravdu on. Vytáhl jej a pohlédl na displej. Greg Maltanick, dočetl se.

"Co ten mi teď může chtít?" podivil se Henry, když tiskl přijímací tlačítko.

"Nezdar Henry," ozval se bodrý Gregův hlas. "Mám pro tebe také dnes novou informaci o dalším případu."

"Už zas? A není to zase takový omyl jako poprvé?" zeptal se nejistě Henry. Byl sice rád, že se mu Greg ozval a myslí na něj, aby jej o nějaké události informoval, ale v tuto chvíli se mu to nehodilo. Byl příliš zaujat vývojem v oběšencově pracovně, než by měl chuť se pouštět do něčeho dalšího. Navíc se tento případ jevil stále zajímavěji a čím více jej odhaloval, tím více do něj propadal. Rýsovala se velká šance, že se z toho vyklube parádní případ na titulní stranu.

"Neboj, tentokrát to je opravdu rána," dodal zachmuřeně Greg. Henryho letmo napadlo, zda mu má skočit do řeči a říci mu o chybě, jaké se při vyšetřování případu se sebevraždou dopustil. Rozhodl se zatím mlčet.

"Stala se tu vražda, tři lidi, asi na místě hotoví. Pachatel se po všem zastřelil. Právě to vyšetřujeme. Budeš o tom psát?"

Henry se zamyslel. Tak tohle je skutečně velký případ. Určitě to bude veřejnost zajímat a bude na všech relacích. Pohlédl kolem sebe. Má to tady skončit a vrhnout se na klasickou novinářinu? Nemohl se rozhodnout, ale nakonec se

rozhodl vsadit všechno na jednu kartu. Kolem něj bylo plno tajemství a záhad. Mohl zde zjistit něco mnohem závažnější a podezřelějšího. Ví o tom jenom on sám, takže nikdo jiný o tom psát nebude. Má proto šanci na jedinečnost zprávy. O mrtvolách bude psát kdekdo.

"Už to ví z Čistého nebe?"

"To víš, že už to vypátrali. Prý jsou na cestě a míří sem jejich největší štáb. To tu bude na padesát lidí."

"Tak to nechci," rozhodl se Henry. "S radostí jim to přenechám, určitě tam bude mezi novináři pěkná tlačenička." Zasmál se kysele a s úšklebkem přejížděl tajemné monitory. Duši mu zaplavovalo teplo.

"Tak to jsi celým ty," čertil se Greg, "pořád chceš nějakou ránu a když, ji mám, odmítneš to. Já nevím, co ode mne čekáš."

"Budeš překvapený, ale ty jsi mi už pořádnou ránu řekl. A možná největší v mém životě."

"Já? Kdy? Vždyť jsem ti od včerejška nic neřekl. A to jsi měl plno připomínek, jak jsem ti v kanceláři zavařil. Člověk aby se bál ti něco říct."

"Asi tě překvapím, ale ten nedůležitější typ jsi mi dal právě včera. Byla to nejkrásnější zpráva, jakou jsem od tebe slyšel."

"Včera? To jsme spolu mluvili o té mizerné sebevraždě. Nic víc se, pokud si pamatuju, nestalo."

"No právě, to je ono."

"Tak to je ta rána? Ještě včera jsi kňučel, žeš to od šéfa pěkně schytl a dneska to je největší rána? Zbláznil ses, nebo jsi sjetej?"

Greg se zamračil a vypnul telefon. Ruka s mobilem mu bezvládně spadla do klína. Henry se zřejmě zcela pomátl a on s magorem mluvit nebude. Před ním se válí čtyři těla provrtaná kulkami a on by měl řešit duševní poruchy svého kamaráda. Ztěžka se postavil ze židle a přistoupil k jednomu z techniků.

* * *

Jack začal nervózně přecházet po místnosti. Míjel pracovní pult, za kterým doposud vždy sedávala Eileen, sem a tam. Přemýšlel o situaci a zvažoval, co se stane dál. Ještě před několika minutami byl spokojený a klidný, ale stačil jeden telefonát a všechno se změnilo. Teď byl nervózní a vyplašený, svět mu připadal zlý a velice nevlídný. Jak tak stál a probíral své možnosti, vstoupil jakýsi muž.

Krátké kárované sako, modrá košile a kravata, bílé kalhoty a krémové lesklé boty. Trochu výstředněji oblečený na jeho vkus. Určitě dobře honorovaný člověk, který nemá problémy s penězi.

Prolétl zrakem místnost a zamířil k Jackovi. Ten o něm příliš nepřemýšlel - zřejmě nějaký klient - pomyslel si. Takových tu mají denně desítky. Místo radosti z dalšího zákazníka se dostavil nepříjemný pocit. Současně jej napadla otázka - kdeže jsou vlastně děvčata, aby se mu mohla věnovat? Eileen tu není, aby je zavolala. Už se rozhodoval, že to udělá za ni.

"Přejete si?" zeptal se, aniž se na něj nepodíval.

Před očima se mu objevila jakási průkazka a Jack sebou okamžitě poplašeně trhnul. Jestli jej něco v tuto chvíli dokázalo totálně vystrašit, pak to byla průkazka. Muž s ní prudce přejel před jeho obličejem a zase ji schoval do kapsy, kde byla před chvílí. Ani si nestačil zjistit, kdo to je.

"Jose Frederick, zpravodaj Čistého nebe. Měl bych pro vás několik otázek pro náš časopis."

Až nyní si znatelně oddechl. Tak tahle průkazka byla jedna z těch, které se obával ze všeho nejméně. Věřil, že s písálky bude rychle hotový.

"Jsem vám k dispozici, čím vám mohu sloužit?" zeptal se a do obličeje se mu vracel klidný výraz.

"Domlouval jsem se s madame Eileen, že si o něčem popovídáme. Už dvě hodiny jí volám, zda mohu přijít, jak jsme byli domluveni, ale neodpovídá mi. Nevíte, kde bych jí našel?"

"Sám po ní už nějakou dobu pátrám. Odjela, aniž mi cokoliv řekla. Když jsem zde ráno byl, stálo její auto na svém místě, ale už tam není. Syn tvrdí, že se jela podívat, jak probíhá stavba jejich nového domu."

"Kde to je? Že se nezminila a přitom velice po schůzce toužila. Když jsme ji domlouvali, tak tvrdila, jak je pro ni nesmírně důležitá a jaké závratné informace mi poskytne. Stále opakovala, že zde určitě bude."

"Nemohu vám za ni odpovědět. Ale třeba vám pomohu, o co jde?"

"Před týdnem zde byl jeden z hostů, který nás enormně zajímá. Už velice dlouho o něm sbírám informace a údajně právě o něm mě chtěla madame dát zprávu. Chtěli bychom o něm napsat nějaký článek."

"Jste komik nebo co? Bulváru žádné informace nepodáváme a o našich klientech teprve. Jsou to samí solidní lidé. Určitě jste se spletl, Eileen by o takové věci s vámi určitě nemluvila."

"Tvrdit můžeme každý své. Od majitele vykřičeného domu takový názor zní neobyčejně zajímavě. Nebudu jej komentovat, ztráceli bychom čas. Ale chtěl bych vás upozornit, že jsme za rozhovor madam předem zaplatili. A nebyla to právě malá částka. Takže pochopte, chceme své peníze dostat zpět. My jsme slovu dostáli a účet vyrovnali. Teď předpokládáme, že splníte i vy svou povinnost a informace nám dodáte. Faktem zůstává, že vás k tomu nemůžeme nijak donutit. Ale kdyby jste si to nakonec rozmysleli, máme jiné prostředky, jak se k našim penězům dostat. Ale to bych vám nepřál, nebylo by to pro vás právě ideální řešení. Trochu bychom se museli na váš podnik zaměřit a důkladně vaše aktivity probrat. Jsem si jist, že by se tu pár velice zajímavých námětů pro náš list nenašlo. Nemusím vás přesvědčovat, že by po takových informacích naši čtenáři velice ochotně skočili. Těch pikantností, co bych zde našel, nemám šanci kdekoliv jinde objevit."

Jack se krátce zamyslel. Věděl dobře, že ten člověk má pravdu. Nebylo by moudré rozdráždit nejlítějšího tygra v oblasti a poštvat jej proti sobě. Dráždit bosou nohou hada by bylo bezpečnější, než právě tohoto reportéra nechat odejít s prázdnou.

Pokud mu Eileen něco slíbila a dostala zapláceno, určitě se nenechá lehce odbýt. Obzvláště, jestli tuší tučné sousto pro svůj bulvár. A právě v této chvíli by byl velice nerad, kdyby na sebe, nebo na cokoliv kolem podnikání v tomto domě přilákal pozornost médií. A Čisté nebe byl ten neklasičtější bulvár, jaký je možné si představit. Má spoustu nedočekavých čtenářů, kteří věří každé blbosti, jenž se na jeho stránkách objeví. Pokud nebude spolupracovat, napíší si jednoduše sami, co budou potřebovat. Čtenáři, pro které píše nikdy nechtějí znát pravdu, touží po skandálech za každou cenu, ať jsou vycucané z jakéhokoliv prstu. Určitě je nebudou šetřit, spíše naopak.

"Dobrá, souhlasím. O koho máte zájem?"

"Říká vám něco jméno Leonard Coroand?"

Zazněla přímá otázka, při které se začal reportér svým slídliským zrakem rozhlížet po okolí. Dosud s úsměvem stojící Jack sebou polekaně trhnul. Jak by také to jméno neznal, slýchal jeho hlas přece každý den! A často i několikrát. Zněl mu docela zřetelně v uších, perfektně jej poznal po prvních slabikách. Oznamoval mu přesné instrukce. Co dělat, jaké hosty pozvat, koho a jakým způsobem pohostit, kterou z žen kam poslat aby zkorumpovala či koupila nějakého člověka.

"Proč se zajímáte právě o něj?"

"O tuto osobu se zajímáme už nějaký čas. Je poněkud tajemný. Zjistili jsme, že je majitelem řady firem, významným akcionářem mnoha firem, vlastníkem několika sportovních klubů. Přitom jej zatím ještě nikdo neviděl. Je jako duch. Často se o něm mluví a nikdo neví kdo to je. Podařilo se nám zjistit, že má cosi společného s vaším podnikem."

"Nemá, jdete pozdě," odsekl Jack. Pátrání bulváru tímhle směrem se mu vůbec nelíbilo.

"Ono se snad něco ve vlastnictví změnilo?"

"Ano. Pan Coroand převedl podíl ve firmě na mě. Bezpodílově. Jsem jediným vlastníkem a on zde už nemá žádné slovo. Takže vaše pátrání v tomto domě je zbytečné."

"Kdy jste ho viděl naposledy?"

"Mluvil jsem s ním předevčírem."

"A kdy viděl?"

"Nevím, už to je velice dlouho, tak půl roku," odpověděl Jack velice nejistě. Neklidně se přitom ošíval a snažil se vyhnout novinářově pohledu.

"Jak vypadá? Popište mi ho, chci jeho vzhled."

"Nevím, nepamatuji se přesně. Něco mezi padesátkou a šedesátkou. Vyšší čelo, méně vlasů, odstávající uši, orlí nos. Stačí?"

"Trvám na své původním požadavku. Můžete mě spojit s madam Eileen?"

"Nemohu. Už jsem to zkoušel, ani mě nebere telefon."

"Nejděte nějaké řešení, je to ve vašem zájmu, již jsem vám řekl proč."

"Až se vrátí, dám vám vědět. Ale stejně od ní nečekejte žádné další informace. Všechno důležité bylo mezi panem Coroandem a mnou."

"Vítám vaši vstřícnost. Takže dobrá. Kam jste posílali děvčata ve dnech 18. a 19. minulého měsíce?"

Otázka byla naprosto přesná. Jack si okamžitě vzpomněl, oč se tehdy jednalo.

Přijeli dva pánové z počítačové firmy Federena. Coroand již dlouhou dobu šel po jejich akcích, když je ohodnotil jako velice zajímavé. Nechtěli však přistoupit jak na samotný odprodej, tak na požadovaný počet. Proto se Jack s Coroandem domluvili na obvyklé fíntě. Poslali jim děvčata, aby se s nimi trochu pobavila.

Ta je nejenže opila, trochu si s nimi zaškádčila, jak se od nich dalo čekat, ale trochu jim dala čichnout jedné omamné látky pro větší povolnost. Celá akce byla tajně zachycena kamerami a mikrofony. Vše pro případ, že by bylo potřeba vyvinout větší nátlak, jak donutit majitele akcí k jejich prodeji.

Když byli uprostřed radovánek a nejvíce zmožení drogami, společně je donutili podepisovat smlouvy. Otupělí hosté se již nezmohli na odpor a převedli, co se od nich požadovalo. Coroand dostal, co chtěl.

Když se to majitelům firmy všechno po několika dnech vyjasnilo, chtěli je žalovat. Ale fotografie mužů uprostřed skupiny nahých žen a kouřících zakázané látky je odradila. Obětovali většinu ve firmě, aby nakonec zachránili svou vlastní čest a uchránili se před zatčením.

"Byla na obvyklém večíрку. Pořádáme je pro naše zákazníky velice často. A musím podotknout, že sklízíme jen samou chválu, naši klienti jsou nadšení a často nás žádají, abychom je zopakovali. Proto nevím nic, co by se v těchto dnech konalo něco výjimečného."

"Co akce s majiteli firmy Federena. Neříká vám nic? Nedělo se tam něco mimořádného. Něco, co byste mi chtěl říct a trochu ji objasnit?"

"Máme příliš mnoho zákazníků, než bych si mohl jednotlivé jména a akce pamatovat. Proto jen usuzuji, že to byl běžný večírek pro pobavení pánů. Nic mimořádného. Nemám, co k tomu dodat, podle mne nebyla ničím zvláštním zajímavá. Naprosto standardní akce."

"Tady je právě ten rozdíl mezi vámi a madam Eileen. Ona se nám o ní již tak trochu rozpovídala a byly to samé zajímavé věci. Potřebuju ji vlastně už jen doplnit a některé detaily upřesnit."

"Opakuji, nemám k tomu co dodat. Tehdy to nebylo nic mimořádného a já si detaily stejně nepamatuji. Podobných akcí tu bylo v poslední době velice mnoho."

"Nechcete říct, nevádí. Já si to zjistím jinak. Předě mnou pravdu nezatajíte. Když se do něčeho pustím, dosáhnu svého. Ale musím vás varovat, Jacku. Od této chvíle jsem všude s vámi, máte mne neustále v patách a jako stín se nehnu od ničeho, co děláte. Prozkoumám veškerou vaši činnost za poslední roky a najdu, co potřebuji. Až budu mít dostatek důkazů, zničím vás, na to vemte jed. O akci s firmou Federena již vím téměř všechno, chybí mi jen několik posledních detailů a je jen otázkou času, kdy je seženu. Za vaši neochotu spolupracovat tvrdě zaplatíte, nenechám vás ani na okamžik v klidu. Udělal jste chybu, že jste mne odmítl. To se nevyplácí."

"Opravdu u nás maříte zbytečně čas. Neobjevíte nic zajímavého. Zvláště pro váš časopis, jsme seriózní firma, tedy pokud si neplánujete něco vymýšlet."

"To v tomto případě opravdu nemám zapotřebí. Už nyní toho na vás vím tolik, že to bude bomba. Ale já chci zjistit

všechno, najít veškeré souvislosti a celý případ si vychutnat. Bude to lahůdka a vy budete ta třešnička zcela na vrcholu té šlehačkové hory. Já jsem totiž Geiger."

"Ale říkal jste, že se jmenujete Frederick."

"Nevíte, co to je Geiger? To je počítač. Počítač neviditelného radioaktivního záření. Snímá je, vyhodnocuje a zobrazuje na stupnici. A já jsem také takový Geigerův počítač. Vnímám neviditelná záření a zobrazuji je. Záření problémů, tajemství, záhad, podvodů a nepravostí. A z vás sálá mocná síla. Kloaka všeho hnusu, co se posbírá v tomto městě. Má ručička na stupnici ukazuje velmi vysokou hodnotu. Varovně bliká a hlasitě cvrliká. Dokud si nepřičtu co skrýváte a neodhalím vaše tajemství, nedám vám pokoj. Už s tím, co mám, by se policie zvedla ze svých tlustých zadků a mazala pro vás. Na pořádnou žalobu by to stačilo a docela slušný trest také. A to jsem teprve na začátku. Spolupracujte, jinak se na vás vyřídím jak hurikán v Karibiku. Tuším, že vy budete tučné sousto pro náš časopis."

* * *

Greg Maltanick obcházel jednu skupinu za druhou. Nahlížel do jejich záznamů, srovnával zjištěné výsledky. Měl před sebou první výslechy svědků, kteří ve vedlejších místnostech všechno viděli či slyšeli.

"Tak pachatele bychom měli, doličnou zbraň a oběti taky. Chybí nám už jen motiv, proč tohle všechno udělal. Muselo to být dosti závažné, když se rozhodl tohle všechno udělat," obrátil se ke svému kolegovi, který jej všude doprovázel.

Sám ale nevěděl, zda měl na parťáka štěstí či smůlu. Tomy byl mladší než on, ale zádušný, neustále zamyšlený a strašně málo toho namluvil. Avšak když se ozval, bylo to pokaždé to nejrozměšnější, co se v dané chvíli dalo říct. Také teď neodpověděl, jen mlčky přikývl.

"Zbraň už je na balistice a jsou provedeny zkoušky ověření totožnosti?" zeptal se Greg mladého vyšetřovatele, který se motal kolem něj.

"Ano pane," odpověděl dotázaný, postavil se do pozoru a očekával další rozkazy. Greg však žádné neměl, všichni věděli, co mají dělat a tak se jim nehodlal zbytečně plést do práce.

"V kapse je nějaký dopis, pane," podával mu najednou jeden z vyšetřovatelů, klečící u těla vraha jakýsi papír, který našel v zadní kapse kalhot.

"Co to je?" zeptal se ostražitě.

"Vysvětlení jeho činu. Podrobně napsal, proč to udělal."

Greg očima přelétl list a přečetl nepříliš dlouhý dopis, psaný rukou. Roztřesenou, nejistou. Jako by se snažil vrah napsat své doznání co nejrychleji, aby je měl co nejdříve hotové. Vůbec z něj nevyznívala obvyklá touha vrahů - vyzpovídat se ze svého krutého činu. Tento chtěl jen jedno: objasnit motiv činu. Napsal jen strohá fakta, jež jej k rozhodnutí vedla.

Takže se dozvěděl i poslední věc. Jaký motiv toho muže k tak děsivému činu dohnal.

"Jak zní vrahova verze pravděpodobně?" obrátil se zamyšleně na psychologa Gena, který právě řešil nějaké problémy kolem mrtvolý sebevraha.

Vytáhlý elegant, nezvykle štíhlý a vysoký. Krátce střižené vlasy, jemný knírek. Velice pečlivě oblečen do elegantního obleku. Modrá košile a kravata, béžový oblek. Hnědé boty zářily jak hvězdy na nebi a svědčily o pečlivosti, jakou jim pán věnuje. Jen třpytivý červený kámen na sponě u kravaty nepůsobil harmonicky, jakoby tam ani nepatřil. Nezapadal do ladného celku, jaký jeho oblek tvořil. Kdo Gena znal tak věděl, že to je památka na bratra, který jako vášnivý speleolog zahynul v jedné z jeskyní a spona byla jeho nejoblíbenější. Gene si ji jako památku ponechal a neustále ji nosil. I když se k často k danému obleku nehodila.

Kdykoli na toho muže Greg pohlédl, pokaždé si musel připomenout, kdože to vlastně je. V takové postavě by člověk psychologa zaručeně nečekal.

"Odpovídá," pokýval muž hlavou, "také svědkové potvrzují jeho slova. Prý něco v tom duchu pronesl, než začal střílet. Jestli opravdu došlo k nějaké zločinu a on při něm přišel o rodný dům, je možné s podobným zkratem počítat. Jako motiv bych takové jednání připustil."

Greg byl spokojený. Všechno směřovalo k tomu, že i tento případ bude úspěšně zakončen.

"Máte tady zástupce tisku," objevil se mu za zády jeho zástupce, "chtějí informace o případu."

"Nick McGerrack z Čistého nebe," pronesl muž, který se vynořil zpoza něj. "Co mi k tomu můžete říct?"

Greg se nejdříve zakabonil a nasadil kyselý obličej. Jestli něco nenáviděl, tak podávání informací tisku. Něco říct, aby byli spokojeni, přitom neprozradit víc, než je třeba, aby nevyplašili pachatele, nikoho předem zbytečně neobvinít či nepošpinit, aby si na něj nemohl stěžovat. Vždycky to byl velký problém. Musel si během rozhovoru dávat pozor na každé slovíčko a on přitom nebyl nijak obratný řečník. Kolikrát řekl víc, než měl a byly z toho nepříjemnosti.

Když se zbavil poslední nepříjemné povinnosti, chystal se s kolegy k odchodu. Jejich práce byla u konce, teď budou ještě čekat na výsledky z laborky.

"Matte, můžete to zakončit. Ať ta těla uklidí," kývl na jednoho ze členů jeho skupiny, který odešel přivolat opodál čekající posádku pohřebního vozu.

"Hughu, až to dokončíte, stav se u mě, probereme výsledky," plácl po ramenech kolegu, který se svou skupinou prohlížel dokumentaci společnosti.

Vždycky ho obdivoval. Prohrabovat se horami papíru, projíždět knihy objednávek, zakázek, kontrol, sledovat účty, nákupy a prodeje, kombinovat, zda všechno souhlasí a navazuje. Hledat nejasné datum, špatný útržek, nepřesné záznamy a ty pak dále pítvat. Mít na to svatou trpělivost a ještě se v tom dokázat vyznat. Nic pro Grega, který rád pátral po fyzických problémech, hledal stopy, dával dohromady spojitosti. Zato milovaná činnost pro Hughu. Ten se v rozborech všemožných dokladů přímo vyžíval.

Seděl v autě a směřoval k centrále. Měl trochu času, aby uvolnil své upjaté myšlenky.

Náhle se mu vybavil poslední hovor, který měl s Henrym. Dokonale jej znátl. Jak je možné, že se najednou tak změnil? Proč mu včera za hlášku o případu vynadal a dnes je z ní nadšený a dál na ní pracuje a přitom takovou pecku, co mu nabízel, nevzal? Stále před sebou viděl rozjařenou tvář zástupce konkurenčního bulvárního tisku, který hltal každé jeho k šílenému činu a celý se trásl, aby to mohl dát na první stranu. Tak proč to Henry odmítl?

Nebo že by něco na tom případě našel? Nesmysl, prošli všechno důkladně a společně se shodli, že je v něm všechno jasné. Věřil si, vždyť se jim dosud nestalo, že by během vyšetřování udělali chybu. Alespoň ne takovou, aby o ní věděl. Včera všechno směřovalo k jasnému výsledku. Souhlasily důkazy, vyšetřování stop, výsledky svědků. Ze všech přítomných detektivů nebyl jediný, kdo by měl k závěrečnému vyhodnocení připomínku. Proto případ posoudili jako uzavřený.

Přesto podivný červík vrtal v hlavě dál. Co tam tedy Henry hledá? Našel něco, co jim uniklo? Takovým způsobem se ještě nikdy nezachoval.

Vysílačka v autě zapíjala. Byl to šéf. Popadl mikrofon.

"Slyším."

"Mám pro vás další práci," pronesl šéf chladně. "Je zde hlášení z Pink Cats, mají tam pohřešovanou osobu."

"Cože? U koček se někdo ztratil?"

"Ne někdo, samotná mamá," opravil ho šéf.

"Eileen?" neskryvaně se podívil Grag.

"Jo, ta."

"A proč to tam nejede udělat Danteur? Já mám přece rozdělanou tu hromadnou vraždu," bránil se Greg.

"Ten před hodinou odjel se svou partou k Východnímu mostu, je tam nějaký sebevrah a chce skočit dolů. Stojí na pilíři a rozhoduje se."

"Cože? Z pilíře? Vždyť ten je skoro patnáct metrů vysoký! A řekl mu někdo, že dnes je pod mostem výška vody jenom něco přes metr? Jestli skočí, bude z něj pěkná placka."

"To je právě ono. Proto jsem tam musel poslat Danteura. Tohle nemůže dělat nějaký nezkušený nováček."

"Ani Thomasan nemůže?"

"Ne, ten šel sundávat kočku, co vylezla na střechu a nemůže dolů."

"Jakže, kočku? To snad nemyslíš vážně! Přece tu nejsme na sundávání koček ze střech, ať to raději přenechá hasičům! Já řeším hromadnou vraždu a on honí pitomý kočky."

"Jo, jenže ona je na římse čtvrtého patra. Jedna starší ženská pro ní lezla a zůstala tam, nemůže nahoru ani dolů. Nějaký chlápek to zahlédl a chtěl ji zachránit. Vylezl za ní také a protože byl těžký, kus římasy pod ním odpadl a on zůstal na té fasádě viset taky. Jeho kolega mu přistavil žebřík, aby mu pomohl a když lezl nahoru, žebřík se svezl na stranu a muž spadl na chodník. Jak padal, strhl baldachýn zahrádky s občerstvením a všechno to spadlo na dvanáct lidí, co pod ním sedělo. Když to padalo, ta velká hadrová plocha, lekl se jí řidič dodávky, co právě projížděl kolem po silnici, a strhl volant. Jenže právě vjížděl do křižovatky a narazil do odbočujícího taxíku, který čekal, až projedou protijedoucí auta. Tím ho na ně odhodil a protože s tím nikdo nepočítal, nabouralo do sebe postupně sedm aut. Jsou tam ranění, někteří ošklivě. Následně se tam shromáždilo takové kvantum čumilů a radilů, že zastavili provoz nejen na silnici samotné, ale dvou dalších křižovatkách. Naproti v baru se šel kuchař podívat, co se děje a zapomněl na jídlo na plotně. To po chvíli vzplanulo a vznik docela pěkný požár a doposud ho nedostali pod kontrolu. Takže se tam sjíždí sanitky, požárníci a volný lidi od strážníků. Prostě co má ruce a nohy."

"Proboha!" vzdychl Greg. "Budu dělat raději vraždy. V žádném případě nechci nikdy pracovat na záchraně koček. Až zapíšeme zápis z vyšetřování a projedeme uzávěrku, hned se na to mrknem."

10.

Max vešel do místnosti a zkontroloval všechny stoly. Byl spokojen, všichni už byli na svých místech. Dokonce i Barbara, která od něj v noci odešla, aniž věděl kdy. Nyní seděla s hlavou zabořenou do monitoru a ani na něj nepohlédla. Zasedl za svůj stůl a klepl do počítače.

Potemnělá obrazovka ihned naskočila a on netrpělivě navolil první tabulku. Kochal se jí, mnohokrát si ji prohlédl odshora dolů a naopak. Na rtech mu hrál nadšený úsměv, byl na výsost spokojený. Včerejšek mu přinesl docela slušný zisk.

Jen některé výsledky mu kazily náladu. Dobře věděl, v čem je problém a že nutně vyžaduje rázné řešení. Již nějakou dobu je odkládal. Znamenalo nepříjemné jednání a takové neměl rád, snažil se mu vyhnout. Ale teď, když je celková situace úplně jiná, nemůže jinak. Musí zasáhnout. Bude muset kriticky vyhodnotit práci jednoho člena týmu. Již nějaký čas jej sleduje a se zděšením pozoruje horu narůstajících chyb a omylů. Nejvíce mu vadilo, že to je žena.

"Lízo, Dicku a Barbaro, pojd'te se mnou do zasedací místnosti."

Vyzval podřízené a jako první zamířil ke dveřím. Za sklem bylo vidět moderní stůl s několika židlemi. Všichni tři jmenovaní nasadili překvapené výrazy a vykročili rychle za ním.

Vešli do menší místnosti a rozsadili se podle svého zvyku. Max v čele. Prázdné bílé zdi působily stroze a vyvolávaly v nich ještě větší nervozitu.

"Lízo, zjistil jsem chybu ve vašem vyhodnocení akcií ve včerejším hlášení. Burza v Tokiu hlásila index Bonisitu 147,8 a ne 147,6, jak jsi uvedla. Tvoje chyba znamenala ztrátu!"

"Nevím, jak se to mohlo stát."

"Není to poprvé. Minulý týden jsi špatně zařadila ThernEm. Nepatřil do kolonky 3, ale 8. Také jsi špatně vyhodnotila zprávu z Hamburku. A den předtím jsi nepostřehla, že v Londýně stouply akcie Frucastu ze 116 na 146! Připravila jsi mě o strašný peníze. Budu to muset řešit. Takových chyb se specializovaný pracovník, pracující v naší firmě, nesmí dopouštět. Myslíš že dočasné převedení na jiné místo by zatím stačilo? Nechci se s tebou rovnou definitivně rozloučit. Dosud jsem byl s tebou spokojený."

Pronesl ostrým hlasem a podíval se na Lízu. Všichni byli takovým úvodem zaskočení. Líze vyhrkly do očí slzy. Chvilí bylo ticho.

"Neunáhli se, Maxi," pronesl potichu Dick, "třeba se jen spletla v přemíře snahy. Někdy se to stává."

"Nikdo se tady nesmí plést. A už vůbec se to nebude omlouvat přemírou snahy. Na takové úsilí kašlu!"

"Někdy se to stane i jiným přičiněním."

"Neznám takové slovo a nemíním tím cokoliv omlouvat."

"Také to může být úplně jinak."

"Jak jinak?"

Nastala chvíle úmorného ticha. Max čekal ve vyzývavé póze na odpověď, Dick nevěděl, zda má odpovědět. Netrpělivě poposedával a kousal se do rtů.

"Nenosí brýle."

Dick pronesl do ticha informaci, kterou věděl jen on, zatím.

"Co? Jak to? Co to znamená, nenosí brýle?" podivil se Max.

"Má slabší zrak a brýle má už dlouho předepsané. Myslí si, že je v nich ošklivá. Stydí se za to," skočila jim do řeči náhle Barbara.

"Jak ty to víš?" opravdově se podivil Dick.

"Psala ti to."

"Napsala? Jak to víš? Ty čteš moje e-maily? Maxi, jak je tohle možné? Jak se to mohlo stát, protestuji. Musíš s tím něco udělat, to je zásah do cizího soukromí."

"Tys jí to řekl, tys jí všechno prozradil. Mělo to zůstat mezi námi," zavzlykala náhle zcela zoufalá Lída a s očima zalitými slzami vyběhla ze dveří. Všichni ztichli a překvapeně se dívali na otevřené dveře, jenž po ní zůstaly.

"Nevěděl jsem to," přiznal Max. "To ale nic nemění na tom, že kvůli tomu můžu přicházet o peníze. O hodně peněz."

"Už zase říkáš, že o peníze přicházíš ty! Opakuješ to již naprosto automaticky," obrátila se k Maxovi Barbara s pátravým výrazem.

"Já taky... a také... Bradáč."

"Neříkáš to přesvědčivě."

"Říkám jak to je. A s Lízou nějaké řešení musím najít. Těch chyb už udělala hodně."

"Měl bys to vyřešit jinak," pronesl nejistě Dick.

"Jak? Máš nějaký nápad? Pokud zasahují její soukromé problémy do výsledků firmy, není to akceptovatelné."

"Musíš jí přimět, aby si ty brýle na práci brala. Myslí si, že ji dělají starší, proto se jich bojí. Ale máš pravdu, že z toho vznikají chyby."

"Ale já nemůžu doplácet na její omyly. Jestli se stydí chodit v brýlích, je to zcela její problém. Nevím, zda se mi podaří ji k tomu donutit."

"Když bude mít brýle, nebude dělat chyby. Jinak je přece velice schopná. Takovou na její místo těžko seženeš. Je ostřílená pracovnice, zapracovaná a zkušená. Jestli vezmeš nějakou mladou, budeme s ní půl roku zápasit, než ji něco naučíme."

"Hm..., asi máš pravdu. Promluví s ní o tom."

"Je v poslední době přecitlivělá, má problémy."

"Jaké problémy? Osobní? To by mi ještě chybělo. Nakonec ji opravdu budu muset propustit."

"Řeší vztahy s mužem, chce od ní odejít a tak si vzala do hlavy, že je stará a zbytečná. Těžce to snáší. Syn se jí nedávno rozešel s ženou a přidal se k nějaké pochybné sektě, neví kde je. Byl její jediná životní radost, když to s mužem neklapalo," pronesla potichu Barbara.

"To víš také z dopisů?" zařval Dick a vyskočil ze židle. Všechny tím překvapil, byl vždycky známý svou klidnou a rozváznou povahou. Takto rozčileného jej ještě neviděli. I Max se na Barbaru překvapeně zadíval. Barbara vynesla na světlo některé soukromé informace, které měl znát jenom on.

"Co pořád šťouráš do cizích věcí? Do toho ti nic není. Měla bys raději..."

Do dveří vpadla jak velká lavina Sarah.

"Neseděte tady jen tak. Stal se děsný průšvih! Líza skočila z okna!" zařvala z plných plic a vyběhla ven.

Všichni nejdříve seděli jako opaření, nikdo se ani nepohnul. Pak naráz, jako by se domluvili, vyskočili a spěchali za ní. Místnost u počítačů byla prázdná, McCain i O'Connell se již běželi podívat k otevřenému oknu na chodbě, u kterého ještě před chvílí stála roztřesená Líza.

Doběhli k nim a podívali se dolů. Tam, na chodníku o čtyři patra níž, před řadou zaparkovaných osobních aut, leželo na zemi bezvládně Lizino tělo. Ruce i nohy roztažené, hlava podivně zkroucená. Vždy pečlivě upravené šaty měla zmuchlané a pokročené kolem sebe. Nebyl to pěkný pohled.

Když za několik minut poté odmítla záchranka tělo naložit, pochopili, že s ní do budoucna nemohou počítat. Skupina policistů z vyšetřovací skupiny vstoupila do místnosti a zamířila k bledému Maxovi. Ten seděl zničeně u svého stolu a hleděl do monitoru.

Na obrazovce přebíhaly různé informace, ale on je nevnímal. Byly to už tři dny, kdy jej pronásledovala jedna rána za druhou. Bylo to jako trest za čin, který zřejmě neměl udělat.

* * *

Jack vybral jeden balíček bankovek a strčil jej do kapsy. Pár minut poté již uháněl ve svém voze ulicemi města a mířil do jeho zastrčených částí. Věděl dobře kam jede, byl zde několikrát. Pokaždé si na ně vzpomněl, když se dostal do úzkých.

Projel hlavními bulváry a zabočil do úzkých a méně vzhledných uliček. Nakonec zastavil u jedné z mnoha rohových hospůdek, které zde byly téměř na každém kroku. Vystoupil a opatrně rozevřel odřená dveře.

Těch několik málo hostů, co zde posedávalo, rychle obhlédl. Ulehčeně si oddechl, když uviděl hledanou tvář. Rázně k němu vykročil. U stolu seděli dva muži. Sklonil se k jednomu z nich a lehce jej plácl přes rameno.

"Zdar Eliote, potřebuji s tebou mluvit."

Muž se na něj překvapeně podíval, ale pak se beze slova zvedl a šel za ním. Zamířili ke stolu až zcela v rohu místnosti, kde nemohli být rušeni a nikdo nemohl jejich hovor slyšet. Jack se posadil a pozorně sledoval Elliota, který si sedal naproti němu.

Elliot Marschall - vytáhlý elegant. Načesané světlé vlasy mu již výrazně zeshedivěly, stříbrem prokvetlý měl i knírek pod nosem. Byl dokonalým svůdcem, žádná žena mu neodolala. Podléhaly jedna za druhou a velice ochotně. Žádná však netušila, že pod jemným, téměř nevinným obličejem, se skrývá bestie, schopná naprosto všeho. Vypadal tak neškodně, že si žádná neuměla představit, co všechno dokáže. Když mu žena nebyla po vůli dobrovolně, či se více napil, zbil ji. Krutě, nelidsky, nepřičetně. Často měly po setkání s ním očividné šrámy. Kupodivu žádná z nich si nikdy nestěžovala.

Ale Elliot byl schopen daleko horších věcí.

Přepadli kdysi s kamarády banku, surově zbili zaměstnance a ukradli co mohli. Když je chytili, dostal dva roky. Pak se porval v jednom z přístavních doků a sok skončil s přeraženou páteří a zlomenými žebry. Nikdy již z vozičku nevstal. Elliot jej tehdy srazil k zemi a bušil do něj železnou tyčí. Naštěstí se mu podařilo včas zmizet a nikdy nebyl dopaden.

Stejně tak nebyl nikdy vypátrán vrah tří mužů konkurenční dealerské bandy, kteří byli jedné noci postříleni před hospodou U zlatého tetřívka na okraji města. Elliot o tom věděl své. Byl na tu akci najat a odvedl ji velice dobře.

Zavřený byl až za rvačku na ulici, kde jej poznala jedna z obětí, kterou ošidil při dodávce drog. Podvedený muž si jej dobře zapamatoval a když jej poznal, na nic nečekal a jako smyslů zbavený se na něj ihned vrhl. Policie tehdy přijela dřív, než stačili utéct. Dostal půl roku a seděl ve stejné cele, ve které si svůj trest odpykával Jack.

Docela si porozuměli a společné večery si zkracovali vyprávěním. Dlouho do noci rozebírali lidské vztahy, politickou situaci a vývoj společnosti. Postupně si začali věřit natolik, že si nakonec vzájemně sdělili svá největší soukromá tajemství a odhalili všechny detaily svých případů. O mnohých z nich policie neměla nejmenšího tušení. I když mezi

nimi vzniklo neobvykle silné pouto důvěry, měli se vzájemně v hrsti.

Elliot se třikrát oženil a třikrát rozvedl. Každá z žen, kterou na svůj zevnějšek zpočátku nalákal, rychle poznala, o jak bezcharakterního muže se jedná a rychle jej opustila. Často odcházela s krvavými podlitinami či naraženými kostmi. Nyní žije už čtyři roky sám a docela si zvykl.

Na stará kolena se výrazně změnil, nežil tak, jako dřív. Ženy jej přestaly zajímat, věnoval se jim jen příležitostně. Čas nejraději trávil obcházením hospůdek, kde rád vyhledával rvačky či krátké bitky, kde mohl uplatnit svou sílu a stále nespoutanou výbušnost.

Po hospodách chodil ještě z jednoho důvodu, o které vědělo jen velice málo lidí. Ale Jack, který znal jeho nitro jako nikdo jiný, o tom věděl své.

Najala si ho firma, mající v okolí monopol na hrací automaty. Obcházel místa, kde je měla v lokálech umístěná a nenápadně sledoval, kolik hostů je používá. Firma pak jeho hlášení používala při kontrole, zda jí majitelé hospod odevzdávají přiměřené výdělky. Často se tak přišlo na podvod, když hostinští uváděli jen část příjmů a zbytek si nechávali, či se o něj dělili s nepoctivým výběrčím firmy.

Jeho práce měla proto pro firmu neocenitelný význam a oni si jej cenili. Za to, že obešel co nejvíce putyk a sem tam v nich vyvolal rvačku, aby zamaskoval pravý důvod své návštěvy, dostával ještě docela dobře zapláceno. Nepříjemné bylo, že to občas při potyčce přehnal. Nešlo spočítat, kolik měl na kontě rozbitých hlav, přeražených rukou či zlámaných žeber.

Na tváři mu přibýlo mnoho památek na souboje, jichž se v poslední době zúčastnil. Dvakrát zlomený nos a nesčíslněkrát sešíváné obočí nikterak nepřipomínal člověka, který by se snadno dostával do ženských postelí. Paradoxní bylo, že čím více šrámů přibývalo na jeho obličej, tím více sympatií u žen získával.

Rozevřel svůj typický baloňák a zvolna se posadil proti Jackovi. Ten mu připálil k ústům přiložené cigáro a otočil se k vrchnímu. Objednal pro oba. Než se rozkoukali, stály před nimi úzké sklenice naplněné světlým pivem s malou pěnou a vedle malý frit'an naplněný průhlednou tekutinou.

Ani jeden na nic nečekal, popadli frit'ana a téměř současně si je vylili do piva. Pakl si přit'ukli a napili se. Jack jen tak trochu, jak byl zvyklý, Elliot vypil sklenici do dvou třetin.

"Jak se máš, brachu?" spustil Elliot, když si utíral ústa.

"Mizerně, proto jsem tady. Potřebuju od tebe pomoc."

"Ty a ode mne? To bych nečekal. Zatím jsem ji vždycky potřeboval já od tebe."

"Teď se to otočilo. Mám problém, udělal jsem takovou maličkost a nechci, aby do toho začala policie šťourat. Potřeboval bych, abys udělal ve městě nějaký randál, aby to na dlouho odlákalo jejich pozornost a věnovali se něčemu jinému. Zaměstnat je něčím důležitějším."

"Co máš na mysli?"

"Teror. Útoky teroristů teď vládou světem. Potřeboval bych, kdybys nechal vybuchnout několik bomb v různých částech města a vytvořil dojem, že se jedná o krvavé útoky nějaké fanatické skupiny. Určitě by je to zaměstnalo naplno. Tisk by se tomu věnoval, protože o takové informace stojí, policisté by museli pátrat a třeba by na můj problém nedošlo."

"Jakého rozsahu je... ten tvůj problém?"

"Někoho jsem sejmul," přiznal se po chvíli šeptem Jack. Věděl dobře, že Elliotovi to říct může.

"Ty? To mě překvapuje, takový hodný hoch."

"Neřeš to. A tady," vytáhl Jack z kapsy balíček peněz a ukázal mu je tak, aby je kryl tělem před zraky ostatních lidí v sále, "je něco pro tebe, aby se ti lépe dělalo. Ani od tebe to nechci zadarmo."

"Pane jo," hekl Elliot, "to je balík. Ona ta prácička asi nebude nijak jednoduchá, co? Koho máš na mysli? Je to nějaká větší ryba?"

"Tady máš první polovinu, druhou po úspěšné akci. Kdy můžeš začít?"

"Máš ty ale kliku, třeba hned. Moc toho teď nemám, času mám dost. Také se včera vrátil do města Žolík a přivezl novou várku všeho, co je k akci zapotřebí."

"Kdo to je Žolík? Toho neznám."

"Nemůžeš, je nověj. Přidal se k nám teprve nedávno. Pracoval ve zvláštním útvaru mimořádného nasazení, kde byl specialistou na výbušniny. Rozumí všemu, co jen trochu zavání střelným prachem, odborník k pohledání. Měl v armádě velikej průšvih."

V jejich jednotce po něm šel nějakej nadřízenej důstojník a pořád dokola ho buzeroval. Když to přerostlo únosný meze, přetrhla se mu v hlavě nit a on reagoval po svém. Nechal poblíž vybuchnout jednu menší plastickou minu. Toho důstojníka už dohromady nesložili, ale Žolík udělal chybu a přišlo se na něj. Byl obviněnej a dostal dvanáct let. Podařilo se mu utéci a teď se skrývá. Pomáhá nám zajišťovat dodávky zbraní a munice. Má nepřeberně bohatý kontakty v armádě a tak sežene strašně moc věcí, o kterých se nám dříve ani nesnilo. Není požadavek, kterej by nedokázal splnit. Ostatně, jak si to představuješ?"

"První bomba by vybuchla na náměstí, ale až po varování, ozvalo by se telefonicky, aby se nikomu nic nestalo a byl čas udělat kolem toho co největší humbuk. Potřebuju tam dostat všechny reportéry a novináře, co mají kameru a mikrofon. Ti dodělají zbytek práce sami."

Druhá pak na nádraží a třetí v kolejišti nadzemního vlaku. Všechno postupně a po telefonátech. Musí to vypadat jako akce levicové skupinky proti kapitalistickému systému. Takže ze všeho nejdřív zavoláš do některých novin, vyber si sám, jaký ti případnou nejlepší, že jsi zástupce nějakého spolku, jméno si taky vymysli sám, a chceš aby odstoupil stávající premiér. Jinak začneš vyhrožovat, že to bude bouchat všude. Ale musíš být ve střehu, nesmí tě dopadnout. Jestli na tebe přijdou, všechno zapřu. Nikdy jsme se neviděli a já tě neznám, říkám ti to a a rovinu."

"Neměj obavy. Dokonce mne teď napadlo, jak to vyřešíme. Měl jsem minulý měsíc konflikt s jedním parchantem a vím, jak to na něj ušít. Docela se mi hodí, když na něj budu moct něco podobného svalit. Bude se divit, chlapeček. Zabijeme dvě mouchy jednou ranou."

Jack se spokojeně rozesmál a nenápadně strčil do Elliotovy rozevřené ruky polovinu bankovek z balíčku. Ten se jen spokojeně zaculil a blaženě je políbil. Ještě si dali jednu rundu na staré přátelství a pak se rozloučili.

Jack spěchal do svého podniku, Elliot k Žolíkovi. Za hodinu si již od něj odnášel menší balíček, který poměrně rychle dali společně dohromady. Jak správně tušil, Žolík měl na dosah všechno potřebné. Přesně podle Elliotova popisu sestavil a namaskoval bombu tak, aby vypadala jako vyrobená jinýma rukama.

Elliot se mohl vypravit do centra. Pod paží tiskl výbušninu zabalenou jako úhledný poštovní balík, který na první pohled nikoho nezajímal. Dálkové ovládání měl v igelitové tašce v druhé ruce. Byl spokojený, dopadlo to podle očekávání a ještě si Žolík řekl mnohem méně, než měl pro něj připraveno, takže pro sebe vyšetřil nějaké peníze.

Za další hodinu již stál v rušném centru a mířil k jedné z telefonních budek.

* * *

Tedd pečlivě schoval milovanou krabici na svoje místo a pečlivě ji zamaskoval. Když ji měl, cítil klid a pohodu, byla jeho všechno. Mnohokrát opakovaně zkontroloval, že není nápadná, že je dokonale skrytá, že ji nelze objevit. Prošel okna, znovu zkušebně pozamykal všechny zámky a kličky, vyzkoušel jejich pevnost.

Teprve poté, když se o bezpečnosti úkrytu dostatečně přesvědčil a zkontroloval celou místnost, odešel. Na chodbě se dlouze rozhlížel, neustále se ubezpečoval, zda jej někdo nesleduje. Jeho pohled se opakovaně vracel do horních pater, kde měl svůj tajný byt. O bohatství v něm ukrytém se bál stále víc.

Večer už to byl zase ten starý známý Tedd. Obklopen partou seděl na obvyklém místě a choval se jako vždy. Hodně pil, rozhazoval peníze plnýma rukama a každého zval ke stolu. Ale uvnitř duše mu probíhala výrazná změna. Zatím se to na něm nedalo poznat, ale pravý stav věcí se dral nezadržitelně na povrch.

Naoko bezstarostně za všechny platil, ale pokaždé se nenápadně podíval, kolik to je, o jak vysokou částku se jedná. Dnes poprvé.

Parta kolem stolu se rozrostla více než jindy, když si přisedli všichni, které přizval.

"Bavte se, radujte se, pijte, jezte!" vybízel je Tedd, který se co chvíli postavil a připíjel komusi na zdraví.

Ruch kolem byl pořádný, nikdo se nenechal nutit. Pozvaní se vrhli na stůl, prohýbající se nejen mnoha druhy jídla, ale hlavně desítkami rozmanitých lahví. S vypitým alkoholem stoupala bujará nálada.

Tedd si vyhlédl partnerku a odešel s ní do oddělení hazardních her. Posadili se vedle sebe na jednoduché židličky kolem dlouhého zeleného stolu. Nějakou chvíli zkoušeli štěstí, ale jako obvykle se jim nevedlo.

"Nemám štěstí ve hře," zašeptal ženě do ucha, "co láska, najdu ho tam?"

"Láska není jen štěstí," usmála se na něj, "to je slunce života. Potřebujeme ho všichni. Nejsem výjimka."

Naklonila se k němu a olízla si smyslně rty. Jeho ruka, co ji držela kolem pasu, se poposunula nahoru a stiskla její ňadro. Rty se spojily v dlouhý polibek

"Půjdem si zatancovat," navrhl jí.

Nečekal na odpověď a zamířil k tanečnímu parketu. Cupitala rychle za ním, aniž mu stačila dát najevo svůj názor. Nečekal na něj a ani po něm nepátral.

Za dveřmi seděly u stolku dvě ženy.

"Nazdar Kristin," pronesl Tedd laškovně.

"Zkusíme číslo?" zeptala se bujaře a postavila na stůl její sklenku s vínem. Společnice na druhé straně se začala hlasitě hihňat.

"Chceš zase prohrát? Už mám s tvých kalhotek sbírku."

"Však víš, že prohrávám ráda," culila se Kristin. Tedd vytáhl srolovanou bankovku.

"Takže jaká?"

"Lichá, to je moje obvyklá."

Tedd bankovku rozbil.

"Sedmička, vyhrála," pronesl vesele a hodil bankovku před ní. Pobaveně ji sebrala a obracela v rukách. Byla to slušná částka, rozhodně převyšovala cenu kalhotek, o které již přišla.

Tedd s partnerkou pokračoval k parketu. Stoupili si mezi další tři tančící páry a pevně ji k sobě přitiskl. Několik tanců spolu strávili v pevném objetí, pak ji opět táhl pryč. Zamířil k zadnímu východu, do parku. Dobře věděl o lavičce skryté mezi pečlivě sestříhanými keři. Do tohoto sevřeného prostoru nebylo odnikud vidět. Okolí bylo sice osvětleno velkým počtem sodíkových světel, střed parčíku se však nořil do tmy.

Když ji začal zbavovat šatů, pohotově mu vyšla vstříc.

I když všude kolem nich byla tma a prostředí působilo intimně, věděl dobře, že nejsou sami. V malém prostoru zakouřené místnosti seděla skupinka tří lidí, kteří měli ten večer bezpečnostní službu. Seděli a sledovali monitory, na kterých se zobrazovalo okolí luxusního objektu a kompletně všechny vnitřní prostory.

Nyní se shromáždili u kamery, která byla vybavena zařízením pro sledování ve tmě, ostatní obrazovky je přestaly zajímat. Kamera hlídala prostředí vnitřního parku, který byl bez osvětlení. Vědělo se, že v případě potřeby kamera nebezpečí odhalí.

Tedd měl ženu téměř vysvěčenu a právě si jí na lavičce ukládal do vhodné polohy, jež mu vyhovovala. Oči členů ochranky byly plně soustředěny na rozvášněnou dvojici, když se Teddova ruka vysunula dozadu. Směrem, který vedl přímo před objektiv nasměrované kamery. Prostřední prst se zvedl a zamířil k nim.

Místností zazněl hlasitý smích. Dal jim najevo, že o nich dobře ví a je mu známo, že jej sledují. Však se později sejdou a o scéně si při dobrém vínku popovídají.

"To je ale hajzl," kroutil hlavou jeden z přítomných, "on nám to dělá schválně."

"Jestli bude provokovat, pustíme do něj všechny halogenky, které v parku máme. Bude tam jak na jevišti."

"Raději ne," namítl další, "zkazili bychom si představení."

"Jsem zvědavěj," ozval s třetí, "jestli nám to dovolí promítat, když se mu náhodou nepostaví."

Další vlna hurónského smíchu zaplavila malou místnost. Co se dělo v ostatních částech podniku ani jednoho z nich v tuto chvíli nezajímalo.

Tedd byl s ženou pryč sotva půl hodiny. Když znovu vstupovali do společné místnosti, byli již v cudné vzdálenosti od sebe a připojili se k ostatním. Zábava dostala další spád, mohutný Teddyho hlas začal ještě více vyzývat přítomné k další zábavě.

Každý si bral dle libosti od všeho, co jim hostina nabízela. A bylo z čeho vybírat, stůl se prohýbal pokrmy lahodícími každému oku. Pestrá škála barev a tvarů lákala k ochutnání. Také Tedd nezůstával pozadu za ostatními a co chvíli sáhl po některé dobrotě.

Právě si bral kus rohlíku, vyplněného masovou směsí a chtěl si jej ochutit trochou kečupu. Vzal láhev do ruky a ovlivněn alkoholem s ní nešikovně manipuloval. Kečup náhle vystříkl a zasáhl mu nejen obě ruce, ale také věci kolem. Překvapený Tedd se podíval na ruce, hustě pokryté červenou hmotou.

Ostatní se zarazili a udiveně sledovali, s jakým odporem si ruce prohlíží.

"Ty ale vypadáš," pronesla jedna z vedle sedících žen.

"Máš ruce rudé jak od krve," přidala se ironicky druhá.

"Opravdu, Tedd má krvavé ruce, jako skutečný vrah," chichotala se připitoměle další.

"No Tedde, teď jsi se skutečně odhalil."

"Kolik obětí máš na svědomí? Nejsi sériovým vrahem?"

Posměšné a rádoby vtipné poznámky začaly sršet jedna za druhou. Společnost byla rozjetá, tak brali událost jako součást své zábavy. Nikdo si nepovšiml, jak Tedd prudce zbledl a červené ruce se začaly třást. Obličej se mu zaleskl potem a po skráních začaly stékat drobné kapičky. Dech mu ztěžkl a zalapal po vzduchu. Opilá společnost nepostřehla, jak sám se sebou začal svádět lýtý boj, aby se udržel v klidu.

"Tedde, ale musíš se mít na pozoru, vrazi bývají dopadeni," varoval jej jeden z mužů, jenž sotva mluvil a opile se kymácel ze strany na stranu.

"A taky mají krátkej život," vykřikla jedna z žen.

"Jo, buď je zastřelí při zatýkání, nebo strachy zkolabujou, jak se pořád boje," halekala druhá.

"Však to není žádný terro, žít v jednom obrovským strachu, že si pro tebe kdykoliv mohou přijít."

"Tak dávej pozor!" postavil se další muž a dal si prst před ústa, "už po tobě jdou! Jsou nedaleko, číhají za rohem. Za chvíli tady budou a spadla klec. Skončíš za mřížema, všechno ti seberou jako náhradu škody. A tebe bude v base sexuálně zneužívat nevybouřenej úchyl, kterej..."

Tedd vyletěl jako silně zmáčkнутá pružina, až převrátil několik lahví na stole.

"Tak dost," zaječel způsobem, který u něj ještě nezažili. Jeho obličej byl celý rudý, naběhlé žíly na krku svědčily, že se opravdu snaží, aby byl pořádně slyšet. Hlas mu přeskočil do ječivé fistule. Už to nebyl Adónis, byla z něj Jezabel.

"Zmizte, všichni ven. Vypadněte! Okamžitě se seberte a běžte! Nechci tu už nikoho z vás ani vidět. Táhněte k čertu, bando všivá. Neslyšíte! Padejte!"

Řval jako pomatený. Společnost se ještě chvíli bavila, měla za to, že to je součást zábavy, ale pomalu jim docházelo, že ta již skončila. Jeho nelidský přerývaný řev naznačoval, že to myslí kupodivu vážně. Nikdo to nechápal, nevěděli, co se stalo. Stále ještě váhali, jak se zachovat. Nevěděli, jak reagovat, co říct, takže seděli a mlčky jej sledovali. Tedd už byl nepříčetný. Rozmáchl se a shodil ze stolu všechny věci, které se nacházely v dosahu jeho paží.

Talíře, jídlo, sklo i víno se proměnilo v hromadu beztvaré zmeti, jež se s řinkotem roprskla po koberci.

"Ven! Pryč! Padejte pryč! Zmizte někam do pekla, čertovský stvoření! Hyeny, zmije, nevděčná bando. Jste supi čekající na kořist. Já vám nic nedám, já se nenechám doběhnout. Všechno schovám, na nic se nepříjde, nedostanete ani pěták. A nikdo nic neodhalí! Je to udělaný dokonale, nezůstaly žádné stopy. Nikdy mi nic nepříšijete! Všechno mám schovaný, nemáte šanci to objevit, i kdybyste se snažili sebevíc. Ven!"

Ječel hystericky dál a tak jim nezbylo, než se sebrat a jeden po druhém nejistě odejít. Byl to nečekaný konec večera. Na takové finále nebyli zvyklí a byli řádně zaskočení. Nikdo nechápal co se stalo, žádnému nebylo jasné, o čem to mluví, jaký smysl mají slova, která na ně v návalu vzteku vychrlil.

Nejvíce překvapený byl personál podniku. Nikdy se s podobným chováním nesetkali a u pohodového Tedda to bylo překvapení dvojnásobné. Nejistě přešlapovali na svých místech a čekali, jak celá situace dopadne.

Tedd hodil na stůl hrst bankovek, jak měl ve zvyku, popadl některé své věci a vyběhl ven. Ostatní už byli většinou pryč. Někteří přešli do jiných místností, jiní zkažený večer ukončili a odebrali se domů.

Tedd vyběhl ven a přivolal nejbližší taxík. Hlava se mu točila, ale dnes to nebylo vypitým alkoholem. V ústech měl podivně hořko, krk měl sevřený, že téměř nemohl dýchat, košile byl kompletně propocená a kolena se mu třásla. Když nasedal do vozu, žádného v okolí by ani náhodou nenapadla myšlenka, že jej vidí naposledy.

* * *

Henry zcela vypnul telefon a zasunul jej do pouzdra. Nechce, aby jej nyní ještě někdo další rušil. Padl na zajímavou stopu a musí z ní vytěžit co nejvíce. Potřebuje se soustředit a nebýt obtěžován vedlejšími věcmi. Po celou dobu rozhovoru přemýšlel, zda má o svém objevu Gregovi říci již nyní, či s tím počkat. Stále byl na vážkách, co je účelnější. Nakonec se rozhodl, že mu to oznámí později. Pravděpodobně by mu do toho chtěl zasahovat, nebo mu to dokonce zakazovat. Nyní bude pátrat dál sám.

Zjistil, že začíná mít současně přehled i zmatek ve staříkových heslech. Vzal proto tužku a začal si odškrtnávat čísla, jejichž význam již odhalil, přímo do sešitu, který našel v oběšencově stole. Dělal si poznámky, aby nezapomněl, co hesla skrývají. Stejně mu jich ještě zůstávalo na stránce poměrně dost, jež čekala na odhalení.

Zkoušel různé bloky a soubory u několika počítačů, pátral po vstupech, které bývají běžně uzamčeny hesly. Výsledek byl mizerný. Již si neoznačil jako odhalené ani jedno další heslo.

Teprve, když se na ně chvíli nešťastně díval, uvědomil si, kde ta dvanáctimístná čísla viděl. Byla to hesla pro vstup do bank po síti! Sám přece jedno podobné používal, když se chtěl dostat ke svému kontu.

Ještě chvíli se v počítači orientoval, než našel pod ikonkou schované banky, které stařík používal. Stačilo otevřít první z nich. Objevil se vstupní obrázek velice známého bankovního domu, První spojená podnikatelská.

Než se vzpamatoval, objevilo se okno a žádalo vstupní heslo. Dvanáct políček čekalo na vyplnění. Zbytečně se nezdržoval a vybral jedno z šesti čísel, které byly pro něj stále ještě záhadou. Nečekal, že bude souhlasit a tak chystal další. K jeho překvapení okno zmizelo a objevilo se souhlasné znamení. Následovaly nabídky možností činnosti v bance. Měl perfektní trefu. Na první pokus vybral správné.

Henry si mohl udělat záznam u delšího odhaleného hesla. V sešitě se u řady čísel objevil nápis banky, ke které heslo patřilo.

Nyní se vrhl na banku. Klikal na jednotlivá okna a vstupoval do míst, kam měl dosud přístup jen jediný člověk. Před jeho očima se otevřely stavy peněz na účtu, přesuny peněz, příkazy a platby. Udiveně sledoval každou položku, která se mu na monitoru objevila. Byl šokován celkovou úrovní, v jaké se vše pohybovalo. Částky vysoko převyšovaly hladinu, ve které byl zvyklý jednat. Na těchto úrovních jednali lidé z horních deseti tisíc. Bylo zřejmé, že konto patří vysoce zámožnému člověku.

Překvapil jej příkaz, který před dvěma dny zásadně změnil heslo pro povolení k převodům. Zatímco až dosud platilo pro povolení převodu jedno jediné, před dvěma dny bylo doplněno čtyřmi novými.

Jak včera, tak i dnes odcházelo z účtu neobvykle mnoho peněz, mnohem víc, než bylo doposavad zvykem. Když se podíval na čísla, zjistil, že vlastně plynou na čtyři účty v různých bankách. Henry vytáhl sešit a údaje si pečlivě zapsal.

Stejně dopadl i v dalších případech. Všechna zbylá hesla patřila opravdu různým bankovním domům a on pomalu odkrýval, kterým. Hesla klíčů zapadla do svých zámků a otevřela ostatní tajné komnaty. Zběžně je otevřel a nahlédl do útrob institucí, kam nikdo cizí většinou nevstoupí.

Stejně jako v první bance, také v nich našel dva dny staré změny v heslech. I zde bylo čerpáno velké množství peněz na čtyři nová konta během uplynulých dvou dní. Některé záznamy byly staré jen několik hodin. V tom našel styčný bod pro všechny banky.

Henry přitom nezapomněl na hlavní úkol a neustále sledoval na ostatních obrazovkách pohyb akcií, jejichž majitelem stařec byl. I když úbytek peněz z kont všech bank byl vysoký, peněz z výnosů, které mu do nich z různých stran tekly, byl stále ještě vydatný.

Dobře věděl, že jej čeká veliký, téměř nemožný úkol. Musí bezpodmínečně vypátrat, co to je za čtyři účty, do kterých odcházelo neustále takové množství peněz.

Vyšel z místnosti a zavřel dveře. Světla sama zhasínala a místnost se nořila do tmy. Otočil klíčem, který stále trčel ze dveří a vytáhl jej ven. Slyšel cvakot mnoha bezpečnostních zámeků, které místnost zabezpečovaly. Nedaleko dveří stále postávala žena a netrpělivě čekala, až k ní dojde.

"Ještě nějaký čas si klíč od těch dveří ponechám," pronesl co nejpevnějším hlasem, "nikdo ať tam nevstupuje. Budeme se tam muset ještě podívat."

Žena mlčky přikyvovala a ustrašeně sledovala, jak odchází.

"Doufám, že je vám naprosto jasné," otočil se naposledy mezi dveřmi, "že o tom s nikým nesmíte mluvit. Ani se svým manželem. Vystavila byste se velkým problémům."

Nakonec vykročil směrem k autu a těžce dopadl na sedačku. To co zjistil, mu naprosto vyrazilo dech. Natočil motor, a zařadil rychlost. Podvědomě tušil, že jej žena sleduje za oknem a musel se proto tvářit velice sebevědomě. Uvnitř však byl zmatený, stále si všechno srovnával a usilovně přemýšlel. Túroval motor, za zadkem vozu vylétal ohon světlomodrého dýmu.

Zajel za nejbližší roh a zastavil. Hlavou mu vířily myšlenky tak bouřlivě, že nebyl schopen bezpečné jízdy.

Přemýšlel.

Nakonec pomalu vytáhl mobil a zapnul ho. Vytočil známé číslo.

"Greg. Co chceš?" ozvalo se po chvíli.

"Potřebuji od tebe něco zjistit."

"Nemám teď čas, řešíme tu vraždu, která tě ani trochu nezajímala. Jen mimochodem, Čisté nebe tady má hned tři štáby a všichni se o případ horečně zajímají. Pokládají to za pořádného sólokapra, co ulovili. Tys jím opovrhl."

"Můžeš se mi podívat do databanky na nějaké údaje?" neváhal si jeho slov Henry.

"A nevynadáš mi zase, že to není podle tvého? Mám obavy ti něco navrhnout. Jestli něco chceš, můžu ti to zjistit až u sebe v kanceláři."

"Bereš si to příliš dramaticky. Jen jsem ti řekl, jak jsem dopadl s případem, na který jsi mi dal tip, nic víc. Ale je to pryč, už dělám dál. Ozveš se mi?"

"Pokusím se, ale nevím přesně, kdy to tady doděláme."

"Jak to s případem vypadá?"

"Nic složitého, ale jinak dost drsný případ. Škoda žes ho odmítl."

Henry ukončil spojení a vyrazil. Zřejmě tam Greg opravdu má zajímavý případ, ale jeho to nezajímalo. Před očima měl stále obraz místnosti zaplněný těmi nejmodernějšími přístroji.

Šlápl na pedál a přitiskl jej pevně k podlaze. Vystřelil z místa u chodníku a zařadil se mezi auta jedoucí po tříproudové silnici. Kličkoval mezi nimi a dával všem najevo, jak velice spěchá. Snažil se být co nejrychleji v kanceláři, dokud si pamatuje co nejvíce detailů. Pro jistotu vzal do ruky diktafon a pronesl do něj několik důležitých poznámek, které nechtěl v žádném případě zapomenout. Snad se mu podaří udržet v mozku co nejvíce, než to stihne dát na papír.

* * *

"Já jsem inspektor Jeff Honnings a můj kolega Paul Meretzky. Jste tady všichni?"

Nízký, zavalitější chlapík s poměrně rozsáhlou pleší po celé hlavě a s provokativně odstávajícíma ušima se postavil s rukama v bok uprostřed místnosti. Jeho parťák stál hned za ním. Na rozdíl od něj měl bohatou kšticí, na policistu nezvykle dlouhou, krásně kaštanové barvy.

Oba v šedivých oblecích perfektně střižených a s červenými kravatami. Dostavili se s početným doprovodem krátce poté, co jim byl oznámen Lízín skok z okna.

"Ten případ jsem vám oznámil já," pronesl potichu zničený Max.

"To je jasné, však jste také první podezřelý," řekl rázně detektiv a ukázal na něj varovně prstem.

"Já? Z čeho?" podivil se Max, tohle by jej nikdy nenapadlo.

"Mohl jste ji klidně z toho okna shodit!" jako prásknutí bičem projela detektivova slova místností.

"Jak to, on? Byl tu společně s námi, měli jsme jej celou dobu na očích," podivila se Barbara.

"Však vy taky, jste na řadě jako druhá."

Barbora jen vytřeštila oči a nebyla na ta obvinění schopna reagovat. Také ostatní nečekaný začátek vyšetřování zaskočil.

"Všichni jste podezřelí, mohl to udělat kdokoliv z vás, či tomu zločinu napomáhat. Ale já si vás podám, já vím jak na vás, já to vyšetřím," hřímal dál detektiv a tvář měl zkřivenou spravedlivým hněvem nad bandou zločinců.

"Protestuji proti tomu, abychom byli z něčeho obviňováni. Nemůžeme za její nešťastný čin," stačil chabě zaprotestovat Max.

"Můžete, ale k ničemu vám to není a já osobně vám všechny připomínky zamítám. Při další stížnosti vás rovnou zavřu jako pachatele. Každý z vás svým dílem k události přispěl a já musím posoudit, jak velkým. Jestli zjistím, že měl na jejím skoku z okna nějaký vliv, budu nepřijemný. Proto vás předem varuji, spolupracujte, než se vám všechno vymstí. Paule, vysvětlí jim to," nemilosrdně na ně útočil a opravdu se mu je podařilo vystrašit.

"Byli jste tady všichni, nikdo další nevešel, ani neodešel. Tím máme uzavřený okruh pachatelů. Největší podezření padá na vás," pronesl Paul, který popostoupil vedle Jeffa.

"Je to jako v detektivce od Agnáty Christie. Vražda v salonním kupé. Skupina podezřelých pěkně pohromadě a někdo z nich je pachatel," pokračoval ihned Jeff, který Paula nenechal domluvit. Spokojeně si zamnul rukama, jako by již měl pachatele polapeného.

"Nejsme pachatelé, vůbec jsme se k ní nepřiblížili! Jak si můžete vůbec dovolit tvrdit, že s tím máme cokoliv společného?" zvolal zmateně O'Connol. "Přece nechcete postupovat podle nějaký knížky?"

"Ale chceme, chceme. Copak jste ji nečetli?"

"Četli, ale to neznamená, že jsme pachatelé. Opravdový zločin se nedá vyšetřovat podle představ nějaké spisovatelky."

"V tom je právě ten figl. Známé romány četli všichni a když zločinci provádějí své nelidské činy, nevědomky se řídí tím, co kdysi v románech četli. Proto se klidně podle knihy nechá postupovat a zločin řešit stejně. Je to vlastně muštr, který nás navádí, jak jednat. Každý člověk má zafixované podvědomé jednání."

Max zoufale zavrtěl hlavou.

"Co je tohle za blbce?" pomyslel si zoufale a obrátil oči v sloup. Ten mu tady do jeho problémů ještě chyběl. Před chvílí se podíval na obrazovku s tabulkou posledního vývoje burz. Naskočily na ní nepříjemné údaje. Nasdaq klesl na 1 359 a Dax na 3 648. Jestliže se pokles nezastaví, zaznamená to pro něj nepříjemnou ztrátu. Ještě že to neví Bradáč, určitě by nepříčetně zuřil.

"Tak kde jste stála vy?" začal vnímat nepříjemné otázky Jeffa, který se pustil do vyšetřování a tentokrát položil Sarah již celkem rozumnou otázku..

Dole na chodníku se vytvořil početný dav čumilů, kteří sledovali zpoza policejních zátaras, jak muži v elegantních černých oblecích uzavírají zkrvavenou ženskou postavu do pytle a zip zakryl její obličej. Tělo naložili do černé dodávky a pomalu odjížděli pryč.

"Skočila ze čtvrtého, to je ale výška, co, paní?" podivila se jedna z přihlížejících žen a sledovala techniky, kteří z otevřeného okna snímali otisky prstů. Vedle stojící žena horlivě přikyvovala a rukou si zakrývala zděšeně ústa. Ani ona se nemohla s představou skoku ztotožnit.

"Proč obviňujete nás?" vyjela na detektiva po několika minutách výslechu Barbara. "Měla rodinné problémy, žila ve strašném napětí. S dním ve firmě to nemá absolutně nic společného."

Jeff se na ni udiveně obrátil, stejně tak většina spolupracovníků.

"Jak vy to víte?" zeptal se zvědavě Jeff.

"No... prostě to vím, už... delší čas. Přece tohle není tak velkým tajemstvím."

"Já o tom nic bližšího nevím," pokrčil rameny Peter O'Connol, "ke mně se to nedostalo."

"Ke mně také ne. Mně se na to neptejte," pokrčil rameny McCain.

"Tak vidíte," pokračoval Jeff k Barbaře, "trošku byste nám to měla vysvětlit. Proč právě vy znáte víc ze soukromého života mrtvé nežli ostatní. Jinak se budu muset domnívat, že něco s případem máte jen vy."

"Mně se do toho nepokoušejte zatáhnout!" zvolala překvapená Barbara, "já to jen sleduju, ale nic jsem neudělala."

"A jak to sledujete? Máte pro to nějaké důkazy? Když víte, jaké měla problémy, určitě jsou vám známy skutečnosti, z kterých pramenily."

Barbara chvíli stála, zmateně se dívala z jednoho na druhého a přemýšlela. Všichni napjatě čekali, co odpoví. Nakonec pokrčila odevzdaně rameny.

"Mám proto důkazy," pronesla po chvíli velice tiše.

"Výborně, sem s nimi."

"Pojďte se podívat," vybidla ho Barbara a posadila se zpět ke svému počítači.

Několikrát její čilé prsty přeběhly po klávesnici a za chvíli ukázala na monitor.

"Čtěte, tady," vybidla jej.

Jeff se naklonil přes její rameno a nedočkavě začal číst, co se na obrazovce objevilo. Všichni k němu zvědavě vzhlíželi a čekali, jak zareaguje. Každý toužil vědět, cože důležitého má Barbara o Líze v počítači. Nikdy se nesvěřila, že by tam cokoliv měla a o to více tajemství vyvolalo záplavu dohadů v jejich hlavách.

Pomalou a soustředěně klouzaly Jeffovo oči po řádkách a občas těžce polkl. Když dočetl, otevřela mu Barbara další stránky. Přečetl celkem čtyři.

"Tak co?" zeptala se Barbara, když se dostal ke konci.

Pomalou se narovnal a srovnával si myšlenky. Pohledy všech přítomných byly na něj upřeny.

"Hm... no... to ovšem mění situaci," pronesl zvolna, jeho příkrý hlas se významně změnil. "Nikomu to nesmíte ukázat. Je to mezi námi, dokud nebude případ vyřešen."

Pak se otočil na svého kolegu.

"Sepište výpovědi všech přítomných a já zatím zajedu za jejím manželem," pronesl nakonec.

Jeho reakce byla pro všechny zarážející. Nedal nikterak najevo, o co šlo, cože mu to vlastně Barbara ukázala. Podtrhl tak ještě více tajemnost zprávy, jež mu byla odhalena. Naznačil, že byla velice důležitá, ale zároveň, že se o ní odmítá s kýmkoliv bavit.

Alespoň jedno je potěšilo. Odpadlo tak největší podezření, že má kdokoliv z přítomných s Lízino smrtí cokoliv společného. Pro nejbližší chvíle si mohli oddechnout.

Většina policistů odcházela se svým šéfem a v kanceláři zbyl jen jeho zástupcem a zapisovačem. Jeden po druhém mu hlásili, jak si pamatovali poslední okamžiky Lízina života.

Za dvě hodiny bylo po všem. Tělo bylo pryč, veškeré pozůstatky po události byly zlikvidovány a v kanceláři zůstalo jen její osazenstvo. Až na nešťastnou Lízu.

"Co to u tebe o Líze četl?" zeptal se zvědavě Max Barbary a popošel k jejímu počítači. Zvědavost byla silnější než nařízení detektiva.

Na monitoru již dávno svítilo jiné okno a odshora dolů rolovaly výsledky převodů akcií za dnešní den. Barbara se tvářila, jako by se naplno věnovala své práci. Dobře věděla, že na tuhle otázku nemusí odpovídat, všichni před chvílí slyšeli obsáhlé poučení proč. Přitom celý tým jí visel na rtech a doufal, že alespoň malým náznakem napoví, oč jde.

Max si všiml, jak pojednou znejistěla, brada se jí začala chvět. Nemohl tušit, že si je vědoma nejtěžšího okamžiku dne. Velmi se ho obává a má strach, jak dopadne - bude muset svému kolektivu vysvětlit, kde ty zprávy, které komisařovi ukázala a jež jsou v tuto chvíli tak důležité, vzala.

"Byly to jen soukromé věci, které jsem měla od Lízy. Týkají se jen jejího soukromého života. Můžete si být jisti. Nic o vás," pronesla naoko lhostejně a snažila se je svým pevným postojem přesvědčit, že o nic podstatného nejde.

"Její soukromé věci?" podivil se Max, "a v tvém pracovním počítači? To mi nejde dohromady. Určitě před námi něco tajíš. Jak ses k nim vlastně dostala?"

"Nic před vámi netajím. Jsou to opravdu jen osobní záležitosti a vás se netýkají. Ostatně o tom stejně zatím nemohu mluvit. Slyšeli jste, co říkal ten policajt."

Max věděl, že má pravdu a že z ní nic dalšího nedostane, jestliže jim to sama nebude chtít říct. Vrátil se ke svému stolu a zamyšleně se zahleděl do monitoru. Myslel však na něco jiného, než na práci. Maně si připomněl, jak se mu před několika hodinami Barbara přiznala, že zná jiné obsahy dopisů, které si vyměňovali kolegové z týmu. Dával si dohromady další spojitosti poslední doby.

Jako na povel se mu ruce začaly silně třást a čelo se orosilo studeným potem. Čte dopisy ostatních, což znamená, že zná způsob, jak se k nim dostat! Jestliže to tak je... může se také stát, že má přístup do všech počítačů, včetně jeho! To by mohla také kontrolovat i jeho poštu, číst jeho dopisy. Co když ví i o něm tolik, jako o ostatních? A co to asi ukázala detektivovi, že zastavil vyšetřování a nasměroval je zcela jiným směrem? Nebylo v tom také něco o něm? Přece to nemohla být obyčejná věc, viděl detektivovu reakci. Nevytáhla si také něco o jeho společné akci a podrobnosti o jeho obchodech?

Bylo mu jasné, že musí všechno okamžitě vyšetřit a musí zjistit veškeré informace, jež o něm Barbara má. Byla nebezpečným protivníkem, jakási šedá eminence. O dění v zákulisí věděla dost a kdyby se dostala k jeho tajemství, byl by nebezpečně ohrožen. A to ještě neměl jistotu, že se detektiv právě nějakou důležitou informací nedozvěděl.

.

11.

Na velitelství místního policejního obvodu si Bill Crown právě naléval z přístroje šálek kávy a dychtivě sledoval tmavou tekutinu, na níž se velice těšil. Naproti němu seděl za stolem jeho společník, Nikki Pehr, který na svůj šálek také netrpělivě čekal. Přijde na řadu, jakmile si Bill svůj šálek naplní. Žádostivě proto sledoval každý pohyb svého kolegy a čekal, kdy voňavý koflík s černým mokem přistane na čerstvě připraveném místě jeho stolu. Kávu pili rádi a často, vždy si ji dávali společně, chutnala jim tak mnohem lépe.

Dnešní směna probíhala velice klidně. Zapsali pár drobných krádeží, probrali se nově hlášenými případy. Do počítačů zadali tváře nově hledaných osob a vymazali ty, jež se podařilo polapit. Zapsali hlášení hlídek a informace rozeslali na potřebná místa. Přijali zprávu o současném dění v obvodě. Dvě hlídky jezdily v terénu, ale hlásily klid a pohodu, zatím se nedělo nic mimořádného.

Bill byl klidný, který se rozčilil jen velice vzácně, jeho spokojený úsměv mizel z tváře jen v těch nejnapjatějších okamžicích, ale vždy jen na malou chvíli, aby se zase rychle vrátil na své místo. Věci na stole měl neustále pečlivě srovnány, úhledné hromádky listů svědčily o pečlivosti. Psací potřeby starostlivě zasunuty do stojánků a rozděleny

tak, aby byly vždy po ruce, když by byly zapotřebí.

Velice rád připravoval pro sebe a své kolegy šálek kávy, kterou měl sám velice rád. Bylo zajímavé, jak obřadně přistupoval k této činnosti a jak nadšeně ji pokaždé vykonával. Bral to jako nutný doplněk jejich práce a vyžadoval i při její přípravě preciznost. V tom se právě lišil od svého kolegy.

Nikki byl přesný opak. Už zježené a neupravené vlasy vypovídaly o jeho přístupu k životu. Byl neklidný, neustále roztěkaný. Musel mít neustále něco v ruce, s něčím si pohrávat. Pokaždé dotýčnou věc sebral, provedl s ní několik úkonů a po chvíli ji někde bezmyšlenkovitě položil. Svou činnosti nevnímal, dělal ji podvědomě. Přenášel tak všechno, co se mu dostalo pod ruku a vytvářel neustálý zmatek a nepořádek, kdy nikdo nevěděl, kde kterou věc hledat.

Na stole měl ve svých věcech nepřetržitě chaos. Rozházené listy jednotlivých případů byly do sebe promíchány, naházeny bez ladu a skladu na jednotlivých místech. Jeho pracoviště působilo dojmem, jako by zde prolétl větrný vír. Když si potřeboval dát dohromady nějaký případ, musel pokaždé projít všechny hromádky, než dal odpovídající listiny dohromady.

Co chvíli měl na sobě některou část výstroje lajdácky upravenou a Bill jej na to donekonečna upozorňoval, jelikož kolem sebe nesnášel nedokonalé věci. Byl až zázrak, jakou, měl s kolegou trpělivost, i když mu muselo být naprosto jasné, že to je beznadějně.

Jejich životní postoj se zrcadlil v jejich manželstvích. Zatímco Bill byl dlouhodobě ženatý a žil poklidným manželským životem, které plynulo poklidně a jednotvárně jako vody Nilu v nekonečné poušti, Nikki měl s ženami neustále komplikace a nepřestávající problémy. Co chvíli byl vzájemný vztah kritický a situaci řešil už několikrát rozvodem.

Ani se svou třetí ženou nevycházel a pravidelně zahrnoval Billiho neuvěřitelnými báchorkami o rodinných hádkách a vzájemných naschválech rozjitřených manželů. Pro Billiho to byly příběhy jako z jiného světa, kterým nerozuměl. Neměl s něčím takovým zkušenosti a nevěděl, jak se v podobných situacích má člověk zachovat a jak je řešit. Nezapadaly do jeho života a absolutně nechápal, jak k nim vůbec může dojít.

Byli každý jiný, lišili se natolik, že se jejich podívovalo, jak spolu mohou spolupracovat. Ale kupodivu jim to klapalo již několik dlouhých měsíců a oba byli spokojeni. Co chybělo jednomu, nahrazoval druhý.

"Představ si, co ta moje stará zase včera udělala," spustil Nikki, jakmile se voňavá káva před ním ocitla na stole a on nasál omamnou vůni. Společně polkli první lahodné doušky. "Vzala ze spíže všechny moje smírkové papíry, co jsem tam léta schovával a vyhodila je, že prý je stejně nikdy nebudu potřebovat. Mohlo jich být na padesát. Když jsem to zjistil, málem to se mnou seklo."

"Ty máš ve spíži odložené takové věci?" podivil se Bill, který měl nářadí, jako všechno ostatní, pečlivě srovnané ve své dílně. "Mezi jídlem?"

"Mám, co je na tom divného. Bylo tam místo, tak jsem je tam dal. A jí to stále vadilo. I když je fakt, že jsem je ještě ani jednou nepotřeboval, ale určitě k tomu co nejdřív dojde. Taková věc se přece potřebuje každou chvíli. To jako chlap přece musíš uznat."

"A proč je nemáš někde odděleně, kde by nepřekážely?"

"Tady jsem je měl neustále při ruce a na očích, takže jsem věděl, kde jsou."

"Tak tam by mi asi také vadily," připustil Bill a vyfoukl modravý oblak kouře ze své cigarety, kterou si právě zapálil.

"Jsi stejnej cvok jako ta moje," rozhodil Nikki dramaticky rukama. Prudce s nimi praštil o stůl a do dlaně schoval myš počítače a začal s ní nervózně jezdit po obrazovce.

"Nenudíte se, mládenci," pronesl ironicky další muž v uniformě, který se za nimi nečekaně objevil.

James Tarinski, poslední přírůstek na oddělení. Sympatický mladík s neuvěřitelně podobeným obličejem, kvůli němuž neustále obcházel kožní lékaře ve městě a širokém okolí a u nichž hledal pomoc. Zatím naprosto bezvýsledně. Neušel spoustě nárážek, které si musel vytrpět a největší podíl na nich měl právě Nikki: "Potřebuješ divokou ženskou, jedině ta tě z toho vyléčí. Vykašli se na doktory, sex je na pleť nejlepší lékař," volával vždycky na celé kolo. V přítomnosti žen zcela nejraději. Rudý obličej a nejisté Jamesovo chování zadávalo podnět k dalším vtipkům.

James byl dosud svobodný a to neobyčejně některé z nich dráždilo. Neodpustili si jedinou příležitost, aby si jej nedobírali. Naštěstí měl veselou povahu, takže bral podobné nárážky s nadhledem.

"Co nám neseš, panenský chlapče?" přivítal jej Bill, který viděl papír v jeho ruce.

"Vzor, jak má vypadat hlášení o nalezených chemických jedech," usmál se potouchle James.

"To jsme právě potřebovali," zvolal Bill, "velice důležité upozornění, s jedama máme práci každý den."

"Co to je, jed? Ještě jsem žádný neviděl," zahučel nevraživě Nikki, který z dalšího oběžníku žádnou radost neměl.

"Kdyby raději něco vymysleli s poutkem u pouzdra pistole, co se tak špatně při akci rozepíná, to by bylo užitečnější."

"Všechno musí mít svůj řád a postup. Pistole jsou vedlejší, nejdřív přijdou na řadu důležitější věci. Plynové masky, stravenky, či papírové kapesníčky. A třeba právě na papírové kapesníčky ještě nemáme přesný pracovní postup, takže musíš počkat, než zpracují tohle," rýpl si Bill a vyfoukl další oblak kouře z cigarety.

"Tak chlapci, čtěte pozorně a řiďte se předpisy. Za všech okolností ve všech případech," pronesl James, když jim pokládal list na stůl. "Jak to máte v řádech."

"Jamesi, ty seš takovej fanda přes UFO, říká ti něco Armstrongova věta o Kozlovskym?" zvedl Nikki hlavu od počítáče, na který směřoval chvíli jeho pohled, a podíval se na Jamese.

Věděl dobře, proč se ptá. James byl vyhlášený nadšenec UFO, v jejichž existenci upřímně věřil. Nebyla jediná kniha, kde by se o nich psalo, aby ji neměl ve své knihovně, odebíral hned tři časopisy, které se touto problematikou zabývaly a vystříhal si všechny články v novinách. Měl dokonalý přehled. Ale nejen o nich, také o veškerém dění souvisejícím s vesmírem a kosmickými loděmi.

Jamesovi se rozzářily oči. To bylo téma, nad kterým dovedl roztát.

"To víš že ji znám, však to je velká záhada, o které se toho moc neví a přitom je tak působivá, že kvůli ní má těžkou hlavu tisíce lidí po celém světě. Patří mezi největší záhady dnešního světa a je tak těžko zodpověditelná, že se o ní prakticky nemluví. Ví o ní jen fajnmejklí, co se věnují ufologii a kosmu nejvášnivěji. A odkud o ní víš ty?"

"Tady čtu zprávu, že prý byl konečně její smysl odhalen, ale moc tomu nerozumím."

"To bylo tak," posadil se James na volnou židli vedle jejich stolu. I většinou apatický Bill, pro nějž byla debata o nadpřirozených věcech naprosto nezáživná, zpozorněl a soustředěně Jamesovi naslouchal.

"On je totiž Neil Armstrong, jenž vstoupil jako první člověk na měsíc, známý svým výrokem o malém kroku pro člověka ale velkém skoku pro lidstvo. Jenže to nebylo všechno, co při svém pobytu na Měsíci řekl. Prakticky vůbec se nemluví o tom, že pronesl ještě jednu, daleko zajímavější a tajemnější větu. A ta zapříčinila rozruch po celé zeměkouli, i když převážně v odborných kruzích. Veřejnost se na ni moc neupozorňovala, držela se raději pod pokličkou, protože byly vážné obavy, aby zbytečně nevznikala nějaká panika. Každý, kdo měl jen trochu přehled o kosmickém dění, byl do řešení záhady spojené s tímto výrokem vtážen a snažil se jí přijít na kloub.

Zatímco tu první větu řekl, když sestupoval po žebříku na měsíční povrch, tu druhou pronesl, když po něm naposledy nastupoval do lunárního modulu, než navždy odletěl z Měsíce.

Tehdy, když už stál před otevřenými dvířky Orla, což byl lunární modul Apolla, se podíval vzhůru a pronesl onu jednu z nejtajemnějších vět, které kdy lidstvo uslyšelo.

'Doufám, že si to pořádně užijete, pane Kozlovsky!'

Tu větu slyšeli nejen v Hustonu, v řídicím centru, ale prakticky všichni lidé světa, kteří tehdy přímý přenos z měsíce sledovali. Zpočátku ji vůbec nikdo nebral vážně a naprosto všichni na ni zapomněli. Až na ni upozornil jakýsi fanda, který si mnohokrát poslední okamžiky na Měsíci přehrával. Vzněl k řídicímu středisku dotaz, cože ta slova vlastně znamenají a pro koho byla určena.

A začal obrovský poprask. Všechny to pojednou začalo velice zajímat, každý chtěl vědět, komu ten pozdrav Armstrong zaslal.

Zpočátku se myslelo, že tím má zřejmě na mysli některého z ruských astronautů, s kterými měl možnost se několikrát setkat a s kterými velice dobře vycházel. Ale zjistilo se, že žádný toho jména mezi nimi není a nikdy neexistoval! Tato varianta padla a všechno začalo být velice podezřelé. Tajemná osoba nedala spát nikomu a největší fantastové začali vymýšlet, co symbolizuje.

Nejvíce teorií začalo spekulovat o zakódované zprávě pro ruské špiónážní síť. Tajnému kódu, heslu. Úvahy šly tak

daleko, že někteří lidé přišli s tvrzením, že se na Měsíci Armstrong s Rusy přímo setkal. Slova jim měla být určena na rozloučenou. Logicky z toho vyplynulo alarmující zjištění, že už tam Rusové musí být a tím Američany opět předběhli. Údajně mají někde v okolí svou základnu.

A protože ji nikdo ještě neviděl ani těmi sebevýkonějšími dalekohledy, věřilo se, že musí být na odvrácené straně.

VNASA se začalo důsledně rozebírat, kdo vybral místo pro přistání lunárního modulu právě zde a jaké byly pro něj důvody. Zahájilo se pátrání, zda to nebyl nějaký tajemný záměr, že bylo zvoleno právě toto místo. Řešilo se, zda tam dokonce mise neměla ruskou posádku kontrolovat a hlídat. Přišla první obvinění a nevraživost různých složek prudce narůstala. Tajné sondy začaly pečlivě fotografovat každou část povrchu Měsíce, hlavně jeho druhou stranu. Nastalo období nejmasovějšího zkoumání měsíce, aniž byl veřejnosti sdělen hlavní důvod.

Pentagon a Huston vyhlásily poplach a všichni pátrali po tajemné základně. Pečlivě se pozoroval každý start ruské lodi a její let. Kontrolovala se každá ruská zpráva vyslaná ze Země, zda nemíří k Měsíci k údajné posádce stanice.

Později se objevily další divoké spekulace, že se výsadek nesetkal s Rusy, ale přímo s mimozemšťany a tímto jménem si nazvali jejich velitele.

Této verzi se věnovalo nejvíce času a vzniklo o ní nejvíce teorií. Mnoho lidí to bralo jako fakt, že tam někdo takový musel být. Setkáním s mimozemšťany se také začalo vysvětlovat, proč se na povrchu nenašly žádné další stopy, které by ruská přítomnost musela přece jenom zanechat. Jedna jediná věta tak způsobila poprask jednak v laických, především však v odborných kruzích. Dokázala natolik vykolejit i ty nejdůvěryhodnější lidi, že také oni přemýšleli, k čemu tam tehdy nahoře došlo.

Přitom sám Armstrong veškerá vysvětlení odmítal a řešení bagatelizoval. Čím více se o něm odmítal bavit, tím více vrtalo ostatním lidem hlavou. Nebylo týdne, aby někdo nepřišel na odborných stránkách s nějakým dalším vysvětlením. Dodneška se pořádně neví, co tehdy ta věta, označovaná jako 'Druhá věta Armstrongova', znamená. Druhý astronaut, Buzz Aldrin, po celou dobu tvrdošíjně tvrdil, že absolutně nechápe, o čem je řeč. Setkání s Rusy či zelenými mužiky odmítal a o žádném pozdravu nevěděl. Tím zájem o záhadu nikterak nezmenšil, ale ještě více přiléval oleje do ohně. Takže se ta záhada řeší již několik desítek let."

"Aha, tak proto je to tady uváděno jako nejnovější a údajně skutečně pravdivé vysvětlení," pronesl zamyšleně Nikki. Očima stále visel na obrazovce, kde si četl poslední zprávu, která na něj svítila.

"Pořádně jsem tomu nerozuměl, je to tady nějak zmateně podaný. Ale v podstatě píšou to samé, co jsi říkal."

"Tak jaké je to vysvětlení?" zeptal se netrpělivě James, ale i Bill si netrpělivě poposedl na židli.

"Armstrong se dosud vyhýbal veškerým diskuzím o tomto tématu a jako jediný astronaut se žádných oslav, konaných k příležitostných výročí tohoto významného letu, nikdy nezúčastnil," četl pomalu Nikki z obrazovky. "I to vzbuzovalo pochyby, co se na Měsíci vlastně dělo. Až nedávno se podařilo jednomu mladému a šikovnému reportérovi ze starého bručouna tajemství vydolovat.

'Kozlovsky byla rodina, která bydlela v sousedství, hned vedle nás, když jsem byl ještě velice malý kluk. Jednou jsme s kamarády hráli před domem baseball, když tu nám vlétl míč na jejich zahradu pod okno. Jako nejmladší jsem pro něj vlezl a když jsem byl pod tím otevřeným oknem, zaslechl jsem rozčilený hlas paní Kozlovsky. Nepřičetně křičela na svého muže. 'Ty po mě chceš orální sex? Nikdy! To dřív bude sousedovic kluk běhat po měsíci, než ty si něco takového užiješ'.

To je vše. Takto jednoduché vysvětlení nakonec měla věta, která vyvolala tolik hádek a dohadů a o níž vedlo spory několik výzkumných ústavů a mnoho významných vědců."

"To tam fakt je? Neříkej. To snad není možné, po několika desetiletích dohadů a spekulací," podivil se James a nevěřicně nakoukl na obrazovku, aby se neuvěřitelnou zprávu přečetl. Když byl na konci, nevěřicně pokýval hlavou.

"Tak tohle by mě nikdy nenapadlo."

"Nic si z toho nedělej. Mám pocit, že nejsi sám. Asi hodně chytřejších lidí se po tomto objevu začne stydět," chlácholil jej Bill a napil se v poklidu dalšího loku kávy.

"Navíc mám obavy, že tohle vysvětlení nebude mnoho nakladatelství uvádět jako zajímavý fakta o historicky nedůležitějším kosmickém letu lidstva."

"Nebude to ani v žádné encyklopedii o vývoji lidské společnosti," cynicky procedil mezi zuby Bill.

James pokrčil rameny a odcházel do své kanceláře.

"Musí to být pro něj šok, zjistit takovou pravdu."

"To určitě. Taký věřil, že se tam setkali s marťanama a NASA to před ostatním světem tají. Ted' mají po senzaci," přitakal Nikki.

"A jak jednoduše a lidsky se to vysvětlilo. Přitom se nám z toho málem stala mimozemská invaze."

Pronikavé zazvonění telefonu přerušilo jejich debatu. Nikki se natáhl a přiložil jej k uchu. Bill si právě upil další doušek milovaného moku a spokojeně si jej vychutnával. Víčka blaženě přivřená, kolem úst se mu vykouzil líbezný úsměv. Když oči otevřel, zpozoroval ztuhlého Nikkiho před sebou, jak toporně sedí na židli, v ruce nakloněný hrneček a lje kávu na zem.

"Co to vyvádíš? Co se děje?" zeptal se starostlivě.

Nikki se na něj ani nepodíval, jeho ruka poklesla, hrníček prudce cvrnknul do talířku a vylil další část obsahu.

"Máme zprávu... e-mail," hekl zmateně.

Bill mrkl do počítače a opravdu tam viděl ikonku, oznamující příjem zprávy. Chtěl se nejdříve v poklidu napít kávy a pak si ji otevřít. Nechtěl se nechat rušit během tak vzácné chvíle.

"Červený poplach...! Červený poplach!" volal Nikki naproti němu a vystřelil ze své sedačky. V nejbližší chvíli již tiskl několik tlačítek a přepínal telefon na hovor do policejní centrály.

Bill postavil hrníček na své místo a bleskově kliknutím otevřel zprávu. Objevila se před ním bílá stránka s tučnými, velkými písmeny.

"Požadujeme okamžité odstoupení dosavadní vlády a předání všech jejích funkcí do našich rukou! Pokud se tak nestane, vybuchnou bomby ve všech největších obchodních centrech. Nepřestaneme, dokud nedosáhneme svého cíle. První cíl exploduje dnes, přesně o 2000 hodině."

Bill zamžikal očima. Ještě jednou si zprávu přečetl, aby se ujistil, že to je skutečně pravda. V té chvíli mu bylo jasné, že poklidná služba skončila.

V místnosti se začalo shromažďovat větší množství policistů a velitel určoval první úkoly.

"Kde se to má stát? Odkud ta zpráva přišla? Která skupina je poblíž? Okamžitě zatarasit všechny příjezdy a vyklidte objekty, rychle a nemilosrdně. Nikoho tam nechci vidět, ať se tam neobjeví ani noha!"

"Jenže zde nemáme určeno, ve kterém marketu se tak stane," upozornil ho ještě Nikki.

"Vemte si na paškál všechny! Nemáme čas se tím zabývat. Než někde neobjevíme nějakou informaci, o který objekt přesně se jedná, budeme muset preventivně zkontrolovat jeden po druhém."

Z velkých vrat zběsile vyjíždělo jedno houkající policejní auto za druhým. Všechna měla určené své hlídkové místo a teprve během výjezdu dostávala podrobnější informaci o nečekaném případu.

Neměli nejmenší potuchy, že naproti, kousek od nich, sedí v zaparkovaném autě muž a v poklidu kouří. S úsměvem sleduje manévry, které před sebou vidí. Bomba je již umístěna na svém místě a pekelný stroj přede svou časovou nit, která odděluje vteřiny, než se bomba promění v oslnivý gejzír barevné ohnivé fontány. Svou práci odvedl skvěle, však za ni také dostal slušně zapláceno.

* * *

Henry dorazil do kanceláře a rychlým krokem zamířil ke svému stolu. Když obhlédl pracovní místnost shledal, že většina stolů je prázdných, kolegové jsou v terénu. Získávají informace, které později zpracují do svých redakčních článků. Jen sem tam objevil skloněnou hlavu u počítače, když některý z nich dopisoval zbytky článku do příštího vydání.

Věděl, že tu dnes nemá být, má přece šéfem nařízené volno, proto se snažil na sebe co nejméně upozornit. Jako vždy, jeho 'šťěstí' o sobě dalo okamžitě znát.

Když procházel kolem dveří asistentky, ty se otevřely a v nich se objevila blondatá hlava Mystel. Oblečená jako vždy. Provokativně krátká černá sukně, z pod které vyčnívaly její nádherné dlouhé nohy, bílá halenka s neodmyslitelným obrovským výstřihem. Rýha uprostřed mohutného poprsí dokazovala, jaký že materiál je uzavřen v tomto malém prostoru. Když procházela kolem, nešlo nesledovat očima tato místa.

"Ááááale... Henry," pronesla udiveně, "co tady děláte? Nemáte mít volno?"

Překvapením zůstala stát. Věděla, o čem mluví, vždyť byla sama přítomna jeho rozhovoru s šéfem. Henry se rovněž zastavil a v duchu ještě stihl vynadat osudu, že ho nikdy žádného průšvihy neušetří. Mohl si být jist, že šéf bude neprodleně informován o jeho přítomnosti.

"Musím si... pro něco dojít. Zapomněl jsem si tu nějaké podklady," vykotal zmateně a snažil se kolem ní co nejrychleji proklouznout. Její podezřívavý pohled doprovázel jeho odchod.

Došel ke svému stolu a rychle za něj zasedl. Naproti, za stolem z druhé strany, se za velkým monitorem skláněla ryšavá hlava jeho spolupracovnice, Camilly Candyxové.

Nebyla sice příliš hezká, zato však velice příjemná společnice, dobrá kamarádka a jedinečná redaktorka. Mohl se na ni vždycky spolehnout. Kdykoliv měl problém, pomáhala mu jej řešit, jak nejlépe mohla.

Bylo jí již něco přes třicet a jako ostatní v jejím věku, neustále řešila problémy s muži. Co chvíli se s některým rozešla a jakmile se v její blízkosti objevil další, ihned mu o něm zaníceně vyprávěla. Naprosto mu důvěřovala, takže se pokaždé dozvěděl všechny podrobnosti. Co si o dotyčném muži myslí, jak se bavili, k čemu došlo, nedošlo, či naopak mohlo dojít. Měl dokonalý přehled o jejím soukromí a nevydařených láskách.

Dlouhé hodiny spolu probírali, co mají muži vlastně rádi a co ne. Chtěla se tak včas ubezpečit, že u nové známosti tentokrát žádnou chybu neudělá. I když všechno důkladně probrali, mohl si být bezpečně jist, že se zachová pokaždé stejně a vždy se stejným výsledkem. Muž se sebral a již se v její blízkosti neobjevil. Pak následovalo období nářků a bédování, vystřídané etapou velké nenávisti proti všem mužům. Konec pravidelné periody byl završen toužebným vyhlášením dalšího muže v nejbližším okolí s nepolevující snahou si nějakého najít.

Po nějakém čase už měl sám zájem, aby nějaký pevnější vztah navázala, neboť jej problémy kolem nenaplněných tužeb své kamarádky výrazně rušily v práci. Pomáhal jí, kdykoliv jen mohl, ale dokázal jen udržovat pravidelný kolotoč ve svém běhu.

Možná jí také radil špatně. Měl na věc svůj pohled, mužský a ten mohl být v rozporu s pohledem ženským. Kdykoliv se s někým trochu sblížila, následovalo nadšení a gejzíry euforických okamžiků, kdy se s ní na jednom pracovišti téměř nedalo vydržet do doby, než byla zase sama.

Jediný okamžik, kdy mu její problémy vadily nejvíce byly chvíle, kdy spolu měli pracovat na případu. Camilla nikdy nedokázala oddělit práci od své mánie a sledovala všechny muže kolem a nezjišťovala, zda by některý neměl zájem o bližší kontakt.

"Máš být doma, co tu chceš?" podívala se naprosto stejně jako Mystel.

"Mám nový případ, tutovou bombu. Začal jsem na tom dělat."

"Ty? Vždyť jsi nedal nic pořádného už pěkně dlouho dohromady. Jak jsi k němu přišel? A o co vlastně jde?"

"Na nic se neptej, stejně ti ještě nemůžu nic říct. Ale potřeboval bych tvou pomoc. Uděláš pro mě něco?"

"Přece mě znáš. Ale je dobře, že jsi tady. Včera jsem se seznámila s takovým nádherným blondákem, jmenuje se Sean. Bavili jsme se spolu na přechodu, než nám naskočila zelená. Byl strašně příjemnej a milej. Šel by se mnou na drink. Co si o tom myslíš, mám jít?"

"Probereme to jindy, teď nemám čas. Fakt to spěchá."

"Pro mne je to ale důležitý. Třeba to je konečně ten pravej. Musíš mi říct, co mám dělat, nechtěla bych to zase zkazit. Co ode mě chceš?"

"Tak se podívej. Tady je jméno jednoho člověka," podával jí Henry kus papíru, "a potřeboval bych co nejrychleji zjistit, ve kterých firmách je ten člověk zapsaný. Vlastně jinak. Které firmy mu patří, či je uveden jako jejich spoluhlavitel. Ale ze všeho nejdříve mi zjisti, jaký majetek má oficiálně přiznaný."

"Čím je ten člověk tak důležitý? Nikdy jsem to jméno ještě neslyšela," podívala se na útržek.

"Zatím si otázky schovej na jindy, nemám čas ti odpovídat. Všechno se dozvíš později, teď mi musíš věřit, že to je něco mimořádného. Ta bomba to stoprocentně bude, to tě ubezpečuji."

Camilla se dál na nic neptala a její prsty se rozběhly po klávesnici. Údery rychlé jak palba kulometu dávaly tušit, že se pustila do práce s vervou, jakou Henry potřeboval. On sám zvedl telefon a vytočil jedno z čísel, které patřilo firmě, mající přímý majetnický vztah k osobě sebevraha.

Když se ozval vyzváněcí tón, trpělivě čekal.

"Tak ten tady není," ozval se hlas asistentky, když se zeptal na muže, po kterém pátral.

"Kdy přijde? Mohl bych se s ním sejít?" vyzvídal dál, nechtěl se nechat Henry odbýt.

"Ne, k nám vůbec nechodí, tady máme jen jeho zástupce."

"On do firmy nikdy nedojde?" divil se upřímně.

"Ne nikdy."

"I když je majitelem?"

"Zastupuje jej ředitel, kterého jmenoval a který má právo jeho jménem jednat. On sám k nám jen telefonuje a nejdůležitější rozhodnutí schvaluje. Ale ještě nikdy jsem jej tady neviděla."

Ještě chvíli se Henry snažil vyzvědět něco o tajemném muži, ale více z ní už nedostal. Jeho člověka nikdy neviděla, ve firmě se neukazuje. To bylo všechno, co neustále opakovala. Vytočil tedy další číslo, aby se poptal v jiné firmě.

Dopadl naprosto stejně. Ve firmě je stanoven ředitel, který ji vede, majitel komunikuje jen na dálku, nikdy tam nedochází. Veškerá práva k řízení firmy má zástupce a spolu projednávají ty nejdůležitější rozhodnutí. A jako vždy, po telefonu.

Henry obvolal šest firem a výsledek byl pokaždé tentýž. Princip řízení se neměnil opakoval se v každé z nich. Byly to největší a jejich majetek byl nejvýznamnější, jež měl stařec ve svém portfoliu.

"Henry! Jak to že jsi tady?" ozvalo zezadu.

Trhl sebou. Tak a je to tady. Šéf se na něj přišel podívat, Merlyn už jej stihla informovat.

"Potřebuju si zjistit nějaké věci z databáze, tak jsem se na ně přišel podívat."

"Zatraceně! Měls mít volno a odpočívat."

"To nedokážu, nicnedělání mne ubíjí. Ale pochopil jsem, že jsi měl pravdu. To s těmi raky byl úlet, proto pracuji na něčem daleko zajímavějším, kdy zase všem dokážu, že ještě umím čtenáře našeho listu zaujmout. Kde jsou všichni? Proč je tu tak prázdně?"

"Stal se velký případ. Zabili majitele realitní kanceláře a dva jeho pracovníky. Musel jsem tam poslat všechny. Z Čistého nebe už tam mají od samého začátku několik skupin. Byli zase o věci informovaní dřív než my. Je nás tu tolik a nikdo na policajty nemá pořádné kontakty, aby nám dali tip, když už se po tak dlouhé době něco zajímavého stane. Zase jsme přišli pozdě."

Henry stáhl hlavu mezi ramena. Připadalo mu, že šéf vlastně nadává jemu, že snad již ví o avízu, jež mu Greg dal, ale on odmítl. Ale po chvilce pochopil, že si jen obyčejně ztěžuje. Určitě těžce nese, že jej konkurence předběhla.

"Rád bych, aby sis odpočinul a trochu zabral. Máme co dohánět," zavrčel Rene Berthold a čelo měl samou vrásku. Nečekal na odpověď a mizel mezi stoly.

"Hů, ten je dneska rozházený," vykoukla zpoza monitoru Camilla, "normálně by tě asi hnal zpátky domů, abys dodržel jeho příkaz. Ale že nás Nebáci předběhli, myslí víc na odvetu."

"Jak jsi daleko?"

"Něco už mám, ale ještě to není všechno. Je toho poměrně hodně, mám číst?"

"Ne, až budeš mít komplet. Doufám, že to za něco bude stát."

"Myslím, že nebudeš zklamanej. Mám tady výpis z těch několika prvních minut hledání a jdu do kolen. Co to je za člověka, co ses na něj ptal? Je mnohem bohatší než kdokoliv z těch, co jsem dosud poznala!"

* * *

Tedd vyběhl do patra a horečně otvíral dveře. Pak se vřítel dovnitř a rychle je za sebou zamykal. Na všechny západy, veškeré přídavné zámky, které na nich měl. Dech mu chrčel z hrudi, oči měl široce vytřeštěné, zpocený obličej, třesoucí se ruce. To všechno byly příznaky obrovského rozčilení, ve kterém se nacházel.

Na první pohled bylo patrné v jakém je stavu a co cítí. Přepadl jej strach, šílený, děsivý, panický. Již delší čas v něm doutnal, ale teprve dnešní porce alkoholu spolu s náhodným okamžikem, po kterém následovaly provokativní poznámky, spustily lavinu nejistot a obav. Odstartovaly tak u něj řetěz naprosto neočekávaných kroků.

Utíkal ke své skrýši, kde měl schován svůj největší poklad, svůj majetek, poslední záchranu před pochybnými institucemi bank a všudypřítomnými zloději. O překot se k němu dobýval a zmateně jej tahal ven. Spokojeně si oddechl, když se přesvědčil, že je v pořádku a nic se z něj neztratilo. Usedl nad hromadou peněz a poněkud klidněji oddechoval. Strachy dokonce zcela vystřízlivěl. Byl to však jen klid před bouří.

Za chvíli se vzpamatoval. Ze všech stran důkladně krabici prohlédl a přesvědčil se, zda není někde narušena. Nakonec ji zastrčil zpět na své místo, kde byla pečlivě ukryta před zvědavýma očima. Pak usedl do křesla a přemýšlel o dalších krocích.

V uších mu dál zněla posměšná slova, kterými na něj před několika okamžiky pokřikovali jeho společníci. Nechápal co se stalo, ale vyvolala v něm zděšení, strach z prozrazení celé akce a konec všech jeho nadějí. Obával se, že ta slova nejsou jen plané tlachání, ale předpověď událostem, jež nelitostně v nejbližších okamžicích přijdou. Jakmile na ně pomyslel, zmocnila se jej hrůza a panika. Rozhodl se, že si své peníze bude hlídat a nenechá nikoho se k nim přiblížit.

Vyskočil a zmateně pobíhal po místnosti. Nemohl se uklidnit, zmatek a nervozita jej neustále svíraly a mátly mysly. Začal mít strach ze všeho venku, že všech lidí za dveřmi, jež ho dělily od ostatního světa. Zůstal uzavřený ve svém tajném bytu, jedině zde se cítil v bezpečí.

Probděl celou noc. Seděl tak, aby mohl bezpečně sledovat místo, kde se ve skrýši choulila schovaná krabice nabitá jeho majetkem. Nedbal na únavu, zaháněl neustále útočící spánek, před sebou viděl jen svůj jediný úkol.

Bylo už ráno a sluníčko zalilo město svěžími paprsky, když se chtěl jen trochu na pohovce uvolnit. Jakmile se natáhl, okamžitě usnul.

Spal jen krátce. Když se opět probрал, vylekaně vyskočil. Podivné nutkání jej donutilo se přesvědčit, že je všechno v pořádku, zda nic z jeho pokladu nezmizelo. Teprve poté začal poměrně klidněji sprádat další plány.

Popadl pero a papír a dlouze si zapisoval své poznámky. Když měl jasno, vyrazil z bytu. Neopomněl zkontrolovat okna, zabezpečit dveře. Vůbec mu nevadilo, že je nemytý, neučesaný, že dnes nevoní nejdražším druhem kolínské a šaty má nezvykle pomačkané. Jako tajný agent se vyplížil ven.

Neustále se ohlížel a kontroloval, zda za něj někdo nešpehuje, zda nevidí některé tváře kolem sebe poněkolkáté, zda si jej příliš zkoumavě neprohlížejí. Cestou dělal úskoky a lsti, které znal z filmů pro setřesení pronásledovatele. Kličkoval mezi chodci, přidával na rychlosti, vbíhal do pasáží a podchodů a některou cestu procházel opakovaně. Trvalo mu tak neskutečně dlouho, než se dostal kam potřeboval. Délka cesty, kterou dnes vykonal nežli se dostal na konec cesty k místu obchodů, byla mnohonásobně delší.

Půjčil si vůz a objel obchody, kde nakoupil nutné věci za svého seznamu. Nakonec zajel do banky a vyzvedl další hotové peníze. Vybral maximum, které bylo možno na jeden výběr vzít. Nakonec zamířil k novému domovu.

Tam všechno co nejrychleji nanosil do bytu a vrhl se do svých plánů. Nařezal prkna na potřebnou velikost a zatloukal jimi okna. Nechával jen malé škvíry, kterými se mohl dívat ven a sledovat dění na ulici. Na dveře připevnil mohutné železné kování s masivními petlicemi. Přidělal velké množství zámků a zástrček, jež měly vetřelcům snížit možnost vniknutí dovnitř. Zbytek prken a nářadí naházel do jednoho z koutů, ani se nenamáhal s úklidem.

Trvalo mu celý den, než dokončil dílo podle svých představ. Nejedl ani nepil. Svou práci co chvíli přerušoval, aby

došel k oknu a skulinou mezi prkny zkontroloval dění na ulici. Pečlivě sledoval každého člověka, který pod jeho bytem procházel. Snažil se vštípit si jej do paměti a pak kontroloval, zda kolem nechodí opakovaně, jestli se nezajímá o dům, ve kterém bydlí, podezřele výrazněji.

Teprve měl všechny práce hotovy, vypravil se, opět velice obezřetně, do nejbližšího obchodního centra, aby nakoupil něco k jídlu. Zaplnil několik vozíků, které vrchovatě naložil jídlem. Všechno trvanlivé, dlouhodobé suroviny, jež mají delší skladovací dobu. Bylo zřejmé, že se chystá zabezpečit se na delší čas.

Když všechno nanosil do bytu, udělal se z něj veliké skladiště. Kam oko pohlédlo, všude se povalovaly krabice s jídlem či polotovary, promíchány zbytky dřev a náradí. Mezitím se povaloval nábytek zpřeházený bez jakéhokoliv ladu. Ale jednu věc Tedd naprosto opomněl. Neměl žádné další oblečení, chyběly mu veškeré hygienické potřeby.

Jeho osobnost se podstatně změnila. Z klidu a pohody, které z něj ještě nedávno vyzařovaly, se stal strhaný, vráskami pokrytý, popelavý obličej. Fousy pokrývaly kdysi hladkou, pečlivě udržovanou tvář, nemyté a nečesané vlasy se ježily na všechny strany a dodávaly vzhledu totální duševní devastace. Špinavé a pomačkané oblečení se jen náznakem blížilo elegantnímu obleku, jakým bylo, než předevčírem vstoupil do dveří místnosti.

Protože si s sebou nevzal jediný telefon, nebylo možné se s ním nikterak spojit. Nikomu nenahlásil místo svého pobytu, takže ani nejbližší netušili, kdeže se nachází tajné místo, ve kterém se v tuto chvíli skrývá.

Ještě několikrát se pokusil dát se trochu do pořádku a upravit svůj vzhled. Bylo to tehdy, jestliže se vypravil do banky, aby vybral maximální částku ze svých kont, kterou mu banka na jeden výběr vydá. Jenže po několika dnech začal být i tak úředníkům podezřelý. Jeho pochybný vzhled a opakovaný výběr vysokých částek v hotovosti se jim nezdály tak úplně v pořádku a začali s kontrolními otázkami. Několikrát učinili neomalené nářky na jeho identitu a tím jej dokonale vyplašili. Nakonec přestal chodit i tam a přistoupil k ráznému řešení. Definitivně zatloukl prkny i dveře a svět kolem sledoval jen skrz úzké škvírky, které v bednění nadělal.

Čas trávil mezi těmi několika stěnami, jež ho obklopovaly, celé dny nevycházel z bytu. Oblečení se změnilo v potrhanou zmet' cáru, pro špinu jeho původní barva nebyla téměř vidět. Bylo již dávno zcela zmuchlané a zničené, on sám zarostl mohutným fousem a dlouhými nepěstěnými vlasy. Stal se z něj poustevník, který žil jen svým strachem a obavami o majetek, jenž musel mít neustále na očích.

S postupujícím časem neustále vzrůstaly jeho obavy a hysterický strach narostl do nekonečných rozměrů. Kdykoliv se za dveřmi bytu ozval sebenepatrnější zvuk, propadal nekontrolovatelné panice. Každý člověk, který prošel kolem, způsoboval v jeho hlavě hrůzostrašné okamžiky. Stress byl neustále přítomen v jeho duši a deptal jej neskutečným tempem.

Tedd spal v posledních dnech jen minimálně. Noc měl zafixovánu jako jednu z nejrizikovějších okamžiků, kdy mu hrozí největší nebezpečí. Hrozba, že jej někdo může oloupit, připravit o jeho nejcennější majetek, byla extrémní právě v těchto chvílích.

Nedostatek spánku se však hlouběji podepisoval na panickém jednání. Ztrácel vztah k životu a svému okolí, přestával se orientovat. Nebyl schopen pochopit, co se v jeho okolí děje. Byl vytržen z reálného života a sám již nebyl schopen se do něj vrátit. Nablízku však nebyl nikdo, kdo by mu podal záchranou ruku. Měl neskutečně velkou hromadu peněz, ale nevěděl, jak s tím žít.

* * *

"Myslím, že dneska už toho raději necháme, půjdeme domů," nadnesl opatrně Max.

"Já bych řekl, že těch dvanáct procent Duspatu bude bodovat. Očekávám zítra jejich prudký nárůst," ozval se McCain, aby promluvil o něčem jiném, než o těžké mŕče, na kterou všichni mysleli. Potom rázně na znamení souhlasu vstal se židle a oblékal si sako. Ostatní se k němu rychle přidávali. Nálada byla skleslá, všichni působili zničeně.

Dnešek byl dnem hrůzy pro jejich kancelář. Zažili okamžik, na kterým nikdy nezapomenou.

"Jdu domů, dám si horkou koupel, nic mě nezajímá, nic nechci vědět, nikoho neznám. To byl den," vzdychla Sarah.

Mluvila všem z duše, ostatní na tom byli stejně. Po případu, kdy měli za sebou nešťastný okamžik s Lízou se jim nikdo nemohl divit. Měli nervy nadranc, odpočinek nutně potřebovali.

Barbara si všimla, jak ji Max potají sleduje. Už to nebyl ten toužebný pohled, když se ji snažil dostat do postele, byl zkoumavý, drtivý, jakoby chtěl skrz ni prohlédnout jak skleněnou láhvi. Svým nechybujícím šestým smyslem poznala, že o jejích aktivitách cosi tuší a má cosi nekalého za lubem. I když již byli všichni na odchodu, on se od stolu nezvedal.

"Ty nekončíš?" zeptala se jakoby mimochodem.

"Ještě si potřebuji v klidu něco dodělat," zavrtěl Max hlavou a zahleděl se do tabulky na obrazovce.

Rychle mizeli ve dveřích a tak za okamžik osaměl. Zůstal v místnosti sám mezi potměšilými obrazovkami. Na tento okamžik čekal. Vyskočil a zamkl dveře, aby jej nikdo nemohl překvapit. A pak se vrhl k Barbařino stolku. Rychle spustil počítač a netrpělivě čekal, až naběhne.

Jakmile se na monitoru objevila žádost o heslo, bleskem jej vyťukal. Ještě že měl jako šéf skupiny přístup jednotlivým pracovníkům do jejich přihrádek. Nyní netrpělivě vyhlížel, až se mu otevře pracovní prostředí jeho podřízené.

Když mu na obrazovce naskákaly drobné ikonky, rychle rozbaloval jednotlivé složky, ve kterých očekával tajené informace. Prošel všechno, poctivě, nevynechal jediný soubor, ale neobjevil nic. Jen pracovní zápisy, pokyny jež sám poslal, výsledky expertíz z jednotlivých burz, vlastní hodnocení a vyplněné tabulky. Nic soukromého, co by nepatřilo do její pracovní činnosti. Ale údaje, o které mu šlo nyní nejvíce, ty zde nenašel. A mohl si být jist, že určitě nic z toho, na co se díval inspektor.

Ale přece sám na vlastní oči viděl, že mu cosi k přečtení nabídla a jak na to reagoval. Ty informace nebyly jen tak ledajaké! Určitě se zabývaly jak soukromím Lízy, tak ostatních. Ale kde to jen může mít schované? Celý se třásl nedočkavostí, čeho se tajemný spis týká. Horečně prsty běhal po klávesnici, ale nervozitou se co chvíli nedokázal trefovat na správná tlačítka, takže často musel stisk opakovat.

Převrátil v počítači všechno vzhůru nohama, ale neobjevil nic. Propadl zoufalství.

Je tu o dvě hodiny déle a žádný výsledek. Možná si teď Barbara sedí pohodlně někde v baru a srdečně se jeho pokusům směje, jistá si tím, že hledané soubory nedokáže najít. Vstal a procházel se místností, v hlavě zatím přemýšlel, jak tajemství z nitra přístroje vydolovat.

Mnohokrát se k počítači vrátil, aby vyzkoušel novou myšlenku, ještě se pokusil o pár figlů, které by mu mohly pomoci, ale nepořídil. Až v posledním zoufalství učinil to, o čem přemýšlel hned na začátku a co stále odsouval.

Zavolal o pomoc svému známému.

Byl jím Mark. Pěťadvacetiletý, neobyčejně nadaný hoch. Byl machr přes počítače, které byly jeho koníčkem i životním osudem. Od mala se do počítačů zamiloval a veškerý čas trávil nad jejich problematikou. Brzy znal víc, než mnozí školení profesionálové.

Začal studovat universitu, ale provalil se skandál, když se zjistilo, že pronikl do okruhu rektorátu školy. Četl si hlášení o jednotlivých žácích, výsledků testů a počet bodů, které dostali. Později je začal i opravovat a podle svých potřeb i měnit. Nejdrive jen své, pak za poplatek i svých spolužáků.

Chodilo za ním stále více studentů, kteří po něm za úplatu chtěli ty výsledky změnit. On byl zpočátku opatrný, dělal to jako koníček, ale rychle si zvykl na poměrně slušný příjem peněz a stále častěji oficiální výsledky upravoval. Muselo to jednoho dne prasknout a když se tak stalo, ze školy jej vyhodili.

Chvilí se zkoušel žít poctivě, ale vždy se nechal zlákat, aby vnikal do tajných částí systémů firmy, ve které právě pracoval. Vždycky se na to časem přišlo a on musel odejít. To se opakovalo několikrát.

Dnes je z něj profesionální hacker. Vniká v síti do všech koutů a zjišťuje údaje, které nalezne. Když se mu podaří objevit něco zajímavého, obchoduje s tím. Je sice neustále ve střehu, kdy jej policie chytne, ale už si zvykl. Jeho život je napětí a počítač. V poslední době se k tomu bohužel přidaly i drogy a alkohol. Jeho byt připomíná víc lidský brloh, nežli obydlí inteligentního člověka, ale dopracoval se k tomu sám a dlouhou cestou. Špína, smrad a neodbytný kouř jsou zde pánem. Nad tím vším dominuje mohutná soustava nejmodernějšího počítačového systému. Jediné věci, které dávala tušit, že zde žije moderní člověk.

Max na něj měl spojení, protože je pojilo dlouholeté přátelství a to bylo v této chvíli jeho štěstí. Jiné telefony, než od svých známých, Mark nebral.

Jejich známost začala před několika lety. Tehdy byl Max v průšvihů. Neměl včas a řádně vyplněné daňové přiznání. Měl sice štěstí, že si toho včas všiml, ale dělat s tím nic již nemohl, bylo pozdě.

Šel se proto ze žalu vydatně ožrat do svého oblíbeného pubu. Kamarádovi, který u pultu seděl s ním, všechno poctivě a nařikavě vypověděl. A protože byl v té době již značně opilý, mluvil dost nahlas. Slyšel to i smutný mladík sedící za

nimi.

Po chvíli se zvedl a opatrně k nim došel. Nabídl mu, že za jistý poplatek opravu obstará. Max byl nadšený a pochopitelně okamžitě souhlasil. Problém byl v tom, že mladík chtěl peníze hned, dopředu. Jinak se odmítal na věci podílet.

Max byl řádně ovlivněný alkoholem a tak souhlasil. Jinak by na takový obchod nikdy nepřistoupil. Nemohl v té chvíli ještě tušit, že mladíkovi došly peníze a on nutně potřebuje nějaké sehnat, aby mohl na své porce drog.

Nakonec požadované peníze vytáhl a mladíkovi je dal. Ten slíbil, že se zítra ozve a zmizel. Zpočátku si Max myslel, že udělal skvělý obchod a byl nadšený. Mladík se druhý den neozval.

Již pokládal za jisté, že skočil na lep někomu vychytralému lumpovi, když se třetí den zazvonil telefon. Nejdříve se omluvil: Měl problémy a tak nemohl dle původního slibu dodělat práci, jak měl v plánu. Nyní po něm požadoval potřebná data, aby mohl slib splnit. Max mu již sice nevěřil, ale nic jiného dělat nemohl. Jaké však bylo jeho překvapení, když za několik týdnů došlo hlášení, že je jeho daňové přiznání v naprostém pořádku a bylo dodáno včas. Mladík svůj slib splnil.

Ještě dvakrát využil Max jeho služeb. Tentokrát nikoliv pro opravu špatně podaného přiznání, ale pro dodatečnou změnu dat. Na úřadu nikdy nezjistili, že bylo do uzavřeného formuláře zasahováno a některé věci zpětně velice zásadně pozměněny. Maxovi to vyneslo slušnou sumičku.

"Potřebuji tě tu nutně. Teď hned, bez otálení. Když se nebudeš zdržovat, mám tu pro tebe pěknou hromádku peněz."

"Kolik?" zeptal se jen Mark.

Když suma zazněla, jen hvízdal.

"Nejdéle do půl hodiny jsem tam."

Byl přesný. Max mu rychle vysvětlil, o čem se mu jedná a Mark se bez otálení pustil do práce. Důkladně prošel celým Barbařiným počítačem, netrvalo tak dlouho a našel, co potřeboval.

"Tady to je, vytáhnu ti dnešní soubory, které byly otevřeny. Některé, zřejmě ty, co po nich jdeš, byly zase poctivě smazány, ale jdu po spojení a dostanu se k jejich skříňce."

Mumlal si pro sebe Mark a soustředěně sledoval obrazovku. Za chvíli se spokojeně opřel o opěradlo a ukázal před sebe.

"Tak čti, máš to tady," vyzval Maxe.

Ten přisedl a začal číst. Měl před sebou kompletní Lízinu zpověď. Zápisky, které si dělala dlouhé dny a týdny. Četl osobní vyznání o životním neštěstí, nepochopení a bezradnosti. Vylévala si zde své srdce, což zřejmě dělala v neobyčejně těžkých chvílích, aby alespoň trochu ulevila svému bolu. Styl zápisů jasně napovídal, že se jedná o soukromou zpověď, v žádném případě je neměly spatřit cizí oči. O to více jej zarazilo, že se k nim Barbara dostala. Současně si uvědomil, jak málo o své dlouholeté spolupracovnici věděl.

Nejvíce řešila své problémy s mužem, s kterým si rozuměla stále méně. Ustavičně pil a svůj čas trávil v putykách místo u ní. Když se vracel, znamenalo to jen křik a hádky. Vyznávala se, jak dlouho a těžce bojuje s takovým životem a jak si neví rady kudy dál. Dlouhé pasáže byly věnovány hlavnímu dilematu, který se mnohokrát opakoval.

Má zabít manžela či sama sebe.

Nakonec se rozhodla. Připsala několik dalších problémů v práci, které pomohly učinit konečný závěr. Mezi nimi byly kupodivu i spory s Maxem. S překvapením četl o několika vzájemných střetech, které on sám pokládal za naprosto bezvýznamné. Bylo zřejmé, že je prožívala daleko emotivněji, nežli on. V poslední části byl jen výčet událostí, jež podtrhovaly správnost jejího rozhodnutí a rozloučení.

"Jak se to dostalo do počítače?" zeptal se Max, kterému již bylo jasné, proč detektiv změnil svůj názor.

"Ten člověk má odsud přístup do všech počítačů společnosti," pronesl zamyšleně Mark a přes důrazný zákaz si zapálil. "Čte všechno, co kdo napíše. Musí znát veškeré dění ve firmě, i co se děje v zákulisí. Dokázal si obstarat hesla od všech vstupů, co potřeboval. Neexistuje místo v systému vaší sítě, aby se tam nepodíval."

"Kolikrát vniknul ke mě?" zeptal se chvějící se Max.

"Z toho, co jsem zjistil, tě chodí kontrolovat několikrát denně. Čte všechny tvoje zprávy. Z některých si dělá kopie."

"Co jej zajímá nejvíc?"

"V poslední době tvoje smlouva o odkupu podílu firmy. Tam má dokonce podtrhány některé odstavce."

Mark se k němu otočil. Neudržel se a dal najevo, že pachatelem je žena.

"To jsem si mohl myslet, že ji bude zajímat právě tohle!"

"Ono se jedná o ženskou?" vytřeštil udiveně oči Mark, jako by viděl něco neskutečného.

"Jo, je to jedna potvora ode mně z kanceláře. Už dlouho jsem ji podezíral, ale nemohl jsem najít nějaký důkaz. Dneska ho konečně mám. Budu muset přemýšlet o opatřeních. Nějakých tvrdých, zásadních."

"Chceš ji vyhodit?"

"To nepůjde, nedá se. Je natolik chytrá, aby se dokázala pojistit. Má na mě některé nepříjemné věci a nemohu si dovolit riskovat, že je předá do nepovolaných rukou."

"Tak ji zabij, to je nejbezpečnější," smál se Mark a vyfoukl z úst oblak světlého kouře.

"Kdyby to bylo možné, tak okamžitě," pronesl zamyšleně Max a náhle se vážně zamyslel. Ten kluk má možná pravdu, takové řešení by nebylo marné, jiné vymyslí jen velice těžko. Zcela určitě by zamezilo dalším problémům, které by při jiném postupu nastaly. Hlavou mu prolétlo několik variant, jak úkol provést.

"Takže ty jsi opravdu odkoupil firmu, jak si tady píše? Nic jsi neřek. To jsi tedy hezký pracháč! A já tady pro tebe pracuju za pár babek. Kdybych to věděl, musel bys pořádně přitlačit. Hele, čti tady, tady má nějaký velice zajímavý poznámky. Zdá se, že ti tvůj obchod dokonale prokoukla. Je jí jasné, že za prodejem musí být ještě něco dalšího, nekalého a ona nutně musí vypátrat co."

"Co tam o tom má?"

"Píše, že jsi udělal chybu. Převedl sis také akcie Freserovy společnosti a ona dobře ví, že to je rodinný podnik, který by Hrbáč, tady tak nějakého chlapa nazývá, nikdy neprodal. Prý všechno, ale tohle ne."

"Jak ta to může vědět?" snažil se bagatelizovat celou situaci Max, ale čelo se mu orosilo.

"Sledovala celý převod akcií. Taky má důkaz, že konečné heslo, potvrzující pokyn pro převod, přišel z tvého počítače a nikoliv z Bradáčova, jako obvykle. A stejně má podchyceny další příkazy. Dřív byly všechny z centrálního počítače a od předvčerejška přichází všechny z tvého."

"To přece není tak složité. Projednávali jsme všechno spolu a po odsouhlasení to potvrzoval."

"Právě proto jí nesedí Fresery's společnost. Důkazů má sice víc, ale spolehlivě ví, že tahle to potvrzuje. Protože se Bradáč ani jednou neozval, má podezření, že se s ním něco stalo. Typuje na něco vážného, možná i nejhoršího. A ty v tom máš zřejmě prsty."

"Její chiméra," pohodil hlavou Max.

"To bych neřekl. Má doklady o tvém spojení s jakýmsi mužem z reality a dalších dvou. Má jejich elektronické adresy a zatím je ořukává. Prověřuje si, a velice důkladně, co jsou zač. Podle toho, co zde vidím, tě podezírá z mnoha věcí. A velice ošklivých. Máš opravdu tolik peněz a provedl jsi všechno to, co zde píše? Máš na kontě cizí majetek, rozebrali jste si akcie někoho dalšího? Upláceli jste politické pracovníky? Ty bys fakt dokázal někoho zabít? Jestli ti tohle všechno prokáže... budeš na tom špatně."

Max už dýchal jako lokomotiva. Hlavou se mu honily všechny možné myšlenky, jedna černější jak druhá. Došlo mu, že Mark je v této chvíli dalším, kdo zná poměrně podrobně všechny detaily nedávno proběhlé akce. Se stále větší hrůzou sledoval, jak si pročítá další a další statě Barbařiných poznámek a stále více kroutí nedůvěřivě hlavou.

"Marku, kdy jsi viděl naposledy svou rodinu?"

"Kašlu na ně. Nikoho neznám. Nechali mě na holičkách, když jsem potřeboval jejich pomoc. Jsem pro ně kriminálník. Mě tenhle osamocený život vyhovuje. Hlavně že můžu dělat s počítačem. Občas se mi povede nějaká trefa, jako teď s tebou. Za tyhle informace," zaťukal na monitor, "za tohle tajemství budeš muset pořádně zaplatit. A jak tu píše ta Barbara, máš z čeho, nebude ti to dělat nejmenší problém. Takový mamon, co sis připsal na účet si ani nezasloužíš. Myslíš, že se dohodneme, budeš mi dávat asi tak..."

Víc říct nestačil. Max s podivným výrazem ve tváři popadl klávesnici počítače, u kterého právě stál, a prudkým úderem jej praštil úzkou hranou do zátylku. Plochá deska se rozlétla na desítky různě velkých částí, které skončily po různých místech místnosti.

Mark jen hekl a s překvapenými očima se svezl po židli. Max popadl silnou plochou šňůru na stěhování, kterou nenápadně před chvílí vytáhl z šuplíku a než se jeho tělo sesulo na zem, omotal mu ji kolem krku.

Pak začal smyčku utahovat. Pomalu, opatrně. Měl v tom zkušenosti, už to znal.

12.

Policie svou práci odvedla dokonale. Vyčistila prostory, zabránila vniknutí jakýchkoliv osob do ohrožených prostor. Ale třaskavina byla schována dobře. I když se o ní vědělo, nalezena nebyla. Když bomba vybuchla, byla již vlastně všemi očekávaná. Mimo několika rozbitých oken a začouzených prostor v obchodním domě žádné další škody nenatropila.

Za tři minuty vybuchla na jiném místě druhá a netrvalo dlouho a třetí. Všechny podle plánu a v určený čas. Elliot odvedl svou práci dokonale.

Zalarmovaná policie se ihned vrhla do práce a začala vyšetřovat, kdo za akcí stojí. Aby pokryl všechny tři případy, stáhl centrální velitel všechny lidi na jednotlivé úseky, aby bylo pátrání co nejúčelnější.

Greg Malanick vedl svou skupinu na místo druhého výbuchu a pustil se do vyšetřování. K pátrání po pohřešované Eileen nedošlo, případ byl zatím odložen. Mimořádnost události ovlivnila nejen jej, ale i ostatní. Musely počkat, výbuch byl prioritou číslo jedna.

Včerejší pátrání bylo odsunuto, předvčerejší zastrčeno ještě hlouběji do análů. Obě byla již téměř uzavřená, čekalo se na poslední dokončovací úkony, takže se mohli vyšetřovatelé vrhnout na nový úkol. Na první pohled jednoduché případy se mohly zařadit mezi úspěšně uzavřené akce.

Početné televizní štáby zajišťovaly dostatečnou pozornost veřejnosti a tak se všichni mohli ukázat v tom nejlepším světle. Policie byla středem zájmu a všichni si připadali jako hrdinové akčních filmů. O to horlivěji se zapojili do práce a snažili se vyniknout. Prostoru k dalším případům výrazně ubylo. Nikdo nemohl tušit, že přesně to je v plánu těch lidí, co v pozadí výbuchů stojí.

Politický podtext dával celé akci potřebný náboj a halil děj tajemným závojem. Do akce se zapojily protišpiónážní jednotky, agenti tajných služeb i běžní detektivové. Událost přesahující místní rozsah si vyžadovala všechny lidi, co byli v danou chvíli k dispozici.

"Gregu, tady jsou zbytky časovací jednotky," přistoupil k veliteli skupiny detektiv Tom Gunner. Velice pilný, pečlivý a snaživý mládenec, který měl před sebou velkou budoucnost. Měl neobyčejný postřeh a vynikající úsudek.

V ruce, navlečené v jemné rukavici, držel pokroucený kus plechu, na kterém byl díl čehosi, co bylo ještě nedávno držákem trhaviny. Několik potrhaných drátů viselo bezvládně k zemi.

"Něco mi to připomíná," pronesl Greg, jakmile se na tu zmršť podíval.

"To jsem si řekl naprosto stejně," pousmál se Tom. "A už jsem přišel na to, co. Ta věc vypadá, jako by pocházela z dílny Iana Glensta."

Gregovi se rozsvítilo. No jasně, Tom to trefil i tentokrát velice přesně! Už se několikrát měli možnost seznámit s výtvary tohoto místního maniaka, který se dokonale zbláznil do výbušnin a nástražných systémů.

Ian Glenst nebyl příliš inteligentní, rozumu příliš nepobral, ale šikovný byl přímo neskutečně. Od mládí sbíral výbušniny kde jen mohl a netrvalo ani tak dlouho a měli doma celý arzenál. Když na to policie přišla, byli nuceni celou sbírku odvézt speciálním vozidlem a celá čtvrť byla na nohou, jelikož museli všechny lidi evakuovat. Kdyby celá zásoba vybuchla najednou, vyhodilo by dům i s nejbližším okolím do povětří. Tehdy však byl ještě malý, takže mimo pokuty rodičům se mu nic nestalo.

Jak rostl, stával se stále větším odborníkem a troufal si na stále složitější kousky. Aby si ověřil výsledky své práce, co chvíli nechal někde některou z výbušnin pokusně vybuchnout a policie měla následně plno práce.

Nejznámější případ byl z doby jeho prvních krůčků. Vzal svou bombu, tu nejmenší a nejslabší, co měl v dané chvíli k dispozici a vyšel ji na svah za město odpálit. Chtěl tak učinit tajně, bez pozornosti okolí a tak šel jen s nejlepším kamarádem.

Na místě sebrali starý, rezavý kýbl, který byl téměř plný zatvrdlé barvy. Ležel zde již velice dlouho a nechal jej zde bůhvídko. Byl tak těžký, že jej ani oba dva nemohli unést. Přiklopili jím bombu, Ian připravil časovač a odběhli se schovat za mez.

Když to bouchlo, vyletěl kýbl vysoko vzhůru a hnán velkou silou, zamířil bezprostředně nad město. Přímě doprostřed čtvrti, kde stály rodinné domy místních lidí. Za cíl si nevybral ledažáký objekt! Spadl na střechu zástupce městského primátora. Udělal do ní mohutnou díru a propadl se do pokoje o dvě patra níž. Ještě zničil pohovku, na které viceprimátor nejraději odpočíval a zůstal ležet na dřevěné podlaze. Naštěstí tehdy nikdo nebyl doma, takže se nikomu nic nestalo.

Celé město bylo vyplašenou, že se jedná o nový, soustředěný útok anarchistů, kteří tehdy ohrožovali klid ve městě. Když se přišlo na to, že to má na svědomí jedenáctiletý hoch, nikdo tomu nechtěl věřit. Tak dlouho se to vyšetřovalo a hledalo tajné, mnohem nebezpečnější pozadí, až všechno pomalu vysumělo a případ se uzavřel.

Během let se Ian dostal do konfliktu se zákonem ještě několikrát, ale pokaždé vyklouzl jen s podmínkou.

To trvalo do doby, nežli chtěl pomoci jedné ze skupin, která vylupovala banky. Tato akce se nepovedla a tak šel na patnáct měsíců sedět.

Tam se seznámil s Harry Spicem, zaníceným anarchistou, který jej během dlouhého společně stráveného času získal pro svou věc. Když si trest odpykal, zapojil se s ním do odbojové anarchistické činnosti. Společně co chvíli nadělali někde neplechu, i když jen omezeného rozsahu. Opakovaně je měli na policejní stanici a pobyt ve vězení se stal pro Iana od té doby běžným.

Ale pak se s Harrym nepohodli a rozešli se. Ian zanechal anarchie a věnoval se solidnější činnosti. Říkalo se, že začal obchodovat s kávou. Vytvořil si vlastní praženou směs a tu rozvážel po celé zemi. Nebyla tak úplně špatná, takže se mu podnikání celkem dařilo. Nedokázal však svou firmu rozšířit natolik, aby si na práci najal lidi, takže všechno dělal sám. Čas od času se z domova na nějakou dobu vytratil, aby objížděl své klienty. Veškeré informace, které se o něm v poslední době zmiňovaly, měly to nejlepší ohodnocení.

A nyní tu měli před sebou zase jeden z těch pekelných strojů, co dřív vyráběl jak na běžícím pásu. Sám Greg kdysi osobně jeden z nich zneškodňoval a byl rád, že se mu to povedlo. Nebylo to nic jednoduchého, Ian se vypracoval na vysokou úroveň, stal se z něj dokonalý profesionál.

Systém, jaký Ian používal znal proto velice dobře. Už se nechalo říct, že byl něco jako jeho vlastnoruční podpis.

"Ano máš, skutečně dobrý odhad. Je to skutečně jeho dílo," pronesl zamyšleně a prohlížel si torzo ze všech stran.

"To se nedá přehlédnout. Ian je naprosto charakteristický."

"...no jo... jenže kdyby to bylo z Glenstovo dílny... mělo by to být roztrhaný mnohem víc, je to neobvykle velký kus. Jakoby nepoužil materiál, jak u něj bylo pravidelně zvykem," nepřestával pochybovat Greg.

"Možná to tentokrát špatně smontoval," pokrčil rameny Tom, "už si od toho dal delší dobu pokoj, nemá už takovou zručnost."

"To velmi pochybuji. Ian je ve výrobě dokonalý virtuos, nepletl se nikdy, že by tak najednou? Možná ano, ale moc ale mi tomu nechce věřit."

"Je zde hlášení jednoho ze svědků," ozval se za Gregovými zády jeden z policistů.

Greg se podíval na podávaný papír a rychle jej přelétl očima.

"Tak to asi Ian pravděpodobně bude," pronesl směrem k Tomovi. "V zápisu je uvedeno, že dva svědkové, nezávisle na sobě, viděli před výbuchem stát na parkovišti červenou dodávku a u ní podezřelého muže s kšiltovkou. Jeden si dokonce všiml čísla, protože bylo dost nápadné. Byly to čtyři osmičky."

"Takže co chceš víc? Ian přece zásadně jezdí červenou dodávkou a jeho kombinace čísel s osmičkami je všeobecně známa."

"Hm, je to tak. Není mi však vůbec jasné, proč by se do takové akce pouštěl," nechápal Greg, "muselo by mu být předem jasné, že půjdeme nejdříve po něm, i kdyby v tom neměl prsty. Je tady nejznámější firma. A dál, co by tím sledoval? Přece víme, že se o politiku nikdy pořádně nezajímal, i se Spicem to táhl kvůli tomu, aby si mohl občas nechat vybuchnout ty jeho prskavky. Že by se dal znova do nějaké party ovlivněné politikou?"

"Kdybych chtěl dělat takovou kampaň, nikdy bych takového člověka mezi sebe nepustil," hlesl Tom, "vždyť by ke mně okamžitě přitáhl policisty. Do toho by se pustil dokonalý blázen a takového v politice neznám. To mi nehraje."

"A vidíš, mně také ne."

"Pak to udělal někdo, komu ty výbušniny Ian vyrobil, na objednávku, za peníze. A protože je dlouho nedělal, neměl doma všechno potřebné vybavení a vzal zavděk náhradními součástkami."

"Tak tohle je daleko pravděpodobnější verze. Budeme se muset po starém kámošovi rozhlédnout a proklepnout všechny styky z poslední doby."

Chvilí se ještě zkoumavě procházeli místech výbuchu a společně s ostatními sledovali, zda něco důležitého nepřehlédli.

"Je tu hlášení z velitelství," dostal Greg do ruky další papír, "u třetí exploze se našla čepice. Černá kšiltovka s bílým nápisem 'OV'."

"Ta by mohla opravdu Ianova být, takovou měl v oblíbě," připustil Greg. Tom zavrtěl hlavou.

"Buď si někdo nechal u něj výbušninu udělat a Ian neví, oč v celé kauze jde, nebo to byl opravdu on sám a čepici při akci ztratil."

"Prošla kontrolou zbytků vlasů a kůže na DNA."

"A... ?"

"Všechno souhlasí. Je jeho."

"Možná že je... ale, znám ho už dlouhá léta. Ještě ji nikdy neztratil. A to se dříve pouštěl do pěkně kaskadérských kousků."

"Takže... ty tedy myslíš... to samý co já?"

"Ano. Mám silné podezření, že se nám někdo pravděpodobně za Iana vydává."

"Ale jak chceš tohle tvrzení někomu dokázat?"

"Ještě nevím, je to jen můj názor na celou věc. Takhle to vidím dneska. Na to, aby to byl Ian, to vypadá moc jednoduše až primitivně. A i když byl jakej byl, takhle blbě by zase nebyl."

"Stejně by nám to měl ztraceně rychle vysvětlit. Začít musíme u něj, ať chceme či ne."

"Máš pravdu, bude to pořádná zabíračka. Takže dokud nebudeme hotoví, nikoho z bordelu hledat nebudeme," pokrčil rameny Greg.

"Co máš s tím domem?" podivil se Tom.

"Ale... někdo se tam ztratil a šéf už před chvílí chtěl, abych se tam sjeli podívat. Myslí si, že máme snad šest rukou. Ani nás nenechá pořádně dodělat jednu práci."

"Nehodíme ty bomby někomu jinému? V bordelu by byla práce určitě příjemnější."

Za chvíli již seděli v policejním voze a s blikajícími majáčky mířili k místu, kde Ian bydlel. Nedělali si velkou naději, že jej tam najdou, spíše se jednalo o nutnost si tento údaj ověřit.

Do bytu vpadli za běhu. Že neměli povolení, s tím si v této chvíli hlavy nelámali.

Když vběhli do ložnice, byli překvapení. Ian si to právě rozdával s nějakou ženskou a oba byli právě v tom nejlepším. Když se rozrazilily dveře a on uviděl staré známé, překvapením znehybněl. Žena se rozječila.

* * *

Henry zvedl hlavu od svých poznámek a zvědavě se na Camillu zadíval.

"Tak sem s tím, jestli už něco máš."

"Tak dobře poslouchej," zadívala se soustředěně na monitor. "Seznam, co všechno patří tomu člověku, co ses na něj ptal."

Následovala kratičká odmlka, aby se zhluboka nadechla.

"Patří mu výstavní Grewillská vila. Pak ještě Lomatonská, Trestenská, Mannenská, Kututacká, Trepenská, Ulunská a dalších osm, které jsou o něco menší. Asi je všechny nemusím vyjmenovávat. Má šest velkých jachet a pozor, patří mezi ně i Illnacka, jedna z nejluxusnějších jachet světa. Z firem mu patří Gregorovy podniky, Desstenská obchodní, Ferestovy strojní závody, Strojní a obráběcí těžké doky, Samanatova dílna. Dále je většinovým vlastníkem v První akcionářské, Západní obchodní, Tři javory, Nurrestovy banky. Další podíly má u dvaadvaceti největších burzovních a makléřských společnostech. K jeho impériu se ještě musí přičíst šedesát sedm obchodních domů a prodejen, třináct autosalónů, šest autodopravců a nespočet barů a heren."

Henry jen seděl a nechával ji odříkávat první údaje, které se jí podařilo zjistit. Kdyby jen v náznaku tušila, že pročítá seznam majetku člověka, o kterém se předevčírem domníval, že žije z minimálního důchodu a stěží dá dohromady peníze na skromný nájem! Pak se zamyslel a neustále vrtěl hlavou.

"Poslyš Camillo," pronesl pomalu, "myslíš, že je někdo schopen tohle všechno koupit a nevzbudit pozornost?"

"Byl by to asi značný problém, ale... možný to je," zamyslela se, "ale nesměl bys udělat jedinou chybu a být absolutně mimo záběr médií. Žádný prodej by nesměl být zpochybněn, ani na jediný by nemohlo padnout jakéhokoliv podezření. Kupovat všechno odděleně a nikde neprozradit, o co ti jde. Také bys musel v každé firmě tajit svou identitu a další podnikání. Největším nebezpečím by pro tebe byli nespokojení zaměstnanci a ti, jak víš ze své práce, jsou prakticky kdekoli."

"Počkej, počkej. To by odpovídalo. Také by ses tam nesměla objevovat, nebo pokud možno co nejméně. Mohla by sis určit schopného zástupce a ten by firmu vedl tvým jménem. Ten by se staral o běh firmy. Sama bys určovala strategický směr a povolovala zásadní obchody."

"Ano, to by bylo velice pravděpodobné."

"Ty bys firmu vedla jen telefonem či sítí."

"Takhle si to umím představit, to by mohlo jít."

"Asi takhle nějak to opravdu bylo," zahleděl se do dálky Henry.

"Ale to ještě není všechno," sledoval obrazovku dál Camilla. "Je tu plno firem, s kterými se děly či dějí zajímavé věci."

"S firmami se vždycky dějí zajímavé věci, jinak by nemohly existovat."

"Ano, ale zde jsou tak podivné přesuny vlastníků a majetkové vyrovnání, že to vyvolává mnoho pochybností, zda je všechno v pořádku. Nemyslím, že je tohle standardní. Tak pořádně poslouchej, protože mám pochybnosti, že se v tom vyznáš!"

"Nedělej ze mě blbce, přece se vyznám v obchodních praktikách. Už jsem nejednou..."

"...společnost Velké spojené mlýny. Zpočátku patřili bratrům Fingeovým. Rozděleny na Severní a Jižní Velké spojené mlýny. Severní prodány menší společnosti Aksatun, kterou tvůj člověk plně ovládá. Jižní se po půl roce dělí na Mlýny a sušírny, to je jedna část a Parní mlýny, to je druhá. Mlýny a sušírny se za dva měsíce dělí na Mlýnské sušírny a Sušírny. Parní mlýny skupují Sušírny a za tři měsíce se dělí na První mlýnskou společnost a Terniku. Aksatun následně skupuje První mlýnskou společnost, Ternika se dělí na Setenii a Kasium. Setenie je pohlcena firmou Beskunt, kterou také plně ovládá tvůj člověk. Kasium skupuje Tansat. Nemusím říkat, komu patří. Beskunt prodává svůj podíl, bývalou Setenii, Aksatunu a kupuje celý Tansat. Po půl roce Aksatun skupuje do jedné firmy celý Beskunt. A jako poslední

stadium metamorfózy je rozdělení Aksatunu na dva díly. Aksatun a Velké spojené mlýny. Takže ty jsou nyní samostatné jako na začátku, ale tvůj člověk je má plně pod kontrolou. Rozuměl jsi tomu?"

Camilla se zvědavě podívala na Henryho. Jeho absolutně přihlouplý výraz mluvil za vše. Nechápal nic. Přesně jak před chvílí předpověděla. V hlavě měl dokonalý guláš namíchaný perfektní kuchařkou Camillou. Ta se ve věci orientovala a tak nedokázala pochopit, proč se mu to jeví tak složité. Jí to nijak komplikované nepřípadalo. Teda zatím, později to lehce složitější opravdu bude.

Lavina jmen firem a veškeré souvislosti Henrymu splynuly v jednu velikou neproniknutelnou šedivou zeď, za kterou není šance lidsky prokuknout. Jediný, kdo to dokáže, je někdo tak nadpřirozený, jakým Camilla zaručeně je. Ostatní se musí po dvou větách její přednášky zbláznit. A to má na tomto případu, děsivě složitém a prakticky nepochopitelném, ještě dále pracovat. Jediné, co si v této chvíli přál nejvíce bylo, aby drtivý příval jmen a činností ustal, aby se konečně zastavil či se v nejlepším případě stočil někam jinam. Mimo něj. Nebo se mu rozskočí hlava.

"To ale není všechno," zahučela, "na seznamu je další zajímavá společnost, Evikom. Ta se rozdělila dokonce na čtyři části a jednu z nich..."

"Dost... dost... přestaň už," zvolal Henry jak zbavený smyslů, "už toho mám plnou hlavu. V tom se vůbec nevyznám. To si sakra představuješ, že na mě vyvalíš celou posloupnost vývoje jednotlivých firem a já se v tom orientuji? Jen jsi mi nadělala v hlavě pěknou paseku. Už ani sám nevím, jak se jmenuju. Chtěl jsem se jít najíst, nebo napít? Nebo jsem chtěl jít nakupovat nebo na záchod? Jsem K.O. vygumovaná hlava, zničený tělo. Dostala jsi mě dokonale. Ted' už ode mne nechtěj, abych ti spočítal dva krát dvě."

"Ale sám jsi to po mě chtěl."

"Já? Tohle? Nikdy!... takovou pomatenost jsem nikdy nemohl chtít. Po tomhle touží jedině šílenec, magor a trojnásobný účastník chytání Loch Nesské příšery na udici s návnadou na mřenku." vyjel Henry, pak se však zarazil. "O čem jsme to vlastně mluvili? K čemu to má vůbec souvislost? Co z toho plyne?"

Přestal se rozčilovat, protože viděl, jak se její obličej kaboní. Rychle se vracel k původnímu tématu. Sám ji přece k této práci přemluvil.

"Že ten tvůj člověk čile spekuluje s firmami. Provádí obrovské přesuny a přeskupuje majetek, vyměňuje vedení a dosazuje tam svoje lidi. Firmy většinou rozdělí a nejdříve upevňuje moc v jednotlivých sekcích. Když se mu podaří ovládnout postupně jednu část společnosti, nenápadně k ní připojuje další a na konci všechno spojuje dohromady ve velký celek, jaký byl na počátku a získává původní společnost. Ale pod jeho plnou kontrolou. Výsledkem je kumulace majetku a zvyšování jmění, aniž na to nějak výrazně upozornil, takže to není nikomu nápadné. Dělá to promyšleně, komplikovaně a velice efektivně. Na konci složité cesty přeskupování firem je stejný výsledek jako na začátku, ale už v jeho rukou a pod jeho kontrolou. Všechno se ale děje postupně, pomalu, nenápadně a co je nejzajímavější, docela legálně. Na první pohled si toho nikdo nevšimne. Je zde plno firem, množství změn v systémech společností a každý se do toho po chvilce zamotá. Má z toho zmatek a raději jde od toho, aniž pochopil podstatu věci. Je natolik zdeptaný, že nemá sil se tím nakonec zabývat. Asi jako ty."

"No dovol. Od počátku mu je jasné, oč tu jde. Proto jsem přece do toho šel. Jsem plně v obraze, jenom jsem se nechtěl zdržovat detaily."

"Dobrá, takže můžeme pokračovat proměnou Národní futurologické horské společnosti přes šest podskupin podniků v trust malých geologických výzkumných pracovišť rozdělí do sekcí podle způsobu financování a vytváření zisku, po jejich vzájemné spojení v syndikát nezávislých Vývojových geopracovišť a zakončených v jednu velkou Národní hydrogeologickou výzkumnou společnost?"

"Proboha ne... ne... ne... tohle raději přeskoč, jdi na ty další věci. Tohle všechno jsou jen vedlejší detaily. Já potřebuji znát všeobecné souvislosti, důvody, příčiny. Tohle si necháme na potom, až to bude celý jasnější.... Ten případ....celej..."

"Musíš si vybrat, co ode mne vlastně chceš. Tys mě žádal, abych ti vybrala jeho firmy a související činnosti, tak jsem ti je dala dohromady."

"Nemohl jsem vědět, že to bude takový šílenství. Měl to být jednoduchý seznam několika málo jmen. Kdybys věděla, o jakého chudáka se jednalo."

"Chudáka?... to si snad děláš legraci. Ten člověk přicházel k obrovským majetku a měl šílenou moc o jaké se ti ani nezdá. A dělal to naprosto tajně a pod pokličkou."

"Čili chceš říct, že opravdu získával velký majetek, aniž by si toho někdo mohl všimnout."

"Přesně tak, všechno tomu nasvědčuje."

"Takže ty tvrdíš, že je z mého člověka je obrovský boháč?"

"Ne tak docela," zarazila jej Camilla. "protože trefněji by se dalo říci - byl. Během několika posledních dnů se zde děje něco neobvyklého. Celé společnosti, tentokrát bez obvyklého dělení, ale pěkně najednou, v celku, změnily majitele. Byly převedeny na někoho jiného."

Henry se zarazil a ještě více zpozorněl.

"Cože? Další převody?"

"Jo, je toho tady spousta. Přišel o moře majetku. Novými majiteli jsou zcela cizí subjekty, téměř jistě tu už není vzájemná provázanost. Celkem se jedná o čtyři. Na ně bylo převedenou pěkná řádka firem. To nikdy v minulosti neudělal! Dosud stále jen majetek zvyšoval, tohle je první případ opaku."

"To by odpovídalo výsledkům, na které mám podezření," zamyslel se Henry.

"Ty víš, proč najednou nastal takový zlom?"

"Ne, čekal jsem, že mi to pomůžeš vyřešit."

"Tady to je nepřehledný. Je zde zapsáno plno jmen, některá jsou již vyškrtnutá z rejstříku, jiná nově zapsaná, ale s dodatky či různými břemeny. Muselo by se to dlouho studovat. Jak to sleduju, motá se tu více vlastníků, takže to by sis musel udělat výtah a znovu si všechno ověřit."

"Nevadí, třeba mi Greg s něčím pomůže."

"Henry, nemáš na chvíli čas, asi bych tě potřeboval, když seš tady," objevil se pojednou za nimi Rene Berthold. Oba je dokonalo zaskočil, byli zabráni do řešení svého případu.

"Co se děje?" zeptal se opatrně Henry.

"Všichni jsou na tom případě hromadné vraždy a já jsem teď dostal hlášení, že se ztratila nějaká ženská, po které vyhlásili pátrání. Protože nemám, koho tam poslat, chtěl bych požádat tebe."

"Je to natolik důležité? Mám s Camillou nějakou práci."

"Ztratila se mamá z Pink Cats," pronesl Rene stroze bez dalšího vysvětlování. Mluvil jasně a zřetelně způsobem, který nedovoľoval odpor. Henry chápavě pokýval hlavou.

"Jestliže to je případ od 'koček', tak to zavání pěknou aférou."

"Proto to nechci nechat plavat. Mám na ty věci nos, stejně jako ty. Čekám, že se z toho vyklube nějaký Případ, který bude na přední stranu. Nerad bych si nechal ujít celý případ hned od začátku. Navíc Čistý nebe se naplno soustředilo na vraždy u obchodníka s nemovitostmi a těmi výbuchy po městě. Chvilku jim bude trvat, než se rozkoukají, co se děje jinde. Henry, jeď tam a udělej mi z toho pořádnou událost."

"A srovnáme tak ty raky?"

"Když se ti povede roztočit stejnou aféru, jako byla ta o tajném milenci zpěvačky Ziko, nikdy jsem o racích od tebe neslyšel."

"Ale rád bych pokračoval na tom, co právě děláme... mám rozdělanou taky pěkně zajímavou prácičku. Vypadá to, že by to mohlo rozhýbat nejedny poklidný vody a způsobit roztočení pořádného větráku."

"Bude ležet zítra u mě na stole?"

"To určitě ne, je to na trošku delší trať."

"Tak to nech trochu odpočinout. Rychle se s Camillou seberte a jeďte tam."

"A kdože vlastně tu ztrátu nahlásil?"

"Její syn. Prý už je druhý den pryč nikdo o ní nic neví. Odjela ráno, jako každý den, do Pink Cats a zde se po ní slehla zem. O několik hodin později ji hledal společník Jack Milen. Také ji sháněl, ale nesehnal. Takže ji nikdo neviděl, nikdo s ní nemluvil. Prostě zmizela. Spolu s ní se ztratilo její auto, takže je pravděpodobné, že s ním někam odjela. Jestli sama, nebo s nějakým chlapem, nevíme. Něco se říkalo, že mířila na kontrolu stavby jejího nového domu, ale tam syn také byl. Ani tam ji nikdo neviděl. Dělníci do jednoho potvrdili, že ji nezahledli. Dokonce se neohlásila, ani nezavolala, což obvykle dělá. Přitom nikdy prý nevydrží delší čas bez toho, aby s někým nepromluvila. Její mobil je němý, hlásí se nedostupnost. A to byla zvyklá se ozývat každé dvě hodiny. Cítím v tom plno nejasností. Bude to případ!"

"Nevidím v tom nic výjimečného, třeba si od nich chtěla na pár dnů odpočinout, nebo si našla milence. Možností je celá řada. Nemyslím, že bychom v tom měli hledat senzaci. Abychom nakonec nebyli překvapení. Ten můj případ není až tak špatný..."

"Za normálních okolností bych s tebou souhlasil. Jenže mám zjištěno, že se ztratila a nevzala si přitom s sebou léky. Léčí si slinivku a léky potřebuje pravidelně, bez nich se delší čas neobejde. Nikdy neudělala krok, aby si je nebrala, a proto je podezřelé, že je už bez nich několik dnů."

"To zní zajímavě, nicméně něco bych měl a chci to dotáhnout do konce. I když máš, jako vždy, šéfe, pravdu. Ale tohle nechci podcenit, určitě to bude také pecka. Camilla ti to může potvrdit."

"Všechno odlož, vrhni se tohle."

"Mám tři dny volna."

"Právě jsem ti je zrušil."

* * *

Jack pospíchal do známé putyky. Seděl ve svém novém voze a nejkratší cestou směřoval k místu, kde se měl se svým komplicem sejít. Cestou si pravidelně kontroloval v zrcátku, zda za ním někde nejde, jestli není sledován. Poslední blok pro jistotu objel třikrát a když si byl naprosto jistý, zastavil v jedné z uliček.

Auto nechal přímo pod svítilnou, zdejší místa nebyla bezpečná. Za chvíli již vcházel známým vchodem do zakouřených prostor a vyhlížel tvář člověka, s kterým se hodlal sejít. Okamžitě jej uviděl, jeho mohutná postava se rýsovala až zcela vzadu, u zdi. Jakmile se jejich oči setkaly, výrazně na něj kývl.

Jack přisedl.

"Myslím, že můžeš bejt spokojenej," procedil mezi zuby Elliot Marschall. "Všechno vyšlo skoro na puntík přesně, jak jsem naplánoval. Vybouchlo to, jak mělo. Nadělalo to veliký humbuk, hodně zmatků a křiku. Nikdo nebyl zraněn a nebyly žádné velké škody. I ty teroristický dopisy došly v pořádku. Teď po tom všem pátrají všichni policajti ve městě a honí se za každým, kdo kdy měl s výbuchama něco společného. Dokonce už mají vytipovanou oběť a ona o tom ještě neví. Chacha."

Jack neřekl ani slova, tohle všechno moc dobře věděl. Z kapsy baloňáku vytáhl ruku a podával Elliotovi balíček se zbytkem peněz. Ten po něm rychle sáhl, rukou projel jednotlivé listy a spokojeně si jej strčil za košili.

Náhle se Jackova ruka vynořila z kapsy ještě jednou a držela další balíček s bankovkami. Elliot se na ně překvapeně zadíval. Jack pokynul, aby si je vzal.

"Co to je?"

"Záloha na další práci."

"Tohle jsme si nedomluvili. Ty ještě pro mě něco máš? Další bomby?"

"Nikoliv, tentokrát jde o člověka."

"Někoho sejmout? To bude dražší."

"Počítám s tím, dostaneš, co je obvyklý."

"Můžu vědět, o co se jedná?"

"Novinář. Vlezl do cizího zelí a ví víc, nežli je třeba. Už je potřeba jej přetáhnout přes jeho nevymáchaný nos, co se do něj snaží co nejvíc toho zelí nacpat. Dokonce tím ohrožuje i tebe."

"Mě do toho netahej. Jestli se něco sesype, dokážu zmizet a tebe potopím. Na sobě nic nenechávám. Chci bejt dál čistej."

"Nic dalšího po tobě taky nechci. Až ho dáš pryč, bude zase klid, bude už všechno vyřízený."

"Jak je to nebezpečný?"

"Moc ne. Nikdo zatím moc netuší, on sám je dočasně na špatný stopě. Když to uděláš hned, nepodaří se mu nic dalšího zjistit. Čím déle to potrvá, tím je větší nebezpečí, že něco dalšího vyšťourá."

"Odkud je?"

"Jose Frederick, Čistý nebe," podotkl napůl úst Jack.

"Aspoň že to je pochybný plátek," ulevil si Elliot, "u těch to není tak nápadný, když se jim něco podobného stane. Dělalí problémy všem, nikdo je v podstatě nemá rád. U seriózního časopisu by to bylo horší."

"Kdy začneš?"

"Hned zítra. Když říkáš, že to spěchá... ale ty prachy chceš mít. V hotovosti. Do zítřejšího rána."

"Dostaneš je přesně jak bývá zvykem. Jako vždy, polovinu teď. Zbytek potom."

* * *

Max si oddechl a utřel si zpocené čelo. Sledoval nehybné tělo, které před ním leželo zkroucené na židli a horečně přemýšlel. Jednu část má právě za sebou, teď ještě tu druhou. Zbavit se těla.

Chytl jej pod paži, Markovu ruku si přehodil přes rameno a jakoby by podpíral společensky unaveného kamaráda, vyšel ze dveří. Bylo pozdě, venku ji vládla noc a dům již byl téměř prázdný. Nebezpečí, že někoho potká zde sice bylo, ale těžko by se jim někdo věnoval. Pracovalo se zde mnoho firem, ve kterých se lidé často střídali a jeden druhého znali jen vzácně.

Ale naštěstí nikoho nepotkali. Bez problémů ho donesl do auta, které stálo kousek stranou, mimo hlavní osvětlení a naložil jej na místo spolujezdce. Pečlivě jej přikurtoval a vyrazil do nočních ulic. Projel městem a zamířil k nedalekým kopcům. Snažil se jet klidně, nevzbudit zbytečně pozornost.

Po dvou hodinách zastavil a odbočil na polní cestu. Tady to znal, několikrát zde byl na toukách po krajině. Moc se mu zdejší okolí líbí a přitom není tak daleko. Kdykoliv mohl, jezdil sem relaxovat, léčit podrážděné nervy. Proto věděl, že pod stromy jsou mělké prohlubně, zbytky po kopáčích polodrahokamů, kteří zde hledali své štěstí.

Moc toho sice nenašli, ale krajinu přeorali důkladně. Nezbylo toho po nich mnoho, hlavně zvlněná krajina s četnými hlubšími či mělkými výmoly, zbytky jejich důlní činnosti. Dnes všechno pokryl smíšený les, který nijak neprozrazoval, co všechno se zde v minulosti odehrávalo.

Vytáhl tělo z auta a vlekl jej mezi stromy. Nešel daleko, tma byla pořádná. Měsíc byl schován pod těžkými mraky nikde v okolí nebylo nic, co by ji porušilo. Baterku, kterou měl zastrčenou v kapse, raději nerozsvítil. I když se dalo těžko předpokládat, že by se někdo potmě toulal po nerovné krajině, riskovat nechtěl.

Našel vhodný příkop, přesně takový, jaký potřeboval a tělo do něj položil. Vrátil se do auta pro malou lopatku a začal tělo zahrabávat. Netrvalo dlouho a zmizelo po vrstvou zeminy, kterou z okolí nahnul. Ještě přes něj naházal vrstvu listů, drnů a trav, aby všechno co nejvíce zamaskoval. Nakonec popadl jednu větší soušku, ležící opodál a přes hrob ji přetáhl.

Teprve poté rozsvítil baterku a opatrně svou práci prozkoumal pod světlem. Musel se přesvědčit, že odvedl práci co nejdokonaleji.

Byl spokojen, nic nenapovídalo, že by se zde cosi mimořádného dělo a tak nasedl do auta a vracel se. Skoro se rozesmál štěstím, když nad horami zahlédl, jak se v tmavém mračnu, táhnoucí se nad celým obzorem, několikrát zablesklo.

Děšť, který zakryje mnoho stop, přichází jako na zavalanou. Vydatná bouřka doprovázená lijákem, která přepadla město a krajinu kolem, mu udělala velikou radost. Jestli tam nějaké stopy zanechal, jsou teď určitě pryč.

Nebylo ještě tak pozdě a tak zastavil před jedním větším zábavným podnikem. V ruce se mu objevil telefon a on vymáčkával číslo. Barbařino.

"Rád bych tě pozval na nějaký drink. Chtěl bych si ten příjemný večer s tebou zopakovat," snažil se ji nalákat medovým hlasem.

Ale Barbara nebyl jednoduchý protivník. Věděla dobře, že zábava není určitě to hlavní, proč ji zve na schůzku. Ještě měla před očima jeho poslední pohled, s kterým se s ní loučil. Šel z něj strach a ona věděla, že něco tuší. Nebylo by moudré se s ním stýkat. Že je v tom bude cosi nekalého, cítila na dálku. Navíc už se s ním sházet nepotřebovala. Všechno už zjistila při první vzájemné noci.

"Už je dost pozdě, nepočítala jsem s tím."

"Ale neříkej, někdy chodíš ještě mnohem později, však jsme se o tom bavili," lákal ji dál.

"Dnes ne, nemám dobrou náladu."

"Potřebuju také s tebou probrat některé věci kolem firmy," vymýšlel si Max. Byl však rychle prokouknut.

"Řekneme si to ráno v práci."

"To nejde, takové věci se musí řešit v soukromí."

"Oč se jedná?"

"O tvé... o další pozici ve firmě."

"Ty se o tom chceš bavit? Přece o tom rozhoduje Bradáč."

"Ale na moje návrhy. A jestli se nesejdeme, řeknu mu to tak, aby to vyhovovalo mě."

"Ty se budeš ohlížet na můj názor? Nikdy jsi to nedělal. A Bradáč něco potřebuje o nás znát? Já myslela, že jste se dohodli o novém spolupodílnictví ve firmě. Alespoň tak jsi to říkal."

"To... to chci právě řešit. Musíme si to vyjasnit. Musíš sem přijít."

"Vyřešíme to ve firmě."

"Potřebuju některé věci nutně vědět."

"Konkrétně jaké?"

"Jak jsi věděla, že měla Liza konflikty s mužem?"

"Kde jsi k tomu přišel? O tom jsem přece nemluvila."

"Hm... ale mluvila, už si to nepamatuješ."

"Nemluvila, jsem si jistá. Že ty jsi... nemáš to... asi určitě, jinak bys to nevěděl. Mohla jsem si to myslet. Jako to, že máš Bradáčovo heslo, on by ho nikdy nikomu nedal?"

"Některé věci jsme s Bradáčem projednávali. Dal mi ta hesla, abych měl přístup k ostatním."

"Tomu nevěřím. Nikdy by ti je nedal. Chránil si je vždycky velice pečlivě. Věděl, že jedině tak si ochrání svůj majetek. Všechno, co jsi v poslední době dělal je nějaké divné. Že ty ses mi vloupal do mé schránky!"

"Nevím, co proti mně máš. Přece jsme vždycky spolu dobře vycházeli."

"Ano, ale to před nedávnem skončilo. Hned poté, co jsi získal všechny podíly ve společnosti."

"Ty víš o zisku mých podílů?"

"Vím, mám trochu lepší přehled o tvých aktivitách, než si myslíš."

"Jak sis to mohla dovolit?"

"Jak sis ty mohl dovolit zabít Bradáče?"

"Ty potvoro, zabiju i tebe."

Prerušil spojení a vztekle odhodil telefon, věděl, že je ve velikém ohrožení. V takovém, jakém dosud ještě nebyl. Barbara byl těžký soupeř a všechny triumfy má nyní ve svých rukou. Nejvíc jej znervózňoval fakt, že bude muset zlikvidovat dalšího člověka. Jinou cestu, jak problém s Barbarou vyřešit, neviděl. Od Marka to nebyl vůbec špatný nápad, když mu jej vkládal do hlavy.

Vztekle zařadil rychlost a vyrazil.

Za několik desítek minut poté zastavil před domem Freda Malakowiche.

Fred byl starý přítel, s kterým se seznámil ještě jako mladý zajíc. Přišel tehdy do města a rozhlížel se, jak začít svůj další život. Seděl v baru a přemýšlel o nejbližších krocích. Pochopitelně u skleničky s něčeho ostřejšího.

Fred tam byl také. Měl konflikt s barmanem. Vypil příliš a chyběly mu peníze. Sám nevěděl, co jej to napadlo a zaplatil za něj. Fred se mu za několik dní odměnil. Donesl mu několik zásilek drog, aby se podílel na distribuci. Když je odnesl na smluvené místo, slušně si vydělal. Jeho první peníze.

Na nějaký čas se vzájemně ztratili, ale pak se sešli ve službách Adasta Milera. Vlastnil mnoho barů a kasin. Max dělal u ochranky, Fredy je zásoboval heroinem. Bydleli nějaký čas spolu a tak se vzájemně poznali.

I když se jejich cesty na čas rozešly, vždycky se po čase spojily. Jako nerozlučná dvojčata. Táhli to takto spolu střídě přes dvě desítky let. Fred stihl pobýt dvakrát za mřížemi, zatímco Max odešel studovat univerzitu.

Když ji zakončil, právě se Fred dostal na svobodu. Max začal stoupat po žebříčku kariéry v různých makléřských společnostech, až si ho vybral Bradáč jako vedoucího skupiny do své firmy, kterou právě vytvořil. Dostal velkou moc a pozici a dokázal ji dokonale využít.

Fred se stal významným dealerem drog a hrál významnou roli v podsvětí. Měl přehled o všem, co se kde distribuovalo a jaká droga je právě v kursu. Uměl sehnat cokoli v dodat jakékoliv množství. Právě k takovému odborníkovi šel žádat o pomoc.

Vyběhl po dřevěných, silně rozviklaných schodech k oprýskaným dveřím. Zabouchal domluvený signál.

"Nazdar starý brácho," pozdravil jej, když se přátelsky objali.

Krátce popovídali o starých časech, než se dostali k vlastnímu problému.

"Potřebuju nějakou drogu, chci uspat jednu krasotinku."

"Nemá už mluvit?"

"Přesně tak. Ale nechci jí zabít, nemáš něco vhodného?"

"Kdybys ji zabít chtěl, bylo by to jednodušší."

"To si už v tuto chvíli nemohu dovolit, bylo by toho moc najednou a zbytečně bych riskoval. Chci něco, co by vypadalo, jako předávkování a po čem by se nevzpamatovala. Aby nemohla vzpomenout na některý věci. Tak trochu jí vymazat určitý úsek paměti. Třeba aby jí to poškodilo mozek, upadla do agonie."

"To by se dalo zařídit, ale je to dražší, poněvadž to je složitější a komplikovanější."

"Vím, že je na tebe spoleh. Na peníze nekoukej, potřebuju, aby to zajistilo výsledek. To je hlavní kritérium."

"Tak tím si můžeš být jist. Počkej tady, hned to namíchám."

Odešel do vedlejší místnosti. Max osaměl. Rozhlížel se a zrak mu klouzal po věcech kolem něj. Fred se nezměnil, že je u něj v bytě, to by poznal okamžitě.

Otlučení nábytek, ošoupaná křesla, žluté záclony. Takový byl jeho styl, v něm žil od malička. Kde bylo volné místo, válely se plechovky od piva, občas nějaké ty zbytky z konzerv či neumyté šálky od kávy. Kolik bylo mezitím přístrojů, nešlo odhadnout.

Do toho všeho byly naházeny svršky všeho druhu, které bez ladu a skladu ležely, kde se dalo.

Ale na polici zářila obrovská hi-fi souprava, poslední výkřik techniky. Obrovské repro soustavy visely na všech stranách a různá blikátka elektrických efektů vykukovala zpoza mnoha částí vybavení místnosti.

U zdi, na supermoderním železném stolku vytvarovaného ve futuristickém stylu a překrytého silným sklem, stála souprava domácího kina s obrovskou úhlopříčkou.

Tak Fred žil. Sice mu nevadil nepořádek a starý nábytek, ale techniku musel mít nejnovější. Jenom samotná sluchátka musela být pěkně drahá.

"Tak tady to máš," objevil se po chvíli ve dveřích a podával Maxovi drobnou obálku.

"Ale nezabije jí to?" ujišťoval se Max.

"Ne, nemusíš mít strach. Je to originální směs, moje specialita. Používám ji jen ve zcela výjimečných situacích. V každém případě to s ní pořádně zamává. Způsobí jí takové mozkové pobláznění, že jí to rozháze na nějaký čas všechny myšlenkové pochody. Budeš jí musel opakovaně připomínat, jak se jmenuje. Ani to nebude schopna si dát dohromady. Dobrý ne?"

"Fajn," kývl Max spokojeně. "To je přesně to, co jsem potřeboval."

"Jak se to aplikuje?"

"Zcela normálně to rozpustíš v pěti kubících vody. Tady máš stříkačku. Jak to do ní dostaneš, to už záleží jen na tobě."

Pronesl už bez zájmu Fred. Podal Maxovi injekci na jedno použití ještě v originálním zabalení.

"Nedělej roztok příliš koncentrovanej, pamatuj si to, pokus se trefit do těch pěti. Jestli nechceš, aby to z ní udělalo totálního debila, který si neumí dojít ani na záchod," varoval ho, než se za Maxem zavřely dveře.

Když scházel po venkovních dřevěných schodech dolů, uslyšel Max naplno puštěnou tvrdou hudbu, kterou si Fred sám pro své potěšení pouštěl. Těžké dunění vibrovalo tabulkami a třáslو zdi, bláznivá barevná světla běhala po oknech a naznačovala, jaké prostředí si vytváří. Zavrtěl nechápavě hlavou a pevněji stiskl malé psaníčko ve své dlani.

Zítra po ránu je zaneše na místo určení.

13.

"Zůstaň ležet, ani se nehni!" zvolal na postavu v posteli Tom Gunner. Oba s Gregem na ni mířili svými pistolemi a postavili se co nejdále od sebe, každý k jedné zdi. Kdyby na ně dotyčný chtěl začít střílet, musel by mířit z jedné strany místnosti na druhou a to by mu trvalo velice dlouho.

Jenže muž, na kterého mířili, neměl nejmenší snahu se k nějaké pistoli dostat a ještě ji proti nim využít. Byl zcela nahý, vedle ležela stejně oblečená jeho přítelkyně a oba si cudně rukama zakrývali choulostivá místa.

"Jdeš s námi, rychle se připrav!" rozkázal Greg, zatímco Tom prohledával jejich oblečení. Zbraň nikde nenašel a to je uklidnilo.

"Co jsem provedl?" divil se Ian, "vždyť jsem už dávno čistej."

"Máme tu tři tvé bomby a potřebujeme vysvětlit, proč jsi je udělal."

Ian se málem překvapením složil. Že mu občas policisté připomenou hříchy mládí, s kterými už dávno skoncoval, s tím tak trochu počítal, ale že jej obviní z věci, o které nemá ani ponětí, to by jej nikdy nenapadlo.

Na stanici probíhal výslech ve speciální místnosti. Jeho přítelkyně, nyní již perfektně oblečená, zde byla také. Seděla na

židli v jiné místnosti a zpovídala si jinému detektivu.

Marně vyšetřovatelé tlačili na Iana, aby se přiznal, či podal informace, pro koho bomby vyrobil. I když mu hrozil vysoký trest, odmítal se nejen přiznat, ale cokoliv bližšího k případu sdělit. Výslech nebyl nijak příjemný. V jednu chvíli se vyšetřovatel neudržel a několika přesně mířenými údery jej na několik okamžiků uspal. Ale k přiznání to nevedlo.

"Jsi na tom zle, velice zle," strašil jej Greg. "Bomby jsou tvoje výroba, našla se čepice s tvou DNA, tvoje auto zaparkované na parkovišti jednoho ze supermarketů viděli hned čtyři lidé z nichž dva tě popsali. Tolik přímých důkazů si snad ani nezasloužíme. Poněkud jednodušeji případ za kterej dostanu odměnu a možná i povýšení. Měl by sis pamatovat, že přiznání ti výrazně pomůže při vešce tvého trestu. Jinak už jsi v podstatě odsouzenej."

"Já o tom nic nevím!" ječel dokola vyplašený Ian, který chápal svou obtížnou situaci, "žádný bomby jsem nedělal, výbuchy neplánoval. Podnikám, slušně vydělávám. Tak proč bych to dělal? Mám to zapotřebí? Blbosti jsem se v životě navváděl dost."

"Ale my tu máme tři výbuchy s třaskavinou jistého Ianna Glensta. Vybouchly krátce po sobě a nadělali pěknou paseku. To mi teda vysvětlí, proč ses dal zrovna ty na politiku? Tohle přece nebyl tvůj obor. U ní se vždycky hraje příliš vysoká hra a pěšáci to obvykle příšerně odsáčkou. Dneska to není jiné. Lidé jsou vystrašení a hledají viníky. Možná budou také nějakí mrtví a tak budou tresty určitě pořádně vysoké. Politikové chtějí mít pachatele za každou cenu. A já se ti přiznám, nikoho jiného, na koho bychom mohli ukázat s takovou jistotou, jako na tebe, prostě nemám."

Ale ani po těchto pokusech se jim nepodařilo Iana zlomit. Bránil se houževnatě, o přiznání nechtěl ani slyšet.

Skončil v cele zadržení a oni se unavení šli k poradě.

"Nějak se mi nezdá," zapochyboval Tom, jehož úsudek vždy něco znamenal. "Brání se za každou cenu, nepodařilo se nám jej na nic nachytat. Důkazy sice jsou, ale takový odpor už jsem dlouho nezažil."

"Souhlasím. Vyzkoušel jsem na něm všechno, co umím, ale nezabralo to. Buď je tak dobřej, nebo nevinej. Jenže co s ním, když zatím všechny stopy směřují k němu?"

"Jeho přítelkyně neřekla vůbec nic, co by nám pomohla," přidal se druhý vyšetřovatel, který si vzal na paškál jeho společníci, "dokonce potvrzuje jeho alibi, že jezdil daleko odsud a prodával tu jeho ztracenou kávu. Byla s ním. Snažíme se doložit tuhle pravdivost záznamy z motelů, kde údajně bydleli."

"Jedno potvrzení už došlo," pronesl zamyšleně Frank z jejich skupiny, "je to doklad, že spolu předevečírem bydleli v pokoji hotelu Sedm hvězd. Sedm set kilometrů daleko."

"Někdo se mohl zapsat jejich jmény."

"Platili vlastními kartami, volali svými mobily. Trochu těžkopádná konspirace. Nicméně do toho hotelu jede tým forenzních znalců a pokusí se sejmut nějaké stopy. Otisky, DNA, pachy."

Greg se zachmuřil. V místnosti byla dusivě těžká atmosféra a nejenom kvůli zakouřenému prostředí. Každému členu vyšetřovací skupiny bylo jasné, že se ocitli ve slepé uličce a musí se zaměřit jiným směrem. Byl to okamžik, který nemá rád žádný kriminalista.

"Možná bychom měli trochu přitvrdit," přidal se Tom. "Ian je stejně v maléru až po uši, nemáme co ztratit. Když to nevyjde, můžeme se vymluvit na stopy, které k němu vedly."

"Necháme je oba trochu ve vězení vyhnít a pak se na ně podíváme znovu," zakončil pro dnešek Greg. Nejenom vyšetřování, ale oni sami toho měli pro dnešek již dost.

Ráno se Greg dostavil v ne právě dobré náladě. Špatně spal, v noci se mu zdál deprimující sen, jak jej pronásledují krvelační netopýři, byl neklidný a přetažený. Nečekaný nával práce se už na něm začal projevovat. Vlasy měl neupravené ještě více než u něj bylo obvyklé, fousy nepříliš pečlivě oholené, sako pomuchlané a neuspořádané snad nejvíce od okamžiku, kdy poprvé vstoupil do této místnosti. Povadlý pohled a kruhy pod očima z něj dělaly ještě větší trosku, než jakou ve skutečnosti byl.

Na stole na něj čekaly dva pitevní protokoly. První o oběšenci, druhý o čtveřici mrtvých v realitce.

"Co Ian, není něco nového?" zeptal se služby, která měla noční.

"Ne vůbec nic," zavrtěl strážník hlavou. "Jen přišlo vyjádření o jeho cestách. Prakticky všechny hotely a penziony,

kteře jste chtěl překontrolovat, nám potvrdily, že u nich v uvedené dny spal. A dávají za to ruku do ohně, prý tam byl určitě. Jsou na to svědci."

Ač se taková zpráva dala očekávat, stejně se Greg zachmuřil ještě více. Strážník však pokračoval, nebylo to všechno.

"A je tu pro vás ještě jeden 'blesk'. Našli několik Ianových vlasů v hotelu Sedm hvězd. Porovnali DNA, souhlasí s jeho. Prý není pochyb, určitě tam spal. Má celkem dokonalý alibi."

"To není dobrá zpráva," zavrčel Greg k Tomymu, "to by pak neměl dostatek času na to, aby dal dohromady ty bomby. Můžeme to s ním ukončit, je to ztráta času."

Jeden z vyšetřovatelů před ně položil písemnou Ianovu výpověď.

"Je tady ještě jeden důležitý faktor, který nás zaujal. Vzpomněl si, že ten svůj recept na výrobu bomby údajně kdysi dávno prozradil svému parťákovi. Dal mu ho po ukončení své profese, jak říkal. Bývalýmu kamarádovi, s kterým se později zle pohádal. Už je to nějaký čas, co se s ním rozešel."

Greg do papírů zvědavě nakoukl. Rychle je prolétl a na tváři se mu konečně trochu rozsvítil plamínek spokojenosti. Hledal jméno toho člověka a podrobnější údaje. Byly tam.

"No to mě zajímá! Konečně něco pozitivního," pookřál.

"Jakýsi Elliot Marschall. Dělá..."

"Znám velice dobře našeho krutého bobánka," nerušil ho Greg. "Už jsem měl několikrát čest se s ním setkat. Nevinná tvářička, jak na bulletin pro dětičky, aby měly sladké sny, ale padouch nejvyššího řádu. Před ničím se nezastaví, je schopen absolutně všeho. Je bezcitný, chladný. Je schopen všeho, ale určitě by se sám od sebe nedal na politickou kariéru. Na to není dostatečně vyspělej. Jestli do toho šel, tak určitě na něčí objednávku."

"Jdeme pro něj?" zeptal se Tom.

"Co nejrychleji. Jestli tenhle člověk v něčem jede, je schopen se nám ztratit, jakmile zavětrí jakékoliv nebezpečí. Na řízení akce není, hlavou chobotnice nebude, ale v řemesle se vyzná, bohužel."

Teprve nyní, již téměř na odchodu, si Greg všiml pitevních nálezů starších případů. Za jeho pozornost stál ten rozsáhlejší, vícestránkový. Popisoval způsob úmrtí čtyř osob, jejichž smrt vyšetřuje.

Když očima přelétl stránky, mohl být spokojen. Pitva jeho domněnky potvrdila. Ti lidé zemřeli jednou ranou z pistole velké ráže z nejbližší vzdálenosti. Kulka vyjmutá z jejich těl souhlasila s pistolí, kterou držel pachatel. Jako jediný, žádná další otisky na ní nalezeny nebyly. Shodovalo se to plně s tím, co řekli očití svědci. Také počet vystřelených kulek přesně souhlasil s počtem chybějícím v zásobníku.

Jednotlivé body do sebe nádherně zapadaly a neobjevila se jediná námitka, která by vzbudila nějaké pochybnosti a odkazovala na jiný průběh vraždy.

Druhý záznam Greg prolétl jen letmo. Smrt udušením byla jednoznačná. Na krku byly jasné stopy po provazu, od kterého jej odřezávali. Cizí přičinění zjištěno nebylo.

To mu stačilo, dál nečetl. Odložil i druhý protokol a chystal se odejít. Právě proto mu uniklo několik poznámek o nalezených dalších drobných oděrcích na starcově těle. Nebyla jasná příčina a protože neovlivňovaly konečné rozhodnutí, nehrály u něj roli. Že to bylo poměrně důležité přehlédnutí, to v té chvíli Greg ještě nevěděl.

* * *

Henry nebyl moc rád, že byl vytržen ze své práce, ale nedalo se nic dělat. Šéf je šéf a jeho příkazy se musí plnit. Chtěl by sice pokračovat ve svém díle na oběšencově tajemství, ale musel vyrazit s Camillou pátrat po ztracené bordelmamě.

Měl volnější chvíli. Camilla si sedla k řízení, takže se mohl oddat svým myšlenkám a na čas se nestarat o městský blázinec. Srovnával si v hlavě další postup, když si vzpomněl, že chtěl zavolat Gregovi. Než dojedou na místo, má čas to vyřídit. Popadl telefon a vytáčet jeho číslo.

"Co chceš?" ozval se nevrlý hlas.

"Už jsem ti to jednou říkal," pronesl Henry, který vycítil, že to nebude jednoduché. "Potřebuji od tebe zjistit nějaké

údaje z databáze, celkem čtyři."

Henry tušil, že Greg není ve své kůži a neozval se právě ve vhodný okamžik, očekával vztekly výbuch.

"Ty ses snad zbláznil," vyštěkl dle očekávání, "my tady máme práce nad hlavu, nevíme co dřív a ty si vzpomeneš na tajný údaje."

"A co tak zajímavého děláte, ještě před několika dny sis stěžoval na nedostatek práce."

"Jenže teď nevíme kam dřív skočit. Svět se naprosto zbláznil."

"Na čem teď děláš?"

"Možná budeš u mé profese překvapený, ale honíme s ostatními vrahy, sebevrahy, teroristy a kočky na střechách."

"Cože? Kočky? Tak vidíš, nakonec ses prozradil. Vždycky jsem říkal, že neděláte nic rozumného. Proč řešíte takový kravinu?"

"Možná to zní jako parodie, ale je to pravda. Největším neštěstím jsou totiž snaživá nemehla. Kočky si lezou postřehách a někteří šílenci je lezou zachraňovat, zůstávají na parapetech, pak padají ze žebříků, vytvářejí paniku, blokují dopravu a zapalují domy. Do toho si někdo občas skočí z okna či mostu. Nevíš náhodou o volném místě výběrčího parkovného?"

"To se nedivím, že máte nevyřešené případy, když máte takové problémy i s kočkami."

"Jo, nejhorší případy souvisí s kočkama, ale nezlob se fakt nemám čas, jedeme k vážnému případu. Když mi zbude chvilka, zavolám ti po tom."

"Ale nezapomeň, je to velice důležitý."

Henry byl rád, že to dopadlo alespoň tak. Vlastně se mu to hodilo. Stejně na oběšencově případu nemohl pokračovat, když jej Rene zaměstnal čerstvými úkoly.

Blížili se k Pink Cats a Camilla hledala vhodné místo na zaparkování. Dovnitř vtrhli jak velká voda, ničím se nezdržovali a mířili recepci. Za stolkem seděla žena středního věku s dlouhými, rozpuštěnými vlasy a křiklavých šatech. Podbízivý, umělý úsměv na jejích rtech pomalu roztával, jak rychle se k ní blížili. Zkušeně poznala, že běžnými klienty nebudou a cizí ženu zde viděla obzvláště nerada.

Pátavě po nich přejela pohledem, když se objevili ve dveřích. Obzvlášť pozorně se zadívala na Camillu, kterou si neobyčejně pečlivě prohlížela. Nebylo jen zdejší zvykem, že do takového podniku prakticky ženy nepřicházely. Z pochopitelných důvodů zde nebyly nijak přátelsky vítány.

"Hledáme Eileen, prý ji tu můžeme sehnat?" postavili se k pultu.

Žena znejistěla, ruce udělaly několik zmatených pohybů.

"Proč ji hledáte?" ozvalo se téměř okamžitě a těžký závěs za jejími zády se rozhrnul.

Muž středního věku v elegantním obleku a výstřední kravatě se po nich zkoumavě podíval. Černobílé boty z pravé kůže svědčily o uspokojivém stavu jeho peněženky. Z očí mu šlehala divná jiskra, nervózně si mnul ruce. Bylo vidět, že je zde nevidí rád, i když netušil, co jsou zač. Podvědomě vycítil hrozící nebezpečí a byl připraven k obraně. Tím mužem byl Jack.

V Henryho ruce se objevil novinářský odznak a strčil mu jej co nejbližší k obličejí.

Jack se na něj podíval a zatvářil se neobyčejně kysele. Další novináři! Jako by ten jeden, co s ním má tolik starostí, nestačil. Byl nervózní a přivádělo jej k nepřičetnosti, když se někdo sháněl po Eileen. Měl strach, aby se něčím neprorekl, nedal najevo, že ví víc, než přiznává a nepřivedl je k pátrání po ní. Čím déle bude nezvěstná, tím lépe pro něj. Stopý se zahladí, ztíží se pátrání.

Šťouraví novináři všechny jeho plány mohou zhatit.

"Není tady, někam odjela. Nikdo neví kam. Zeptejte se u ní doma, tam by o ní mohli vědět," volal poplašeně a divoce při svých slovech gestikuloval.

Snažil se působit jistě, ale nedokázal se ovládat. Zmatek a zoufalství z něj tryskaly jak horká pára z gejzíru.

"Tam není, už jsem to zkoušel. Nikde po ní není ani památka," ozval se mocný hlas ode dveří a všichni k nim překvapeně pohlédli.

Muž v tmavém saku a svítivě bílé košili stál mezi dveřmi a sledoval přítomné. Henry ho okamžitě poznal. Krátký čas spolupracovník, nyní konkurent a velký rival, Jose Frederick.

Velice šikovný chlapík. Chytrý, uvážlivý a velice důvtipný. Bylo příjemné mít jej jako partáka a velice nemilé stát proti němu.

Blesklo mu hlavou několik vzpomínek na zážitky, jež společně prožili. Historka, kdy jeden z nich vyprovokoval k akci vůči sobě ochranku jedné vysoce postavené osoby a druhý se ke střežené osobě dokázal dostat natolik blízko, že mohl udělat v poklidu rozhovor, patří k těm příjemnějším a zábavnějším. Byla to podařená akce, i když dráždit tvrdé hochy z ostrahy není to nejlepší, co může člověk udělat.

Když Jose později dostal nabídku z Čistého nebe, snažil se tam dostat také Henryho, ale nevyšlo to. Potřebovali jen jednoho a nabídka byla tak zajímavá, že nešlo odmítnout. Společně rozhodl řádně zapili a od té doby bojuje každý za jiné barvy. Ale staré kamarádství zůstalo.

Jose zvolna došel až k nim a vyzývavě se postavil před Jacka.

"Je toho plno, co byste nám měl vysvětlit," pronesl nekompromisně.

"Nechápu ani trochu, co ode mě stále chcete. Zbytečně se motáte kolem našeho domu, tady nic zajímavého pro svůj list nenajdete," snažil se zachovat co nejkldnější Jack. Dokonce se pokusil o příjemný úsměv.

"Nevím co se ve vašem domě děje, ale je mi to jedno. Je mi podezřelé, že se Eileen stále ještě neozvala. Pátrám po ní od té doby, co jsme spolu mluvili naposledy a po ní jakoby se zem slehla. Podmínky jsem vám již řekl, nebudu se proto opakovat. Máte ale na výběr. Dochází mi trpělivost, takže se rychle rozhodněte. Buďto mi řeknete, kde se Eileen nachází, nebo se mi vyzpovídejte místo ní. Už mi konečně něco povíte o činnosti vašeho majitele, nebo spustím slibovanou lavinu skandálů. Veřejnost je lačná! Tady kolegy od konkurence by také jistě zajímalo, co všechno se ve zdech tohoto domu odehrávalo. Ale před nimi raději příliš nemluvte, nechci přijít o tučné sousto. Mám v úmyslu slíznout si smetánku úplně sám."

Henry zpozorněl. José dal najevo, že po zdejších lidech jde! A již delší čas. To vždy znamenalo, že je s tím spojená další, většinou nekalá, činnost.

"Chceš říct, že zmizení Eileen není tak obyčejná záležitost, jak se nám tady někdo snaží namluvit?" zeptal se Josého udiveně.

"Nejenom zmizení Eileen je podivné. I samotná činnost Pink Cats je zajímavá. Pěkné ženy, bohatí pánové mající hodně peněz a kapitálu. A pak jsou zde všelijací vyčůránkové, kteří udělají všechno pro to, aby je o ně připravili. Co nám k tomu pane Milene, řeknete?"

"Děláte si zbytečně iluze, i když si většina lidí myslí, že se zde dějí všelijaké čertí rejdy, není to pravda. Nic z toho, co by ukojilo senzacechtivé chťiče vašich čtenářů, u nás nenajdete. Tady se normálně pracuje. Pro nás je běžná a nudná, jako kterákoliv jiná. Možná na první pohled zajímavou, ale za tím je dřina, nepříjemná dřina."

"O tom si nechám vyprávět!" zařehťal se José. "Raději nám povězte, co je s Eileen?"

"Opakuji vám to dokola. Neviděl jsem ji už několik dnů. Byl jsem na cestě, vyřizoval jsem problémy spojené s činností našeho podniku. Nemám čas starat se o soukromí jednotlivých zaměstnanců, pokud se nás to přímo netýká."

"Takže stále ještě nenastoupila do práce?" zeptal se José ostře a oči se mu protáhly do úzké šterbiny. Henry s Camillou jen překvapeně zírali. Pokládal naprosto shodné otázky, na jaké se měli v úmyslu také zeptat.

"Nebyla. Musel jsem místo ní najmout jinou sílu, abychom mohli dál fungovat. Jen co se objeví, budu si to s ní muset důkladně vyříkat. Dostala nás do pěkného maléru."

"Odejela autem?"

"Nikdy nechodí pěšky."

"Má přitele? Řekněte nám o ní něco bližšího."

"Má syna o kterého se pečlivě stará. Další odpovědi jsou irelevantní. S naší prací nemají její osobní vztahy nic společného. Jednak je neznám, jednak bych vám mohl podat zkrácené informace a to bych nerad. Nejsem o jejich privátních záležitostech dostatečně informován, nezajímá mě to."

"Pomáhala vám uskutečnit plán pana Leonarda Coroanda?"

"Zapojovala se v rámci svých povinností, plnila pokyny, jako všichni ostatní."

Henry s Camillon se tázavě zadívali po Josem. Směr otázek je zcela zaskočil. Na něco podobného nebyli připraveni.

"Řekněte mi něco o vašem tajemném majitelovi! Kdo to vlastně je?"

"Musím vás upozornit pánové, že my jsme placeni podle výkonů. Pobyt novinářů v naší blízkosti nám odrazuje zákazníky a snižuje naše výkony. Ihned odejděte, prosím. Nesouhlasím, abyste zde dále pobývali," pronesl rozhodným a poplašeným hlasem Jack. Těžký dech a mokré čelo prozradily, jak jej otázka znejistěla a dostala do problémů.

"Už jsem vás jednou varoval!" nenechal se zastavit José, "myslím si, že spolupráce by pro vás byla výhodnější. Ve vlastním zájmu! Už toho vím i bez vás mnohem víc, nežli minule, takže můj poznámkový blok se plní. A objevují se tam docela zajímavé věci."

Henryho celý výstup velice zaujal. Pocítil silnou touhu zjistit víc o případu, který se před nimi tak nečekaně rozestřel. Když viděl zaujetí, s jakým se José do muže pustil, bylo mu jasné, že se zde děje něco velkého. Jen tak obyčejný skandál pro Josého nebyl, tím by se nezabýval. Ty přenechával nováčkům či méně obratným kolegům.

Už samotný fakt, že jej na případ poslal Rene osobně a on zde narazil na Josého, o leccems hovořil. Ti dva mají velice dobrý nos na zajímavé případy, než by to mohl nechat plavat.

"Nechceš si skočit na skleničku, jsi nějaký rozčilený," naklonil se k Josému, aby jej trochu uklidnil. "Chvilí pokecáme, některé věci si vysvětlíme. Pan Milen se mezitím trochu uklidní a pak nám určitě rád odpoví na všechny otázky."

Rozjetý José se opravdu snažil zklidnit, ale šlo mu to jen s obtížemi. Henry jej znal dobře a proto věděl, že je sice dobrý a zkušený, ale současně také velice prchlivý a netrpělivý.

"Dej mu chvilí čas, netlač na něj příliš, aby si to mohl jasně srovnat. Určitě mu dojde, co je pro něj výhodný. Buď přece trochu taktik, nesmíš všechno lámat přes koleno."

Vzal ho za rameno a vlekl jej ven.

* * *

Max zastavil opatrně u chodníku a snažil se vmáčknu mezi již zaparkované vozy. Chvilí se rozhlížel a kontroloval situaci v okolí, než mohl spokojeně konstatovat, že má ideální podmínky pro zamýšlenou akci. Vystoupil a vydal se k domu za rohem. Šel přímo, nikde se nezdržoval, snažil se být nenápadný, nevzbuzovat zbytečnou pozornost.

Nešel k hlavní brance, ale přehoupl se přes plot skrytý pod mohutnými stromy. Opatrně našlapoval a mířil po trávníku ke zdi domu. Otevřené okno v přízemí se stalo jeho cílem.

Zvědavě do něj nakoukl. Za ním byl rozlehlý pokoj, vyplněný nádherným dobovým nábytkem. Každá součást vybavení byla historicky cenným kusem a všechno bylo perfektně harmonicky sladěno. Bylo zřejmé, že místnost zařizoval člověk s dobrým vkusem. Obrovská kytice pestrobarevných gladiol na stolku jedinečně oživovala atmosféru.

Nikdo zde nebyl. Majitelka se nacházela v jiné části domu. Max dobře věděl, co dělá. Připravuje se na odchod do práce, takže vylepšuje svou vizáž před některým z mnoha zrcadel, jež po svém bytě má. Zbývá jí ještě hodina a pak by se měla v plné kráse objevit v kanceláři za svým stolem a věnovat se práci. Zřejmě ji vyruší uprostřed činnosti, jež ženy v poslední době věnují stále více svého času.

Chytil se rukama okenic a čiperně vyhoupl nahoru. Seskočil na tlustý koberec a vyčkával. Musel se přesvědčit, že si jeho příchodu nikdo nevšiml. Teprve pak zamířil k nejbližším dveřím.

V ruce se mu objevila injekční stříkačka, kterou jako ostře nabitou zbraň, měl připravenou k použití. Ve svém válcovém těle skrývala nebezpečnou náplň, kvůli které sem přišel. Pět kubíků naprosto čiré kapaliny, o jejích vlastnostech věděl

Fred a on.

Prošel několika místnostmi, aniž by na někoho narazil. Celý dům byl čistý, pečlivě uklizený, každý kousek důkladně vysmýčený. Veškeré plochy nábytku se leskly, nikde nebyl náznak prachu, špíny či otisk prstů. Veškeré předměty, vystavené na policích, byly srovnány jak vojáci na přehlídce. Lesklo se vycídné velikou pečlivostí.

Jen vůně čerstvě připravené kávy dokazovala, že zde opravdu někdo je. Jinak zde nebyl jediný pohyb a v místnostech byl ničím nerušený klid. Jen potřeboval najít, kde se vonící hrnek a k němu patřící majitelka nachází.

Soustředěně prošel několik dalšími místnostmi.

"Jak jsi se sem dostal?" ozval se najednou ostře řezaný hlas za jeho zády.

Našponovaný Max nadskočil šokem. Bleskově se otočil a zjistil, že hledí do ústí revolveru.

Barbara stála ve dveřích koupelny dva metry od něj. Byla v domácím oblečení. Červené přiléhavé silonové kalhoty, krátké bílé tílko, odhalující ladně tvarované břicho. Přes sebe měla přehozený dlouhý volný, světle modrý plášť.

Revolver, který držela ve své drobné ruce, vypadal obrovský, mnohem větší, než ve skutečnosti byl. Dobře postřehl, že je natažený a připravený k palbě. Byl tak překvapený, že nebyl v první chvíli schopen reagovat.

"Sháněl jsem tě," pronesl zastřeným hlasem. "Chtěl jsem s tebou mluvit, už jsem ti to přece říkal do telefonu."

"Nemám na tvoje řeči čas ani chuť. Jestli se jen trochu rychleji pohneš, napálím to do tebe bez milosti."

"Proč hned propadáš panice? Můžeš přece vidět, že žádnou zbraň nemám. Nepřišel jsem, abych ti ublížil."

"Proto jsi sem vlezl oknem?"

"Zvonil jsem, ale neotvírala jsi. Měl jsem strach, že se ti něco stalo."

"Umíš si docela báječně vymýšlet. Zavolám policii, asi ji bude tvoje činnost více zajímat. Jestli na tebe nic zatím nemá, sama jim dodám potřebné informace."

"Počkej, proč si někde na chvíli nesedneme a v klidu si společně všechno neprobereme? Určitě bychom se domluvili. Vždyť víš, že se nám vždycky dobře spolupracovalo. Jen si vzpomeň, jak nám bylo dobře u Donnersty'ho. A ty krásný chvíle, které jsme spolu potom prožili. To jsi se tvářila úplně jinak."

"To bylo něco úplně jiného, musela jsem. Potřebovala jsem z tebe dostat některá fakta, který bych jinak nezískala. Nemysli si, že to bylo z nějakých sympatií vůči tobě. Teď už mám potřebné informace pohromadě a všechno jsem pochopila. Policii to bude určitě velice zajímat. Myslím, že všechno to dění kolem Bradáče nebylo dílem náhody. Už mám poměrně jasno o tvé účasti na tom cirkusu, co se kolem něj stal. Kde je? Jak dopadl? Zabil jsi ho co? Co ti tví povedení kumpáni?"

"Nic takového. Tvoje úvahy jsou docela mylné. Copak jsi někdy Bradáče viděla? Že se několik dní neozval, přece neznamená, že jsem ho hned zabil."

"Podklady hovoří o něčem naprosto jiném. Převodl sis nejdříve firmu na sebe, získal několik míst ve správních radách, přesunul obrovský peníze z jeho konta. Ale kde jsi, sakra, sehnal jeho potvrzovací kód? Tohle jsem ještě nezjistila a pokud je za tím něco jiného, musíš mi to vysvětlit."

"Opakuji ti ještě jednou. Nic z toho, o čem tady mluvíš, není pravda. Nic podobného se nestalo. Je sice pravda, že určitou dohodu jsme spolu uzavřeli, ale ta je o něčem úplně jiném. Na základě ní mi nějaké peníze převedl. Ale je to jen mimořádná odměna, všechno je legální. A nemotej sem pořád to heslo. Však víš, že by jej nikdy další osobě nedal."

"Kdybych nevěděla co vím, asi bych ti uvěřila. Umíš docela dobře lhát. V tom jsem tě za ta léta nedocenila. Ale pleteš se. Mám důkazy. Hmatatelné, doložitelné. To co říkáš je v naprostém rozporu s mými informacemi. Všechno to jsou jen výmluvy a ty ti nepomohou, máš to spočítané. Nech ty ruce dál v klidu. Jeden pohyb navíc a střílím, nebudu se rozmýšlet! Defraudace, násilné vnuknutí, přepadení - to všechno bych ti nakonec hodila na krk."

"Jestli se domluvíme, můžeme se podělit. Já si nechám firmu, ty dostaneš odnož, co měla příští měsíc vzniknout. Celou ji napíšu na tebe."

"Tak tohle jsi mi chtěl říct? Jak to, že rozděluješ šéfovo majetek. On ti k tomu dal souhlas? To si neumím představit."

Nyní už nezapřeš, že jste Bradáčovi něco neprovedli. Ale na to, v jakém lítáš průšvihů nejsem právě moc štědrý. S ohledem, kolik firem jsi od něj získal, ses mohl pokusit mě podplatit trochu tučněji. Zřejmě si mě příliš neceníš, nebo mě podceňuješ. Ale to je jen tvoje chyba. Já jsem ti řekla, že vím prakticky všechno. Znáám všechny převody, přepisy, změny majetku i postavení ve firmách. Dosud je všechny držel Bradáč. Dneska jsou psány na tebe. Víš co mě překvapilo? Že firem, o kterých jsem nevěděla, měl Bradáč mnohem víc. Byl šikovnější, než jsem si sama myslela. Nebýt tebe, asi by se mu povedlo je přede mnou skrýt."

"Ano, je to tak," pronesl naoko smířlivě Max, "mám hodně z jeho majetku. Je tak velký, že mám dost a na všechny firmy sám nestačím. Tak probereme to? Jestli uděláš, co máš v plánu, přijdeme o všechno oba. Já v maléru jsem, takže není co řešit, ale ty z toho nezískáš absolutně nic. Přece nečekáš, že ti policie za odměnu něco z jeho jmění přidělí? Já ti nabízím podíl, spoluúčasť. A vysokou, budeš vrchovatě spokojena. Proč se tím nechceš zabývat? U mě nemáš co ztratit, ale s policií přijdeš o všechno."

Léčka zabrala. Barbara se na okamžik nechala ukolébat jeho slovy proneseným vtíravým hlasem a zauvažovala. Lákavá nabídka vidiny velkých peněz ji na okamžik přenesla myšlenky jinam, zahleděla se do zářivých dálek. Na okamžik ztratila koncentraci, již se viděla jako majitelka velkých firem a vysoce postavená dáma. Kdyby se to povedlo a ona donutila Maxe, aby svůj slib splnil, určitě by to bylo úchvatné. Na portfoliu měl velice lukrativní podniky, věděla o tom přece všechno. Faktem je, že ohlášením případu by přišla o jakoukoliv naději.

Max ji pozorně sledoval, čekal na svou příležitost. Přesně vystihl onen moment, kdy byla více ve snu, nežli ve skutečnosti. Její oči byly zamlženy leskem zlata a majetku, nádhernými představami. To byla jeho chvíle, na nic nečekal.

Mohutným skokem se vrhl dopředu a pravou rukou hmatl po Barbaře. Než si uvědomila, co se děje, jeho ruka ji udeřila ze strany do předloktí a odmrštila nataženou ruku stranou. Zazněl výstřel. Ostrý, zvonivý dunivě se rozléhající pokojem. Projektil odlétl kamsi směrem ke zdi.

Max dopadl celou vahou na Barbaru a odhodil ji dozadu. Zavravorala a aby neupadla, učinila několik vrávoraných kroků směrem dozadu. Max se na ni sápal dál. Rukou se rozmáchl k dalšímu bleskurychlému úderu.

Tvrký políček ji zasáhl do tváře a odhodil obličej stranou. Krev postříkala pečlivě udržovanou stěnu kolem zrcadla. Pistole se zvonivě rozletěla po podlaze, jak ji při bolestivém úderu vypadla z ruky.

Max poprvé vytáhl levou ruku, kterou stále držel za zády. V ní pevně tiskl připravenou injekční stříkačku. Bleskově strhl kryt, který chránil okolí před ostrým hrotem a paže se zvedla do výše. Prudce dopadla dolů a zabodla velkou silou celou jehlu do Barbořina ramene. Než stačila zařvat bolestí, přibouchl druhou rukou seshora píst, aby obsah vystříkl. V nížiku byla stříkačka prázdná a obsah skončil v Barbařině těle. Na chvíli se ještě vzpamatovávala a začala se po něm ohánět rukama.

Odhodil stříkačku a pevně ji objal oběma rukama kolem pasu a paží. Nemohla se ani pohnout, cítila se jako v mohutném svěráku.

V zoufalství začala kolem sebe kopat nohama a bušit hlavou do jeho ramene. Stiskl zuby a zarytě držel, musel vydržet. Po chvíli se jí podařilo mohutně nadechnout. Spustila vydatný jekot o svou záchranu.

Ale oba věděli, že z těchto míst nemá šanci se kohokoliv dovolat. Byli uprostřed objektu, který měl silné zdi. Kolem domu se rozprostírala velká zahrada osázená mnoha vzrostlými stromy s mohutnými hustými korunami, které poměrně dobře tlumily veškerý zvuk. Vysoký cihlový plot odděloval plochu zahrady od okolního světa. Za ním se nacházela jedna z rušných městských tříd, kde všechny zvuky, vycházející z domu, zanikaly v hluku mnoha projíždějících aut.

Musel ji držet několik minut. Teprve pak začala látka účinkovat. Do rukou jej již chytala křeč, ale překonal ji a nepovolil. Barbara přestala křičet a razantnost její obrany se rychle zmenšovala. Za chvíli držel v rukou bezvládné, odevzdané tělo, jež nemělo sílu se udržet na nohou. Odnesl ji do pokoje a opatrně položil na gauč. Její oči jej nepřítomně sledovaly a hlava jí co chvíli padala na stranu. Ústa zůstala přihloupě pootevřená, koutky úst se svěsily a na tváři měla apatický, ale spokojený výraz.

"Tak si odpočín, kočička," pronesl Max a těžce po vyčerpávajícím zápasu oddechoval.

Hmatl po injekci ležící opodál. Udělal jí do těla ještě jeden vpich. Jasně viditelný, postřehnutelný na první pohled. Tentokrát do žíly v lokti, na obvyklém místě narkomanů. Pak vytáhl kapesník a celou stříkačku pečlivě otřel. Každý kousek.

Vložil ji stříkačku do dlaně a na píst obtiskl její palec. Všechno musel naaranžovat tak, jako by se jednalo Barbařinu práci bez cizí pomoci. Jen nevěděl, co s pistolí, která stále ještě ležela v koupelně. Mohl ji sice odstranit, ale těžko by zápasil s kulkou, zapíchnutou hluboko ve stěně. Rozhodl se nechat ji zde. Ostatně neměl s ní nic společného, všechny

otisky, na ní zanechané, patřily Barbaře. Možná to bude vypadat na střelbu v pominutí smyslu během extáze. Alespoň to bude mít policie komplikovanější.

Vzal ručník a pečlivě otřel všechnu krev, která ulpěla na skle. Naštěstí jí nebylo mnoho a šla dobře dolů. Zrcadlo vyleštil do lesku, jaký mělo před jeho příchodem. Ručník nakonec odhodil do bedny, určené pro použité prádlo. Zde mu to nevadilo. Byl to její ručník s její krví. Dostat se na něj mohla všelijak, to by mu nemělo nijak uškodit. Na důkladnější likvidaci neměl čas, ani prostředky.

Několikrát prošel pokojem a důkladně zkontroloval, zda nezanechal nějaké nechtěné stopy či s něčím nešikovně nepohnul. Byl spokojený. Ani jeho oblek neutrpěl vážnější újmy. Několikrát jej přejel pohledem a pečlivě před zrcadlem dorovnal. Když odcházel stejnou cestou, jakou přišel, Barbara ležela bezvládně na sofa a její matný pohled bez jiskry dál směřoval do stropu.

Za chvíli již nasedal do auta a snažil se být normální, chovat se jako vždycky. Úporně se soustředil, aby ničím nevzbudil pozornost.

Protože kolem nikoho nezahlédl, rychle se zklidňoval. Teprve o několik ulic dál ostře vyrazil. Musel být co nejrychleji ve své kanceláři a věnovat se obvyklé práci, aby měl co nejprůkaznější alibi pro čas, kdy se neštěstí s Barbarou stalo.

14.

Kupodivu José s Henrym souhlasil. Ještě chvíli lehce vzdoroval a bránil se jeho ruce, táhnoucí jej k východu, ale pak se podvolil. Odcházeli všichni tři společně. Od stolu je sledovaly dva nenávistné pohledy. Za rohem byla všeobecně známá kavárnička a tak se nemuseli dlouze domlouvat, kam se posadí.

"Doufám, že už vás zde nikdy neuvidím, po dalším rozhovoru nikterak netoužím," procedil za nimi mezi zuby Jack. Spěšně vyndával z pouzdra mobil a hledal správné číslo.

"To jste na velkém omylu," ohradil se ještě ve dveřích José. "Jen si trochu popovídáme a jsem tady zpátky. Musíme s tím případem trochu pohnout, než váš šéf zase něco provede. Náš plátek má omezený počet stran a chce psát také o něčem jiném, než o zdejších levotách."

Henry jej pevněji stiskl za paži a táhl ven. Camilla všechno pozorně sledovala, aby jí neunikl ten nejmenší detail.

"Co seš najednou takovej prudkej? Stalo se něco? Proč jsi tak nervózní?" zeptal se během cesty Henry.

"Je toho nějak moc, nestíháme a nálada není nejlepší. Taky jsem se pohádal s kolegou o článek. Chtěli jsme ho psát oba, ale nemohli jsme se dohodnout."

"O čem měl být?"

"O Linstrovové."

"Ta zpěvačka? O ní jde ještě něco napsat? Vždyť o ní každý ví absolutně všechno," pronesl opovržlivě Henry.

"Ale že byla v šestnácti tajně na potratu, určitě mnoho lidí neví."

"Cože!... kdes to zjistil? O tom mi něco musíš říct."

"S tím nepočítej, bavíme se o Pink Cats. O Linstrovové už ode mne neuslyšíš ani slovo. Šéf by mě zabil, kdyby se doslechl, že jsem vám prozradil největší bombu, kterou na nejbližší dny chystáme."

Henry zmlkl. V duchu Josému záviděl. Takové téma, to musí být fakt bomba, tím získají hodně čtenářů. Nemusí se uchýlovat v zoufalství na téma množení raků v našich tocích.

"Však já také něco mám, třeba to bude ještě větší kalibr, však počkejte," pomyslel si po chvíli již o poznání klidněji.

Došli na roh ulice. Zde stálo na větší volné ploše chodníku několik stolků restaurace. Velký baldachýn, malá dřevěná ohrádka, šest jednoduchých dřevěných stolků obklopených běžnými židličkami.

Posadili se k prvnímu volnému stolu.

"Třikrát cappuccino," objednal Henry u číšníka, který se u nich rychle objevil. Jeho zástěra byla tmavě zelená, stejně jako ubrusy na všech stolicích. Zřejmě majitelova oblíbená barva.

"Tak povídej, co jsi zjistil o těch Kočkách? Ani jsem se nestačil divit, co všechno jsi o nich vypátral," spustil na něj netrpělivě Henry, jakmile číšník zmizel ve dveřích lokálu.

"Nepočítej, že ti řeknu všechno. Kdyby tu byl od vás místo tebe někdo jinej, poslal bych ho do háje rovnou," začal opatrně José.

"Ze starýho kamarádství bys ale něco mohl pustit. Stejně bychom na to přišli, takže nám jenom ušetříš čas. Neříkej, že budeš takovej prevít a nepodělíš se se mnou."

"Máš štěstí, že mám pro tebe slabost, ty bezcharakterní konkurence. Pár věcí ti řeknu, ale se vším nepočítej. Sežeň si také něco sám.

Ten jejich šéf je totiž pěkně vykut. Vyhlídne si nějakou velkou rybu, majitele pořádné firmy, a pak jim předhazuje svý zajíčky z Pink Cats. Ne okatě, najednou, ale pomalu, postupně. Lapá je do pastí zcela systematicky, nikam nespěchá. Většinou si vybere období, kdy ti pánové prožívají domácí problémy či mají naopak velké obchodní úspěchy. To si pak většinou myslí, že si mohou dovolit všechno.

A pan Leonard číhá a čeká. Nechá zajíčky pracovat za sebe. Pijí s nimi, oslavují, lákají je k neřestem, co kolem existují. Leonard má vždycky někde v okolí fotografie či svá soukromá očka a všechno sleduje. Když se pánové pěkně rozjedou a nedávají si pozor, vyzkouší drogy či ochutnají některou krasavici od Koček, jde na věc. Pečlivě zaznamená všechno, k čemu mu dají příležitost. Muže opojené drogami a alkoholem, zachycené v nejintimnějších pozicích se svými společníky a nahrává jejich sladké a připitomělé řeči, jež u toho vedou. Veškerý kompromitující materiál probere a ten nejzajímavější použije.

Začne majitele firem, zachycené při společensky zničujících se situacích, tlačít ke zdi a domáhat se svého. Rychle jim naznačí, co se stane v případě, že cíle nedosáhne, jak drsně svých dokumentů použije. Vyhrožuje zveřejněním v tisku, zasláním konkurenci či manželkám. Podle potřeby a povahy obětí.

Požaduje od nich akcie firmy. Ty co jsou dostupné, skoupí předem na burze, ale většinou jich nebývá dostatečný počet. O další se proto musí pokusit touto neoficiální cestou. A v tom případě přicházejí ke slovu jeho metody.

Zažene oběť do kouta a těmi nejnevybíravějšími metodami ji nutí, aby akcie prodala. Ta se dostane velice brzy do situace, že nemá úniku. Rozhoduje se mezi dvěma možnostmi. Má přijít jen o několik akcií, či být zlikvidována úplně? Raději volí nejčastěji odprodej, protože větší nebezpečí netuší. Proč by několik akcií neprodal, že ano. Aby nikomu nebylo nic nápadné, skupuje Leonard akcie pod jmény několika firem, takže nikdo nemá přehled, kolik jich ve skutečnosti vlastně drží.

Když jich získá víc jak polovinu, všechny soustředí pod jednu firmu a ta tím pádem získává majoritu ve společnosti. Nakonec připraví majitele o všechn vliv a celkem rychle od něj dostane i zbytek akcií. Jak jsem zjistil, většinou nově nabytou firmu rozdělí na několik firem a po kouskách prodá."

José se odmlčel a sledoval číšníka, který před ně pokládal objednaný nápoj.

"Jak jsi na tohle přišel?" podivil se Henry.

"Dělal jsem článek o jedné firmě, která šla dravě nahoru a rychle expandovala. Několik měsíců poté za velice podivných okolností zkrachovala. Tak rychle snad ani zbankrotovat nešlo. Už tehdy mi to bylo divné, ale nic podezřelého jsem první pohled nepostřehl."

"Podobných případů jsem zažila, ale pak se ukázalo, že se jednalo o běžnou situaci, v pozadí se nic nedělo," namítla Camilla, která dosud jen mlčky poslouchala.

"Kdybych se náhodou nepřipletl k jedné dopravní nehodě, která se stala dívce od Pink Cats, také bych na to nepřišel. Původně jsem s ní dělal rozhovor o nehodě, nabourala totiž náměstka primátora, ale pak se nějak řeč stočila na její práci u Cats."

"To chceš říct, že ti jen tak všechno vyložila na stůl?"

"Ne, byla na tom dost zle, ležela pod přístroji, ale byla schopná mluvit. Měla slabou chvilku, nevěděla, jak to s ní dopadne a tak se chtěla vyzpovídat. Podrobně mi vyličila, jak lákala na jednu luxusní jachtu bohaté podnikatele. Byla to celkem její věc, vlastně mě to zpočátku ani nezajímalo. Chtěl jsem se jen něco dozvědět k té bouračce, o které jsem dělal reportáž. Ale nechal jsem ji povídat. Oba příběhy se mi stále víc proplétaly a já s překvapením zjistil, že se vlastně dovídám detaily případu, na kterém odděleně pracuju. Nakonec prozradila, jaký metody používali ke kompromitaci

obětí. Podrobně vypověděla poslední případ, při který zničili velkého podnikatele a ona tam hrála hlavní roli."

"Jak to udělala?" zbystřila Camilla. Jako ženu ji to pochopitelně velmi zajímalo.

"Dostala s kolegyní majitele na jachtu. Večer se trochu radovali a skotačili, dali si trochu heroinu a alkoholu. Pochopitelně trochu víc. Pan majitel to nezvládl. Byl totálně mimo a vrhl k řízení lodi. Trochu mu sice pomohly, ale jinak všechno provedl sám. Zcela mimo korigoval směr lodi a stalo se, k čemu dojít muselo. Najel u pobřeží do šesti dalších lodí a těžce zranil dva lidi. A pan Leonard měl všechno zaznamenáno připravenými kamerami a mikrofony."

"Snad to není ten případ u Dlouhého jezera?" zeptal se Henry.

"Správně, to bylo ono. Lodě sice nechal na své náklady opravit, lidem zaplatil léčení a odškodné, ale Leonard jej měl v hrsti. Všechno důkladně zdokumentované, jako soudní spis. Výsledky, fotografie, zvukové záznamy, videa. Detailní záběry jak pije, bere drogy, dovádí s nahými děvčaty. Každý detail během posledních okamžiků, kdy zmateně řídí svou loď. Ve své preciznosti šel Leonard tak daleko, že jej měl zaznamenaného, jak se snaží zatajit případ před policií a zahlazuje stopy."

"Na tohle jej dostal?" podivil se Henry.

"Jo. Donutil jej prodat většinu akcií, aby měl na své vykoupení. Neplatil rovnou, jen hluboce podhodnocenými akciemi. Leonard firmu skupovat čtyřmi na první pohled nezávislými společnostmi. Chudák majitel, nemohlo ho to vůbec napadnout. Když jich prodal přes polovinu, spadla klec. Leonard ho na valné poradě nechal odvolat a části firmy rozprodal se značnými ziskem."

"Řekneš mi jméno té dívky od Cats?" zeptal se opatrně Henry.

"Ty prevíte," pousmál se José. "myslíš, že ti tu v všechno vyklopím jako při výslechu? Jméno ti neřeknu, ale můžeš si ji objednat ve jmenované firmě. Jako Wild Chichi."

"To jméno chceš pracovně nebo soukromě?" zeptala se ironicky Camilla, aniž zvedla oči od zápisníku, kam si dělala poznámky.

"Jestli mě budeš podezírat, klidně tě za ní nechám jít samotnou. Jestli si myslíš, že budeš úspěšnější."

"Klidně si za ní běž sám. Kde a při jaké příležitosti z ní něco vytáhneš, je tvoje věc. Když nám to pomůže... třeba i v posteli. Ostatně, nechám vás na chvíli samotné, potřebuji si odskočit."

Rozhlédla se kolem, než po malé šipce s nápisem WC. Mžikem byla pryč, zůstal po ní jen napůl vypitý šálek.

Jako by mu to připomněla, pocítil také Henry nutkání si odskočit.

"Myslím, že ji napodobím, můj měchýř je taky naplněn. Vydrž chvíli sám, hned jsem zpátky."

"Proboha co jste dělali, než jsme se potkali? To jste snědl každý půlku melouna?" pronesl ironicky José a sledoval Henryho, jak mizí za dveřmi.

Motorky, která se zvolna vynořila z vedlejší ulice si ani jeden z nich nevšiml. Nebyla ostatně mezi ostatními vozidly absolutně ničím nápadná a oni neměli proč jí věnovat pozornost.

Běžná motorka střední kubatury, celá v červeném provedení. Neměla jedinou okrasu, jediný obtisk či malbu, žádnou chromovanou trubku navíc, jak obvykle motorky mívají. Byla bez úprav ponechána z prodejny tak, aby byla co nejméně výrazná. Muž v helmě, zakrývající jeho obličej, hlavou téměř nepohl, jen upřeně hleděl před sebe. Oblečen v těsném koženém overalu pevně svíral řídítka. Jel zvolna, zřejmě nikam nespěchal.

Vše se odehrálo velice rychle. Když se motorka přiblížila k místům, kde těsně vedle silnice seděl na své židli spokojeně se rozhlížející José, na kratičký okamžik se zastavila. Muž bleskem zajel rukou za rozepnutou bundu, aby ji ihned vytáhl a zamířil na sedící postavu tmavou hlavní pistole krytou dlouhým tlumičem.

Krátce nato sebou mohutná devítka několikrát šklubla, když téměř neslyšně vyplivla své smrtonosné projektily. Jemný zvuk, který přitom vydala, zcela zanikl v hukotu ulice.

Postava v křesílku se zhroutila, zatímco její rozervanou hrud' pokryla rudá barva krve, tryskající z několika ran.

Motor zavyl ve vysokých otáčkách a motorka, zanechávající za sebou oblak dýmu z výfuku, kličkovala mezi auty a

ztrácela se v dál, až zmizela mezi řadami projíždějících aut. Dostatečně daleko zahrnula do úzkých uliček starého města. Nikdo kolem nic nezaregistroval, dokonce ani dva milenci, sedící zády k Josému. Ti vlastně vnímali jen jeden druhého a o tragédii dosud nic netušili.

Za chvíli se ve dveřích objevil Henry a zamířil k podivně sedícímu Josému. Neměl ponětí, proč sedí tak křivě a již si chystal ironickou poznámku, kterou jej počastuje.

Když k němu došel a chtěl se posadit, uviděl prsa zbrocená krví. Ještě stále to pokládal za vtip, než si všiml zvětšující se kaluže pod židlí a prázdného výrazu jeho očí.

* * *

Greg sebou rozčileně praštil do židle. Dopadlo to mizerně, veškerá práce byla nanic. Iana Glensta budou muset propustit i s jeho družkou. Všechny důkazy, které proti němu měl, byly vyvráceny. Jeden hotel za druhým potvrdily jeho přítomnost v inkriminovaných dnech a dokládaly, že u nich v tu dobu opravdu byl.

Test DNA vzorku z hotelu vyšel jednoznačně a potvrdil shodu s Ianovým vzorkem, dokonce opakovaně. Takže plno důkazů vyznívalo v jeho prospěch a on neměl v ruce nic, oč se mohl opřít. I když se tím potvrdila původní domněnka, že Ian zřejmě za akcí nestál, stejně by byl raději, kdyby pravdu neměl a mohl případ uzavřít. Takhle je vlastně stále na začátku a případ nijak nepokročil.

"Tomy, už přišel výsledek testu z laboratoře, o jakou výbušninu se jedná?" otočil se ke svému zástupci.

"Ještě ne, ale už jsem o tom s nima mluvil," odpověděl okamžitě Tomy, který dal najevo, že tušil, že na otázku dojde. "Dopadlo to, jak jsme mohli očekávat. Nejedná se o Glenstův typ výbušniny. Složení a typ použitých chemikálií je naprosto odlišné. Pouze časovací zařízení a způsob uložení je s tímto způsobem zcela shodné. Ale trochu na tom zapracovali a dospěli k jednoznačnému závěru. Složení odpovídá druhu výbušnin, jaké máme už registrovány. Podobným druhem se dostali lupiči do sejfu před osmi lety v Teren'sově bance. Dva roky poté jej použili stejní lupiči při útěku, kdy nechali vybuchnout auta na parkovišti, aby vytvořili dojem teroristického útoku před obchodním domem Matrat. Před pěti lety se tak probourali do skladu zbraní v jednom malém městečku na západě, kdy odstřelili celou stěnu budovy a naposledy to bylo před rokem, kdy přepadli při převozu peněz pancéřované auto. Postříleli posádku, zničili celé zadní dveře. Aby to dokázali, vyřešili to výbušninou."

Greg se zamyslel.

"Takže je definitivní, že můžeme Iana pustit. Už ho nepotřebujeme. A když je nevinný... připrav omluvu a udělej to tak, aby na nás nemohl s právníkama."

"Už se na tom pracuje. Bylo mi jasný, že to takhle dopadne a už jsme na tom začali dělat. Propuštění je připravený. Čekal jsem na tvůj pokyn."

"Seš hlava, myslíš na všechno. Určitě máš připravenou i sledovačku."

"Jsem snad začátečník? Gavarra si se svou skupinou rozebírá úkoly a rozdělují práci. Už se seznámili s jejich soukromím a teď studují okolí domu."

"Dobře, propusťte je. Ale... to co jsi řekl, je skutečně zajímavé," zamyslel se ve své řeči Greg.

"Co? Že si Gavarra a jeho lidi rozdělují úkoly? Na tom přece není nic zajímavého. Děláme to tak vždycky. Čekal jsem, že je budeme muset sledovat."

"Ne, cos to říkal o tom přepadu, že fingovali teroristický útok?"

"To bylo zajímavý. Tehdy se očekávaly další výbuchy a my měli všeobecnou pohotovost. Došlo několik výhrůžných telefonátů, atmosféra zhoustla. Oni toho docela šikovně využili při vyloupení jedné z místních bank. Nechali vybuchnout několik bomb, vyvolali totální paniku a my nevěděli, kam dřív skočit. Běhali jsme po městě a honili teroristy a mezitím banku udělali. Celkem pohodlně když vypukl poplach a ve zmatku... počkej, ty myslíš?" zarazil tok svých slov, který se jak řeka valil z jeho úst. Vytřeštil oči a zadíval se na Grega.

"Jo... myslím. Vypadá to docela podobně."

"Tehdy v tom měl prsty jistý Bill Hygen. Velký specialista na loupeže a také na... výbušniny. Zjistili jsme, že to udělal společně s bratry Hammonovými. Dokonce se jej podařilo polapit. Jenže nic se mu neprokázalo a tak byl propuštěn. Nedlouho poté oba bratři postupně zemřeli. A to za velice tajemných okolností. Jeden byl přejet při přecházení silnice a

druhý spadl ze skály. Nikdy se jejich smrt nepodařilo objasnit, dodnes jsou oba případy otevřené. Bill má velikou zálibu ve výbušninách a složitých časovacích systémech. Je známý v celém podsvětí a se všemi odborníky z oboru se dobře zná. Jeden čas dokonce úzce spolupracoval s Ianem... "

"...no nazdar."

"Docela malér, myslím, že máme po kom pátrat."

"Človče, neseď tady a do dvou hodin chci mít na stole jeho pohyb během posledních dvou dnů."

"Tobě se tedy vyplatí pomoci při pátrání. Hned mě zavalíš lavinou práce."

Tom se nepříjemně zašklebil a odešel ke svému stolu. Za chvíli již obklopen svou pracovní skupinou vyrazil za splněním úkolu. Greg dlouho klid na práci neměl. Za ním se jako blesk objevil velitel.

"Mám pro tebe další práci. Zajed' na náměstí před Velkou synagogu, stal se tam nějaký malér. Někoho zastřelili," pronesl zamyšleně a stiskl mu pevně rameno.

"Potřebuju dodělat hlášení o těch výbuších, právě se rozjeli další směr pátrání," namítl nejistě Greg.

"Doděláš to potom. Nemám teď nikoho volného, kdo by se tam mohl jet podívat."

"Danteur někde je? Už jsem ho dlouho neviděl?"

"Taky toho má nad hlavu. Musel k Maltézákům. Je tam také jeden vážný případ. Nějací manželé se pohádali u jídla. On jí pobodal vidličkou, ale nebylo to nic vážného. Jenže ona se mu chtěla pomstít a když se šel později vykoupat, zapnula fén, vešla do koupelny a vhodila mu ho do vany. Nakonec si pořezala žíly. Je tam strašně krve a celá ulice je vzhůru nohama. Musí to tam někdo srovnat, i když bych ho raději potřeboval někde jinde. Lidi nám to asi dělají naschvál. Jestli to takhle půjde dál, budu potřebovat zdvojnásobit početní stav oddělení."

"Jestli budu přebíhat z jednoho případu na druhý," zavrčel nasupeně Greg, "nebude pořádně udělaný ani jeden."

Odpor byl marný, za chvíli již s celou skupinou mířil k místu činu. Když zastavovali na náměstí u chodníků, museli již rozrážet srocující se dav zvědavců. Greg vystoupil a rozvážně vykročil k místu vraždy. Všechno zůstalo na svém místě, nikdo si do jeho příjezdu nedovolil s ničím pohnout.

Ukázali průkazy a přistoupili k oběti. Jakmile spatřili její tvář, udiveně se po sobě podívali. Hned poznali, o koho se jedná. Vždyť kdo by neznal Joseho Fredericka? Jednoho z nejpopulárnějších novinářů nejčtenějšího místního plátku, zabývajícího se různými skandály a intrikami. Stál za mnoha kauzami ve městě, vždyť dokázal rozvířit vody i tam, kde se léta vlnka nepohnula.

Seděl dál na židli, kde jej dostihly kulky neznámého střelce. Oděv potřísněný krví a bezvládné tělo vypovídaly dostatečně o události, ke které došlo. Byl mrtev, to si uvědomil každý, kdo na něj pohlédl. Zřejmě zemřel velice rychle. Vrah mířil nadmíru přesně. Greg se obrátil k další ležící postavě. Zděsil se podruhé.

Na zemi ležel Henry, jeho dobrý kamarád, a u něj klečela jeho spolupracovnice. Rychle k nim popošel a pohlédl mu do obličeje. Byl sinalý, ale dýchal. Na těle viditelné zranění neměl, což bylo dobré znamení.

"Co mu je?" zeptal se s obavami.

"Praštil sebou," odpověděla Camilla, aniž k Gregovi pohlédla, "Ještě nevím, zda je to tím, že viděl tolik krve či šokem, co se stalo Josému."

"Vy jste s ním tady byli, když se to stalo?" zeptal se Greg překvapeně.

"Ano, měli jsme právě dojednání schůzku. Tady u stolu jsme seděli a povídali si. Odskočila jsem si na záchod, Henry šel zřejmě také a tak byl José na chvíli sám. Když jsem se vrátila, našla jsem je tu oba takhle ležet. Joseho na židli s dírami od kulek a krvavou košilí, Henryho na zemi. Zdá se mi, že konečně přichází k sobě."

Henry opravdu zamžikal víčky a zmateně se kolem sebe rozhlédl. Podíval se na Camillu, pak na Grega.

"Kde to jsem? Co se stalo?" zeptal se nejistě, "nějak se na nic nepamatuji."

"Je ti něco? Jsi zraněnej?"

"Asi ne, nic necítím. Žádnou bolest necítím, ale strašně se mi točí hlava."

Zmateně se rozhlížel kolem sebe a pokoušel se opatrně posadit. Pohyboval se nejistě a podivně sebou kymácel. Camilla mu pomáhala a snažila se, aby se nesvalil zpět na chodník. Držel se za hlavu a snažil se rozpomenout, co se kolem něj v posledních okamžicích dělo. Když zahlédl opodál bezvládné tělo na židli, zděsil se.

"Co je s Josém?"

"Někdo po něm střílel, trochu mu otevřel hrudník a udělal mu do něj větrání. Ale nějak to přehnal. Chudák José."

"Máš střelce?"

"Právě jsem dorazil, teprve na tom začínáme dělat."

"Asi ti moc nepomůžu, musím se trochu vzpamatovat. Jsem totálně K.O."

"Docela to chápu," zakýval hlavou Greg a rozhlédl se kolem. Bude muset předat raněného kamaráda do péče lékařů a věnovat se místu činu. Jejich oranžové kombinézy se objevily v davu a snažily se k nim dostat.

"Gregu, musím ti něco nutně říct. Trochu jsem se věnoval jednomu případu a našel jsem strašně zajímavé informace. Musíš se na to ještě jednou podívat. Ten případ není tak jednoduchý, jak jste jej vyhodnotili a uzavřeli."

"Jaký případ máš na mysli?" zeptal se Greg, ale spíše se soucitu, nežli ze zájmu. Neměl ponětí, v jakém stavu myslí se právě nachází a podezíral jej, že není tak zcela při smyslech.

"Ten poslední," pronesl ztěžka Henry.

"Já už vlastně ani nevím, který je můj poslední," postěžoval si Greg, "dostávám teď tolik úkolů najednou, že sám nemám ponětí, na čem všem pracuju."

"Však víš, ten děda, sebevražda oběšením. Volal jsi mě tam a zpočátku to vypadalo jako banální, tuctovej případ. Trochu jsem se tam rozhlédl. Objevil jsem další fakta, bude tě to zajímat, protože se tě to také dotýká. Nezapomeň na to. Musíme se na to spolu ještě jednou podívat. Určitě mi dáš za pravdu."

"Fajn. Zastavím se u tebe hned, jakmile to tady trochu obhlídne. Stačí?" zeptal se Greg. Povzbudivě jej poklepal na rameno a mířil za svou prací. Zní to sice zajímavě, co po něm chce, ale je však možné, až se probere z šoku, nebude se na nic pamatovat.

"Máš něco?"

Otočil se k Tomovi, který právě přicházel. Byl naproti v prodejně, odkud je na restaurační zahrádku dobře vidět. Nějaký ten svědek by se tam mohl objevit.

"Nic závratného," pokrčila Tom rameny. "Ale prodavač si té motorky všiml. Běžný typ, ničím nápadný. Zato jezdec ho zaujal, proto se jí věnoval o trochu více. Byl sice celý v černé kožené uniformě s helmou na hlavě, takže neví, o koho by se mohlo jednat, ale jedné věci si všiml docela dobře. Byl velice vysoký a štíhlý. Vyšší, než bývá zvykem a seděl na motorce dost nepohodlně, trochu nakřivo, jakoby se na ni nevešel. Byla mu malá."

"Z toho se nedá nic usoudit. Štíhlých dlouhých řidičů bude ve městě strašně moc," ušklíbl se Greg. "a zdaleka není nikde řečeno, že je zdejší."

"To je jen jedno znamení, skutečně docela všeobecné. Ale ne každý má boty z kůže krokodýla," pozvedl významně hlas Tomy.

"Cože?"

"Jo, slyšíš dobře. Ten řidič si i na takovou akci vzal boty z pravé krokodýlí kůže. Prodavač je zvyklý všimnout si detailů na lidech, je to jeho profese, takže jej ihned upoutaly."

"Čeho si všiml na tobě?" zašklebil se Greg.

"Jo, říkal že mám naprosto obyčejný hodinky a levnou sponu v kravatě, prej naprosto jasný znamení, že nemám nijak výnosný zaměstnání. Takový si kupují jen ty nejhudší. Neměl bys nad tím zapřemýšlet, až budeš psát hlášení?"

Abych nedělal příště sboru ostudu."

Greg se zadíval na jeho ruku, kterou obepínaly masivní náramkové hodinky. Vypadaly staromódně a na všech ploškách byly značně ošoupané. Ale že jsou staré a obyčejné, poznal sám, na to nemusel být žádný velký znalec. Taký dobře věděl, že Tom chodí nerad na jakékoliv nákupy. Obchodům se zásadně vyhýbal, raději používal věci starší a osvědčené. Něco nového si pořizoval jedině tehdy, jestliže staré již dosloužilo, či se poškodilo. Otázka peněz to určitě nebyla.

"A proto si povšiml, že na okamžik zastavil, aby mohl dobře zamířit na cíl. Přitom se nohou opíral o zem," pronesl jakoby mimochodem důležitý údaj.

"No to je konečně dobrá zpráva. Takže hoši budou moct použít Gyrgassovy metody?" usmál se Greg.

"Přesně tak. Ukázal mi dokonce místo, kde se o zem opíral."

Ukázal směrem k jednomu místu na vozovce vedle obručníku. Na první pohled zde nic zajímavého nebylo, přesto tam oba zaměřili svůj zrak, jakoby tam ležel poklad. Pro ně tam svým způsobem byl.

Gyrgassova metoda byla celkem nová. Odvíjí se od změny polohy místa prachových částic, kterou člověk na podložce po došlápnutí vyvolá. A prach je všude, i tam, kde není vidět, kde člověk neví o jeho existenci. Tedy i na pečlivě očištěném nábytku.

Zelektrizováním povrchu s prachem dokážou technici otisk zviditelnit. Ten se přerovná a změní svou polohu přesně v směru, jakým byla podložka stlačena. Zřetelně viditelný otisk každé boty pak zobrazí podrážku, která na místě stála. Mají před sebou otisk jak z písku.

Rychle obhlédli místo vraždy a společně s týmem pátrali po dalších stopách. Ale žádné již nebyly. Motorka nikoho dalšího nezaujala, takže druhý svědek se nenašel. Na zemi nenalezli nic, co by s vraždou souviselo. Nábojnice, kousky textilu, cosi z motorky. Vrah si počínal profesionálně.

Po pitvě budou mít alespoň kulky, které by jim mohly pomoci najít vražednou zbraň, ale to je všechno, k čemu se na místě dostali.

Henryho s Camillou odvezli na vyšetření, rakev s obětí také odjela a tak mohl dát Greg pokyn, aby strážníci odstranili zábranu, znemožňující zvědavcům vstup na prostranství.

Lepší reklamu si majitel restaurace ani nemohl přát. Jakmile páska blokující chodník a okolí zmizela, dav zvědavců se nahnul do hospody a na sedačky zahrádky. Všichni se živě zajímali, k čemu zde před několika hodinami došlo.

Velkolepě, podrobně vykreslenou událost pak hostinský vyprávěl každému, kdo se zajímal o tragédii, ke které zde došlo. Netušili, že slyší novodobý příběh z Šeherezádiných Pohádek tisíce a jedné noci který každým dalším vyprávěním roste a košťatěl. Příběh byl napínavý, dramatický a poutavý. Že se stal poněkud jinak a méně okázale, nikomu celkem nevadilo.

* * *

Max vešel do místnosti jako obvykle. Snažil se být klidný a vyrovnaný, co nejvíce tlumil své vzrušení.

"Zdar šéfe. Jak se daří banánům na plantážích?" vstoupil těsně za ním do dveří Peter O'Connol, neodpustil si nějakou ze svých obvyklých poznámek.

"Starej se o své problémy, ať máš všechno v pořádku," utrl se na něj Max, který se v první moment dostatečně neovládl. Vzápětí si chybu plně uvědomil a rychle s ji snažil napravit.

"Potřebuju, abyste se dneska všichni pořádně soustředili. Dnešek je mimořádně důležitý," pronesl již zdaleka mírněji.

Udivené pohledy přítomných značily překvapení, které jeho slova vyvolala.

"Co se bude dneska dít?" zeptala se Sarah, aby zdůvodnila, proč má tak tázavý výraz.

"Jo. Něco se stalo na Tokijské burze. Nastal nečekaný propad některých akcií," zalhal rychle Max, který se snažil z nepříjemné situace vymotat. "Kde je Barbara? Už tady byla? Budu ji dneska potřebovat mít ji při ruce."

Snažil se vytvořit dojem, že o ní není nijak informován. Čekal ještě dvě hodiny, i když dobře věděl, že nepříjde.

"Jste kamarádky," otočil se nakonec k Sarah, "kde ta Barbara vězí? Telefon nebere a sama se neozvala. Skoč se k ní podívat, jestli se s ní něco nestalo."

Udělal něco, co jej mělo dostat mimo okruh podezřelých. Poslal za ní člena týmu.

Protože byla sama Sarah zvědavá, co se s ní stalo, okamžitě vyrazila. Max se po celou dobu snažil tvářit klidně, zlehka se usmíval, ale uvnitř to v něm vřelo a bouřilo. Byl jako hrnec s velkým přetlakem. Hrozil co chvíli vybuchnout, ale zatím se držel, nedával na sobě nic znát. Avšak zcela nezvyklá gestikulace dávala tušit, v jakém stresu se nachází.

"Co se děje s tokijskou burzou?" pronesl zaskočený McCain, který ji měl na starost a spadala pod jeho přímý dozor. Dosud neměl o ničem nejmenší potuchy. Max musel rychle reagovat. Proto již netrpělivě prohledával všechny údaje, které se mu na displejích objevily.

"Teď to ještě nech, podívej se nejdřív na výsledky Hundry's Pems," pronesl bystře Max. "Chci přesná čísla za posledních čtvrt roku. Prodeje, nákupy, převody. Poslední degeneri a konjunkturu. Všechny analýzy, jak se tyto skutečnosti odvíjely vůči naší prognóze a pohybu akcií. Já se na burzu podívám sám."

Razantně pronášel svá slova a snažil se vypadat, jako by jej jiné problémy nezajímaly. Věděl dobře, jaký úkol McCainovi dává. Bude potřebovat několik hodin. Určitě mu to dá natolik zabrat, že nebude mít myšlenky na problémy s burzou.

Sarah nervózně přešlapovala u branky k Barbařině domku. Nemohla se dozvonit. Trvalo delší čas, nežli se odhodlala k dalšímu kroku. Vešla do zahrady a obcházela dům. Když nakoukla oknem do jednoho z pokojů, zahlédla její bezvládné tělo. Stále leželo na pohovce, kde ji Max zanechal. Natažená ve vodorovné, uvolněné pozici.

Na nic nečekala a otevřeným oknem vlezla dovnitř. Ani náhodou ji nenapadlo, že stejnou cestou vylézal před několika hodinami její šéf, který ji sem poslal.

Sklonila se k Barbaře a poslouchala její dech. Když se přesvědčila, že stále ještě žije, vyskočila a zamířila k telefonu. Roztřeseným hlasem líčila operátorce v centrále, jak bleskově potřebuje na tuto adresu lékaře.

Za půl hodiny již byla Barbara v péči odborníků. Sarah informovala svého šéfa a společně pak zamířili směrem k nemocnici, aby se informovali o jejím stavu.

"Jedná se o typické příznaky předávkování," uvítal je na chodbě doktor. "Našli jsme u ní vysokou dávku drogy, kterou si vpravila nitrožilně. Její byt už zajistila policie a všechno prohlídí. Našli tam jehlu i zbytek dávky."

"Ale Barbara nebrala drogy!" zděsila se Sarah. "Nikdy!"

"O kom můžeme říct, že jej známe naprosto dokonale?" pokrčil lékař rameny "třeba tím řešila nějaké osobní problémy."

"Žádné neměla," trvala na svém Sarah. "Zнала jsem ji dost dlouho a vím, s čím bojovala. Tak špatně, aby si musela něco pichnout, na tom rozhodně nebyla. Nikdy ji nenapadlo fetovat ani na zábavě, ani při jiné příležitosti. Nespadalo to mezi věci, které by chtěla vyzkoušet."

"Musíš si uvědomit, že má pan doktor pravdu," pronesl zamyšleně Max, "nemůžeme přesně vědět, co ji trápilo. V práci jsme s ní žádné mimořádné problémy neměli. I když... jen si vzpomeň na Lízu, také jsme nic z toho netušili. Víte, měli jsme v kanceláři před několika dny tragickou událost. Jedna kolegyně..."

"No vidíte, tohle by mohl být motiv. Mohlo ji to vykoledit či natolik rozrušit, že se z toho nemohla vzpamatovat. Psychika je neznámá veličina, která se dneska zásadně přehlíží. Není vůbec doceněn její význam. Trénujeme tělo a svaly, ale mozek a duše je na tom stále stejně."

"Kdy bude moci nastoupit do práce?" zeptal se Max a netrpělivě se kousal do rtu.

"Bohužel, musím vás zklamat," pronesl soucitně doktor. "Míra předávkování byla velická. Navíc jsme zjistili, že drogu nekoupila právě čistou, jak zřejmě předpokládala. Dealer do ní přidal další příměsi, jak se občas dělává. A tentokrát se jednalo o velice nebezpečnou látku Ditriumnazetan. Ta těžce postihuje mozek, zvláště v silnější koncentraci, a způsobuje trvalé či dlouhodobé poškození. S tím si nevíme rady a jsme rádi, když podobní případy dokážeme tlumit, ale léčit je neumíme."

"Dá se to říci nějak jednodušeji, lidově?" zeptal se nejistě Max.

"Je to obtížné, ale dá," vzdychl doktor, "prostě nebude na tom mentálně tak dobře, jako dřív. Některé činnosti nezvládne, bude jako nezkušené dítě. Je dost pravděpodobné, že mnohé z činností, jež běžně dělala, zapomene a bude se je muset znovu učit. Bude mít problémy s poznáváním věcí kolem sebe a s řečí samotnou."

"Chcete snad říct," zalekla se Sarah, "že bude... blbá?"

"Takhle se to dá také lidově vyjádřit."

Zůstali překvapením stát, zasaženi nečekanou zprávou, jako kamenné sochy. Max to hrál, Sarah si pomalu uvědomovala hrůznou informaci. Pak spustila zoufalý nářek.

Odházeli do práce, aby smutnou novinu oznámili ostatním. Přišli o druhého člena skupiny. Max v duchu jásal. Riskantní a nebezpečná operace se povedla. Nikoho nenapadlo, jak všechno ve skutečnosti proběhlo a výsledek je takový, jak očekával. Na tváři udržoval dál truchlivý a lítostivý výraz.

Ten den už nic neudělali, o Tokijskou burzu se nikdo víc nezajímal.

"To je snad nějaké prokletí nebo co," štkala zoufale Sarah, sedící totálně zničená před svým monitorem.

"Někdy se už to tak v životě přihodí. Nejsou jen veselá období. Díky náhodám se sává ledacos."

"Náhoda? Jaká?" podívala se na něj zoufale. "Líza skočila z okna, Barbara se předávkovala. To žádná nešťastná náhoda není. To se stalo úplně vědomě. Bůh ví, co je za tím, ale normální to není."

"Nějak se nám v poslední době nedaří. Copak asi za tím může být?" pronesl zamyšleně McCain a pokukoval po Dickovi. Ten se tvářil jako Sfinga, na kamenné tváři se nepohnul jediný sval a Max ten pohled zaregistroval. Tvářil se podezřele nebezpečně a vypadalo to, že se chystá pronést ortel.

"Od té doby," pokračoval McCain, "co se Bradáč neozval, nás pronásleduje jedna smůla za druhou. Co se vůbec stalo? Proč se stále ještě neozývá ani teď, po druhém maléru? Vždycky se o každého z nás enormně zajímal a najednou jakoby mu to bylo jedno. Maxi, měl bys nám něco vysvětlit!"

Max stál opřený o svůj stůl a zamyšleně si mmul bradu. Při zaznění svého jména se vzpamatoval a nejistě se podíval kolem sebe.

"Jako malí kluci jsme strašně rádi dělali ohně," pronesl do ticha Dick. "Takové malé táboráky. Za stodolou, na poli. Vždycky jsme u toho byli celá parta, starší, mladší. Jednou jsem si myslel, že si ho můžu jít udělat už sám, že na něj stačím. Cítil jsem se velký a silný, muž umějící se vyrovnat s každou situací. Nečekal jsem tedy na ostatní a zapálil oheň bez nich. Předpokládal jsem, že mám na víc a tak jsem se nespokojil jen s obvyklým malým ohněm. Neodhadl jsem tenkrát, že má odvaha je daleko větší, než můj schopnosti."

Stále jsem přihazoval stále větší a větší větve a oheň byl mohutněl. A pak se náhle otočil vítr a plameny se rozběhly po strništi, které na první pohled vypadalo jako bezpečná zábrana. Ale vítr je hnál dál a dál. Běhal jsem kolem nich snažil se je uhasit, ale bylo jich mnoho a rychle se šířily na všechny strany. Netrvalo dlouho a dostali se ke stodole.

Bylo sucho a svezená slámy bylo po střechu. Během mžiku se celá stodola ocitla v jednom plameni a já si uvědomil, že jsem přecenil své síly a situaci nezvládl. Od té doby si dávám velký pozor, i když si zahrávám s jediným malinkým plamínkem. Člověk nikdy neví, odkud se nečekaně přizve vítr a z malého ohně se stane zničující zničující živel."

Mluvil pomalu, s velkým důrazem na jednotlivá slova. Max znejistěl. Během proslovu se všichni dívali směrem k němu a on tušil, že něco není v pořádku. Neměl ponětí, co mají ta slova znamenat a kam tím Dick míří.

"Co je s Bradáčem? Proč situace ve firmě má v poslední době příznaky, že se řízení přesunulo do tvých rukou a šéf se neozývá? Byl vždycky tak starostlivý a o všechno se staral. Tohle se dřív nemohlo stát, byl tady klid a pořádek," zahřměl zcela nečekaně O'Connol.

"Nevím, nevím, nemám ponětí," pronesl zmateně Max zaskočený přímou otázkou.

"Myslíš, že jsme blbí?" ozval se znovu Dick a díval se mu do očí. Hlas měl studený, varovný. "Než jste se Sarah přišli, otevřeli jsme si Barbařinu poštu. Měla tam přetažené soubory s dopisama z tvého počítače. Přečetli jsme si tam zajímavé věci."

"Hm, a co jste si přečetli? Vždyť tam přece nic nemá!" ušklíbl se Max a snažil se zachovat klid. Nepředpokládal, že by se mohli k tajným věcem, které měla Barbara tak pečlivě utajeny, dostat.

"Jak víš, co tam má a co ne?"

"Taky jsem se tam včera díval. Chtěl jsem se mrknout, cože to ukazovala tomu poldovi. Ale sám jsem tam nic zajímavýho nenašel."

"To je pak velice zajímavý! Teď tam ty dopisy má, hned na přední straně. Je toho dost a poutavý čtení."

"Nic jste nemohli najít, měla všechno prázdný, vždyť jsme to po všem přece smaz..."

Max ztuhl. Uvědomil si, že odstranil Marka dřív, nežli stačil soubory, které předtím tak poctivě ze skrytých míst vydoloval, opět smazat. Čelo se mu orosilo a kolena rozklepala. Přečetli si všechno!

"V těch dopisech jsou jen vzájemné pomluvy a drby na jednoho či druhého," snažil se zachránit, co ještě šlo.

"To bych ani náhodou netvrdil! Měla tam velice zajímavé zprávičky! Třeba tu od Lionela Chartamana, kterou ti poslal. Toho z reality, co ho zastřelili."

"Co má být? Píšu si s mnoha podnikateli."

"Možná, ale proč jste se domlouvali, jak si rozdělíte akcie Geteronu? Proč chtěl víc, než jsi mu byl ochotnej dát. Ale hlavně... Geteron patří přece Bradáčovi. Jak jste se mohli dělit o jeho akcie. Nemám nejmenší informace, že by se jich chtěl zbavit, nebo je dokonce už prodával."

"Naše podnikatelská záležitost. Do toho nikomu nic není."

"Není, máš pravdu," přidal se McCain, "ale proč právě tebe někdo bleskově informoval o jeho smrti a proč po tobě chtěl, abys zlikvidoval všechny stopy po společných transakcích? Jaký je důvod příkazu, že nesmí být v počítači žádná zmínka o vašich vzájemných spojeních i společných záměrech? Proč zde nesmí být jediný dopis o firmách, které jste od Bradáče kupovali? Proč ses vůbec pletl obchodníkovi s realitami do řemesla, když pracuješ jako makléř?"

Max se po něm vylekaně zadíval. Jen těžko mohl na takové obvinění cokoliv říci.

"Kdo je v dopise míněn, když se píše MY? Kdo to všechno je? A co jste provedli Bradáčovi, že se o jeho majetek dělíte? Neustále o něm mluvíte v minulém čase a nikde není zmínka, že by on s něčím nesouhlasil, že by se k přesunům vyjadřoval!" zařval ostrým hlasem O'Connel, který skočil McCainovi do řeči.

"Jakým právem mě vyslýcháte? Co ode mě chcete? Neřeknu vám stejně nic!" zvolal zmateným hlasem Max a jezdil vystrašenýma očima po všech přítomných. Vypadal, jako by čekal odkud přilétne úder, proti kterému se musí bránit. Přitom nevěděl ani náhodou jak.

"Tak lehce ti to neprojde, není to přece zdaleka všechno," pronesl naprosto klidně Dick. "Proč máš být klidný, že se všechno řeší? Co to znamená, jaká hádanka je v tom skryta? Je tam dopis, že dojde k nějakým výbuchům, že budou atentáty, ale jen naoko, aby odvedly pozornost jinam. Co ty máš společného s výbuchy? Proč je to uklidňující informace? Jsou to snad ty exploze, které v poslední době zazněly ve městě? Jestli ano, máš pěkný malér."

"S tím nemám nic společného!" říčel Max nepřičetně. Byl rudý jako rak a žíly na krku mu naběhly k prasknutí. "Jestli tom někdo udělal, já o tom nic nevím, nic! nic!"

"Dobře. Říká ti něco jméno Elliot Marschall? Ten, co má všechno vyřešit?"

"A co jméno Tedd Marwall? Ten ti spoustu těch dopisů napsal. Kdo to je?" přidal se jak při křížovém výslechu policie Peter.

"Toho jsem viděl jen jednou v životě, jenom když mi pomáhal..."

"...s čím?"

"Jen při... jedné práci. Ale opravdu jediné," dušoval se Max. Byl totálně vyřízený. Oči ustrašeně skákaly z jednoho na druhého a celý se třásl po celém těle.

"Nebyla to vražda?" práskla vzduchem Dickova otázka.

"Ne... ne!" zvolal Max a chytl se za hlavu. Byl vyděšený. "Nikdy... nikdy."

"Co nikdy?" zarazil se McCain.

"Nikdy jsem tam nebyl."

"Kde?"

"U Bradáče. Oni tam byli sami, já tam nechtěl."

"Tak vy jste u Bradáče byli? Co jste tam dělali? Začínáš se do toho nějak zamotávat."

"Potřebovali jsme od něj něco podepsat."

"Byly to převodní příkazy?"

"Ano... ne, ne... tak to nebylo."

"Bradáč vám všechno podepsal?"

"Ano, vlastně ne. Ale podepsal. On mu to udělal tak, že musel."

"Co mu udělal?"

"No držel ho, že musel."

"Takže jste ho donutili?"

"Vlastně jo, ale jen... trochu, chtěl sám. Ano, sám to chtěl."

Otázky padaly v ostrém sledu jedna za druhou. Sesypaly se na něj jako lavina a jako prasknutí bičem zazněly pokaždé místností. Max na ně neochotně, kňouravě odpovídal.

"Jsi nějaký zmatený. A co Líza? Co s tím měla společného?"

"Nic... nic! Ani já s ní neměl nic společného. Nemohl jsem tušit, že má nějaké soukromé problémy. Byla to náhoda, hloupá, pitomá náhoda."

"A co Barbara?"

Otázka třesla jako výstřel. Max se zarazil, ztuhl. Všechno se mu v mysli ještě jednou promítlo. Leze do okna, zápasí s ní, vpichuje ostrou jehlu do měkké paže.

Neodpověděl.

"Takže Barbara si sama ty drogy nepíchla, jak ses nám tady snažil namluvit."

"Zjistila toho na tebe hodně, takže si ji chtěl raději umlčet. Nebo taky taková hloupá, pitomá náhoda jako u Lízy?"

Max se zarytě díval do země, ruce zaťal v pěst, až mu na nich naběhly všechny žíly. Zoufale se snažil, aby nic neřekl. Plně si uvědomil, že cokoliv řekne, jeho pozici ještě zhorší.

"Co ještě všechno na tebe ví? Oč jde, že se jí muselo stát právě tohle?" chrlili na něj otázku jeden přes druhého.

Ale Max už jen mlčel, jeho pohled se z podlahy nezvedl. Sarah na něj hleděla s vytřeštěnými očima. Před sebou stále měla Barbaru a její nepřítomný, skelný pohled a lékařovu informaci, o poškození mozku. Nemohla pochopit, že by tohle všechno měl na svědomí Max.

"Běžte domů," pronesl náhle Max zcela klidným hlasem. "Dneska se už nic dělat nebude. Jsme příliš rozrušení. Běžte domů. Všichni se z toho vyspíme a zítra budeme v klidu pokračovat."

Po dramatických předchozích minutách nastalo nečekané ticho. Každý se snažil trochu uklidnit a srovnat si myšlenky. Dick nakonec pokýval hlavou.

"Máš pravdu, tohle bude asi to nejlepší. Musíme si trochu vyčistit hlavy a nechat je vychladnout. Pak se uvidí, co

dál."

Jeden po druhém odcházeli domů. Dnes nezvykle brzy a naprosto beze slov. Každý nad posledními událostmi přemýšlel a vyrovnával se s nimi. Jako poslední odcházel Max. Zlostně se díval na monitor svého počítače. Věděl, že udělal velikou, fatální chybu. Kdyby ihned všechno opravdu zlikvidoval, kdyby smazal veškeré záznamy, jak mu radili, byl by klid. A to si myslel, jak se šikovně Marka zbavil! Takhle se všechno dostalo do nepovolaným rukou. Musí chybu napravit a všechny dostupná data okamžitě zlikvidovat.

Uvědomil si, že Barbara četla jeho korespondenci velice dlouho, musela dobře vědět, co se děje. Měl si na ni dát větší pozor, neměl jí tolik důvěřovat. Ještě že se mu ten kousek s drogou povedl. Že to byl on, kdo do ní dostal tak velkou dávku nečisté drogy, bude policie dokazovat jen těžko. Právnicka má dobrého a může si v případě potřeby dovolit dalšího, peněz má dost.

Ostatní již byli dávno pryč, když zasedl na své místo a začal v počítači projíždět své soubory. Nacházel jeden kompromitující dopis za druhým a likvidoval je. Všechny, jeden po druhém, nevynechával nic. A nejenom je. Také jakoukoliv zmínku o nich, i cesty k nim.

Pak přesedl k Barbařině stolu a celý postup zopakoval i zde. Již věděl, kde soubory hledat, takže mu to nedělalo problém. Když byl i její počítač čistý, přesedl k dalšímu. Bylo mu jasné, že se musí podívat do schránek všem členům kolektivu. Nemohl vědět, zda si někdo nějaké soubory, než přišel od Barbary, nezkopíroval.

Když pomalu scházel po schodech do přízemí, několikrát jej napadla stejná myšlenka. Nemá přece jen zavolat na známou linku a požádat o pomoc? Kdyby se povedlo zlikvidovat některé z této party, kteří toho ví nejvíc, třeba by měl klid. Ale vzápětí takové řešení zavrhl. Už tak musel udělat mnoho riskantních podezřelých kroků, které k němu mohly přivést policii. Další událost v jejich kolektivu by již absolutně nikdo nepokládal za náhodu a následovalo by pečlivě vyšetřování.

Bude si muset poradit jinak, bez tvrdých opatření. Musí zásadně změnit taktiku. Bude milý a vstřícný. Když bude nejhůř, nabídne někomu nějaký podíl na firmách, které se mu podařilo získat. Za klid se to určitě vyplatí. Vždyť má stejně bohatství, o kterém se mu nikdy nesnilo.

15.

Tedd neměl ponětí, co je za den. Ruce se mu třáslly jako starci, dech měl hlasitý a sípavý. Z elegantních šatů nezbylo nic. Byly pomačkané, zcela zašpiněné a potřhané. Na tváři mu narostl dlouhý vous, z jehož neudržované spleené chuchvalce trčely na všechny strany. Stejně vypadaly i vlasy. Dlouho nemyté, spleené potem a obaleny špinou, zakrývaly jeho zátylek a spadaly až k límci.

Jaký propastný rozdíl to byl oproti Teddymu, který se před několika týdny dostal k ohromnému majetku. Býval vždy naleštěný, pečlivě vymydlený, který dbal na nejmenší detail svého obleku. Nesnesl na něm smítko prachu, jemnou šmouhu či náznak nečistoty.

Dnes mu bylo všechno jedno. Pohyboval se místnostmi jako stín. Kopal do nepořádku na zemi arazil si cestu hromadami odpadků a pohozených věcí.

Jen oči, zapadlé a matné, se číperně pohybovaly. Co chvíli jimi pátravě překontroloval okna, kdykoliv procházel kolem dveří, prohlížel všechny zámky a závory.

Třesoucí se rukou prohmatával zárubně a dveře, aby se ujistil, že nikde není nejmenší trhlinka. Okna po celou dobu, co zde byl, neotevřel. Utěšnil všechny otvory, zaslepil kdekterou škvíru, jen aby měl jistotu, že jej nikdo nepřekvapí. Obava, že by se někdo někudy dostal dovnitř, byla silnější než smrad, který visel ve vzduchu. Těžký, kyselý, obtížně dýchatelný. On sál si ostatně na něj natolik zvykl, že mu nikterak nevadil.

Občas si dal pro uklidnění cigaretu a protože se dým nemohl rozplynout po okolí a zůstával v místnosti. Závoj tajemného šedivého oparu, působil mnohem děsivěji, než ve skutečnosti. Prkny zatlučená okna bránila slunečním paprskům, aby pronikly do tajemného světa, který zde vytvořil, takže šero rušilo jen slabé světlo, občas na stolku rozsvícené, které používal, jestliže cosi hledal, či si potřeboval přečíst. A i jej využíval co nejméně. Svou přítomnost nechtěl nikomu prozrazovat a v tomto směru je světlo velice nebezpečné.

Se zatajeným dechem přistupoval pokaždé opatrně k oknu, zásadně ze strany, nenápadně, a sledoval dění na ulici. Každého procházejícího pečlivě prohlížel, všiml si každého auta, drobných detailů a oken naproti. Všude viděl objektivy kamer či dalekohledů, v každém projíždějícím vozidle čekal potencionální vrahy.

Nejhorší byly zvuky na chodbě za dveřmi. Kdykoliv někdo procházel kolem, zatajil dech a s očima upnutým na dveře

čekal, zda se vetřelec pokusí dostat dovnitř. Již dopředu slyšel údery, kopance do dveří, viděl jak se rozlétají a nepřítel se derou dovnitř.

Odjistil pistoli, stoupl si stranou za dveře a s prstem na spoušti čekal na onen okamžik, kdy nepřítel skrz dveře pronikne.

Ale kroky pokaždé prošly lhostejně kolem a utichly. Nikdo o jeho byt nejevil zájem, nezaznamenal jediný pokus o vniknutí.

Ti za dveřmi měli veliké štěstí. Vůbec netušili, jak málo chybí k tomu, aby skrz dřevěné dveře začaly létat smrtelné kulky. Stačilo vzít za kliku, dotknout se zárubní, ťuknout do dřevěné dveřní výplně, či se jen déle z jakéhokoliv důvodu za dveřmi zdržet. Těsně za nimi stála zhroucená, těžce oddechující postava s pistolí v ruce, připravená ji kdykoliv použít. Nervově zdeptaný Tedd nechtěl čekat, až jej překvapí, byl odhodlán se bránit. Chůze kolem dveří znamenala pro každého smrtelné ohrožení života, ale naštěstí o tom nevěděli.

Ven vyšel jen dvakrát. Pokaždé, aby doplnil zásoby k jídlu a cigaret. Kradl se k nejbližšímu obchodu jako špion. Za neustálého kontrolování, zda jej nikdo nesleduje, nakoupil a prchal zpět. Po návratu okamžitě dveře zabarikádoval a zatloukl zpět prkna, jež musel kvůli průchodu uvolnit.

Dalo mu to stále více práce. Byl vysílený, jedl a pil velice málo, ruce se mu napětím třáslly, takže pro něj začalo být velkým problémem vykonat jakoukoliv, i zcela jednoduchou, činnost.

Jak dny šly, jeho stav se rychle zhoršoval. Nevšímal si však bolesti v kloubech, slabosti v kolenou, mžitek před očima. Nic z toho mu nevadilo. Jediné, oč se s mateřskou péčí staral, byl balík s penězi, které se mu podařilo shromáždit. Přitom nedostatek jídla a čerstvého vzduchu mu dělal stále větší obtíže. Silné pálení v prsou a neustále chrchlání prakticky nevnímal, i když jej provázalo na každém kroku. Dál pozorně naslouchal každému zvuku v okolí bytu, malými škvírami sledoval dění na ulici.

Nakonec se mu prudce přitížilo. Ostrá bolest se mu krutě zabodla do prsou, hlava se začala zběsile točit.

Aby si trochu ulevil, lehl si na postel. V ruce dál svíral nabitou pistoli, bez níž si neuměl život již neumět představit. Druhou rukou si k době přitáhl tašku s penězi a křečovitě ji sevřel. Těžce dýchal, na čele se mu perlil pot, ruka se mu třásla jako notorikovi. S největšími obtížemi si dokázal zapálit cigaretu.

Náhle zahlédl dveřmi v druhém pokoji jakýsi pohyb. Tmavý stín se mihl prostorem a zmizel za rohem. Leknutím sebou trhl sebou a ruka se zbraní se zvedla. Namířil ke dveřím a čekal. Prst na spoušti byl připraven.

Další stín se nečekaně objevil na druhé straně pokoje. Okamžitě na něj zamířil. Než muška změnila svou polohu, stín se mihl místností a zmizel. Za chvíli se mihl prostorem z druhé strany. Ruka prudce změnila polohu.

Výkřik hrůzy a strachu se mu pokoušel vydrat z hrdla, ale nedokázal to. Jen sípal a lapal po dechu. Mířil pistolí z jednoho místa na druhé a snažil se najít vhodný okamžik, aby na vetřelce mohl účinně vystřelit. Ten však byl neskutečně rychlý, neustále měnil svou polohu. V záchvatu děsu si uvědomil, že se stín objevuje neustále blíž, až se začal zjevovat i v ložnici. Hbitě se ocitl na pravé, či levé straně postele. Nestíhal zamířit dostatečně rychle, aby jej před mušku dostal.

Řval děsem a strach o kabelu jej ovládl naplno.

Ostré bodnutí v prsou a křeč v celém těle jej zchromily. Obklopila jej tma a zkalila mysl. Ruka dopadla bezvládně na postel a on již neměl sílu, aby ji zvedl. Na prsa se mu usadil veliký, černý havran, který zakryl obrovskými křídly veškerý prostor kolem něj. Své pařáty mu zaryl do hrudi a pevně ji svíral. Nepovolil mu nadechnout se a bolest byla stále větší. Krvavé oči neustále se zvětšující obludy se dívaly zblízka do jeho obličeje a žhavý pohled, ostrý jako nůž, projížděl celým tělem. Pak vše zmizelo.

Jak to u lidí jeho typu chodí, chyběl svým známým jen krátký čas. Bylo sice podivné, že se v kruhu svých společníků neobjevil, ale tito lidé se tím nijak významněji nezabývali. Sehnali si za něj velice rychle náhradu a dál pokračovali ve svém bujarém životě. Za pár dnů si i v podniku zvykli, že není přítomen a přestali se o něj zajímat úplně.

Žil osamělým životem, takže nebylo nikoho, kdo se o jeho zmizení zajímal. Nenašel se nikdo, kdo by po něm pátral. Alespoň z okruhu lidí, kteří to nemají v popisu práce.

* * *

Greg dal právě dohromady hlášení a skončil pracovní schůzku se svými spolupracovníky. Cítil se unavený, nával práce

za poslední období jej začínal zmáhat. Několikrát těžce zívá a protahoval unavené tělo. Náhle zaregistroval, že se otevřely dveře místnosti a strnul.

Ve dveřích se objevil Henry a hnál se k němu. On, těžký marod, o něhož měl obavy, zda ještě žije. Rozevlátý baloňák za ním plál jak vlajka ve větru. Blížil se k němu s nezvykle sverepým výrazem a Greg vycítil, že si neodpočine. Právě se k němu hnál problém a další těžkosti. Myšlenka, že se vypraví domů o něco dřív, vzala tímto za své.

"Promiň, musel jsem přijít," volala Henry už z dálky a doslova skočil na volnou židli vedle Grega.

"Kde ses tu vzal? Myslel jsem, že budeš v nemocnici."

"Už je mi dobře, podepsal jsem revers. Vždyť mi vlastně nic není, jen se mnou trochu zamávalo, když jsem tam viděl ležet Josého v krvi. Už je to pryč, jsem OK."

"Právě jsem chtěl jít domů. Potřebuji si odpočinout víc než kdy jindy. Už to táhnu desátý den bez přestávky a docela mě to zmáhá. Však už nejsem nejmladší."

"Ještě jsem tě neviděl unaveného. Že by tě zločinci utahali?"

"Tak hrozný to sice není, ale odpočinout bych potřeboval. Co ti zase straší v hlavě? Žádný tip ode mne nečekej. V tomhle stavu ti něco řeknu a jenom z toho nasekáš další průšvihy."

"Naopak, dneska mám něco pro tebe já. Je nutný, aby ses na to podíval a prošetřil to. Už jsem ti o tom říkal, když jsme se setkali u chudáka Josého. Pamatuješ?"

"Zbláznil ses, mám tady rozdělaný tři případy a nevím co dřív. Starej by mne hnál klackem, kdybych se sám pustil do nějaké další akce. A že ze všeho nejvíc potřebuju odpočinek, to jsem ti už řekl."

"Ale tohle je reparační tvé práce. Pěkně jsi jí odfláknul a něco důležitého přehlédl. Případ jsi vyhodnotil naprosto špatně a pachatel ti unikl. Tahám tě z pěkného průšvihy, tak se koukej snažit."

"Co to kecáš za řeči?" podivil se Greg a rozvalil se v křesle. "Každou akci, co jsem uzavíral, jsem měl schválenou dozorem a pokaždý jsme se shodli v hodnocení. Takže to nebyl jen můj pohled, ale názor celé skupiny, včetně kontroly - to mluví za všechno. Měl by ses dát také trochu dohromady a přestat vymýšlet bludy. Odpočinek by ti prospěl, stejně jako mě. V této chvíli je u tebe všechno omluvitelné, každý ví, co máš za sebou. Musíš si dát ale pozor, aby ten šok nezpůsobil nějakou duševní potuchu."

"Nech si to vysvětlit. Uvidíš, že je to tak, jak říkám. Když na mě dáš, nebudeš z toho mít tak velkou blamáž."

"Jakou blamáž? Proboha živýho, co to pořád meleš?" obrátil Greg oči v sloup, stále jej odmítal vzít na vědomí. Už by se přece jen rád viděl doma v posteli po horké koupeli.

"Mluvíš pořád v záhadách. Nic jsem neodfláknul a nevím, proč bych měl mít nějaký průšvih. Ausgerechnet takový, o němž víš právě jen ty."

"Těžko tě budu přesvědčovat. Pojed' semnou, přesvědčíš se sám."

Ještě chvíli Greg odolával, ale stejně nakonec skončili v Henryho autě a vyrazili směrem, kde již pár dnů nebyl. Projeli celým městem, než se dostali do okrajové části, do zóny nízkých rodinných domků.

Zastavili před domem, který si Greg stále ještě dobře pamatoval. I když bylo vyšetřování zdejší sebevraždy krátké, měl je ještě dobře v paměti. Z Henryho nic kloudného během cesty nevytáhl a tak se tvářil rozmrzele. Všechno celé to trmácení mu připadalo zbytečné, nicneřešící, planý výmysl kamaráda, kterého v tuto chvíli podezíral, že na něm zanechala šokující událost nějaký vliv. Jen se stále držel, aby nezačal hromovat, jak se celou dobu chystal.

Zastavili a došli k plotu. Greg na nic nečekal a otevřel branku, vedoucí k části, kde sebevrah bydlel.

"Tam ne," zarazil jej Henry, "to je právě ta chyba, byli jste jen v té pravé části. Tentokrát se podíváme vedle, k sousedům." Ukázal na druhou branku, vedoucí k druhé polovině domku.

Greg se na něj pochybovačně podíval. Je možné, že by to myslel vážně? Co to s ním hraje celou tu dobu za hru? Proč má lézt do dveří lidem, kteří neměli s případem cokoliv společného?

"Proč tam? Copak to nějak souvisí?"

"Jen počkej, však se budeš pořádně divit. Má a hodně."

"Možná tak tu střechu," zavrčel Greg, který se podíval vzhůru. Ale postupoval za Henrym po cestičce ke dveřím.

Ani nemuseli zvonit. Než k nim došli, dveře se otevřely a v nich Henry zahlédl známou ženu. Zřejmě o nich po celou dobu věděla a sledovala je.

"Dobrý den," přivítal se s ní nahlas, "jdeme se podívat na váš pokoj."

S Gregem ta slova trhla a zle se na Henryho zadíval. Slovo pokoj v něm vyvolalo velkou nelibost, neboť jen víc podtrhlo jeho nedůvěru v tuto návštěvu. Absolutně nepředpokládal, že by nějaký ženin pokoj pomohl vnést více světla do již uzavřeného případu a obrátit jej naruby.

Žena si pohledu všimla a zarazila se.

"Copak jste ho dostatečně neprohlédli? Neříkal jste, že se tam budete potřebovat ještě jednou podívat."

"Tak vidíte, přesto na to došlo," pronesl Henry, který se snažil kolem ní projít. Ale ona neuhnula.

"A jste vůbec od policie?" pronesla nedůvěřivě.

Naštěstí se Greg nechtěl dále zdržovat. Zcela automaticky vytáhl průkazku a strčil ji ženě před oči. Pozorně si přečetla každý řádek.

"Mou jste přece viděla už posledně, tak už nás tam konečně pust'te," pronesl Henry a spěchal dovnitř. Žena konečně poodstoupila a umožnila jim vejít. Naštěstí se spokojila s podrobnou kontrolou Gregova průkazu a Henryho identitu znovu zkoumat nechtěla.

Henry zamířil přímo ke dveřím, které dobře znal. Drobná žena cupitala za nimi a ve spěchu sundávala klíče z věšáku. Kyselý Gregův obličej jen mlčky sledoval obyčejné dveře, ke kterým se kamarád pádl.

Žena odemkla a Henry rozrazil dveře. Greg nejistě vstoupil za ním. Zcela černá místnost se pojednou rozblíkala a spousta světla ve stropě ozářila prostor kolem nich. Henry za nimi zabouchl bleskově dveře, aby žena nemohla naslouchat jejich rozhovoru. Před nimi se objevilo velké množství stolů s mnoha přístroji, které již Henry dobře znal.

Greg ustrnul naprosto udiven jako Lotova žena a nebyl schopen se pohnout. Očima přejížděl místnost zprava doleva a nevěděl, na co se dřív podívat. Oslnila jej spousta blikajících obrazovek položených mezi počítačovými krabicemi a doplněných ostatní kancelářskou technikou. Dlouhé pásy potištěného papíru, které se válely pod některými stoly, svítily svou zářivou bělostí. Desítky ventilátorů slabě ševelily a dokonalá klimatizace dodávala prostředí tu správně příjemnou atmosféru.

Na velkých tabulích na zdech svítily hodnoty desítek akcií, měnící se podle posledního vývoje na burzách. Několik jich významně blikalo a varovně na sebe upozorňovalo. Henry už věděl, co to znamená, pro Grega to byla novinka.

"Co to je?" hlesl bez dechu. "Kams mě to dotáhl?"

Henrymu prolétl přes rty škodolibý úškleb a vykročil k nejbližším přístrojům. Došel k jednomu z faxů a vytáhl štos popsaných zpráv. Zběžně je prohlédl a pak je zase položil na stůl. Pak jeho paže opsala ve vzduchu velký oblouk a ukázala kolem sebe.

"Tak tohle je totiž nebožtíkova pracovna. Tady každý den trávil svůj čas."

Otočil se ke Gregovi a spokojeně sledoval jeho neskrývaný údiv.

"To nemyslíš vážně! Jsi si jistý, že to bylo jeho? Kde by na to vzal?" pronesl potichu, jeho sebedůvěra byla pryč. Byl překvapený naprosto stejně jako Henry, když tohle všechno uviděl poprvé.

"Ale myslím. Jestli chceš vědět, kde na to vzal, pojď se podívat k tomuhle počítači."

Henry zasedl za jeden stůl a v ruce se mu objevil sešit s nebožtíkovými poznámkami. Vytukal kód a chvíli čekali. Když se objevila žádost o heslo, napsal jej a systém jej vpustil dovnitř. Nahlédl do výpisu z účtu člověka, který působil na své okolí dojmem naprostého chudáka.

Henry se vítězoslavně opřel o opěradlo a ukázal na obrazovku.

"Co tomu říkáš?"

Greg jen naprázdno těžce polkl. Částky před jeho zrakem se pohybovaly v řádech s pěti či šesti nulami. Převodní příkazy nepřipomínaly soukromý účet, ale konto velké firmy. I když se výše účtu v poslední době výrazně snižovala, stále zde ještě svítila neuvěřitelně vysoká částka.

"To je zřejmě nějaká blbost, hloupý, žert, pitomý omyl!" pronesl Greg a posadil se na vedlejší židli.

"Ale není," ubezpečil ho Henry, "tohle všechno opravdu není sen, ale skutečně jeho majetek. Zatímco si všichni mysleli, že je chuděj jak kostelní myš a téměř nemá co jíst, on tady každý den obchodoval ve velkém na burze, řídil na dálku mnoho firem a určoval směr jejich produkce. Až ti ukážu soupis firem, které mu patřily, nebudeš tomu věřit. A to o mnoho z nich poslední dobou přišel. Dost záhadně a nemohu přijít na to, kam."

"Tohle přece nedává smysl," rozhodil rukama Greg, "takový člověk by přece nespáchal sebevraždu, že se mu zhatil život!"

"To máš naprostou pravdu," souhlasil Henry. "Však ti také celou dobu vysvětluji, že jste situaci špatně posoudili a že se nejedná o sebevraždu. Jestliže zemře podivnou smrtí člověk, který má miliardové jmění, není většinou předpoklad, že se jedná o dobrovolný skon. To ti jako detektivovi snad nemusím vykládat."

"No, tohle bude průser," ulevil si Greg a přejel si rukávem po zpoceném čele.

"Proto jsem tě musel varovat, aby ses do toho pustil co nejdříve. Můžeme to udělat zatím soukromě, neoficiálně. Musím ti vysvětlit všechno, co jsem dosud odhalil.."

"Sice ještě nevím, jak to zdůvodním, ale asi máš pravdu. Kdybych to otevřel teď hned, asi bych to pěkně schytl."

"Podívej se sem," ukázal Henry na jednu z řádek na obrazovce. "Tady je účet za nějakou akci, v červenci loňského roku a mrkni na tu položku. A víš odkud je? Nejluxusnější středisko k relaxaci, co znám. A ta částka je za pobyt za čtrnáct dnů! Tak si to přeber. Já bych tam se svým platem mohl strávit jen několik minut. On si tam dopřál dva týdny."

"Odkud začnem?" zeptal se Greg

"Už jsem se nad tím zamýšlel," pokýval hlavou Henry a začal vytřukávat další požadavky do počítače.

"Podívej se sem. Když jsem to tu posledně projížděl, našel jsem tu velice podezřelé převody. Strašlivě velký kapitán přešel někam jinam, celkem na čtyři další účty. Na ně šly jak peníze, akcie i některá vlastnická práva. Všechno v době těsně po jeho smrti, takže v tom má své prsty prokazatelně někdo cizí. Sebevrahova akce to není, to je jisté. Jestliže zjistíme, komu ty účty patří, zcela jistě nás dovedou k vrahovi nešťastníka. Jsou zde další odkazy, ale nemohu zaboha zjistit, kam směřují. Proto by bylo zapotřebí, abys vypátral, komu ty čtyři konta patří. Myslím, že to budou ti, kdo nám k tomu řeknou něco dalšího."

"Bude to obtížný, jsou s tím dost problémy. Bankovní tajemství, povolení k prohlídce, osobní data a podobně - znáš všechny ty kecy, čím se ohánějí."

"Pokud nebudeme vědět tohle, dál se nedostaneme. Tedy ne dostatečně rychle. Museli bychom testovat burzy a dlouhodobě sledovat některé společnosti. To by dalo pěknou fušku a trvalo by to dlouho. Tohle je nejrychlejší způsob, jak se na ně dostat."

Vyšli ze dveří, jakmile cvakl zámek, byla u nich majitelka domu.

"Už jste si prohlédli všechno?" zeptala se nevlídně.

"Ano," pronesl Greg zamyšleně. "Ale od této chvíle tam nesmíte vkročit."

"Proč? Tady ten pán přece říkal, že si to můžeme rozprodat. My už jsme totiž..."

"...nesmíte tam vejít, sáhnout na jedinou věc a už vůbec ne něco z toho prodávat!" přerušil ji rázně Greg. "Pokud se něčeho jen dotknete, podám na vás žalobu a ta bude pro vás mít velké následky."

"Propánakrále," zděsila se žena, "tohle nám ještě scházelo. Já to říkala, že si s tím nemáme nic začínat! Kdyby můj starej furt nechtěl ty peníze..."

"Když už jste tady," pronesl Greg daleko mírněji, "nevíte, kde strávil váš soused vloni dovolenou?"

"Dovolenou?" zamyslela se zaskočená žena, "Jo vím. S bývalou snachou. Pozvala ho k sobě na dva týdny někam do hor. Ona tam žije se svým novým mužem v jakési velké chalupě, je to prý hodná žena a vzpomněla si na něj po dlouhé době. Moc se mu tam líbilo. Přijel spokojený a usměvavý. Dokonce se tam i slušně opálil. Tvrdil, že vysokohorské sluníčko je ostřejší, nežli to u moře. Ještě jsme se si starým říkali, že takhle hodnou snachu bychom také chtěli. Má to někdo štěstí. Proč se ptáte?"

"Jen pro objektivnost vyšetřování. Potřebujeme si udělat celkový obraz o oběti," houkl Greg a mířil po cestičce k vrátkům.

"Myslela jsem si, že jste už případ uzavřeli," volala za nimi žena.

"Však my také," zamručel Greg mrzutě, aniž se otočil.

"On měl nějaké děti?" zeptal se Henry zvědavě.

"Ne, byl bezdětný," odpověděl suše Greg.

Za chvíli seděli v autě a mířili zpět. Greg byl zaražený a zamyšlený. Pokud si celou cestu sem představoval, jak všechno rychle vyřeší a svého kamaráda vyvede z omylu, byl zaskočen. Už ani neměl chuť si jít domů odpočinout. Únava z něj jako mávnutí proutkem opadla a cítil se neobyčejně svěže. Dobře tušil, že tento případ mu přinese mnoho další práce a nepříjemností. Cítil se zasažen na svém nejcitlivějším místě, na své cti. při prohlídce jim uniklo několik důležitých bodů a nechali se strhnout k rychlému a nepřesnému úsudku. Všechno je tedy jinak a musel ho na to upozornit pisálek z novin. Ještě že to je kamarád, kdokoliv jiný by z toho okamžitě udělal pořádnou aféru a měl by po kariéře. Takhle je šance, že to dají nějak dohromady, aby to nevyznělo tak mizerně. Vnitřně se nad takovým výsledkem velmi styděl.

"Tak se na to vrhneme?" zeptal se nadšeně Henry, když se trochu uklidnili.

"Hm, vypadá to, že budeš mít pravdu," připustil Greg, "ale mám podmínku. Nenapišeš o případu jedinou řádku, dokud ti to nepovolím."

"Dost tvrdá podmínka."

"Musím na ní trvat, jinak bych musel postupovat úplně jinak. Zato budeš první, kdo se dozví všechny novinky o případu. Platí?"

"Dobrá, máš mé slovo."

"Jestli ho porušíš, tak si mě nepřej. Zavřu tě jako nejhoršího padoucha. A navrhnou na rozčtvrcení."

"Musíš se co nejdřív podívat na ta konta, ty nám řeknou další informace, jak případ řešit," připomněl mu během jízdy Henry.

"To nebude tak jednoduchý," zamručel Greg, který si všechno přemýšlel v hlavě. "Budu muset žádat vládní zástupkyni o povolení."

"Tak ji požádej, přece z ní nemáš strach!"

"Každé konto je u jiné banky?"

"Je to snad pro policii takový velký problém? Jestli chceš, udělám to za tebe."

"Ale jo, už mě nech chvíli na pokoji. Musím si všechno promyslet. Dostals mě do pěkný kaše."

"Já?..."

Henry se pousmál, ale již neřekl ani slovo. Dovedl se vcítit do Gregových pocitů. To co mu právě ukázal bylo působivé a šokující. Už si myslel, že je případ uzavřený a má od něj klid, a teď zjistí opak. Musí mít pěknou zlost. Také věděl, že mu teď vrtá hlavou červík, jak nahoře zdůvodnit, že znova otevírá jednou uzavřený případ.

Když zastavili před Gregovo pracovištěm, oba byli zasmušilí a zamyšlení. Měli si toho v hlavách hodně co probírat a srovnávat.

Vešli do velké místnosti plné stolů s počítači, u kterých seděli lidé v civilním oblečení. V uniformě jich zde běhalo jen velice málo.

"Tady si sedni a čekej," nařídil Henrymu Greg.

Odešel do prosklené místnosti, kde byla jeho kancelář. Henrymu nezbylo, než poslechnout a posadit se na jednu z židlí, které zde stály. Sledoval Gega, jak se vrhl k telefonu a začal horečně telefonovat. Trvalo delší čas, po který měl sluchátko přitisknuté k uchu a během hovoru divoce gestikuloval. Bylo zřejmé, že mu dá rozhovor pořádně zabrat. Henry se mohl alespoň rozhlédnout kolem sebe.

Téměř všechny stoly byly obsazeny pracovníky, kteří se soustředěně věnovali práci a pátrali po střípkách mozaiky případů, které skládali dohromady. Bylo zde neobvyklé ticho. Soustředění do práce téměř žádný z nich nepromluvil, jen listy velkého ventilátoru tiše hučely u stropu. Vypadalo to na pohodovou a klidnou práci, ale vládlo zde napětí jako v kterékoliv jiné firmě.

Henry si podvědomě vzpomněl na jejich místnost v redakci, která se této tak trochu podobala. Jenže jenom vzhledem. Tam takový klid nevládl skoro nikdy. Téměř neustále se někdo s někým hlasitě dohadoval a pokud se blížila doba uzávěrky, hučelo to tam jako v úle. Jen člověk, který se uměl uzamknout do sebe, sklopit uši a vnímat co nejméně, mohl v takové atmosféře pracovat. Dokázat se soustředit bylo obrovské umění.

Každá práce má své výhody a nevýhody. Henry se vžíval do situace, jak by se mu asi pracovalo, kdyby musel za některý stůl usednout a v tomto prostředí pracovat.

* * *

Elliot Marschall přidal plyn naplno, když odjížděl od své oběti. Ani v nejkrásnějších představách nedoufal, že vše proběhne tak hladce. Zasažené tělo oběti se zhroutilo a zůstalo sedět na židli, jakoby dotyčný usnul. A protože střelba nebyla téměř slyšet, měl čas nepozorovaně zmizet.

Co nejrychleji zahnul do nejbližší uličky a ujížděl, co mohl. Zároveň si dával dobrý pozor, aby na sebe neupozornil. Protahoval se opatrně mezi stojícími automobily, těsně míjel sloupky pouličního osvětlení. Hlavně úzkostlivě dodržoval všechny předpisy. Nechtěl nějakou hloupostí zmařit tak dobře rozběhnutou akci. Svůj motocykl hnal stále dál.

Dojel velmi daleko, dostal se až na druhou stranu města, než zvolnil svou jízdu. Když projížděl po dlouhém mostě přes řeku, hmátl za rozepnutou bundu a vytáhl schovanou pistoli s tlumičem. Rázným obloukem ji hodil co největší silou přes zábradlí. Neměl čas sledovat, jak padá kolem železné konstrukce mostu k hladině poklidně tekoucí řeky.

S velkým šplouchnutím pod ní zmizela a voda se nad ní zavřela. Věděl velice dobře, že koryto je zde neregulované a hloubka vody poměrně značná. Bahnité dno dávalo velkou naději, že se usvědčující zbraň už nikdy více neukáže na denním světle.

Zastavil v jedné z neopuštěnějších částí města. Nalevo dlouhá hřbitovní zeď, na druhé straně několik rozbitých domů a železniční trať. Drzí racci mu nad hlavou pokřikovali své nadávky, ale jinak zde vládlo ticho.

Zajel pod rozložitý strom, který jej částečně zakryl. Sundal rukavice a schoval je v kapsách. Vytáhl malý sprej se zvláštní směsí a začal jím důkladně stříkat povrch motorky. Sedačku, řídítka, stupátka, vršek rámu. Všude, kde by mohl zůstat jeho pach či jakékoliv zbytky pro kontrolu DNA.

Nemohl nikdy stoprocentně zahladit všechny stopy, ale mohl jich zničit co nejvíce. S každou, která se ztratí, mu svítá naděje, že na něj policie nepřijde. Značku nechal připevněnu na svém místě. Motocykl byl kradený, takže problémy bude mít jedině jeho majitel. Na něj padne v první fázi vyšetřování největší podezření.

Nakonec motorku opřel o strom a klíčky nechal v zapalování. Jeho přáním bylo, aby si některý z nenechavců, kterými se zdejší okolí jen hemží, jeho pomocníka co nejrychleji vypůjčil. Určitě s ním nějaký čas stráví a jestliže jej policie chytí, odvede její pozornost na nějaký čas jiným směrem. A také urychlí likvidaci stop, které tam dosud zanechal.

Nemohl tušit jak je jeho odhad správný. Dvě hodiny po jeho odchodu již s motorkou ujížděla skupina mladíků, kteří si opuštěného prostředku všimli a na svém místě jej dlouho nenechali. Proháněli se ulicemi a plně si užívali lehce nabitě věci.

Když jim došel benzín, nechali ji odhozenou v jedné z mnoha škarp, které se zasypány letitým nepořádkem nacházejí v blízkosti místa, kde ji ukradli. Policie ji našla až za několik dnů.

Díky Elliotově snaze, dvěma místním přehánkám a velké skupině mladíků, kteří se na ní vystřídali, nebylo možné určit, kdo ji použil k provedení tragické akce.

Elliot si stáhl prilbu a těsný overal. Pod ním měl lehký, jednoduchý oděv. Overal stočil a nasoukal do připravené tašky. Vydal se pěšky směrem, kde bydlel. Měl před sebou pořádný kus cesty, ale nespěchal. Na rušné křižovatce, téměř ve středu města hodil aktovku do velikého kontejneru a sledoval, jak zapadla mezi ostatní vyprodukovaný odpad lidské civilizace. Co chvíli sem někdo přihodil další z nepotřebných věcí a taška zvolna mizela pod dalšími zbytky.

Za chvíli zmizela úplně a ještě téhož dne k večeru ji těžké auto odváželo na skládku.

Rukavice skončily ve zcela jiném kontejneru v jiné části města, aby je nikdo nemohl dát do souvislosti jako doličné předměty. Pak zašel do nejbližšího pubu, aby si dal něco pro posílnění. A na oslavu úspěšně proběhlé akce.

Seděl u baru a vychutnával oblíbený nápoj, když k němu přitulila příjemná žena. Rád ji pozval na skleničku. Asi třicetiletá brunetka nechtěla být sama a tak si rychle porozuměli. Její špičatý nosík se strmě tyčil nad lačnými rty, které velice ochotně přijímaly nabízené nápoje, kterými ji pohostil.

A neskončilo to jen posezením u sklenky. Pozdě večer si ji odváděl do svého bytu, kde spolu strávili velice příjemnou noc. To již byl zcela klidný a uvolněný. Houkání policejních sirén nebylo slyšet, zpravodajské informace, kde se o atentátu mluvilo, neposlouchal. Mohl se proto s plným soustředěním věnovat své dočasné přítelkyni a stejně jako ona, užívat si příjemných chvil.

Dobře věděl, že netrpělivý Jack čeká na jeho hlášení, ale dával si načas. Akce je skončena a jestli se to dozví o několik hodin dříve či později, na tom už nesejde.

Teprve ráno, když se společně se svou přítelkyní probrali, přemýšlel o dalších krocích. Počkal, až se pro něj již nezajímavá osoba obleče a zmizí z jeho života. Teprve když odešla, usedl k telefonu.

"Elliot," řekl stroze do sluchátka, když se Jack ozval. "Myslím, že seš spokojenej, ne? Jak jsi určitě slyšel ve zprávách, ten tvůj kamarád od novin to má za sebou, takže čekám, že splníš svůj slib."

"Proč už nejsi proboha pryč?" zvolala Jack vystrašeně, "proč voláš až teď? Domluvili jsme se, že se mi ozveš okamžitě po akci. Co když jsem napíchnutej? Proto to zkrat' co nejvíce. A tu zprávu jsem slyšel, беру akci za ukončenou."

"Proto volám, chci své peníze. Pak se dekuju a balím ubrousky. Jakmile si přeberu své berušky, jsem k nezastižení. Jestli ještě někdy budeš chtít nějakou další akci, musíš si na to sehnat jiného. S tímto městem jsem navždy skončil."

"Byl bych radši, kdybys byl za horama už teď. Tady to co nevidět začne být horko. Jestli jsi byl tak dobrej, měli by na ty bomby skočit."

"Zavřeli Glensta, to jsi slyšel?"

"Ne, o tom nic nevím."

"Zřejmě se finta s jeho bombami povedla. Jakmile poznali, o jaký druh se jedná, došli si pro něj. Vytáhli ho z postele i s tou jeho čubkou. Docela si mi to povedlo."

"Takže koukej co nejrychleji zmizet."

"Jakmile nasolíš bobíky, jsem pryč."

Elliot skočil nadšeně do postele. Tak to vyšlo, měl dvojnásobnou radost. Pomstil se Ianovi a ještě dostane tučnou odměnu. Jako mladý puberták hopsal po posteli a křičel radostí. Takový kšeft už neměl pěkně dlouho.

Bylo už téměř poledne, když vstal a začal balit. Bral jen to nejnnutnější, nemohl si dovolit s sebou vláčet velký batoh. Když měl pocit, že má všechno, co bude v nejbližších dnech potřebovat, rychle zkontroloval všechny místnosti. Věděl dobře, že se sem dřív či později policie dostane a tak se snažil jim zanechat co nejméně důkazů o svých aktivitách.

Vyšel před dům a klíče vhodil do kanálu. Sem se již nikdy nevrátí, byt je pro něj ztracen. Však jej čeká dostatek peněz, aby si pořídil lepší bydlení. Bude větší, modernější a podle jeho představ. Vybere si takový, jaký mu bude odpovídat, ne na jaký bude mít.

Zamával na první kolem projíždějící taxík a udal směr k Pink Cats. Za chvíli již na žádaném místě zastavovali, aniž měl čas si během cesty promyslet všechny podrobnosti. Zaplatil a rozběhl se ke dveřím.

* * *

"Tak a mám to," ozvalo se nečekaně nad zamyšleným Henrym a ten se udiveně podíval, kdože to je. Nad ním stál Greg s nějakým papírem.

Dokončil své telefonické vyjednávání a konečně dostal odpověď. Stálo jej to dost úsilí vysvětlit, cože vlastně chce a musel obvolat několik úředníků, nežli obdržel potřebná povolení. Pak už šlo ráz na ráz a tak se mohl pochlubit papírem, který mu právě vylezl z faxu.

"Co máš?"

"Povolení k nahlédnutí do kont. Ale nechtěj po mě, co všechno jsem musel návladní vyličit, abych ho dostal. Slyšel bys pěkný věci."

Ostrou chůzí zamířil k jedné z pracovnic.

"Neli, prosím tě. Zanech všeho a podívej se mi na tohle. Potřebuji znát jména majitelů těchto kont. Povolení je tady."

Dva papíry položil na ostatní lejstra, co na stole měla a usmál se tím nejpřívětivějším způsobem, jaký uměl. Ale pochopení nenašel. Přísně se na něj podívala a razantně jej odbyla.

"Právě hledám všechny červený Fordy rok výroby 95 s dvojčíslem 29 na konci. Šéf to chce mít co nejrychleji na stole."

"Já také. Máš mě přece raději nežli šéfa, ne? Tak on počká. Udělej mi tu laskavost, Fordy tolik nespěchají. Stejně mu budou dva dny ležet na stole, než se na ně podívá. Já se bez těch údajů nehnu z místa."

S nepříjemným výrazem odsunula štos papírů na stole a podívala se na čísla. Pak se její šikovné prstíky rozběhly po klávesnici a za jemného klapotu zadávala požadované údaje. Greg s Henrym se otočili a podívali se na sebe. Teď mohou jen čekat.

Ale kupodivu to netrvalo nijak dlouho.

"Tady to máš," ozvalo se od stolu po chvíli, "ale jestli šéf cokoliv řekne, svedu to na tebe."

"Máš u mne pusku."

"Na to ti kašlu. V pubu mám u tebe tři Duchy pralesa."

"Platí."

Greg vzal spokojeně podávané listy a zamířil ke své kanceláři. Během cesty se na první zadíval a silně zbledl. Henry si toho nemohl nevšimnout. Jeho spokojenost byla rázem pryč.

"Co se stalo?" ptal se opatrně, když se jejich chůze zpomalovala s tím, jak se do zprávy začítal.

"To je malér, to je malér," broukal si pod fousy Greg a neustále vrtěl hlavou. "Jak je tohle možný? Jak je tohle možný?"

"Tak co se děje?"

"Dostals mě do pěkný bryndy. Pojd' a tady se posad'."

Greg otevřel dveře pracovny a ukázal dovnitř. Nabídl mu židli naproti stolu a sám se posadil také. Papíry položil před sebe na stůl. Henry nedočkavě čekal, co se od něj doví.

"Teď ti ukážu něco, čemu bych nikdy neuvěřil, že se může stát," pronesl důrazně.

Několikrát se prohrábl polici za sebou a začal vyndávat různé složky na stůl. Henry pochopil, že to jsou písemné záznamy vyšetřování. Ale k čemu by jim měly pomoci čtyři další případy, které Greg před něj položil, to zatím nechápal. Greg však velice dobře. Trochu se usmál, když viděl Henryho zmatený obličej, ale pak se pustil do výkladu.

"Tak se podívej. První konto patří Lionelu Chartamanovi. Úplnou náhodou na jeho případu pracuju. Je to ten zastřelený obchodník s realitami. Bylo to všechno docela jasné, žádný problémy či mimořádné okolnosti se neukázaly. Mě se to hned nezdálo, ale bylo to tak. Přijde chlap a pro nic za nic si toho člověka odstřelí. Prý mu prodal rodný dům.

Jakoby každý, komu se prodá rodné bydliště, začal po lidech střílet. Nicméně stát se to může, člověk neví, co se komu pomate v hlavě."

"Jak to souvisí?"

"Ještě nevím, ale na začátek by se dalo soudit, že to je naprostá náhoda.

Jenže pak tu máme další konto. To patří Maxi Terranckemu. Jakoby náhodou se mi v poslední době objevil na stole případ spojený s firmou, kde pracuje. Taky podezřelá společnost. V ní se toho dokonce stalo víc. Členka týmu vyskočila nedávno z okna a před několika dny se další z nich předávkovala tak, že má těžce poškozený mozek. Vzala si takovou dávku, která ji nezabila, ale duševně vyřídila.

A přitom v tomhle složení se ta droga u nás v širokém okolí nikde nepoužívá. Musel jí to někdo namíchat, kdo se v tom zatraceně dobře vyzná. Dávka speciálně pro ni. Šetřím, kde by se k nim mohla dostat, podle známých k nim nikdy neinklinovala a žádné spojení s dealery neudržovala. Podle mých zkušeností bych to přiřadil k možnosti, že si to nevzala sama, ale někdo ji pomohl, aby už nemohla mluvit."

"Co z toho tedy usuzuješ?"

"Počkej, nejsem zdaleka na konci. Na řadě je třetí konto. Patří našemu známému Jacku Milenovi z Pink Cats. Pochopitelně také zde řeším další případ. Za podivných okolností zmizela jejich mamá Eileen. Začalo to nenápadně. Najednou se ztratila, jako by se do země propadla. Sháněl ji jak její syn, tak Jack. Ale je pryč nějaký čas a neobjevili jsme její jedinou stopu. Musím dodat, že ten Jack se mi vůbec nelíbí, od začátku kolek toho podniku běhají všelijaké fámy a podivný činnosti, ale nemáme nic prokázaného. A teď ho tu mám taky. Je na seznamu náhodou, nebo s touto partou v něčem jede?"

"Musím ti něco říct," skončil mu do řeči Henry. "Když jsem se u Koček sešel s Josém, nebyla to ani trochu náhoda. Poslal mě Rene. Něco naznačoval, že to tam smrdí. Vypravili jsme se s Camillou a když jsme se tam dostali, objevil se i José. Však víš, že se už nějaký ten pátek známe a tak mi prozradil tajnou informaci, že se v podniku děly některé ne právě košer věci.

Náš starý pán, pozdější sebevrah, si totiž nebral servítky, když se snažil dostat k akciím firmy, kterou si vyhlídl. A velice rád k tomu používal svá děvčata. Ta nacpala do šéfů firem nejen alkohol, ale sem tam i drogy a trochu si s nimi zašpasovala. Před skrytou kamerou. A náš děda toho pak využíval, aby se k akciím firmy dostal. Milý José na to přišel a dosti tvrdě na Jacka najel, aby z něj vytáhl víc. Takže logicky do sebe zapadají další události. Někdo najatý se objevil na scéně v momentě, kdy si šel pro další informace a sejmul ho. My jsme se k tomu nachovejtlí vlastně úplně náhodou."

Greg na něj zamyšleně hleděl a chvíli nic neříkal.

"Zajímavé," zamnul si po chvíli bradu. "Já tu mám ještě jeden velký případ z poslední doby. To jsou ty výbuchy, co je z nich celé město vzhůru nohama."

"Už jsem slyšel, že to udělali teroristé, nějaká nová levicová skupina a chtějí nějaké velké výkupné," pronesl Henry.

"To se píše v novinách pro veřejnost. Zpočátku jsme si to mysleli také, všechno tomu nasvědčovalo. Dokonce jsme našli i výrobce, který měl ty výbušniny vyrábět. Ale podle posledních zjištění je naprosto jasné, že to je falešná stopa. Někdo se velice snažil, aby to na něj narařičil. Na něj a jeho bývalé spojení s teroristy."

"Proč by to dělali? K žádné loupeži, kterou by maskovali, přece nedošlo. Nebylo zapotřebí provádět složité exploze po městě. Nevidím v tom jasný cíl."

"To právě ještě nevíme ani my. Ale je poměrně dost pravděpodobné, že má namočené prsty v najaté vraždě Josého právě Jack. Docela by mi to i ladilo. Čekám, až dostanu výsledek, jak dopadlo šetření jedné stopy. Možná budu už brzo mít potencionálního pachatele."

"Čekáš nějakou spojitost s oběma případy?"

"Nic pro to v tuto chvíli nenapovídá, ale mám nejasné tušení. A to mě zatím ještě nikdy nezklamalo."

"Myslíš, že se tady pohybuje jeden terorista, nebo nějaká skupina, a ti mají obě akce na svědomí?"

"To se neuvidí v dalších dnech, máme to dobře rozdělaný."

"Máš tady ještě jednu složku," podotkl Henry a ukázal na poslední desky.

"To je poslední konto," souhlasně přikývl Greg. "A patří Teddu Marwallovi. Je to onen známý pracháč z heren. Aby to nebylo tak úplně jednoduchý, tak také on je na našem seznamu podivných případů. Již několik dnů po něm marně pátráme. Sice to ještě není oficiální, ale zdá se, že se vypařil. Nikdo neví kde je, ani kam se ztratil. Jeden známý, co mu Tedd dlužil nějaký peníze nás požádal, abychom se po něm podívali. A kluci po něm už pár dnů pátrají a ještě nenašli nic. Zmizel. Zjistili jsme pár zkazek, že prý přišel v poslední době k velikým penězům, ale nechtěl nikomu říct, odkud je má. Kdybych chtěl fantazírovat, tak mám v této chvíli teorii, že si sbalil peníze, svůj podíl a je s nimi za horama."

"Takže chceš říct, že všichni, co se objevují na sebevrahově seznamu mají opletačky s policií?"

"Jo. A nejsou to ledajaké opletačky. Zmizení, vraždy, drogy. Takže můžeme říct, že si to pánové nějak polepili, když se s ním spojili dohromady."

"Ale já bych to řekl jinak. Jak jsem si zase já všiml, ty problémy jim nastaly, když se začaly převádět velké částky z účtů sebevraha na jejich. Po jeho smrti."

"Jako že si tím na sebe přitáhli všechny ty problémy?"

"Myslíš, že to je jinak?"

"Ne, docela s tebou souhlasím. Ty převody nejsou vůbec čisté. Lumpárna je z toho cítit na všechny strany. Na to nemusí být člověk odborníkem."

"Něco podobného říkal José taky. A teď je bradou vzhůru."

16.

Jack se cítil mnohem uvolněněji. Jeho plány vycházely podle předpokladů a nic nevypadalo na to, že by je neměl nedotáhnout do konce. Mnohokrát si blahopřál, že oslovil takového člověka, jakým je Elliot Marschall. Byl to starý mazák a zkušený muž. Nejenže několika výbuchy odvedl pozornost policie ze stopy, která vedla k němu, ale zbavil ho nejnebezpečnějšího nepřítele, který se tak nečekaně vynořil.

Nebylo sice moc příjemné, že si za místo vraždy vybral kavárnu jen pár metrů za jeho podnikem, ale důležité bylo, že se akce povedla. Jose Frederick byl mrtev a nikdo o Eileen ještě neobjevil nejmenší stopu. Od chvíle, kdy se nad ní zavřely vody jezera, již uplynul nějaký čas. S každým dnem se zvyšovala šance, že se policii nepodaří odhalit stopy vedoucí k němu. Po delším období mohl opět jednou klidně spát.

Jakmile se novinu o redaktorovo smrti dozvěděl, celou noc propil. I když si dával v poslední době velký pozor, aby se neprořekl ničím z toho, k čemu došlo, tentokrát zriskoval. Doufal, že to nejhorší má za sebou a nyní to již bez problémů zvládne. Pozval několik dívek z podniku a další přátele na velkou akci, kdy hostil celou společnost.

Jako důvod uvedl vyřešení manželských sporů, protože všichni věděli, že se se svou ženou rozešel a mají trochu problémy při dělení majetku. Na takovou zprávu dobře slyšeli a tak mu každý blahopřál.

Byl to divoký mejdan. Jídla a pití bylo dostatek, holky veselé, takže se Jack mohl pořádně uvolnit. Už to potřeboval. Vypětí posledních dnů se na něm podepsalo. Po celou dobu byl neustále ve střehu, pozornost a nervy našponovány, nepříjemnosti čekal ze všech stran. Byl vystrašený z každého policisty, který prošel kolem něj či jeho domu. Rysy měl strhané, pohled kalný a bez života, často byl duchem nepřítomný a během hovorů nevnímá, o čem je řeč.

Nemohl si být ničím jistý. Netušil, jak daleko je policie s vyšetřováním Hattaryho případu a už vůbec neměl ponětí, jak řeší zmizení Eileen.

Nyní měl zase úsměv na rtech a začal se zúčastňovat společenských akcí jako dřív, možná ještě více.

Přijal novou sílu, která nahradila chybějící partnerku. Každému sice tvrdil, že to je dočasné, než se Eileen objeví zpátky, ale nikdo nemohl tušit, že skutečnost je úplně jiná. Jedině on sám ví, že to je nastálo. Že by se ještě někdy Eileen ocitla na židli, na které dlouhá léta sedávala, už nebylo možné. Své tajemství si ale dobře chránil.

Sympatická starší paní, která ji vzdáleně připomínala, se už zapracovala a pomalu zapadala do tajů této profese. Byl spokojený, ta určitě po něm nebude požadovat podíl na firmě, jak neustále dělala Eileen.

Když Jack procházel své účty, plesal radostí. Peníze mu na nich naskakovaly přímo před očima. Dokonce víc, než kdy doufal. Před ním však byl další úkol. Stal se majitelem několika společností a on měl převzít jejich řízení. Dosud je

nechával běžet dál pod starým vedením, ale rychle se blížila chvíle, kdy se bude muset jako nový šéf ukázat. S řízením jiných podniků, než jakému dosud šéfoval, neměl zkušenosti. Proto svůj oficiální nástup odkládal, co jen mohl. Věděl však dobře, že dlouho otálet nemůže.

Měl plno starostí, jak zahladit stopy převodu a celé nekalé činnosti Pink Cats. Proto potřeboval, aby se nová mamá co nejrychleji zapracovala. Zde mu Eileen chyběla. Byla zkušená a vždy si uměla poradit.

Ten večer, když poprvé zaslechl ve zprávách informaci o vraždě novináře jen několik metrů od jejich domu, dělal udiveného, stejně s ostatními. Musel se ale hodně snažit. Uvnitř, hluboko v srdci měl nekonečnou radost. To, co si velice přál, se stalo. Byl velmi zvědav, jak se vyvíjí policejní vyšetřování. Proto dlouho nevydržel a vytočil známé číslo.

"Nedaleko mého podniku dnes zavraždili nějakého člověka, co o tom víš?" zeptal se rovnou, když se rychle představili.

"Jo, právě to mám v hlášení. Právě probíhá vyšetřování," potvrdil klidný hlas na druhé straně.

"Oč se jedná, řekni mi k tomu něco," vyzýval jej netrpělivě Jack. Věděl dobře, jaké údaje dostane, ale musel být trpělivý, aby se dostal k věci, které jej zajímají především.

"Jedná se o novináře. José Frederick z Čistého nebe. Byl zastřelen, když seděl u kávy před jednou restaurací."

"Je mrtvý?"

"Jo, okamžitě. dostal tři kulky. Dvě přímo do srdce, třetí do plic. Neměl nejmenší šanci."

"Je znám pachatel?"

"Ne. Nic se o něm neví. Z vyšetřovacího spisu se dočítám, že byl vyšší postavy, oblečen byl v černé kombinéze a na hlavě červenou helmu. Stejnou barvu měla i ta motorka. Máme její značku. Je jen otázka času, kdy ji najdeme."

"To je všechno?" zeptal se ještě Jack."

"Jo, zatím všechno, pátrání pokračuje. Dál jsme se ještě nedostali."

Jack se dál neptal a maximálně uspokojen zavěsil. Nemohl tušit, že mu jeho zdroj neřekl ještě jednu informaci, kterou ve svodce měl. Bylo to hlášení o charakteristických botách atentátníka, kterých si všiml pozorný prodáváč. Zřejmě nepokládal za nutné mu dávat další informaci, která se nejevila natolik důležitá. On sám po dalších detailech stejně nepátral, případ pro něj nebyl důležitý. Nemohl tak Jacka dopředu připravit na překvapení, které s tímto detailem souviselo.

Jack tedy usedl ke svému počítači a svým novým společníkům ve firmách zaslal dopis. Každého osobně pozval k jednání, kde se s nimi chtěl postupně seznámit. Rozhodl se, že dále nebude čekat, ujme se řízení firem.

Svou budoucnost viděl neobyčejně jasně. Běžný provoz Pink Cats předá nově mamá a naplno se vrhne do velkého byznysu. Bude velkým šéfem, důstojným a váženým mužem.

Ještě před ním ležela nutnost vyřídit poslední nepříjemnost. Rozhodl se ji vyřídit okamžitě a mít problém za sebou. Váhavé oddalování ničemu neprospěje a on se mu stejně nevyhne.

Zavolal si Ann a Cindy. Dvě nejšikovnější pracovnice, jaké zde měl. Byly neobyčejně krásné a zručné, na svou práci se ideálně hodily. Nebylo náhodou, že si je společně s Hattarym vybrali jako nástroje svých delikátních činů.

To byl také důvod, proč si je pozval. Bylo načase s nimi tuto kapitolu společného života uzavřít. S těmito obchody chce v Pink Cats skončit, byly příliš riskantní. Jeho plány do dalších dnů jsou zcela jiné.

Obě vpadly do jeho malé, ale luxusně vybavené kanceláře jako rozverně adolescentky. Hlasitě se smály a chichotaly na celé kolo.

"Vítám vás, děvčata," přivítal je Jack. Zpozorněly, dobře si všimly jeho vážného tónu. "Dnes musíme dojednat vaše ukončení činnosti v Pink Cats."

"Cože," překvapením ztuhly a jejich veselost byla tatam.

"Jen se nelekejte," pronesl poklidně Jack a odklepl popel z hořící cigarety. "Mám pro vás daleko lepší nabídku. Raději se posadte."

Ukázal na dvě židličky stojící podél oválného stolu. Obě tak nejistě učinily a napjatě čekaly, s čím přijde.

"Dlouhodobě jsme spolupracovali na těch... nejzajímavějších případech. Dost jste mi pomohly a je zapotřebí se vám odměnit."

"Máš na mysli toho posledního prďulu, co jsme s ním natáčely porno, abys z něj dostal ty akcie?" pronesla prostoduše Ann.

"Taky, ale k tomu se už nemusíme vracet. Myslím všechny ty případy, co jsme naplánovali. Jak víte, stal jsem se majitelem některých společností a proto jsem se rozhodl, že vás odměním. Stanete se ředitelkami některých poboček."

Byly překvapené, že se nezmohly na slovo. Jack jim podával připravené papíry.

"Takže už nebudu Wild Chichi?" podivila se Cindy.

"Ne, tahle postava se už v našem podniku objevovat nebude. Odešla, zmizela. Rozplynula se jako pára nad hrncem. Ode dneška na to jméno zapomeň, nikdy jsi o něm neslyšela. A jestli slyšela, nemáš s ním absolutně nic společného. Čím dřív ji vymažeš z paměti, tím lépe pro tebe. Jasný?"

"Myslím, že tomu rozumím. I když nevím proč, co se stalo?"

"Prostě vás chci odměnit za služby., které jste pro nás udělaly. Byly jste pro podnik velkým přínosem a hodně jste nám pomohly. Je načase, abyste dostali sladkou odměnu. Tady máte každá jmenování, nastupujete zítra," nenechával je vydechnout Jack. Každá po něm natáhla ruku a nedočkavě se začetla do řádků psaných velkými písmeny.

"Ale já chemii absolutně nerozumím," vzdechla Cindy, "jak mám dělat ředitelku pobočky s umělými hnojivy?"

"Nemusíš tomu rozumět," mávl rukou Jack, "na všechno tam máš správný lidi. Ty je budeš jen kontrolovat a pravidelně mě informovat. Neboj se, naučíš se to rychle."

"Je to šest set kilometrů odsud," přidala se Ann. Jack se na ní téměř vyčítavě zadíval.

"Ta částka, za kterou tam půjdeš, za to nestojí?"

Ann sklopila zrak a podívala se na cifru, pod níž měla dát svůj podpis. Tolik by zde nevydělala za celý rok, co měla dostat za měsíc. Odměna byla skutečně vysoká.

"To si ale budeme muset nakoupit nějaký nový oblečení..." vzdechla Cindy, "takhle tam přece nemůžeme přijít."

Jack se rozesmál. Nejhorší měli v tuto chvíli za sebou a on věděl, že vyhrál. Měla pravdu. Provokativně veliké výstřihy odhalovaly téměř celá jejich řadra, pod kratičkými sukénky se co chvíli objevily kalhotky, celé oblečení mělo křiklavé barvy. Takové ustrojení opravdu nebylo vhodné pro ředitelky firem.

"Tady máte každá šek, zaskočte do toho nejlepšího obchodu, co zde máme, a oblečte se, jak se sluší na elegantní dámy. Nemusíte šetřit, vybírejte jen to nejlepší. Musíte reprezentovat. A pány... vážené... už zásadně neoslovujte milý zákazníku, nýbrž... vážený obchodní partnere. Co nejrychleji si zvykněte, že oni teď budou sloužit vám. Do postele s nimi jít můžete, když... se vám bude chtít. Ale bohužel, tentokrát jen zadarmo."

Obě popadly šeky a na nic nečekaly. Urychleně opouštěly kancelář, aby se za dveřmi začaly objímat a plakat radostí. Takový konec kariéry v tomto podniku nečekaly. Vždycky jim slibovali bohaté odměny, ale to říkali prakticky každé, co tudy prošla. Nikdy své sliby nesplnily, každá odcházela chudá, zničená a velice zklamaná.

Zpočátku byly vystrašené a svou další budoucnost viděly všelijak, nyní nemohly věřit takovému štěstí.

Ani jedna netušila, že je vlastně uklidil na nenápadná místa. Měly sice pěkné pozice, skvělé platy, ale hlavním cílem bylo, aby zmizely z města. Musely se ztratit jak pro policii, tak pro ostatní zvědavé uši. Nebylo žádoucí, aby některá z nich někdy začala vyprávět příběhy, které se odehrávaly v pozadí podniku a jaký měly účel. Nejednalo se zde s nikým v rukavičkách a ne právě čisté praktiky používali poměrně často. S takovými plánuje okamžitě přestat. Má takový kapitál, který mu stačí k jakékoliv aktivitě, která jej napadne. A proto zde ani jednu z žen více nepotřebuje.

To byl hlavní důvod, proč se jich zbavuje, proč musí pryč. Na jejich místa sežene náhradu. Mladší a stejně hezké. Postará se, aby o nekalých praktikách klubu nepromluvíly. Nejlepší by sice bylo je umlčet navždy. Váhal, zda zavolat Elliotovi, či nikoliv. Rychle však tuto myšlenku definitivně zavrhl. Už tak se třese před policií, zda neodhalí nějaký

zapomenutý detail a neobjeví se ve dveřích se zatykačem. V žádném případě už nechce víckrát tak hrozně riskovat. Jen samotná Eileen mu nahnala spoustu strachu.

Přemýšlel dlouho o způsobu, jak je umlčet, aniž by je musel zabít. A tak se rozhodl je povýšit. Udělá z nich ctihodné ženy, elegantní dámy. Budou vysoce postavené s vysokým platem a čistou historií. Ony samotné pak budou mít ve vlastním zájmu snahu nic ze své minulosti neprozradit. Získaná praxe se jim v soukromém životě bude určitě hodit. Možná mu budou jednou ještě vděčné.

* * *

Max přicházel do kanceláře velice nejistě. Prakticky celou noc nespál, stále měl na mysli rozhovor ze včerejška. Vyděsil jej a nekonečně vyplašil. Jakkoliv celou situaci rozebíral, nenašel žádné přijatelné východisko. Pochopil, že jeho tajemství, které se nikdy nemělo dostat do nepovolených uší, je vyzrazeno. Ví o něm všechno, je před nimi jako nahý.

A co víc, znají je všichni jeho podřízení. Nebo skoro všichni, ale to je jedno. Nemohl přijít na žádné rozumné řešení, co se situací v dané chvíli dělat. Za stavu, kdy jsou schopni číst jeho korespondenci a dokonce odhalili ostatní muže na druhé straně, je každý krok neobyčejně riskantní.

Jedno však věděl naprosto jistě. Něco učinit musí. Jakýmkoliv způsobem je zastavit, umlčet, zamezit prozrazení toho, co vědí. Nesmí dovolit, aby se informace dál šířily. Jenže dá se vůbec zabránit, aby se údaje nedostaly ven, když o nich ví tolik lidí? Je jen otázka času, kdy někdo něco vyzradí a mašinérie proti němu se nezadržitelně rozjede. A ta ho semele, nemá nejmenší šanci.

Necítil se vůbec dobře. Celou noc se jen převaloval, odháněl tíživé myšlenky a marně přivolával uklidňující spánek. Usínal jen na krátké okamžiky, aby se po chvíli, vydešen opět probudil a koukal do stropu. Srdce mu bušilo, studený pot se mu rozléval po celém těle. Byl rád, když první sluneční paprsky ohlásily nový den.

Vešel do pracovny se sklopenou hlavou a přistoupil ke svému stolu. Byl první, protože doma nevydržel. Pohlédl na monitor a tupě jej sledoval. Viděl přeskakující řádky a měnící se číslice v tabulkách, ale vůbec je nevnímal. Dnes dokonce ani nezkontroloval, jak měl v posledních dnech ve zvyku, stav akcií firem, které se dostaly do jeho vlastnictví.

Ostatní pomalu přicházeli a usedali na svá místa. Dvě židle dnes zůstaly prázdné. Jedna je neobsazená několik dní a od včerejška se pro nového spolupracovníka uvolnila druhá. Také proto Max seděl jako zařezaný, jako odsouzený na smrt. Hlavu staženou mezi ramena, ruce většinou těsně u těla, nohy přikrčené pod židli. Jakoby čekal závěrečnou ránu osudu.

I když se snažil, aby na něm nikdo nervozitu nepoznal, nešlo to. Ztrhané rysy, prohloubené vrásky, propadlé nevyspalé oči. Vlasy neměl dostatečně pečlivě učešané, oblek na něm visel nějak podivně, jako by snad ani nebyl jeho.

Třásl se po celém těle, těžce dýchal. Košile pod sakem byla na mnoha místech totálně propocená, pro sucho v ústech nemohl polknout. Obával se okamžiku, až bude muset vysvětlovat, o čem se zde vlastně jedná. Dobře tušil, že právě na tuto odpověď všichni přítomní netrpělivě čekají.

V místnosti bylo dusno. Ne vedrem, ale atmosférou, která se dnes dala krájet. Těžké bouřkové mraky jakoby proplouvaly kolem nich a hrozilo, že se v nich co chvíli objeví oslňující záblesk, který spálí všechny přítomné.

Mimo pozdravu dnes nikdo nepromluvil. Bylo zřejmé, že i ostatní bojují ve svých nitrech vnitřní zápas, jak v této situaci dál postupovat. Nebylo divu, že dnes Max dokonce nevydal denní úkoly, každý pracoval dle svého zvyku, jak bylo potřeba, či si sám určil. Ranní kontrola stavu hlavních burz se dnes nekonala. To se stalo zcela poprvé, nikdy dřív takto nepostupovali. Byla to škoda. Některé hodnoty indexů či portfolia vykazovaly zajímavá čísla. Za jiných okolností by je okamžitě řešili a přijímali další rozhodnutí. Dnes na obvyklou pracovní činnost neměl nikdo z nich ani pomyslení.

Horko a těžká atmosféra je dusila stále víc. I přes zapnutou klimatizaci se potili prakticky všichni.

"Tak jak to všechno vyřešíme?" prolomil McCain konečně dusivé ticho v místnosti. Prakticky každý byl rád, že ta slova pronesl. To napětí se již nedalo vydržet.

I Max, který se této otázky bál, si nakonec oddechl, když ji uslyšel.

"Nevím, co chceš řešit," pronesl co neklidnějším hlasem, snažil se vypadat pevně a suverénně.

"Je v tom podvod," štkl Dick, který byl jako na trní, aby mohl říci své. "Víš to stejně dobře jako my."

"Nevím přesně, co máš na mysli," zatvářil se nešťastně Max a křeč v jeho obličeji tentokrát nebyla ani trochu hraná.

Na krátký okamžik ticho znovu zahalilo místnost.

"Nebudeme si přece hrát na schovávanou," pronesl varovně O'Connol. "Buď nám řekneš, k čemu tady došlo, nebo..."

"Co?... nebo?" zařval Max vyděšeně, "chceš mi vyhrožovat?"

"Státní orgány by jistě zajímalo, kde jsi přišel k takovému majetku a jak je možné, žeš jej tak rychle převedl. Taková transakce by měla být nápadná bankovnímu doзору, měl by rychle zjistit, že se dějí nekalé věci. Ale oni nic. Jak to? To ani nemluví o tom, co se stalo s Lízou, proč musela zemřít. O Barbaře se nedá vůbec pochybovat. Dopisy, co máme tě dokonale usvědčují."

"S Lízou nemám absolutně nic společného, byla to jen a jen její osobní věc. Nemohu přece za to, že někdo skočí z okna!" rozčiloval se Max.

"Nám stačí, když jsme se dozvěděli, co jsi udělal s Barbarou. Když máš na svědomí jednu, zcela jistě ses podepsal na té druhé," pronesl ledově Dick a jeho slova Maxe pořádně vyděsila. Uvědomil si, že takový výklad napadne každého. Takže dvojnásobný pokus o vraždu. Začal se chvět ještě více.

"Volala jsem do nemocnice," pronesla rychle Sarah, "zjišťovala jsem, jak na tom Barbara je. Má trvalé a nevratné poškození mozku následkem předávkování speciální chemikálie. Nějaký svinstvo jí narušilo nervový systém."

"I to se dá klasifikovat jako pokus o vraždu, Maxi," pronesl pateticky Dick.

"Nemáte na mě nic!" zařval Max nepřítelně. "Nic nemáte a nemůžete mít. Ty dopisy jsou jen takový běžný psaní, legrácky, zábava. Nic nedokazují, nelze je brát vážně. Pro jejich spojení s dalšími událostmi nemáte dostatek důkazů."

"Ale my je nijak zvlášť nepotřebujeme," ohradil se O'Connol, "máme ve svém názoru jasno. Doložení jednotlivých činů nechť udělá policie. Jak to vidím, s pomocí těch dopisů je zcela určitě najde. Stop jsi za sebou zanechal mnoho, nemůžou dojít k jinému výsledku, nežli jsme dospěli my. Však oni si všechno srovnají do celkového obrazu, posbírají jednotlivé detaily a doplní, co ještě chybí. Možná, že ještě nemají podnět. A ten my jim dodáme."

Max náhle zkrotl, jako když mávne proutkem. Náhle přestal být útočný, hraná suverenita zmizela kdesi za obzorem a jeho jednání bylo mírné.

"Dobrá, domluvíme se," pronesl těžko slyšitelným hlasem. "Mohu vám nabídnout spoluvlastnictví některých akcií, každému zvlášť, nebo všem dohromady. Pokud všechno zůstane jen mezi námi, přepíšu je na vás. Stanete se velkými boháči."

Díval se z jednoho na druhého a čekal odpověď. Jeho slova zapůsobila naprosto nečekaně. Už dopředu se na něj chystali, plánovali zdolat jeho obranu, byli připraveni na ledascos, ale tímhle je zaskočil. Chtěli z něj dostat informace za každou cenu, chtěli již konečně pochopit, co se děje. Ale on se nebránil, vystrašeně zatroubil k ústupu a za vykoupení nabízel vysoké odstupné. Nikoho z nich nenapadalo, že bude ochoten za jejich mlčení drazé zaplatit. S hrůzou si uvědomili, jak závažný musí případ být, když se k tomuto kroku odhodlal.

Zmatený zůstal i jinak bojovný Dick. Celou noc se na Maxe chystal, čekal těžký střet, probíral každý další krok. V jeho povaze bylo nelítostně bojovat s každým protivníkem a právě takového v Maxovi čekal.

Nyní, když jej měl na kolenou a Max se zoufale snažil zachránit po prohrané bitvě co možná nejvíc, nevěděl, jak s ním dál jednat. Zlomený člověk vypadá vždy podivně a Max byl ještě podivnější. Mají jako vítězové sebrat všechno, nebo se spokojit jen s vavřínovým věncem?

"Za to nám nestojíš, dělat si kvůli tobě problémy," pronesl nakonec s odporem, "nás zajímá akorát ta událost s Barbarou a to nám stačí. Nestojíme o tvůj majetek, jak sis naivně myslel."

"Chceš mu všechno prominout? Nechat to plavat? To by z toho vyšel velice levně!" zvolala roztrpčená Sarah. Jako Valkýra se prudce vztyčila za svým stolem a bojovně si dala ruce v bok.

"Já jsem viděla, co Barbaře udělal, byla to má kamarádka. Přece mu neodpustíme chudinku Lízu, která tak šíleně skončila. Že nemáme konkrétní důkazy, nic neznamená, najdeme si je. Však soudce už pro něj ušije spravedlivý trest."

"Počkej," zarazil ji McCain a obrátil se k Maxovi. "Nabízíš nám akcie? Kolik?"

Max radostně nadskočil. Byla to první slova, která zněla vstřícně, dávala mu jakous naději.

"Z každého portfolia vám rozdělím polovinu. Myslím, že by to pro každého z vás mělo být dostatečně peněz. Budete milionáři. Tolik peněz jen tak od někoho nedostanete."

"O tom by se dalo uvažovat," hvízdal O'Connol.

"Chcete se snad nechat koupit tím padouchem!" křičela afektovaně Sarah. Čelo povytažené, oči metající blesky. Bojovnost v ní kvasila mocnou silou. Byla jako doutnák, po kterém běží hořící kulička a co nevidět dospěje k cíli.

"Líže ani Barbaře už stejně nepomůžeme," pokrčil rameny Dick.

"Jak nám je chceš převést?" položil přímou otázku O'Connol.

"Do týdne budou zapsány na vaše jména. Stanete se spoluvlastníky firem," řekl již značně klidněji Max. Cítil, že by se mu mohlo podařit uhrát dobrý výsledek. Byla to jeho jediná šance.

"Co to pro nás znamená?" zatvářil se nedůvěřivě McCain.

"Jako majitelé a členové řídících orgánů budete moci rozhodovat o dalším dění ve firmách," snažil se jej rychle přesvědčit Max.

"Jmenovat se ředitelem?" ujišťoval se McCain.

"Třeba to. Můžete se rozhodnout, pro co chcete, budete přeci majitelé. Tedy spolumajitelé."

"Počkej, počkej," zarazil ho pojednou Dick a jeho pohled nyní vypadal zcela jinak, "akcie přece pocházejí z Bradáčova portfolia, ne? Nejdříve nám dokaž, že je skutečně na tebe přepsal. Celou dobu nám tu tvrdíš, že ty dopisy v tvé poště jsou nezávazné a nic nedokazují. Najednou nás ubezpečuješ, že ty akcie jsou opravdu tvoje. Ted' si protiřečíš, jak máme vědět, jak to opravdu je?"

"No..." kroutil se Max. nevěděl, co odpovědět. Nechtěl ještě přesně prozradit, jaká je pravda, chtěl si nechat nějaká zadní vrátka. "To je pravda, ale nějaké úmluvy máme."

"Co to znamená, nějaké úmluvy?"

"Přece platí, co je psáno. Převedl všechny akcie na mě."

"Všechno vypadá nějak podezřele. Jak to, že se Bradáč vzdal svých akcií? Byl vždycky takový opatrný."

"To je právě součástí našich smluv."

"Jakých?"

Otázky padaly jako šlehané bičem jedna za druhou. Nyní se Max zarazil a chvíli přemýšlel.

"To je přece jedno, je to naše obchodní tajemství. Myslím, že jsem vám nabídl dobrý obchod. Proč jej nechcete přijmout?"

O'Connol se podíval na obrazovku na jeho stole. Skupiny čísel se neustále měnily. V červeném rámečku se objevila blikající informace. Ukázal na ni prstem.

"Jestli je pravda, co říkáš, tak jsi právě vydělal dva milióny," konstatoval stroze.

Max stál zády k počítači, ale nereagoval. Dění na burzách jej v tuto chvíli vůbec nezajímalo. Jestli to zde nevyřeší, nemusí jej to zajímat nakonec vůbec.

"A mohlo by se to týkat také vás. Příště bys mohl říct, vydělali jsme."

Dick se na něj pozorně zadíval.

"Co za tím je, že ti stojí zato za naše mlčení tolik zaplatit? Dáváš nám takovou spoustu peněz a stále ještě ti ještě musí zbýt dost, aby to pro tebe bylo zajímavý."

"Každý ať se postará o svoje, co je nejvýhodnější. Měli byste se postarat také vy, dokud dávám. Dlouho to trvat

nebude," vyhrožoval Max.

"Jak víš, že Bradáč proti takové dohodě nebude protestovat?"

"Nebude, určitě. Vím to."

"Nikdy?"

"Nikdy."

"Nikdy nemůže protestovat jedině člověk, který je mrtvý!" zakřičela Sarah, která zatím všechno jen sledovala. Krev v ní dál bouřila.

"Takže, co je s Bradáčem? Opravdu bys nám to měl vysvětlit. Jinak, jak vidíš, se nedomluvíme. Nemáme jistotu, že je všechno tak, jak se nám tady snažíš namluvit," nasadil O'Connol tvrdý tón.

"Má nabídka platí," pronesl Max. po skráních mu stékaly krůpěje potu, ruce se třásly rozčilením. "Jestli na ni nepřistoupíte, budu muset najít jiné řešení."

"Jaké, jiné řešení? Chceš nám snad vyhrožovat? Ty?" zatvářil se bojovně Dick, který konečně před sebou viděl protivníka, jakého si ho přál mít.

"Co uděláš? Skončíš to řešením, jako u Bradáče? Ale my nejsme jako on!" připojil se stejně bojovně O'Connol.

"Ty dopisy mluví jednoznačně," pronesla Sarah, "nevím, na co si tu ještě hrajete. Přece jsme se docela jasně domluvili! Už dávno měl být na policii. Jestliže bychom na jeho hru přistoupili, udělal by na nás určitě nějaký podraz jako na něj. Nevím jak vy, ale já už mu nevěřím ani slovo. Později bychom toho mohli litovat."

"Nezahrávejte si se mnou," zachmuřil se Max. Poznával, že se hra nevyvíjí podle jeho představ a začal se cítit ohrožen. "Budu se muset podle toho zachovat."

"To se zachovej," zasyčel Dick, "ale na policii. Tam už si pak dělej co chceš."

Odstrčil Maxe stranou a zamířil k telefonu na svém stole. Max odlétl stranou, ale ihned se vymrštil jako stlačená pružina. Byl připravený k útoku a oči bojovně hořely. Zaváhal jen na malinký okamžik a vrhl se svými zaťatými pěsti na Dicka. Ten nečekal a udělal dlouhý útok. Max na něj narazil a odrazil se stranou. Zabalancoval a rukama mával ve vzduchu a chytal rovnováhu.

Nestačili postřehnout jak, ale v ruce se mu náhle objevil revolver. Malý, s velmi krátkou hlavní. Vyleštěná hlaveň se varovně leskla.

"Všichni zpátky, odstupte od těch telefonů!" zařval Max, všichni zůstali zaraženi stát.

Krátký, tlumený výstřel zazněl jako varování místností. Měli důkaz, že to myslí vážně a je schopen i krajních kroků.

Všichni sebou trhli, Sarah vykřikla. Hleděli na zsinálý Maxův obličej, pistole v ruce se třásla stejně neklidně, jako on. Každý vycítil, že je na pokraji všech sil a není schopen své reakce plně kontrolovat. Hlaveň natočená jejich směrem mohla každým okamžikem vychrlit smrtelné projektily. Výstraha byla dostatečná, netroufli si neuposlechnout.

"Položte všichni své mobily sem na stůl, okamžitě. Dick oba dva, vím že je máš."

Ukázal na stůl a důrazně pokynul pistolí. Během chvíle všechny mobily ležely na stole před ním. Max vytáhl ze šuplíku širokou bílou lepicí pásku. Přelepte si navzájem ústa, rychle!" vyštěkl suchým hlasem.

Chvíli se rozmýšleli, ale jeho varovný pohled jim mnoho šancí nedával. Nakonec si podle jeho přání ústa přelepili.

"A teď ruce za zády, pospěšte si. Sarah, obtoč jim zápěstí pákou, ale pevně, žádný obleptávání!"

Poslechla, musela je všechny obejít a ruce jim spoutat. Nakonec ji samotnou svázal Max.

"Na svá místa, na židle!" následoval další rozkaz.

Poslechli a posadili se. Postupně je obešel a ještě jednou jim převázal ruce páskou. Tentokrát je pevně spojil s opěradly židlí, takže se nemohli zvednout.

"Tak, jestli jste si to ještě rozmysleli, máte poslední příležitost si vybrat."

Max se po nich tázavě podíval, ale zamračená čela a nepřátelské pohledy mu byly odpovědí. Nikdo už neměl chuť se s ním bavit.

"Tak sbohem, jdu řešit problémy, které jste právě nadělali. Nějak to tu vydržte, třeba se tu brzy někdo objeví."

Shrnuł všechny telefony do igelitové tašky a schoval revolver. Zavřel za sebou dveře a dvakrát zamkl. Jeho kroky utichaly v dlouhé chodbě. Místností zavládlo ticho, každý se vzpamatovával z nečekaného vyústění vzájemné debaty.

Pak sebou začali škubat a házet. Věděli, že se musí ze svých nepříjemných pozic co nejrychleji dostat. Už proto, že netušili, co má Max v plánu.

* * *

Henry hned po ránu skočil do vozu a spěchal k sebevrahovu domu. Měl zde sraz s Gregem, aby společně pokračovali v dalším pátrání. Byli oba nažhavení, aby co nejrychleji záhadný případ objasnili. Schůzku zde měli domluvenu velice časně.

Zastavil a vystoupil, stál před domem, kde vlastně všechno začalo. Gregovo auto zde ještě nebylo, asi se někde zdržel. Vybavoval si okamžik, kdy sem přišel poprvé a přemlouval strážníka, aby jej pustil dovnitř. Svému naivnímu přesvědčování se jen usmál a byl rád, že se nikdy nedozvěděl, co si o něm tehdy strážník myslel.

Jako blesk mu hlavou prolétla vzpomínka na okamžik, kdy zahlédl událost, jež se mu tak pevně vryla do paměti. Byla významná. Ukázala na drobný detail, který jej upozornil na tajemný případ, který již byl málem odložen ad acta.

Netrvalo dlouho a za jeho vozem zastavilo další. Henry byl překvapen, když z něj vystoupili tři muži. Domluvili se jasně, že v pátrání budou pokračovat jen oni dva! Jen se stihl na přicházejícího Grega tázavě podívat.

"To jsou členové mé party," vysvětloval Greg rychle, protože už dopředu znal jeho otázku, "to je Tom a tohle Stuart. Oba jsou počítačová analytici a ekonomičtí specialisté. U nás patří k těm nejlepším."

"Já myslel, že to dočasně potáhneme sami, než to ohlásíš nahoru," pronesl trochu nespokojeně Henry. Zkoumavě si je prohlížel. Jeden štíhlý dlouhán v elegantním obleku, druhý menší, podsaditější, trochu robustní postavy. Oba na něj lehce kývli že ví, o co jde.

"Vím, ale nemohl jsem jinak. Nemusíš mít strach, na kluky je stoprocentní spolehnutí. Bez nich bychom se stejně dál nedostali. Otevřou nám všechny soubory, s kterými jsme si nevěděli rady a dostanou ven všechno, co v těch počítajících je."

Henry jen pokrčil rameny a dál už společně zamířili k domu. Ještě nestačili zazvonit a ve dveřích se objevila paní domácí. Za ní poprvé nejistě postával muž, který k nim nedůvěřivě pohlížel. Zřejmě její manžel. Dosud neměli příležitost jej spatřit, dnes se objevil poprvé. Šedivá, shrbená postava s věkem kolem sedmdesátky. Malá očka prozrazovala, že je zde nevidí rád.

"Už jste tu zase?" pronesla žena nepřívětivě. Tím, že je čekali, dali jasně najevo, jak pozorně sledují dění kolem domu.

"Hádáte správně," potvrdil Henry. "Chcete vidět naše průkazy?"

Jen rozmrzele mávla rukou a uvolňovala jim cestu. Jak se blížili, oba si je nepřátelskými pohledy důkladně prohlíželi.

"Doufám, že jste uposlechli mých rozkazů a na nic nesahali," otočil se k nim varovně Greg.

"Nesahali, ale jsou to naše věci. Soused říkal, že si je budeme moci jednou ponechat, až je nebude potřebovat a tamten pán řekl, že to harampádí můžeme prodat," pronesla ukřivděně žena a ukázala na Henryho.

"Vycházel jsem z vašich prvních informací, že zde máte nějaké staré odložené krámy," zareagoval rychle Henry.

"To jsem neříkala! Jen jsem oznámila, že u nás má nějaké věci, a už dlouho," mračila se žena. "neposlouchali jste nás a teď to převracíte."

"Nic to nemění na tom, že si je teď pro naše potřeby zabíráme!"

"Tak to né! Co je daný, to je naše. Nejdřív všichni tvrdí, že si to máme nechat a teď byste nám to zase chtěli brát. Po právní stránce to patří nám, my to víme. Nemyslete si, že si něco odnesete. Víme moc dobře, co všechno tam bylo."

"Paní," zamračil se Greg, "prý vám za pronájem té místnosti pěkně platil? Je to tak?"

"Jo. Platil..." pronesla opatrně žena.

"A jestlipak jste to přiznávali v daňovém přiznání? Jak to tak vypadá, budeme vám muset udělat i tuhle kontrolu, aby tedy bylo všechno po té právní stránce v pořádku!"

"Ale když my..." vyhekla vyplašeně.

"Klíč!" pronesl rázně Henry a nastavil ruku. Žena se otočila k věšáku.

Strčila klíč do nastavené dlaně a sledovala, jak odemýká tajemný pokoj. Když vstoupili, chvíli čekali, než se rozsvítla všechna světla. Teprve pak se začali rozhlížet. Od minulé návštěvy se nezměnilo nic, všechno bylo na svých místech.

Obrazovky počítačů dál vykazovali složité sestavy tabulek a různých čísel, která se neustále měnila či v několika pruzích přebíhala z jedné strany na druhou. Velké svítící tabule na zdech hlásily údaje z burz, některá z nich i dnes varovně blikala.

Pro něj a Grega to byl známý pohled, ale pro dva nové členy jejich týmu to bylo něco nečekaného. Greg je sice předběžně informoval, ale když na vlastní oči viděli perfektně vybavenou pracovnu s nejmodernějšími přístroji, byly šokováni.

"Panebože," hlesl Stuart, "tak tohle je skutečné šokující! Takhle si nemohl zařídit pracovnu obyčejný člověk."

"Odsud snad řídil celý Wall Street," doplnil ho zaskočený Tom. Všichni došli k ebenovému stolu uprostřed a dívali se na centrální pult místnosti připomínající velín atomové elektrárny.

"Postřehls to správně," souhlasil Greg, "odsud velel svým společnostem a finančním kruhům. Měl jich celou řadu, byl to velice čiperný dědula."

"Skutečně to patřilo tomu starci, co jsme vyšetřovali jeho sebevraždu? Není to nějaký omyl, záměna jmen? Jeho byt ve vedlejším domě vypadal tak chudě a uboze," nevěřil svým očím Stuart.

"Také jsem se divil, ale skutečně patří. Když mi to tady Henry oznámil, dlouho jsem si myslel, že mě tahá za fusekli. Teprve, až když mě sem dovlík a tady to všechno jsem uviděl, musel jsem uvěřit. Nic podobného jsem ještě neviděl."

"Já už něco podobného zažil," pronesl zamyšleně Tom, "když jsem nastoupil jako elév, v kapse ještě nezasklou ZKOU3KU, dostal jsem se k zajímavému případu. Pátrali jsme po partě, co tiskla různé falešné lístky. Vstupenky na představení všeho druhu, jízdenky, prodejní kupóny, ale i přestupkové bloky. Všechno tohle prodávali, kdekoli se jim naskytla příležitost. Zfalšovali všechno, co bylo na papíru.

Dokonce byli tak drzí, že si natiskli dokonalé kopie formulářů a obcházeli lidi jako pověřeni pracovníci banky. Že prý potřebují údaje pro provedení centrálních změn. Nebylo jim proč nevěřit. Průkazky měli, všechny bankovní doklady odpovídaly. Když jim lidé naivně všechno vyžvanili, vybírali jim konta.

Zájemcům prodávali falešná osvědčení, atesty a zkoušky absolvování různých škol a kursů. Prostě kdo co zrovna v dané chvíli potřeboval.

Největší kousek se jim povedl v oblasti sběratelství. Byl opravdu excelentní. Natiskli mnoho falešných historických známek a kolků, které pak prodávali na burzách. Nevybírali si, kopírovali všechny vzácné skvosty celého světa. Bylo to natolik drzí a dila tak povedená, že jim na to skočili i ti největší profesionálové. Každý byl rád, že sehnal jednu z nejvzácnějších známek a přitom poměrně levně. Nikdo se v danou chvíli nepozastavil, proč takový vzácnost za tak málo prodávají. Že se jedná o falzifikáty, nenapadlo nikoho z nich. To vyplavalo na povrch až mnohem později. Přišlo se na to náhodou, jako vždy. Jednomu z těch sběratelů totiž několik známek ukradli a toho zloděje chytili. Když byla provedla expertiza kvůli výši škody, čekalo na všechny dokonalé překvapení. Místo velevzácných známek měli v rukách jen kousky bezceného papíru. Výsledek byl ten, že se po tajné tiskárně začalo pátrat. Dlouho jsme po nich šli, ale nemohli je odhalit.

Až mnohem později jsme dostali typ na jakéhosi zloděje, co se měl ukrývat v jednom nevzhledném a poměrně poničeném domě v centru města. Jak mi řekl místní pochůzkář, byli už uvnitř mnohokrát a nikdy tam nic zajímavého nenašli. Ale překvapení se nakonec konalo.

V jednom z bytů v domě se scházela parta mladých pochybných lidí, a my měli za úkol je kontrolovat. Jeden z nich, trochu sjetej, se naštvál a mrštil po nás láhev od chlastu. Naštěstí se netrefil a ona dopadla na zeď. Ta podivně zaduněla.

Všechny nás to zarazilo, ten zvuk zněl opravdu jinak, než je obvyklé. Tak jsme se na tu zeď podívali trochu důkladněji. To, co jsme našli, bylo něco úžasného.

Za zdí byla skrytá prostorná místnost s pečlivě zamaskovaným vchodem a uvnitř pak dokonale vybavená moderní tiskárna. Měla tak perfektní vybavení, že se na ní dalo udělat všechno a téměř k nepoznání od originálu. Rydla do mědi nejvyšší kvality a lis s přesně nastavitelnou silou tlaku, aby dokázali vyrobit dokonalý napodobeniny. Kde sehnali originální barvy, které se dodávají jen do tiskáren cenin, jsme nezjistili nikdy."

"Tak tady je to podobné," souhlasil Henry, "není tu sice rozpadlý dům s tajemnými komnatami, zato tu máte boháče s vizáží absolutního chudáka."

"Takže se pustíme do práce, čas letí," zakončil jejich hovor netrpělivý Greg, "Potřebujeme, abyste prošli všechny počítače, jeden za druhým a odhalily všechny vazby na soukromé osoby, které se vám z nich podaří vydolovat. Největší pozornost věnujte jakýmkoliv machinacím u těch čísel kont, jež jsem vám napsal. Chci mít v šechy přesuny, ať se týkají čehokoli. Nejdůležitější jsou kontakty, používané na přímé spojení s firmami či bankami. Ekonomické hodnocení burz a jejich okamžité vlivy na stavy účtu mě zatím nezajímají."

Greg domluvil a podával jim papírek, kde byla čtyři známá čísla účtů, jež je zajímala nejvíc. Oba specialisté byli s požadavky srozuměni, takže rychle přistoupili k počítači s přímou bankovní vazbou a vrhli se do práce. Greg s Henrym přistoupili k řídicímu stolu.

"Trošku se mu podíváme na zoubek, jak odsud řídí své podniky," pronesl Henry a usedl na židli. Byla měkká a pohodlná. Okamžitě se vrhl na tlačítka a ovladače před sebou a zkoumal jejich funkci.

"Budeme muset zjistit naprosto všechny, které pod jeho nadvládu spadaly," zamyslel se Greg.

"Pokud jsem měl možnost vidět ty přehledy v počítačích, je jich pěkná řádka. Některé vlastnil úplně, v jiných jen měl významný podíl. Musíme zjistit, jak to v každé fungovalo. Přes jakoukoliv z nich se můžeme nakonec dostat k pachatelům. Nesmíme opomenout ani jednu jedinou, v každé může být další stopa. Všechno to by nám měli tvý kluci najít."

"Jestli tam něco je, najdou to. Jsou to machři a dokonalí odborníci."

"...sakra heslo!" ozvalo se zvolání zpoza počítače, kde byli shrbení oba dva detektivové.

Než se Henry zmohl na jakoukoliv reakci, začali automaticky vytvářet první slovo, které je ze své zkušenosti napadlo. Výsledek nemohl dopadnout dobře.

"Nevzal to, je to špatně," pronesl zklamaně Stuart. "Zkus další... počkej!"

"Probůh!" zvolal Tom. "Bomba!"

"Co se stalo?" polekal se Greg a okamžitě byl ve střehu.

"Máme ještě dva pokusy a pokud nezadáme správné heslo, vybuchne to!"

17.

Max věděl, že nemá příliš mnoho času. Zavřel dveře a po uzamčení mrštil klíči na zem, až se rozběhly dlouhou chodbou. Byl příliš rozrušený, než by se zajímal o cokoliv kolem něj. Rozběhl se ke schodišti a co nejrychleji sbíhal dolů. Vyběhl ze vchodových dveří a spěchal k parkovišti. Za chvíli již seděl ve svém autě a jel směrem k domovu. Musel tam být co nejdříve, nedělal si iluze. Dřív či později se některý ze spoutaných členů týmu dostane ze sevření a zavolá polici.

Doma rychle naházal do kabely ty nejpotřebnější věci, posbíral platební karty a vyrazil. Za několik dalších minut již uháněl k horám na obzoru.

Jakmile jeho kroky na chodbě dozněly, všichni k místnosti se začali pokoušet o své osvobození. Kroutili sebou a svíjeli, napínali ruce a nohy. Dělalí vše, co je v tu chvíli napadlo, aby se svírajících pásků zbavili. Ale nevedlo se. Páska držela dobře a každý ji měl mnohokrát omotanou kolem zápěstí.

Ani mluvit nemohli, i když se o to každý z nich pokusil. Páska přes ústa jim v tom dokonale bránila. Trvalo dlouho, než si uvědomili, že tudy cesta nevede. Nakonec dostal O'Connol spásný nápad.

Začal hopsat na své židli a pomalu se tak přibližoval ke dveřím. Šlo to těžce, spoutané nohy mu žádný velký pohyb nedovolovaly. Co chvíli musel odpočívat, aby se vydýchal. Trvalo mu to mnohem déle, nežli očekával, páska přes ústa bránila nejen mluvě, ale i dostatečnému nádechu.

Delší čas zápasil se vzdáleností od dveří, pozorně sledován všemi spolupracovníky, než se mu podařilo dostat až těsně k nim. U nich ještě chvíli odpočíval. Pak zvedl nohy a co největší silou do nich udeřil. Ozvala se tlumená rána a chvíli čekali, zda na ni bude někdo reagovat. Nestalo se nic.

Kopl ještě jednou, pak znovu. Nakonec bušil do dveří jednu ránu za druhou a dunivé údery se rozléhaly budovou. Přesto trvalo poměrně dlouho, než se na druhé straně ozvaly hlasy.

Timothy Clark vyšel spolu se svým podřízeným Georgem Maddostem z kanceláře. Oba pracovali ve firmě obchodující s kosmetikou a ten den měli dobré obchody. Když vyřídili další dodávky do několika podniků, kde se kšefty poslední dobou nečekaně zvedly, rozhodli se zajít na zaslouženou svačinu. Byli několik metrů od dveří, když zaslechli neobvyklé dunivé rány.

Až po chvíli si uvědomili, že to nejsou rány jakýchsi pilných údržbářů, ale podezřelé, nepravidelné údery. Došli ke dveřím, od kterých se ozývaly a zaváhali. Byly zamčené a oni nevěděli, zda mohou vstoupit dovnitř. O to prudčeji se rány začaly ozývat znovu.

"Jako by tam byl někdo uvnitř zavřený," pronesl zmateně Georg.

"Taky mi to tak připadá," souhlasil Timothy, "co s tím uděláme?"

"Vyrážíme dveře?"

"Já nevím, aby to někdo nebral jako vloupání."

Všichni v místnosti se okamžitě pokusili volat, ale nebylo je slyšet, ozývalo se spíše podivné nepřírozené hučení.

Zaslechli, že se někdo pokusil otevřít dveře, ale když zjistil, že jsou zamčené, chtěl odejít. Bylo slyšet zmatený hovor a to jim dodalo naději. O'Connol se s ještě větším úsilím snažil. Dál bušil do dveří, dokud se lidé neodhodlali a jeden z nich nedoběhl pro rezervní klíče.

Teprve potom se dveře konečně otevřely a dvojice pracovníků vedlejší firmy mohla opatrně nakouknout dovnitř. Když uviděli svázané lidi na židlích, překvapením ztuhli. Uvili poté již běhali kolem nich a pásy jednomu po druhém strhávali.

"Byli jsme přepadeni, chtěl nás zabít. Zavolejte policii," vysvětlovali jim překotně osvobození rukojmí, jakmile jim uvolnili pásku přes ústa. Zmateně jeden přes druhého a Sarah se rozplakala.

Policie zde byla do deseti minut. Všechno prohlédla a skupinu odvezla k výsledku na oddělení. Místnost byla zapečetěna a připravena k prohlídce, jakmile se uvolní některý z techniků, kteří byli v posledních dnech neobvykle zaměstnaní.

"Sežeňte mi někde Maltanicka, ať se sem dostaví okamžitě, i kdyby byl kdekoliv," pronesl zachmuřeně nejvyšší městský velitel.

Na stole mu leželo několik posledních svodů a bylo zapotřebí projednat další kroky. Po několika dnech, kdy vyšetřování jen nejistě přešlapovalo na místě, se dostavily první hmatatelnější výsledky. Jenže Maltanick nebyl k nalezení, nikdo o něm nevěděl, ani telefon nebral. Docela nezvykle jej měl dlouhodobě vypnutý.

* * *

Max odbočil z hlavní silnice a zamířil lesní cestou mezi stromy. Jel ještě téměř hodinu vzhůru do hor, než zastavil před středně vysokou, na strmém svahu postavenou chatou. Zajel mezi silné kmeny letitých velikanů, aby auto nebylo vidět a vstoupil dovnitř.

Vyšel do patra, kde měl své soukromé místo. Zde odpočíval nejraději, tady strávil chvíle, kdy chtěl být sám a nerušen. Cítil zde klid a absolutní svobodu. Nikdo sem nesměl, tady bylo jeho tajné útočiště, kde nabýval chybějících sil, dobýjel

baterky, relaxoval. Zdejší opuštěná místa mu neobyčejně vyhovoval, působila na něj blahodárně a opojně. Když zde pobýval, chtěl odpočívat, na nic nemyslet, vyčistit si hlavu. A hlavně nechtěl být nikým rušen. Neměl zde telefon, televizi či rádio. Jediné, čím se zde obklopol, byly věci z kouzelných dob dospívání.

Stará kytara na zdi, první přenosný magnetofon, s kterým běhal s kamarády za prvními láskami, několik malých autíček. A velký dřevěný nákladák s bagrem - jeho milovaná hračka. S ním si vydržel hrát i během celého dospívání. Co jeho paměť sahala, provázely jej životem.

Na zdi plno fotek skupin, jejichž jména znají již jen pamětníci. Jejich členové se rozběhli bůhví kam. Ale tehdy, před léty, to byli hrdinové jejich dnů. Jezdili na jejich koncerty, zúčastnili se s nimi každé tancovačky a byli všude, kdekoliv se objevili. Museli kvůli tomu objíždět celý rozsáhlá region. Ale dělali to rádi a s nadšením.

Na stole měl jako těžítka velký kámen. Tím mu rozbili hlavu, když mu bylo deset. Kamarád jej po něm hodil, protože jej porazil v hodech na koš. Byl dost psychicky labilní a nesnesl, že byl někdo lepší. Strávil tři dny v nemocnici a krve z něj vyteklo, až se sám divil, kde se jí tolik vzalo. Její zbytky jsou na tom kusu čediče patrně dodnes.

Přistoupil ke stolu a melancholicky se díval na několik fotografií pod sklem. Byly to momentky z jeho mládí a z různých etap jeho života. Kolikrát už je viděl?

Skočil na postel, postavenou vedle dřevěné stěny, ruce dal za hlavu a pohodlně se natáhl. Hlavou mu zaviřily další vzpomínky. I když to neměl rád, před očima mu protékal běh života, kterým dosud proplul. Jeden příběh za druhým se mu zjevoval jak na filmovém plátně a střídavě ukazoval podivné časové výseky, které se mu trvale utkvěly v paměti. Nemohl zastavit přívál starých událostí, které se mu draly před oči a rozervával těžce zasaženou duši.

Znovu prožíval své první pokusy na lyžích, na kterých tak rád jezdíval. Ještě jednou viděl vlastní nečekaný pád v osmi letech do potoka, kterým se tehdy nesmírně vyděsil, výhra plyšového medvěda v tombole na školní besídce, mnohonásobně zlomená ruka po pádu z kola. Chtěl pěstovat včely, moc ho to bavilo, ale když dostal několik žihadel, objevila se alergie. Jednou dostal tři a vezli ho na pohotovost. A tak je musel dát pryč.

Sbíral obaly od cigaret. V rodině, kde nebyl jediný kuřák to byla kuriózní zábava. Měl jich několik krabic a celou dobu si lámal hlavu, jak je skladovat, aby zabraly co nejmenší prostor. Začal je rozlepovat a roztažené jako žaby je vkládal do velikých desek. Když už se sbírka poměrně rozrostla, rozčilil jednoho dne svého otce. Nesplnil svůj úkol, kterým jej tehdy pověřil. Otec byl prchlivý a často jednal v afektu. Popadl všechny svazky, co ležely na polici, a vhodil je do krbu. Shořely beze stopy. Nikdy na onen strašlivý okamžik, v kterém se výsledek dlouholeté práce proměnil v popel, nezapomněl.

Několik prvních rande si nepamatoval, zato Josefínu ano. Malá, pihatá, s dlouhými kaštanovými vlasy. Měli schůzku ve staré opuštěné stodole za Velkou loukou. Dal jí pusku a pak oba rozpačitě čekali a nevěděli, jestli se jim to líbilo nebo ne. Byl z toho tehdy natolik vyplašený, že si to dlouho nemohl ujasnit. Jen seděl a zmateně koukal kolem sebe. Josefina měla jasno mnohem rychleji. Skočila po něm a líbala ho dál sama. Vytrvala v tom nekonečně dlouho, nemohla se nabažit, ale jej to bavit přestalo.

Že je v tom cosi hezkého, zjistil až večer, když si ten příběh mnohokrát před spaním vybavoval. Téměř celou noc pak nespál, velmi toužil si to zopakovat. Hned ráno běžel za Josefínou a chtěl si s ní domluvit další schůzku. Ale ta již o něj nejevila nejmenší zájem. Od té doby už se s ním nikdy normálně nebavila, měla pro něj jen posměch a pohrdání. Další polibky přišly později, ale od jiných dívek. Nikdy nepochopil, co se tehdy stalo, proč na něj po tom večeru tak zanevřela.

Když se dva roky poté utopila v místním jezeře, bylo mu jí strašně líto. Nejvíce asi proto, že mu už nikdy nevysvětlí, co se s ní ten večer tehdy stalo.

Postupně se mu vyjevilo několik zážitků ze škol. Sám neví, proč právě tyto mu v hlavě uvízly. Některé veselé, jiné smutné. Ale na dobu studií vzpomínal nerad. Nebyl dobrý žák, učení mu příliš nešlo, alespoň zpočátku. Až ke konci střední školy se to zlepšilo. Když se změnil jeho vztah ke škole a zlepšily se nakonec i výsledky.

Proléto mu toho hlavou mnoho, ani netušil, jak dlouho vlastně ležel. Poslední vzpomínky byly z doby celkem nedávné. Začaly sporem s Bradáčem, přešly ve rvačku u něj v bytě, injekcí Barbaře a dnešní nepovedený pokus o domluvu se spolupracovníky.

Poslední události se mu promítly dokonce několikrát. Vždy končily naprosto stejně. Neviděl žádný přijatelný výsledek. Ať to probíral jak chtěl, vždycky mu vycházela beznadějná situace, ve které se nyní octl. Nenacházel žádné cesty z bludného kruhu. Pokud nějaký konec viděl, nikdy nebyl ten, jaký si přál.

Ležel a hleděl do stropu. Když tu došlo k rázné změně.

Náhle byl klidný, zcela vyrovnaný, necítil nervozitu, přestal mít strach. Uvědomil si, že je mu krásně, po těle i duši se mu rozprostřel podivný klid. Byl volný, bez tíže, bez veškerých předchozích pocitů. Nic mu nechybí a vlastně nic, vůbec nic dalšího ani nechce. Netoužil vidět jediného člověka, nechtěl už nikdy spatřit vysoké budovy města, z kterého odjel. A vůbec jej nezajímalo, co se děje s akciemi firem, o které tak dlouho bojoval a pro něž tolik obětoval. Když se k nim nedávno dostal, měl pocit vítězství, krásného, opojného. Až nyní věděl, že na tom nic vítězného nebylo. Jestli to vítězství bylo, pak jediné Pyrrhovo. Ale to pochopil až nyní.

Nakonec se vytratily i vzpomínky a on zůstal ležet zcela odevzdaně. Plně spokojený a smířený s dalším osudem. Náhle byl na světě sám, plně pohroužen do sebe a svých pocitů, neviděl, neslyšel nic, přestal vnímat své okolí. Jakoby nad ním rozzářilo ostré světlo, které dopadalo jen na něj. Oč více jej osvětlovalo, o to více se halil ostatní svět do podivné temnoty.

* * *

Henry s Gregem pospíchali k dvojici techniků.

"Má to zablokovaný, bez hesla se dovnitř nedostaneme," vítal je Tom.

"Jestli se tam budeme muset dostávat přes zdrojový kód, bude to trvat pěkně dlouho," zatvářil se ustaraně Stuart.

"Počkejte," zorientoval se až nyní v situaci Henry, "já ty hesla mám, úplně jsem na to zapomněl."

Rychle vylovil z kapsy sešit, ve kterém byly kódy zapsány. Vzal jej s sebou, věděl dobře, že je budou potřebovat. Když sem přišli, nechal se unést kouzlem místa stejně jako ostatní a na hesla zapomněl. Rozevřel stránky a hledal to správné k sektoru, do kterého právě chtěli vstoupit.

Stuart okamžitě heslo vyplnil a stiskl nedočkavě enter. Obrazovka spokojeně zablikala a otevřela další okno. Chtěl pokračovat, když jej Greg zadržel. Jako profesionál myslel na všechno. Nezapomněl na poslední slova, která Stuart pronesl.

"Počkej, vyhrožoval nám výbuchem. To by znamenalo, že tu někde jsou výbušniny. Nemůžeme pokračovat dál, musíme to nejdříve prohledat!"

Okamžitě se vrhli na věci na stole a pod ním, aby je pečlivě prohlédli. Chvilí hledali.

"Tady to je!" ozval se Stuart zpod stolu.

Všichni se k němu okamžitě nahrnuli. Pod stolem bylo množství počítačů, seřazených těsně vedle sebe. Osm malých a pět velkých beden stálo těsně u zdi, drobná řada kontrolků na nich vesele blikala.

"K čemu to všechno tady má?" zeptal se nejistě Greg, který se v přístrojích příliš nevyznal.

"To jsou běžný počítače a tohle servery," vysvětlil mu okamžitě Tom, Greg jen přikývl, ale nebylo úplně jasné, jestli rozumí, co mu vysvětluje.

"Tak kde to máš?" obrátil se k Stuartovci. Ten jen ukázal prstem za třetí bednu s počítačem. Zvědavě se natáhli, aby se podívali. Uviděli to všichni. Mezi množstvím všemožně propletených kabelů byla připevněna malá krabice. Téměř jako od sirek.

"Je to profesionální práce, žádná pokoutní domácí výroba," pronesl Stuart. "Tohle je standardní tovární výrobek."

"Je to v háji, budeme muset okamžitě skončit. Nebudeme riskovat, že to bouchne," pronesl vážně Greg. "Nechám evakuovat celou ulici."

Henry se na něj nešťastně podíval.

"To nás ale strašně zbrzdí! A všichni se o případu dozví."

"To se nedá nic dělat, o bezpečí našich lidí jde přede vším."

Stuart se zamyslel a pak se rázně zadíval na Grega.

"Ale on nebyl terorista, že ne?"

"Jasně že ne, Proč?"

"Když má všechno tak precizně udělaný, určitě to měl být odstrašující prostředek, nikoliv smrtící nálož. A počítal s tím, že v té místnosti bude sám také pracovat, vyhodit do povětří se určitě neplánoval. Musel to mít dokonale zabezpečený, aby nedošlo k samovolnému výbuchu."

"Jasně," pronesl chápavě Tom, "proto je tady té výbušniny takové malé množství. Má jen zlikvidovat počítače, aby se nežádoucí osoba nedostala k dalším údajům, kdyby se chtěla nabourat dovnitř."

"Takže i kdyby to vybuchlo, stejně by to zničilo jen ty bedny pod stolem. Proto je má tady pěkně pohromadě, aby to bylo jednodušší. Určitě by nechtěl ublížit těm dvou starejm za to, že u nich mohl mít skryš. Větší výbuch by jim mohl ten domeček pěkně pocuchat, nebo dokonce srovnat se zemí."

Greg se zamyslel.

"Riskni to," ozval se prosebně Henry, "jinak se nám všechno zhroutí."

"Už jsme stejně ochranu obešli, jsme přece vevnitř, když nám dal ta hesla."

Greg se netvářil právě nespokojeněji.

"Tak dobrá," pronesl nakonec, "pokračuj. Ale už raději nechci vědět, jak tohle dopadne."

Vrátili se ke stolům a vrhli se do práce. Otevírali jednu tabulku za druhou a kontrolovali hesla. Zapisovali pečlivě každý, jen trochu zajímavý, pohyb na každém z kont, co objevili.

Henry s Gregem pokračovali v kontrole ostatních přístrojů a dělali stručný soupis. Byli zabráněni do práce, když na Gregově boku cosi zapípalo.

"A hrome," zatvářil se kysele Greg, když vytáhl z pouzdra pager. "Musím se okamžitě dostavit na oddělení, beze mne to tam nejde."

Vydal několik stručných pokynů a odjel. Ostatní zde zůstali a pokračovali.

Za dvě hodiny zazvonil Henryův mobil. Byl to Greg.

"Tak se nám to rozjelo z poněkud velkého kopce," vychrlil, jakmile se mu ozval. "V laboratoři opravdu vyhodnotili otisk boty, co jsme sejmuli před restaurací, jako Billa Hygena. To je takovej ostrej chlápek, v podsvětí známej jako Elliot Marschall. Je to lump, ale na boty s krokodýlí kůží má slabost, je tím široko daleko vyhlášený. Když jsme měli ten otisk, bylo to jednoduchý. Takový boty tu nosí jenom on. Když porovnali otisk s jeho botou, sedělo to dokonale."

Také mi k tomu přidali výsledky vzorků, co se našly na zbytcích po explozích. Šikulkové z laborky na nich objevili několik vlasů a protože máme vzorek z jeho koupelny, mohli jsme jej porovnat a zkontrolovat DNA. Jsou jeho. Je už naprosto jisté, že ty výbuchy má na svědomí on. Zatím ještě nevíme, zda v tom jede sám, či má komplice. Ale důkazů, že Jose Fredericka má na svědomí, už máme dostatek. Kdo má ruce a nohy, jde po něm. Snažíme se ho zatknout, ale předstihl nás, vypařil se. Asi už věděl, že tu pro něj začíná být horko."

Henrymu se roztáhla ústa ke spokojenému úsměvu, ale i on měl novinky.

"Prohlédl jsem první výsledky, co mi tvý kluci předali a jenom to dokládá naše první předpoklady. Ti čtyři lidé, co je na ně převáděno takový strašný množství majetku, v tom určitě jedou. Nyní kontrolujeme, co všechno na ně přešlo během posledních několika dnů. Kluci na tom ještě makají dál."

"Další novinka je, že nemůžeme nikde najít Tedda Marwalla. Také on se vypařil jako pára. Delší dobu o něm nikdo nic neslyšel a to je u člověka, který strávil každou volnou chvíli v salónech zábavy co říct. Vyhlásili jsme pátrání, ale zatím žádná stopa není."

"Takže další člověk z našeho seznamu zmizel? Ještě nám na něm zůstávají dva. Jak pokračuje pátrání po nich?"

"Maxe Terranca jsme objevili, víme kde teď právě je. Už pro něj jede komando a tak ho tady za chvíli budu mít. Zbývá už jen Jack Milen. Ale u něj chci se zadržením ještě počkat. Mám pocit, že bychom jej měli nejdříve nějakou chvíli sledovat. Očekávám, že by nás mohl dovést k dalším stopám."

"Však já bych s ním chtěl také stihnout ještě jeden rozhovor. Než sundali Jose Fredericka, stihl mi ještě říci některé zajímavé věci kolem Pink Cats a byla by škoda, aby se jeho smrtí na všechno zapomnělo. Chci to dotáhnout do konce."

"Neměl bys s ním už jednat, ať něco nepokazíš. Navíc jsem na něj nasadil sledovačku, tak bys nám to jen komplikoval."

"Je to práce pro mě, ne pro vás. Takovej bulvární bombónek, perlička na první stranu. Přece si ji nemohu nechat utéct. Až to z něj všechno dostanu, pak jej klidně stiskni."

Henry už na nic nečekal. Nechal hochy dál pracovat a sám skočil do auta. Ještě že mu Greg tu správu o chystaném zatčení Jacka řekl. Kdyby jej sebrali, už by se nic nedozvěděl. A José by nakonec opravdu zemřel naprosto zbytečně. Mířil přímým směrem k Pink Cats. Měl tam toho ještě poměrně dost k řešení.

Když mu zazvonil telefon, chvatně jej přiložil k uchu. Jen ostřehl, že volá Rene Berthold. Ani trochu z toho nebyl nadšený, určitě mu zase plány zkomplikuje.

"I když ten zážitek s José nebyl příjemný, musím ti připomenout, že byste měli s Camillou začít dělat na případu v Pink Cats. Jak mám poslední informace, něco se tam chystá."

Henry byl překvapen rychlostí, s jakou se dozvěděl o situaci v tomto domě. Zřejmě má nějaký svůj zdroj na policii, který jej včas upozorní.

"Nezapomněl jsem," pronesl rychle, "právě tam jedu, ale sám. Camille nebylo po tom zážitku nějak dobře, tak si šla raději odpočinout. Zvládnou to sám."

"To rád slyším, tak z toho koukej něco udělat."

Henry si jen odfrkl a přidal plyn. Za chvíli už zastavil nedaleko Pink Cats a spěchal ke dveřím. Vpadl tam jako velká voda. Žena za stolem, nová síla nahrazující zmizelou Eileen, na něj překvapeně pohlédla.

"Budete si přát? Dnes máme mimořádnou nabídku. Vodní masáže, Thajský sen, extázi či Nekonečnou euforii. Mohu nabídnout i dvě zcela nové..."

"Nejdu se osvěžit vašimi skvělými službami, jsem tu pracovně," mával jí před nosem novinářskou průkazkou. "Potřebuji sehnat Wild Chichi."

"Promiňte," pronesla rychle a sklapovala připravované desky, "jsem tu nová, tuhle neznám."

"Neznáte slavnou ženu z vašeho podniku? Ukažte mi tu nabídku," pronesl překvapeně a sáhl po deskách.

Rázně je otevřel, začal přejíždět po svůdně oděných ženách a četl jména, pod kterými zde vystupovala. Dostal se až na konec, ale Wild Chichi zde opravdu nenašel. Byl tím zaskočen, s takovou nepříjemností nepočítal.

"Ale já s ní potřebuji mluvit," vrátil ženě desky a tvářil se velice nešťastně.

Zřejmě byla poučena, nebo měla své zkušenosti s novináři, protože neměla nejmenší zájem mu nějak vyhovět.

"Lituji, ale máme zde jen ty, co zde vidíte i s nabízenými službami. Je možné si ještě objednat další služby od spolupracujících žen, ale ty nám nejdříve musí potvrdit volný termín, za ně neručíme. Naše nabídka je totiž..."

"...nechci žádnou nabídku, ale jednu konkrétní ženu. Řekněte mi alespoň, jak se jmenuje normálně... nebo kde bydlí, či kam chodí na panáka."

"Lituje pane, ale jak jsem říkala, jsem nová a nevím, co po mně chcete. Co se osobních údajů našich dívek týče, zásadně je nesdělujeme. A obzvláště ne šouravým novinářům."

Henry chtěl začít láteřit, když se otevřely dveře a v nich se objevil neznámý muž a zamířil k nim rázným krokem.

Na první pohled upoutal svou křehkou, milou tvář, která působila až dětsky. Nyní byla neobyčejně vážná, sverpým pohledem přejížděl všechny věci kolem sebe. Postava ukazovala na pořádného hromotluka, ale jemnost obličeje Henryho mátl. Takového člověka by zde určitě nečekal. Musí mít jistě velký úspěch u žen, co může hledat zde? Tenhle si přece nemusí dokazovat svou virilitu v zařízeních tohoto typu.

"Sháním Jacka Milena, je zde?" zaduněl hluboký hlas.

"Ano, hned jej zavolám," pronesla žena a stiskla tlačítko na panelu.

"Máte tu návštěvu," pronesla téměř vzápětí.

Během pár vteřin se za ženou rozletěl závěs a v nich se objevil volaný. Jack se rozhlédl po přítomných. Rychle se pohledem zastavil na příchozím a dal najevo své překvapení.

"Co tu děláš?" vyjekl krátce.

"Jdu si pro zbytek. Práci jsem odvedl, chci doplatek. Musím se balit, jdou po mě. Všechno je, jak jsi chtěl, nemůžeš nic namítat, tak koukej navalit prachy. Spěchám, hod' sebou."

"Přece se tu nebudeme bavit před cizíma! Pojd' dál, Eliote, srovnáme to."

Vyzval jej Jack a oba zmizeli za plentou. Henryho varovné světýlko zablikalo. To jméno již někde slyšel, někdo o něm v poslední době mluvil. A musí to být někdo velice důležitý. Instinkt napovídal, že se včas ocitl na správném místě.

Sedl si do pohodlného křesla a usilovně přemýšlel. Žena za stolem několikrát nejistě přešlápla, ale pak jej nechala bez povšimnutí a věnovala se další práci. Zřejmě byla ráda, že ji přestal obtěžovat nepříjemnými dotazy.

A pak se mu rozsvítilo. O tomto muži přece mluvil Greg! Od něj to jméno uslyšel. Boty z krokodýl kůže - Elliot! Toho přece hledají. Už to věděl zcela jasně. Je to ten, co má na svědomí výbuchy - a také Josého. Rozklepala se mu kolena. Ruka bleskem vylovila mobil a třesoucím se prstem stiskla v adresáři jeho číslo. Greg se ozval téměř vzápětí.

"Co máš?"

"Pecku! Něco, co bys nečekal! Okamžitě sbal výjezdovku a přijedte do Pink Cats. Jsem u nich v recepci a přišel sem Marschal. Právě se baví s Jackem."

Chvilě ticha prozrazovala šok, který svou zprávou způsobil.

"On je tam? To není možný!"

"Proboha neřeš to a jednej, nebo zmizí! Jak jsem zaslechl, má neobyčejně naspěch. Zřejmě se snaží zmizet a nevím, kde ho pak chceš honit. Já nemám možnost jej nějak zadržet!" volal vzrušeně do telefonu.

Pozdě si uvědomil, že jej žena za stolem může slyšet a to by neměla. Když mu to došlo, vylekaně se po ní podíval. Byla pryč. Zmateně poposedl a nevěděl, co nadělat. Seděl jen chvíli, kdy se nic nedělo, bylo, jako ticho před bouří. Před pořádnou smrští.

Na přemýšlení o dalších krocích neměl moc času. Venku se ozval velký hluk mnoha aut a sirény policejních vozů se pronikavě rozečely. Henry si uvědomil, že Greg udělal to nejpitomější, co v danou chvíli mohl. Svolal sem všechny policejní hlídky z okolí, co byly na dosah. Bylo znát, že měly v poslední době nejvyšší pohotovost a byly rozesety na každém rohu města, takže jich bylo v mžiku před domem plno.

* * *

Max vstal z pohovky jako ve snu. Bylo mu lehký, téměř se vznášel. Nevnímal skutečnost, nic jej netížilo, neměl žádnou bolest, žádný problém, žádný strach. Cítil se neobyčejně skvěle, jak ještě nikdy. Všechno z něj spadlo. Ani nevěděl, že kráčí po hrubé podlaze a bylo mu, jako by se vznášel, toulal se v nebeských výšinách.

Do těla mu vnikalo jakési podivné ostré světlo, které jej zaplňovalo absolutním klidem a pohodou, činilo šťastným, volným, něčím naprosto jiným, než byl dosud. Mohl udělat krok a vystoupit z toho jasu, ale nechtěl. Toužil v něm zůstat a opájet se jeho žářem. Bylo to něco neznámého, ale něco, co jej přitahovalo.

A světlo mu naznačovalo, že si musí vybrat. Bud' v něm zůstat a cítit dál tu omračující nádheru lehkosti, nebo ukročit a vrátit se do běžného života. Najednou jej vnímal jako těžkou, nekonečnou přítěž, jež mu svazovala nohy, věšela se na něj jako obtížné břemeno. A on se chtěl vznášet, chtěl být lehký jako vánek, necítil starost běžného dne a trpět bolestmi opakovaného neštěstí.

Zapomněl na své blízké a známé, neslyšel a neviděl nic, co by jej poutalo k místům, kde dosud žil. Oslivé světlo bylo sálavě teplé, hřejivé, nabízelo nepoznané.

Ohlédl se. Proč se vracet? Co jej tam čeká pěkného? Měl krátký čas na své rozhodnutí, cítil to. Za sebou viděl jen

bolest a těžkosti, před sebou něhu a povznesení.

Rozhodnutí bylo jednoduché.

Už to ani nebyl Max, byla to jakási cizí osoba s kterou on již neměl naprosto nic společného, která přistoupila ke stolu. Vzala těžký kámen, na kterém ještě před několika minutami zkoumala vlastní krev a udeřila s ním do desky stolu. Sklo se s řinkotem rozlétlo na tisíce drobných kousků. Vybírala zažloutlé fotografie a jednu po druhé je roztrhala.

Přistoupil ke stěně a sejmul kytaru. Několik prudkých úderů o roh stolu a byly z ní jen třísky, rozlétnuvší se na všechny strany. Nakonec otevřel první šuplík menšího stolku těsně u stěny a rukou zajel hluboko mezi naskládané šatstvo.

Když se vynořila, držela pistoli. Browning vzor 48. Velice pomalu, šouravě, došel k velikému oknu, z kterého byl výhled do protáhlého údolí obklopeného příkrými svahy kopců. Skelný pohled, matný, nepřítomný, naposledy přešel po životadárné zeleni, hnědých vrcholcích kopců a silných větvích borových stromů. Obrázek, který jej vždy fascinoval, přinášel ty nejpříjemnější okamžiky a dodával plno nekonečné energie.

Byl v ostrém světle a chtěl v něm zůstat. Tak se rozhodl. Nechtěl udělat úrok, nechtěl se vrátit, světlo bylo nádherné.

Stál a sledoval údolí.

Viděl kluka, běžícího hustou trávou, šplhá na mohutné stromy, dívá se do oblak, leze do zvířecího krmelce a doufá že, bude moci sem se zatoulavší lani nabídnout trochu sena k posílení. Skáče z vysoké větve do místního rybníka a prská, když má plný nos vody, pouští první letadélko z vysokého kopce a vidí jak krouží, jak se lehce vznáší, jak nezná zemskou tíži. Vyšplhá se na vysokou horu a dívá se do kraje. Hluboko pod ním se rozprostírá zemský svět se svými problémy, ale odsud je vzdálený, kryjí jej mraky a velká vzdálenost. Všechno je daleko od něj, nic z toho není odsud vidět. Stojí na špici a má rozpažené ruce, vítr mu čechrá neklidné vlasy, drobný nosík je ještě mládím vztyčený vzhůru. Okouzující krása zastíňuje všechny ostatní city.

V uších mu zazní první tón. Jeden, druhý, další. Pomalu se skládají v pomalou, tesknou melodii. Dokonce rozeznává, o jakou skladbu se jedná. Dobře ji zná, poslouchal ji často, ale nikdy ji nebral vážně.

Navždy mladý, nepoznat stáří, bolest... navždy, zůstat jaký jsem, mít klid v duši. Až dnes poznává, jak pravdivý text slyší, chce být také navždy mladý... to si přeje... zaved' mě domů, cesto života, skutečně domů... do míst klidu a pochopení, všechno je jen sen.

To je ono, co chce, být navždy mladý. On ještě mladý je a také jím zůstane. Nikdy nezestárne, nyní už to ví jistě. Světlo výrazně zesiluje, je oslnivé, fascinující, povznášející. Přestává vnímat okolní svět, údolí se vytrácí. Záře dominuje.

Ruka se pomalu zvedá a chladné ústí těžké pistole se blíží ke spánku. Malý černý otvor má nyní neuvěřitelný rozměr a neskutečnou moc. Rozhoduje o všem. Je cestou k dalšímu bytí, směrem jeho dalšího osudu. Je v něm skryta obrovská síla, neskutečná vize věčnosti, odraz celého světa v jediném bodu.

Max se štěstím rozesměje. Stále hlasitěji, pronikavěji a nebývale srdečně. Nakonec nepřičetně řve, jeho hlas burácí pokojem. Je kousek od blaženosti, od okamžiku nekonečné krásy, blizoučko osvobození. Nějak takto si představoval Nirvánu.

Ze světla se vynořila ruka. Malá, drobná, ale pevná. Nabídla mu doprovod na cestu, dlouhou pout'. To jej potěšilo. Nebude sám na cestě do výšin, bude ho doprovázet upřímnost, nadšení a volnost. Jistě jej dovede na správné místo, kam touží dojít. Určitě si jej zaslouží, vždyť' tolik trpěl.

Práskl výstřel. Suchý, rázný, šokující. Max byl oslnivým jasem pohlcen a pochopil, co dřív poznat nemohl.

Na zdi se objevila obrovská rudá skvrna a těžké tělo se svezlo bezvládně k zemi. Na nádherný výhled do krajiny se již nikdo nedíval. Pokoj plný třesek a skleněných úlomků osiřel. Kraj se propadl do svého obvyklého nerušeného ticha. Velký dravý pták zakroužil ve výšinách nad údolím.

* * *

Henry se vymrštil jak vystřelený pružinou a velkým skokem se vrh za rozměrnou pohovku, která stála nedaleko křesla, v němž seděl. Téměř okamžitě se rozlétl závěs a z něj se vyřítli Elliot Marschall s Jackem.

Elliot s nasupeným výrazem ve tváři běžel k prosklenému vchodu a za běhu vytahoval zpoza bundy dvě pistole. Zvenku bylo slyšet bouchání dveří aut a dupot těžkých nohou. Elliot se ničím nezdržoval. Než doběhl ke dveřím, zaduněly místnosti těžké výstřely.

Šokovaný Jack se zastavil uprostřed místnosti a strnul hrůzou.

"Proboha nedělej to, nestřílej, je to beznadějný!" stačil zařvat, než déšť kulek prolétl okny a dveřním sklem, aby vyryl stopy na stěnách a stropu kolem něj.

Jack se skrčil a pelášil zpět za závěs. Elliot na něj nedal. Stál a střílel oběma rukama po nepříteli venku, který se mu snažil ublížit. Na chvilku nastala pauza, kdy si potřeboval vyměnit vystřelené zásobníky. Skryl se za zeď a horečně je přendával.

Henry si podvědomě kryl hlavu rukama a přitiskl se co nejpevněji k podlaze. Došlo mu, že už asi nevypátrá, co se stalo s Eileen. Rene z něj určitě mít radost nebude.

Ozval se hluk dalších přijíždějících aut a střelba se opět rozlehla kolem. Byla to dunící smršť, kterou armáda policistů volnu chrlila do jejich místnosti. Doléhaly semkřik a povely zvenku. Bylo jasné, že se sem sjelo, co mělo kola. Dal se rozeznat i hluboký hlas Grega, který se na místo již také dostavil.

Henry neměl ponětí, jak dlouho přestřelka trvala, když se ozval výkřik. Tlumený, bolestivý, překvapený. To jej přimělo opatrně vykouknout zpoza pohovky. Stačil ještě zahlédnout, jak se příšerně zakrvácený Elliot drží zkříženými rukama za prsa a vytřeštěným pohledem se dívá kolem sebe. Tělo se několikrát zatočilo dokola a pak se svezlo k zemi. Zůstal ležet a šubalo sebou v křečovitých záchvěvech.

Střelba utichla a za chvíli dveřmi i oknem vnikli dovnitř první policisté. Přikrčení, v rukou namířené pistole a prozkoumávali místnost. Byli ve střehu, stačil jeden jediný pohyb a množství výstřelů by předběhlo slova.

"Nestřílejte!" ozval se vystrašený hlas a když se namířené pistole otočily, vyšel ze závěsu vyděšený Jack. Ruce držel vysoko nad hlavou. Za ním ve stejné pozici smrtelně vyplašená žena.

"K zemi! Na břicho! Ruce co nejvíce natáhnout, rozevřít dlaně, roztáhnout široce nohy!"

Zaznělo několik ostře vykřiknutých povelů. Jack i žena ochotně poslechli a za okamžik již na podlaze leželi podle jejich pokynů. Policisté je obstoupili a pečlivě prohledali. Na ruce jim nasadili želízka a odváděli je ven.

Henry se odvážil opatrně zvednout. Byl velice rád, že jej zaregistrovali a přísné pohledy jej zkoumavě přejely. Tolik ústí pistolí na něj ještě nikdy nemířilo, jako v tuto chvíli. Byl nesmírně rád, že každá z nich si nechala své pozdravy pro někoho jiného.

Za chvíli už ho odváděli před dům, uvnitř probíhala prohlídka dalších pater domu. Dvojici, která jej odváděla, náhle přehradila cestu mohutná postava.

"Toho můžete pustit, ručím za něj, je zde náhodou," poznával s ulehčením známý Gregův hlas. Mocná ruka jej uchopila za rameno a starostlivý pohled mu přejel po těle.

"Jsem rád, že to takhle dopadlo. Cos tady vlastně hledal?"

"Chtěl jsem dokončit svoji práci, jak jsem ti o ní řekl. Však si vzpomeň, o čem jsme spolu hovořili. Ale tohle místo je pro mě zakleté. Když jsem tu poprvé, zastřelí Josého, přijedu podruhé a strhne se přestřelka s Elliotem. Abych se sem bál vejít."

"Ale co proboha pořád ještě hledáš? Vždyť už to máme celkem jasné. Ještě dáme dohromady ta konta a pak budeme moci Jacka pořádně sejmout. Mám toho na něj už poměrně dost, abych jej nechal sbalit. Vůbec jsi nemusel riskovat a cpát se sem."

"Tomu ty nemůžeš rozumět, my novináři už jsme prostě takoví. Proto děláme naši práci. Nemělo to s naším případem nic společného."

"Jo, takže novinářina, ach jo. Tak to si nech pro sebe, do toho mě netahej. Až budeš mít něco pro slušný lidi, tak jo, ale ty vaše zvrácenosti pro mě nejsou a nechci s tím mít nic společného. V každém takovém podniku se děje něco špatného. To bychom je museli pozavírat všechny."

"To máš pravdu, ale José mi řekl jméno ženy, která by měla vědět víc, prý se mu nabídla, že bude vypovídat. Když jsem dneska přišel, tak mi oznámili, že tu nedělá. Také zmizela neznámo kam."

"Vždyť víš, že tady se ženy střídají stejně rychle, jako pánové."

"Jo, ale ne v okamžiku, kdy by mohly vyrazit něco ze zákulisí podniku."

"Asi to vidíš příliš dramaticky. Jedeme k nám, tady už končíme. Hoši mi dávají znamení, že to uvnitř prosmejčili a je to čistý. Stejně si musíme probrat nová fakta, co jsme u případu objevili."

"Je to už druhá žena, která se během krátké doby v tomto podniku ztratila. Nezdá se ti to nějak podezřelý?"

"Asi jo," zarazil se Greg a zamyslel se, "jenže my nejsme taková blbci, jak si o nás vy novináři myslíte. Na některé věci dokážeme přijít sami, nepotřebujeme na všechno ukázat prstem."

Sanitka již těžce postřeleného Elliota dávno odvezla, policisté procházeli kolem aut a balili věci, které při zásahu použili. Henry s Gregem nasedali do svých vozů a zamířili na stanici. Greg se, tentokrát bez svého modrého majáčku, držel jako řádný řidič za Henrym.

Za několik chvil poté již seděli společně za stolem v Gregově kanceláři, aby probrali nejnovější výsledky šetření a domluvili se na dalším postupu.

"Ještě pokračují v kontrole počítačů," odpověděl dopředu Greg na Henryho otázku, "ale podle zprávy, co mi poslali, to je jasné. Peníze odcházely jenom na ta čtyři konta, jak jsme zpočátku předpokládali. Během posledních dnů veškeré další převody ustaly, na žádná další nebyly peníze ani jednou zaslány. Čísla serverů, odkud byly pokyny k přesunům zadány, již prošetřujeme. Zatím víme, že ze stejných míst byly zadány příkazy k převodům akcií a provedeny zápisy ve změnách vlastnictví firem a společností. Z původního majetku tak zbyl jen zlomek, všechno ostatní si zřejmě náš čtyřlístek rozebral."

"Nemusíš mluvit tak oficiálně, mě snad můžeš říct i zatím nepodložené domněnky. Všechno potvrzuje to, co mě napadlo hned na začátku. Po starcově smrti si vrahové začali dělit majetek. Ale docela mě zarazí, jak se mohli lidé, kteří se zřejmě předtím nijak víc neznali, tak rychle domluvit na celkem poklidném rozdělení majetku? Většinou se při takovém rozebírání strhne nelítostná řež."

"To je zatím záhada i pro nás, ale protože už máme pod zámek Jacka, může nám to vysvětlit. S Elliotem to nevypadá moc růžově. Schytl to pořádně, dostal čtyři kulky, je na JIPce. Doktor hlásil, že zranění jsou velmi vážná a nedává nám velkou naději. A protože Lionel Chartaman nám už nic neřekne, musíme doufat, že se nám co nejdříve podaří chytit zbývající dva. Jak jsem se před chvílí dozvěděl, Max Terranck měl nenadálý konflikt na pracovišti s podřízeným, spoutal je a utekl. Právě se jim povedlo se z toho dostat. Mám je na cestě sem, abych je vyslechl."

Terranck nám daleko neuteče, máme jeho popis a budeme ho mít co nevidět. Spíše mi dělá hlavu Tedd Marwall, od té doby, co po něm jdeme, jsme o něm nesehnali sebemenší stopu. Dokonale se vypařil. I když jsme proklepli celé okolí, nikdo neví, kam se najednou ztratil. Ještě nedávno byl každý večer mezi tou prachatou smetánkou a najednou je v luftě, jako když se do země propadne. Nějak se mi to nelíbí, tuším v tom nějaký podraz. Utíkat by před námi neměl, protože zmizel o něco dříve, než jsme ho začali hledat a dali do spojení s tímhle případem."

"Mohl jej někdo varovat. I třeba Jack, ten věděl už delší dobu, že se něco děje. Zvláště po tom, co zastřelili Lionela."

"Možné to je, ale když se dokázal tak rychle a dokonale vytratit, znamená to, že s tím dopředu počítal. Zřejmě předpokládal, že na něj dříve či později přijdeme a tak se vytratil. Zatím máme zjištěný, že by měl být stále ještě v obvodu města. Nic nesvědčí pro skutečnost, že by jej opustil. Pátráme dál."

"Přece by nezmizel poté, co se zmocnil tak velkého majetku a všechno tu nechal? Nebo si peníze stačil někam ulít a teď je i s lupem někde daleko a směje se vám."

"To se mi nezdá. Jedná se o rozsáhlý majetek rozložený do mnoha aktivit. Musel by být strašně rychlej a naprosto geniální, aby to stihl v tak krátkém čase. Ještě nevíme, jaký měli ti čtyři vůči sobě vzájemný vztah. Aby se nepohádali a nevzniklo něco mezi nimi. Zatím ještě nevíme, jak velký majetek si každý z nich vlastně převedl a zda se skutečně rozdělili na poutivé čtyři díly."

Dveře se otevřely a do nich vpadl Tom.

"Musíš všeho nechat," pronesl omluvně, "máš Milena připraveného k výslechu. Tady jsou poslední svodky, stojí za to si je přečíst."

Vhodil na stůl před Grega několik listů a zase rychle odešel.

"Takže to pro dnešek přerušíme. Čeká nás kamarád kterýho nesmíme nechat dlouho samotného. Aby si nemohl

ztěžovat, že se o něj nestaráme."

Rychle dokončili rozmluvu a vyrazili. Za chvíli vpadli do místnosti, kde seděl za zcela prázdným stolem Jack. Ruce za zády, tělo křečovitě našponované, v očích zděšení a strach. Nebylo se co divit, nebyl žádný velký hrdina. Navíc si uvědomoval, že byl přistižen v té nejhorší možné situaci. S Elliotem, člověkem, který mu mohl nejvíce přitížit a nadělat problémy. Sám nejlépe věděl, co všechno měl na svědomí a teď to budou policisté odhalovat. Navíc po nich střílel a to nemají rádi. Určitě přijdou na to, kdo byl v pozadí celé akce. Větší průšvih si ani nemohl představit.

"Jsi v pěkném maléru, Jacku," začal Greg, jako by četl jeho myšlenky, "byl jsi ve spojení s atentátníkem a mnohonásobným vrahem. Zřejmě jsi i jeho společník. Tuhle hru jsi prohrál. Už jenom dohráváš, máš namířeno směrem k nejvyššímu trestu. Doufám, že sis spočítal, že s tím, co na tebe v této chvíli máme, už z vězení nikdy nevylezeš. Ani tě nepotřebuju zmáčknout, důkazů je habaděj. Vidím pro tebe jedinou polehčující okolnost, která ti může něco málo a trestu ubrat, když budeš spolupracovat. Jinak se definitivně rozluč se světem kolem sebe."

Vystrašenému Jackovi stačilo málo, aby se sesypal. Sám věděl, jak zlý to s ním je a při podobných poznámkách jeho zděšení překotně narůstalo. Potůčky potu mu stékaly po skráních a v ostrém světle házely duhové záblesky. I když větrání běželo naplno, dusno a napjatá atmosféra dělaly své.

"Tak co u tebe pohledával Elliot Marschall?"

"Přišel si pro peníze. Dlužil jsem mu je, byl to velmi starý dluh."

"Jasný, tomu se dá věřit. Za co jsi mu dlužil?"

"Půjčil mi v jedné sázkové kanceláři, u koníků. Vypadalo to na jasnou výhru pro mého favorita, ale neměl jsem u sebe tolik v hotovosti. Dlouho jsem jej k půjčce musel přemlouvat, moc se mu nechtělo. Kroutil se a tvrdil, že u sebe peníze nemá. Nakonec jsem jej ukecal. Kdyby mi nepůjčil, bylo by to lepší. Vyhrál jiný kůň. O tu částku jsem tak přišel."

"Aha, chápu, to by mohlo být. Ale teď přejdeme trochu ke konkrétnosti. V jaké kanceláři se to stalo a jaký kůň tehdy vyhrál, číslo pokladny a číslo sázky. Taky číslo koně, na kterýho jsi vsadil ty a pak kterej vyhrál. A nechci slyšet, že si to nepamatuješ. Všechno si od této chvíle budeme prověřovat, tak si dávej pozor, co nám tady chceš zazpívat za písničku. Jestli s tvou odpovědí jen trochu nebudu spokojený, necháme toho a rovnou ti jdu ti nechat ušít pruhovaný kvádro. Tak důkladně vzpomínej."

"Tak ne... bylo to jinak, řeknu to. Potřeboval peníze na nějaké výbušniny. Prý spolupracuje s lidmi, co dělají ty výbuchy, mají nějaký politický cíle. Měli sice nějaký zdroje, ale ty prý nevyšly a nečekaně se ocitli na suchu. Sliboval hory doly, že prý mi to nezapomenou a když se to povede, všechno se mi vrátí, i s úrokama. Bude mít vliv na vysoký politický kňoury."

"Tohle už vypadá zase o něco lépe. My dobře víme, že Elliot stál za těmi výbuchy. Už jsme schopní dokázat, že ty bomby dělal sám a Iana Glensta nám předhodil jako vějičku. Ten se, chudák, už dlouho snaží sekat dobrotu a on by mu to chtěl takhle zkazit. Tak co to je za lidi a jaký měli plány? Nechceš nám přece tvrdit, že je neznáš? Rád bych slyšel nějaký jména."

"Nevím, nikdy jsem je neviděl. Dal mi zprávu telefonem, několikrát jsme se sešli v některé restauraci a já mu předal peníze. Celkem třikrát. Chtěl stále víc, takže jsem docela rád, že to skončí."

"Docela nám tady vyprávíš pěkné příběhy. Kdyby to byly kriminalistické povídky, docela by mě pobavily. Jenže my víme, že to nebyly politické výbuchy. Takže znova. Nemáš chuť ještě jednou zvážit, co nám chceš říct? Tak pěkně jsi začal. Mám takový malý návrh. Na chvíli trochu odbočíme, než si všechno pořádně rozmyslíš, ano? Mám pocit, že si to pěkně srovnáš a pak to bude lepší. Rádi bychom s tvou odpovědí byli spokojeni také my, aby nám zapadala do mozaiky, kterou jsme kolem případu složili. Zkusíme to z jiného směru. Ale opakuji, mě zajímá pravda, svoje báchorky si nechej spoluvězniům do cely, budeš s nimi trávit dlouhou dobu, tak ať ti vydrží."

Henry udiveně sledoval Grega, který nahlížel do papírů s posledními zprávami a naprosto klidně a dokonce s lehkým úsměvem sledoval trpícího Jacka. Bylo zřejmé, že dostal dobré zprávy, které se mu náramně hodí. Jack to viděl také a dobře tušil, že to bude zlé. Potil se přímo neuvěřitelně. Byl velice bledý a chvílemi se rozklepal. Zimou to ale určitě nebylo.

"Trochu si popovídáme o paní Eileen. Kdys jí viděl naposledy?"

"Eileen... nevím, nevím přesně... já, nedáte mi cigaretu?"

"Až si ji zasloužíš. U nás se oceňuje pravda, ne románové příběhy. Zatím si nech zajít chuť. Nemusí tě to mrzet, stejně

tady teď zavádíme nekuřácké pracoviště. Kouření je drahý a velmi nezdravý. Přece si nebudeš tak blbě zkracovat život? Ale kdyby sis to rozmyslel, třeba bychom pro tebe udělali výjimku. My jsme vstřícní a máme uznání. Tak kdys ji viděl naposledy?"

"Nevím."

"Tohle není dobrá odpověď. Trochu ti pomůžu oživit paměť. Byla dobrá řidička. Na místě, které bylo pro ni vyhrazeno a kde prakticky parkovala jen ona, jsme na zdi našli škrábanec se stopami laku jejího vozu. Jak se to asi mohlo stát?"

"Jak to mám vědět? Asi nedávala pozor při couvání, může se to stát přece každému."

"Ale jistě. Jenže to bylo jako na potvoru právě v ten den, jak jsi byl delší čas pryč, onen čtvrtek, kdy se po milované mamá slehla zem. Víš, je nám tak trochu podezřelý, že Eileen, která nikdy neměla žádný malér, udělá najednou chybu při couvání v místech, kde zná výborně každý kámen a mohla by jezdit poslepu. Ale znáš nás, hledáme často úplný zbytečnosti, musíš nás chápat."

"Nemůžu ji přece sledovat krok za krokem, abych věděl, co všechno provádí."

"Trochu jsme si prohlédli záznam tvých hovorů z mobilu. A představ si, že v tentýž čtvrtek během odpoledních hodin jsi volal z Liščích hor. To je dost daleko od Pink Cats. Co jsi tam dělal? A jakpak ses tam dostal? Co myslíš, jel jsi tam vlastním autem?"

"Nevím, nepamatuji si, co jsem ten den dělal. Ani nevím, zda jsem v těch místech někdy byl."

"Ale tohle není vůbec originální! Taky sis mohl vymyslet, že ti třeba mobil na chvíli někdo ukradl, nebo jsi ho půjčil někomu neznámému, ne?"

"Proč?... ne?... prostě nevím.."

"Když začaly ty výbuchy, ve kterých měl prsty Elliot, přihlásil se nám jeden tatík, co v těch horách bydlí. Takovej malej, poctivej, pracovitej strejda. Venkovan jako poleno. Ale s perfektní pamětí, kterou bys u něj v jeho věku nečekal. A ten si na ten den kupodivu velice přesně pamatuje. Každý okamžik. Fakt zajímavý člověk."

Jel ten den do města. Poblíž Měsíčního koutu ho zastavil nějaký podivín, který chtěl svést do města a tak ho vzal. Od začátku se prý choval velice divně, jako by neměl čistý svědomí. Byl nervózní, nejistý a strašně roztěkaný. Ten tatík poznal, že s ním není něco není v pořádku. Prý hádal, že zřejmě provedl něco ne právě poctivého, nebo se chystá k nějaké lumpárně. Pochopil, že věci, co mu v tom autě povídal, jsou jen vymyšlené kecy, na které měl skočit. Dokonce ho nachechtal s nějakým svým příbuzným, prý žádnýho takovýho nemá a ten stopař tvrdil, že se s ním stýká. Tak poznal, že mu lže. Nevěřil mu a měl v úmyslu jej odvézt na policejní stanici. Jenže cestou ho ten turista předešel a na jedné z křižovatek mu vyskočil z auta a zmizel v davu. Když vybuchly první bomby, pomyslel si, že je má na svědomí právě on. Přišel na stanici, aby nám své podezření oznámil. Ukázali jsme mu nějaké ty fotky aby vybral člověka, kterého tehdy vezl. A jestlipak uhodneš, na čí fotku ukázal prstem?"

Jack seděl, jen těžce polykal ale nepromluvil ani slovo.

"Bezpečně, naprosto bez přemýšlení, to bylo na tebe, ani na chvíli nezaváhal. Na to, že tě viděl jen jednou v životě má dobrý postřeh. Ale tím ti docela zavařil. Lepšího svědka jsme si ani nemohli přát."

"Asi... se mylí... já tam... nebyl. Ten buran si přece může vymýšlet. S někým si mě spletl..." hekal Jack a přitom lapal po dechu, málem se dusil.

"Víš... pro policisty je tetovací móda darem z nebes. Ten tvůj orel na zápěstí je pěkný, dobře provedený a je hodně nápadný. Všiml si ho také a uvedl jako poznávací znamení. Doufám, že sis ho nedal ještě vyříznout. Ukaž nám jej také."

Jack pomalu, s děsem ve tváři zvedl ruku a vyhrnul rukáv. Obraz letícího orla byl opravdu skvělý. Jen Jack sám z něj v tuto chvíli měl minimální radost.

"No nebudu tě dál trápit. Vidím, že jsi trochu zaskočený. Ale to není ještě všechno, zjistili jsme mnohem víc. Trochu jsme to v lese prohlédli, přesně místech, odkud jsme měli tvé volání z mobilu. V lese jsme našli stopy auta Eileen. Zavedly nás od silnice k okraji starého dolu. Když jsme nakoukli pod hladinu, ten vůz jsme tam našli. Eileen tam ještě pořád seděla, za volantem, chudinka. Co tomu říkáš?"

Zvedl oči od papírů a sledoval jeho reakce. Jack seděl s hrůzou vytřeštěnýma očima. Tohle čekal ze všeho nejméně! Greg krátce vyšpulil rty a pokračoval.

"Někdo ji zabil mnohem dřív, než spadla s autem pod tu studenou vodu. Nemusím ti ani říkat, že jsme tam našli několik tvých vlasů a zbytků látky z tvých kalhot, to je taková banalita, která snad bude trochu zajímat jen soudce. Test DNA jednoznačně prokázal, žeš tam seděl ty. Nějak mi to do sebe slušně zapadá, nemyslíš, Jacku? Ale to jsem vyprávěl já! Ještě pořád jsem ještě neslyšel tvoji verzi. Jestli budeš dál tvrdohlavě trvat na svém, soud ti nebude nakloněn."

"Nebyl jsem tam... já to nebyl," hlesl zlomeně a sklonil hlavu.

"A taky jsi špatně utřel volant. Zůstaly tam otisky. Taková chyba, hloupá lajdácká chyba, jako nějaký začátečník! Máme však v záloze ještě jednoho svědka. Když jsi s tím autem od domu odjížděl a udělal tu rýhu na zdi, zahlédla tě jedna vaše zaměstnankyně. Z druhého patra, zcela náhodou nakoukla do okna. I když sis celou oba myslel, že se flákají, nic nedělají, přesto jednoho klienta na pokoji měla.

Ten pán měl rád, když to dělal co nejvíce na veřejnosti a tak si s ní přitom vždycky vlezl do okna. A jak mu vycházela vstříc, viděla, jak vůz odjíždí a zrcátkem ryje po zdi. Bylo jí divné, že auto jede tak nešikovně, Eileen byla přece výborná řidička, jezdila skvěle. A pak tě za volantem poznala... a řekla nám to. Sice až později, ale přece. Máš k tomu co dodat?"

"Nespletla si mě s někým?"

"Nespletla. Je to nepříjemný co, mít proti sobě takový nehorázný množství kompromitujícího materiálu. Ale nediv se. V poslední době se mi velice daří, odhalil jsem tolik případů, jako už dlouho ne. A všechny vyřešený, dotažený až do konce, žádný nejasnosti do análů. Takže je samozřejmé, že jsem musel dostat i tebe."

"Tak dobře..." pronesl Jack rezignovaně, "zabil jsem ji."

"Výborně, tím bychom mohli uzavřít jednu část výsledku. Ještě se k tomu vrátíme později. Máme tady několik dalších věcí, které bychom od tebe potřebovali vysvětlit. Takže teď tady máme..."

"...co se dělo v domě Leonarda Coroanda?" skočil Gregovi do řeči netrpělivě Henry. Ten mu souhlasně pokynul.

"U koho? Proč? Co mám společného s Hattarym?"

"Takže s Hattarym?" podivil se Greg. "Takhle jste mu říkali? Je to ale jedno, začni zpívat. A jako u Eileen, pěkně od začátku a s plným záběrem. Nechceš přece, abychom ti všechno přehrávali, jak to bylo. Mnohem lepší by bylo, kdybys nám to řekl ty sám. Mluvil jsem doposud jenom já, také se trochu snaž, jedná se přece hlavně o tebe. Zatím se moc nesnažíš, aby sis trest snížil."

"Já s ním nemám co společného, to všechno udělal Terranck a Chartaman. Opravdu! Všechno připravili a prováděli."

"No vidíš, začátek je opět dobrý. Jen nám to trochu vysvětlí, trochu víc detailů, nějaký ty podrobnosti. Znáš nás, jak nevíme hned všechno přesně, jsme protivný! Co všechno udělali ti pánové?"

"Přece převody portfolií na naše účty, přepisy firem na nás, jmenování do vedoucích pozic společností."

"Souhlasí. To jsme všechno zjistili také. Trochu jsme provedli kontrolu stavu majetku vás čtyř a převody od Hattaryho. Máme o tom docela slušný přehled. Co bylo příčinou, že vám s takovým nadšením všechn svůj majetek převáděl?"

"...no, nějak to s ním domluvili, přece ti dva. Už jsem to řekl jednou."

"On jen tak pro vaše velké kamarádství přepsal skoro všechno na vás? Ale že vás měl rád! Dostaly se nám do rukou zápisy Maxe Terrancka, trochu díky pomoci zaměstnanců z jeho firmy. Tam se, ke tvé smůle, uvádí, co všechno v pozadí bylo a proč jste se k němu vypravili. On ty dopisy Max Terranck nestihl smazat, jak jsi mu doporučoval. Schovával je, zatím nám neznámého důvodu, ale na to přijdeš taky. Takže nechceš se k nim připojit a trochu také něco raději vysvětlit sám?"

Jack se střel mokré čelo a zaklonil hlavu.

"Dejte mi tu cigaretu. Myslím, že to nemá cenu."

* * *

Pani Freytackové to již bylo nějaký čas podezřelé. Za ta dlouhá léta si zvykla, že byt vedle je prázdný, že se v něm bydlí jen velice zřídka, ale když zaslechla jednoho odpoledne těžké údery, které trvaly celé odpoledne, zarazilo ji to.

Když procházela kolem dveří bytu, ke svému překvapení zjistila, že z nich trčí hřeby, dlouhé, silné, určené pro masivní stavby. Jako by někdo z druhé strany přibíjel ke dveřím prkna, aby se nikdo nemohl dostat dovnitř. Velmi ji to překvapilo, ale ještě si toho nevšímal.

Znejistěla, když jednoho dne ucítila podivný smrad. Jemný, ale trvalý. Vycházel zpoza dveří, do kterých neviděla nikoho vcházet či vycházet. Zpočátku ještě několikrát nějaký ten zvuk, svědčící o přítomnosti nějaké osoby v bytě, zaslechla. Několikrát na krátkou chvíli zaznělo dupání těžkých nohou a vrzání dřevěné podlahy. Nakonec veškeré zvuky ustaly, jako když utne. Vedle se nic nepohnulo, kroky už nezaslechla, jediný zvuk neprozrazoval, zda v bytě někdo je.

Napadla ji myšlenka, jenž ji pořádně vystrašila. Uvnitř došlo k nějakému neštěstí! Ta představa se jí uhnízдила v hlavě a nemohla se jí zbavit. Kdykoliv kolem dveří procházela, cítila nepříjemný pocit a ten každým okamžikem narůstal. Všechno vyvrcholilo, když ze dveří pronikal veliký smrad, který byl tak odporný, že si musela zakrývala nos. Když to trvalo několik dní, zavolala policii.

Ta nejdříve provedla opatrně obhlídku bytu a pak se pokusila dovnitř dostat. Předpoklad paní Freytackové se potvrdil. Byly dobře zabezděné. Na pomoc přijelo větší komando, které se pokusilo dostat dovnitř hrubou silou. Ke slovu přišla velká dobývací akce.

Dům byl vystěhován, sousedé zatlačeni tak, aby se jim nic nestalo i v momentě, kdy by v podezřelém bytě vybuchla nečekaně nějaká bomba. Po výbuších v poslední době ve městě byli všichni opatrní.

Komando se speciálním vybavením proniklo dovnitř poměrně rázně. Čekal je nezvyklý pohled.

Okna zatlučená stejně jako dveře, v místnostech strašidelné šero, ve vzduchu se převalovalo velké množství dýmu. Museli si chvíli zvyknout, než se dokázali zorientovat a teprve poté opatrně vyrazili na prohlídku. Kolem nich se povalovaly hromady věcí. Špinavé hadry, zbytky jídla a odpadu, různé misky přeplněné cigaretovým popelem a nedopalky.

Cigaretový kouř, který se zde shromažďoval několik dnů, kdy nebylo větráno, se mísil s dalším, stejně nepříjemným pachem. Pocházel z kouřícího dřeva pokrytého bezbarvým lakem. Ve vysoké teplotě se lak i povrch dřeva škvařil a vytvořil dým, který zamořil celý prostor. Naštěstí teplota nebyla natolik vysoká, aby dřevo dokázalo vzplanout plamenem. Byl to nábytek, starý stůl a jedna komoda. Na vině bylo několik svíček, jež dohořely až do konce a na chvíli zahřívaly podložku na které stály, protože je majitel bytu včas nepodložil odolnějším materiálem.

Muže našli až v poslední místnosti. Napůl ležel, napůl seděl na francouzské posteli směrem k nim. Vytřeštěné oči a strnulý výraz svědčily, že již nežije. Ruka stále ještě svírala pistoli, jejíž ústí směřovalo ke dveřím, odkud zřejmě očekával nepřítele.

Do poslední chvíle kouřil, na rtech měl zbytky tabáku a vypadlá cigareta mu ležela na prsou. Celá shořela, přičemž propálila košili a seškvařila kůži na prsou. Kdyby ještě žil, asi by mu to způsobilo velkou bolest. Bylo až ironické, že cigareta škodila také po smrti. I po příchodu zubaté si nedala pokoj a pokračovala ve své zničující činnosti.

Pod druhou rukou ležela veliká kabel, vrchovatě čímsi napěchovaná. Mrtvý ji k sobě pevně tiskl a křečovitě držel za rukojeť. Oloupen tedy nebyl. Nejcennější věc, o kterou se tolik strachoval, měl stále ještě u sebe.

18.

Jack vyfoukl cigaretový kouř a nadechl se. Podíval se dlouze na Grega, pak na Henryho.

"Sešli jsme se tehdy s Lionelem Chartamanem zcela náhodou. Byla to velká oslava primátora města, na kterou byli pozváni významní hosté, aby..."

"...ty také?" zeptal se s ironií v hlasem Tom. Jack se zarazil jen na chvíli, ale poznámku přešel a pokračoval.

"Měla to být příprava na další kampaň. Chtěl od každého z nás finanční příspěvek. Náš podnik mu příliš peněz dát nemohl, zato jsme pomáhali psychicky. Několika důležitým a vybraným hostům jsme poskytli některou z našich podnikových hvězd na stravení příjemného večera. Často takové erotické hrátky měly na rozhodnutí vlivných osob větší vliv, než dar velkého obnosu peněz. Takže mě tam vídali rádi a docela si mě vážili.

Během večírku jsem se, mimo jiné, seznámil s velice zajímavým a nonšalantním pánem, s kterým jsme si ihned padli do oka. Pochopitelně přešla řeč také na podnikání. Jak jsme zjistili, oba jsme pracovali v podnicích s nezvyklým systémem řízení. Náš majitel byl s námi v kontaktu pouze prostřednictvím telefonu, či pošty. Nikdy jsme se s ním neviděli, ani jej nepotkali. Tím nás úkoloval a my dle jeho pokynů své firmy řídili.

Jak rozhovor probíhal, nacházeli jsme mnoho společných bodů, které jsme měli zájem probrat, ale protože večírek pokračoval dalším programem, dali jsme si schůzku na jindy. Tehdy nebyl čas se o něčem dalším bavit.

Další schůzka následovala U tygří hlavy. Tam jsme měli dostatek klidu si o všem popovídat a vyjasnit si každý detail. Nakonec jsme dospěli k zajímavému zjištění. Metody práce jsou si natolik podobné, že nebylo pochyb. Náš šéf je stejný člověk. Tehdy jsme to ještě brali jako zajímavost a náhodu, jen jsme rozebírali metodiku, kterou nás řídil.

Ještě několikrát jsme se sešli a u sklenky dobrého vína a povídali si o všem možném. Ale jednou se U tygří hlavy objevil také Max Terranck, který se s Lionelem velice dobře znal. Jen na chvíli si přisedl, aby prohodil pár slov. Jak nás poslouchal, s překvapením zjistil, že se bavíme o systému vedení firmy, která je u nich také.

Netrvalo dlouho a pochopili jsme, že i on má stejného majitele. Přitom jsme dosud neměli jeden o druhém ani ponětí, vůbec by nás nenapadlo, že se jedná o téhož člověka. Napadla nás otázka, kolik firem ten muž vlastně takovým způsobem vlastní. Ze zvědavosti jsme po tom začali amatérsky pátrat. Nejvíce nám pomohl Max, protože měl detailní přístup k informacím, jak se jednotlivé firmy chovají.

Začali jsme si dělat soupis a vedli přehled, jaký je systém řízení. Už jsme věděli, proč s jedním z nás mluví v deset, s druhým v jednu a třetím ve čtyři. Měl dokonale rozdělený časový harmonogram, po který věnoval jednotlivé firmě svůj čas. Při něm řešil veškeré dotazy a připomínky, které bylo v ten den nutné vyřešit. Když jsme jej sháněli tuto mimo stanovenou dobu, nikdy jsme jej nezastihli. Také se nás nikdy neptal na náš názor, museli jsme plnit, co si přál. Často to byly nepochopitelné příkazy, ale když jsme je společně skládali dohromady, ve spojitosti s ostatními firmami, dávaly smysl.

A pak jsme si začali uvědomovat další souvislosti. Zapadali do sebe jak ozubená kolečka hodinek.

Nejdříve jsem přišel na řadu já. Půjčil jsem naše dívky a ty vytypovaného člověka zdiskreditovali. Hattary jej nátlakem donutil prodat akcie a někdo další je odkoupil. S těmi pak Max obchodoval. Většinou přes podniky, které zastupoval Lionel a Tedd, s kterým jsem se seznámil později. Přitom pro každého z nás to byla zcela cizí, s nikým nespolečující firma. Docela se dařilo rychle točit majetky mnoha firem, abychom je co nejlevněji dostali do Hattaryho impéria. Ten člověk strašně rychle bohatnul a získával moc. Přitom jsme stále netušili, o koho se jedná. Všechno měl tak dobře promyšlené, že jsme se k základním informacím nemohli dostat. Měnil jména firem, jejich vedení, akcionáře, strukturální fondy, každou chvíli se něco měnilo."

Na chvíli zmlkl a pátravě po nich přejel očima. Zamyšleně na něj hleděli a nikdo neřikal ani slovo. Věděli, že jim říká podstatnou část příběhu, jehož zamotané klubko právě rozmatávali.

"Takhle to přece neskočilo. Děj byl mnohem dramatičtější. Můžeš v příběhu pokračovat," vyzval jej Greg.

"Všechno se změnilo, když nás pozval na divoký večírek Tedd Marwall, tehdy pro nás známý jako místní bohatý floutek. Do té doby nás všechno zajímalo jen z pouhé zvědavosti, chtěli jsme vědět, kolik toho Hattary skutečně vlastní. Ale ten večer, kdy si k nám bujarý Tedd přisedl, se všechno od základů změnilo. Byl zvyklý se míchat do cizích hovorů a tak se připojil, i když se jej to vůbec netýkalo.

Když nám oznámil, že žije z bohatých dotací, které mu uděluje jeho strýc, který vlastní mnoho podniků, mimo jiné i firmy Maxe a Lionela, přibrali jsme ho do party. Asi to byla ta největší chyba. Všechno nám o sobě tehdy řekl. Dostával od Hattaryho peníze, mnoho peněz, i když se s ním stýkal jen velice zřídka. Vlastně jej již několik let neviděl. Přesto byl jediný, kdo nás mohl ubezpečit, že ten člověk skutečně existuje a žije.

Přibližně také věděl, kde by měl bydlet a kde bychom jej měli najít. A nakonec z něj vylezlo, proč se s námi vlastně baví. Jako ostatní, tak i on chtěl strýcových peněz ještě víc, ale strýc mu je nemínil dávat donekonečna. Dokonce pohrozil, že mu přiškrtní kohoutek s proudícími příjmy a bude se muset živit sám.

Několikrát se s námi sešel a přidal několik informací do placu. Nakonec nás nasměroval k myšlence, kam jsme ani nechtěli. Alespoň zpočátku. Rozhodli jsme se na Hattaryho zatlačit, aby nás vzal do vedení firem, kterým jsme šéfovali. Nebo nás udělal společníky. Každý jsme jeho firmu vedl hezky dlouho, měli jsme s ní zkušenost a odváděli mu pořádnou hromadu peněz. A tak jsme začali pátrat. Kde se vlastně nachází a kdo to je.

Trvalo to dlouho, skoro rok, než se nám podařilo zjistit, že se ve skutečnosti jmenuje Leonard Coroand a přesnou adresu, kde bydlí. Byli jsme překvapení. Čekali jsme luxusní vilu, možná několik, bodygardy, kamery, velké psy v zahradě obklopené vysokým plotem.

Nebylo z toho nic. Žil chudě a obyčejně, nikdo na něm na první pohled nepoznal, o jakého pracháče se jedná. Jeho ošuntělý oblek by nikdo z nás na sebe nevzal. Neměl ani televizi, ani rádio. Nechodil mezi lidi, nezajímal se o zábavu,

neměl žádné koníčky. Neměl přátele, známé, s příbuznými se nestýkal. Žil jen svou prací, byla pro něj vším. Ten byt se..."

"...víme kde bydlel, dobře jsme si jej prošli," přerušil jej Greg a připálil mu další cigaretu.

"Nejvíce po něm šli Max s Teddem. Chtěli jeho majetek či peníze, za každou cenu. Dlouho přemýšleli, jak na něj vyvrát. Nakonec se rozhodli použít stejnou fintu, jakou dělal on sám. Snížili ceny akcií svých firem a chtěli je po částech rozprodat. Byl chytřejší, než jsme tušili. Včas to zjistil a udělal rázná opatření. Měli to nahnuté, chtěl oba vyhodit. O mě a Lionelovi ještě nevěděl, ale později na nás přišel také. Byl to bystrý chlap.

Pak ale došlo k problémům s některými akciemi. Nahoru výrazně vyskočily ceny bavlny a několik firem se dostalo do obtíží. Hrozil krach. Začal je řešit a nás si nechal na pozdější období. Rozhodli jsme se to nějak ukončit. Museli jsme náš plán urychlit, začalo jít o všechno. Pokud bychom něco neudělali, všichni bychom zřejmě skončili. Nejvíce aktivní byl Tedd, který se potřeboval nutně dostat k nějakým penězům, protože měl velký dluhy. Max pomocí internetových cest vypátral, kdy má Hattary v programu slabé místo a tak jsme se připravili na velké finále. Sešli jsme se ve Zlaté girlandě a tam jsme se domluvili, že to..."

Do dveří vpadnul vysoký štíhlý muž ve světle modré košili a tmavých kalhotách. Pronikavě žlutá kravata jakoby hlásala již předem varovnou výstrahu. Měl ostré rysy a tvrdý, nesmlouvavý výraz. Nemohlo být pochyb, že to je další člen vyšetřovacího týmu. Nesl list papíru, který ostentativně držel v ruce a zvolna jej pokládal před Grega.

"Tohle tě bude velice zajímat, mrkni se na to raději hned," procedil mezi zuby, "rýsuje se nám to poměrně dobře." Nakonec ještě šlehl zkoumavým pohledem po Jackovi a rázně odešel. Dveře zaklaply a nastalo ticho.

Greg zvedl papír a začal se do zprávy. Vážně se zamyslel a těžce vzdychl. V Jackovi byla malá dušička. Šestým smyslem tušil, že ta zpráva nebude dobrá. Alespoň ne pro něj.

"Max je mrtvej," pronesl lakonicky Greg. Jack se na něj zmateně podíval.

"Našli ho v jeho chatě, kam jezdil relaxovat," předešel jeho otázku. "Už mu nebylo pomoci, zastřelil se."

Několikrát prošel kolem Jacka, který s hlavou staženou mezi rameny vystrašeně čekal, co přijde dál. Již se zase ocitl v blízkosti další mrtvol, která by s ním mohla být také spojována.

"Takže třetí z vás skončil. Přivolali jste na sebe kletbu, pomstu bohů a ostatních nadzemních bytostí za nějaký velice ošklivý skutek. Sama bohyně pomsty Erinye je vám v patách a nedá vám uniknout. Zřejmě nepřestane, dokud vás všechny nedostane. Ale ono to totiž není všechno!" pronesl pronikavě Greg, těžce se nadechl a vzdychl.

"Tedda jsme před několika hodinami našli v jednom bytě mrtvého. Slabé srdce nevydrželo zátěž a zkolabovalo. Už je mi jasné, proč jsme ho tak dlouho nemohli najít. Pátrali jsme, kde se dalo, ale že měl svou tajnou skrýš, to nás nenapadlo. Vida, třetí z vás to má za sebou, už zbýváš jenom ty. Ale i s tebou to je také pěkně nahnuté. Vrátime se k našemu tématu, můžeš pokračovat. Zkus doplnit pravdivé údaje do útržků, které jsem ti teď řek, ať nám to dá souvislý celek."

Zcela propocený Jack nebyl schopen ani promluvit. Právě se dozvěděl zprávy, jež mu vyrazily dech. Na rtech mu visela otázka, kterou by velice rád položil, ale na kterou si netroufal. Jak a proč Max s Teddem zemřeli? Jako ostatní přítomní i on sám dobře věděl, že by odpověď nedostal. Nervy měl napjaté k prasknutí a ruce s cigaretou se mu klepala, div mu z ní nevypadla. Už dávno neměl v úmyslu nic zapírat.

"Takže co se stalo u Zlaté girlandy?"

"Trochu jsme se napili a projednávali, co dál. A když nám Tedd oznámil, kdeže vlastně Hattary bydlí, mohli jsme se za ním vypravit. Nevím, zda by se nám jeho bydliště bez něj vůbec povedlo najít, skrýval je naprosto dokonale.

Dohodli jsme se, že jej donutíme, aby nás jako společníky přijal, třeba i formou mírného násilí. Ostatně nic jiného nám nezbývalo, jinak bychom skončili na ulici. Nechtěli jsme však žádné hrubé násilí, jen jej trochu zmáčknot, vyvinout nátlak. Jenže pak to všechno dopadlo jinak.

Došli jsme k tomu dvojdomku a hned příchod, jakoby předznamenal celý průběh dalšího neštěstí. Tedd chytil za kliku vrátka tak prudce, že ji urval a my měli problém se dostat dovnitř. Když jsme přicházeli ke dveřím, Max zakopl o nějaký výčnělek na cestičce a natáhl se, jak dlouhý, tak široký. A to nebylo všechno.

Sám nevím, proč jsem stiskl u dveří knoflík vchodového světla. To prsklo a jednoduchá žárovka bez krytu se rozlétla na všechny strany. Jakoby ji naše návštěva vyděsila.

Vešli jsme dovnitř a konečně pohlédli Hattarymu přímo do očí. Bylo to magické, ohromující. Najednou stát před člověkem, kterého jste celá léta znal jen po hlasu a měli o něm ty nejpodivnější představy.

Čekali jsme vysokého, tvrdého, rozhodného chlapa, alespoň dva metry vysokého. Samý sval a nesnášejícího odpor. Tak se nám alespoň všem jevil při telefonních hovorech. Jeho hlas byl pokaždé pevný jako skála, nelitostný, bez soucitu. Nikdy neznal slitování, nikdy jiný názor nepřipustil.

Tedť tam před námi stál, náš šéf, majitel firem, náš chlebodárc.

Malý, suchý, téměř vystrašený staříček, nejlepší léta dávno za sebou. Když nás uviděl, byl zaskočený, zaražený a strachy téměř nemohl mluvit. Jakoby tušil, co přijde.

Nejdříve jsme začali slušně, vypadalo to, že jsme na přátelském jednání a v dobrém se domluvíme. Jenže pak přišlo k jádru věci a začalo jít do tuhého. Jak jsme dávali najevo, cože to vlastně chceme, zatvrdil se. Atmosféra houstla, ostrých slov začalo přibývat. A pak jsme mu přímo dali najevo, že se svého cíle nevzdáme. Asi obě strany pochopily, že v tu chvíli jde o všechno.

Zrudnul, zbrunátněl a začal nepřičetně řvát. Nechápal, jak nás taková myšlenka mohla vůbec napadnout, jak si můžeme dovolit po něm něco takového chtít. Jeho firmy byly pro něj něco jako děti. Hýčkal je a miloval. Dával jasné najevo, že jsou pro něj životní dílo, pěstěný stromeček, který chce nechat vyrůst v mohutný platan, který bude sahat až do nebe. Neměl nejmenšího úmyslu se o něj dělit, nechat si vzít jedinou hračku, pro kterou žil.

A tehdy Tedd s Maxem přitvrdili. Pustili se do něj a na jeho tvrdé repliky odpovídali po svém. Řvalo se stále víc. Já s Lionelem jsme se pomalu přidávali, i když jsme původně nic takového nechtěli. Napětí stoupalo, atmosféra se dala krájet.

Nakonec jsme nepřičetně řvali všichni, přestali vnímat věci kolem sebe a už jsme ani racionálně nemysleli. Začalo se s vyhrůžkami.

Jako první překročil mez Lionel. Nevydržel to a skočil po Hattarym. Chvilu s ním zápasil, až ho svalil na židli. Bil ho a škrtil. Hattary nás překvapil. Jak byl malý a suchý, tak byl odhodlaný a úporný. Křičel na nás a vyhrožoval. Policií, výpovědi, odvetou. To už jsme věděli, že jsme zašli příliš daleko a není cesty zpátky. A tak jsme se k Lionelovi přidali, nejvíce Max.

Tedd odněkud přinesl připevňovací pás střešního nosiče aut. Nejdříve chtěl Hattaryho jen postrašit a tak mu přehodil smyčku přes krk a jen lehce zatáhl. Hned napoprvé se začal dusit, chroptěl a prskal. Ale ani to mu nezabránilo v tom, aby nepřestal řvát a chrlit výhrůžky. Dostávali jsme se do stále větší ráže, chtěli jsme to mít co nejrychleji za sebou. Také nás všechny rozčilovalo, že se nám nedařilo dosáhnout cíle a jsou s tím takové problémy.

Jeho vyhrůžky na nás přece jenom zapůsobily. Sice nás neodradily, ale poměrně slušně vystrašily. Couvnout nešlo.

A pak se odněkud objevil Max a podával mu připravené papíry, které měl s sebou. Chtěl na něm podpis, potvrzující souhlas s převodem cenných papírů, některých akcií a jmenování do výkonných funkcí firem, o které jsme měli zájem. Navíc ho zajímala hesla, kódy a potvrzovací znaky pro souhlas s převody.

Hattary pochopitelně odmítal, nechtěl o tom ani slyšet. A tak jsme oprátku o trochu víc utáhli. Jak chroptěl, a občas ztrácel vědomí, přestával se plně ovládat a semtam nějaké heslo řekl. Rychle jsme jej zapisovali a značili, k čemu patří. Bylo vidět, že dlouho nevydrží.

Tedd stál za křeslem, za kterým Hattary seděl, a se vztyčenýma rukama držel řemen, kterým je škrtil. Já s Lionelem jsme mu drželi ruce a nohy, aby se nemohl bránit. Max mu podával papíry a čekal, jestli podepíše.

Kdykoliv omdlel, rychle jsme se ho snažili opět vzkřísit, aby se probral a pak pokračovali v nátlaku. Většinou se nám podařilo z něj něco dostat, než se úplně vzpamatoval, ale pak se začal opět úporně bránit. Museli jsme ho tedy opět znova přiškrtit. Trvalo to dlouho. Ztratil jsem přehled o čase.

Když jsme končili, dosáhli jsme stoprocentně cíle. Měli jsme podepsané jednotlivé převody na každého z nás, hesla kont, potvrzovací kódy a čísla účtů. Podepsal přesuny vybraných firem a naše jmenování do generálních funkcí vedení, bez kterých by se transakce nemohly provést. Měli jsme všechno, ale on byl prakticky mrtvý.

Nevěděli jsme, co s ním a zároveň jsme se báli. Tak daleko náš původní plán nesahal. Nepočítali jsme, že to tak vyhročí a situaci budeme muset takto vyřešit. Přitom to nebylo jednoduché. Jestli se probere, udá nás a my skončíme do konce života ve vězení. Byla to bezvýchodná situace a nedávala příliš variant na řešení. Vlastně již v té chvíli o něm bylo rozhodnuto, aniž jsme se na tom museli domlouvat.

Někdo přišel s upozorněním, že středem místnosti vede pevná konzola. Všichni jsme pochopili a souhlasili. Byli jsme příliš zahlceni emocemi a vášněmi, nijak logicky jsme nepřemýšleli.

Dva jsme jej zvedli a přidrželi nahoře. Max upevnil smyčku a přivázal mu ji na krk tak, aby páska vedla přesně místy, kde již měl červený pruh z dřívějšího škrcení. Nakonec jsme ho pustili, aby to s ním trhl a všechno vypadalo jako samovolné uškrcení.

Ještě sebou škulbal, když jsme začali upravovat okolí, aby celá situace navozovala sebevraždu. Snažili jsme se, co jsme mohli. Utírali otisky a zahlazovali stopy, upravovali polohu židličky pod tělem oběšeného.

Nakonec jsme urychleně nepříjemný byt opustili a snažili se, abychom nezanechali ani jediný důkaz naší přítomnosti. Naštěstí je okolní čtvrť prakticky mrtvá, nic se tam nehýbe. Prochází tudy jen velice málo lidí, takže se nám podařilo nenápadně zmizet.

Po akci jsme se ještě jednou všichni sešli. Jako vždy u Zlaté girlandy, ale byla to velice nervózní schůzka. Nebylo se co divit, měli jsme pěkně nahnáno a tak přesně nevěděli, co dělat dál. Domlouvali jsme se, cože budeme eventuálně policii vypovídat, abychom měli na inkriminovanou dobu alibi. Všichni jsme pevně doufali, že se případ nepodaří objasnit, ale prevenci jsme museli udělat. Už jenom pro náš vnitřní klid. Vyměnili si speciální kontaktní adresy a dohodli se, že si budeme včas sdělovat veškeré poznatky a varovat se před nebezpečím.

Pak nám nastaly ty nejkrásnější chvíle. Převedli jsme si všechno, co jsme mohli, na své účty, jmenovali se do řídicích orgánů několika společností a dosazovali na vlivné pozice své lidi, abychom si udrželi moc. Měli jsme neomezeně peněz, velký vliv v jednotlivých podnicích a byli nedotknutelní.

Podle zpráv našich informátorů od policie se nám málem podařilo vyšetřovatele přesvědčit, že došlo k sebevraždě. Jak jste viděli, chybělo málo, abyste na nás nepřišli.

Já jsem se ještě musel postarat o můj podnik. Chtěl jsem se věnovat řízení všech firem, co jsem získal od Hattaryho, a vedení ponechat Eileen. Ale když jsem zjistil, že se jí podařilo vypátrat většinu údajů o tajné operaci, musel jsem ji odstranit. Místo ní jsem najal novou sílu. Musím ji ještě zapracovat, není úplně zběhlá v řízení našeho podniku a dělá zbytečné chyby. Proto jsem na řízení ostatních firem neměl tolik času."

Udělal krátkou pauzu a dychtivě nasával kouř z cigarety. Vyšetřovatelé jej nechávali v klidu, netlačili na něj. Měli čas, mohli mu dopřát pauzu jakkoliv dlouhou, situaci již měli plně pod kontrolou. Až nakonec Greg vstal a popošel těsně k němu.

"Zaplatili jste docela tvrdou cenu za vaši chamtivost. Max je mrtvej, Tedd je mrtvej a Lionel je taky mrtvej. Zůstal jsi jen ty sám. Nejhorší však je, že kvůli vaší chamtivosti muselo zamřít několik dalších lidí, kteří v tom byli nevině. Tři zaměstnanci reality, Eileen, Liza Cransfordová, Barbara Frasierová, Jose Frederick."

"Co to je za ženský? Ty neznám," zeptal se opatrně Jack.

"Liza skočila z okna, ještě nevíme přesně, jakou roli v tom hrál Max. Ale Barbaře zničil zdraví naprosto určitě. Našli jsme stopy, které u ní zanechal v den, kdy se předávkovala, či byla předávkována. I když to nikdy nepřiznal, zřejmě tam byl a pokusil se ji umlčet. Přemohl ji a násilím vpíchl koncentrovanou drogu. Máme pro to dostatek důkazů, včetně zkoušek DNA. Stala se tak další v řadě obětí, které zůstaly za vaší partou."

Výslech pokračoval ještě dál, když Henry mířil domů. Nic nového se už nedozvěděl. Jack jen potvrzoval fakta, která jim byla známa.

V hlavě si rovnal další postup na nejbližší dny. Zítra dojde za Camillou a pokud na tom bude líp, pustí se společně do článků, ve kterých celý příběh popíšou. Budou je psát na pokračování, musí čtenáře dostatečně napnout a udržet v nejistotě co nejdéle.

Rene Berthold se bude tentokrát divit. Už to nebudou žádné nudné články o racích, které byly skutečně jen odrazem Henryho slabšího období. Tentokrát to bude pořádný trhák, pecka, která čtenáře zaujme. Však Renému tentokrát vytře zrak.

Mystel se zblázní, až se dozví, jaký je frajer, jak bezvadné téma objevil. Už ji viděl, jak obchází jednotlivé redakce a se závistivým tónem vypráví o jeho úspěších. Po dlouhé době bude opět králem redakcí. Už se na to těšil, a živě si to ve svých snech představoval

Dopadlo to přesně tak, jak předpokládal. Druhý den seděli s Camillou za svými počítači a vytvářeli základní písmena

první části seriálu, který měl v nejbližších dnech vyjít.

"Žebrák se stamilióny na kontě!" "Parta hrdlořezů vraždící na setkání kvůli majetku bezbranného starce."

První titulky vyskočily do záhlaví a popsanych řádků rychle přibývalo.

Rene Berthold byl jako u vytržení. Když si jej pozval na pohovor, zářil nadšením a spokojeností. Za stolem radostí nadsakoval a rukama mával nad hlavou.

"To je ono! To je přesně podle mých představ. Tak má vypadat senzační článek. Dáme to do čela a pořádně to zdůrazníme! Jestli k tomu šikovně přibálíš návaznost na ty bombové atentáty, co nám teď řadí po městě a odhalíš jejich pozadí, jsme na koni. Takovou pecku Čistý nebe nemá. Jsi vážně dobrej, konečně ses zase vrátil mezi nás. Já vždycky tvrdil, že patříš mezi nejlepší novináře ve městě."

Mystel vešla do kanceláře a usilovně srovnávala štosy papíru na vedlejším stole. Měla ustaraný výraz a jízlivý škleb na tváři prozrazoval zklamání ze zaslechnutého rozhovoru. Několik listů spadlo na zem a ona se pro ně bleskově shýbla. Podle zvyku stála k šéfovi zády a nohy nechala napnuté. Kratičká sukně vystřelila nahoru a odhalila dvě roztomilé poloviny jejího zadečku, krytého úzkým proužkem hedvábných kalhotek. Byly barvy lila.